

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN
Tập 8

Trưởng Lão THÍCH THÔNG LẠC

BÁT CHÁNH ĐẠO
LỚP CHÁNH KIẾN

(Tài Liệu Chuyên Ngữ Pháp Âm)

Tập 8

NHÓM BẢO TỒN CHÁNH PHÁP

MỤC LỤC

065-(LCK-029A)	7
* Đạo Phật làm chủ sanh, già, bệnh, chết	
* Xây dựng các lớp học đạo đức	
* Vấn đạo từ thiện	
* Phóng sanh	
066 (LCK-029B)	53
* Nghiệp	
* Đạo đức không làm khổ mình, khổ người	
* Tứ Diệu Đế	
* Thân hành niệm ngừa bệnh	
067-(LCK-030A)	73
* Chánh niệm tỉnh thức	
* Vượt lên sóng gió	
* Nhân quả khẩu hành con người (Diệu Vân)	
068-(LCK-030B)	107
* Nhân quả ý hành con người (Nguyễn Thanh)	
* Vấn đạo khẩu xà tâm Phật	
* Nhân quả mặt sát người	
069-(LCK-031A)	157
* Chánh niệm tỉnh thức	
* Định vô lậu xả tâm	
* Vấn đạo nhân quả nhãn nhục	
* Hóa sanh	
* Tứ Niệm Xứ	
070-(LCK-031B)	203
* Chánh niệm tỉnh giác	
* Vấn đạo xả tâm	

- * Nhiếp tâm
- * Áp dụng Định vô lậu
- * Tỉnh thức khi ngủ

071-(LCK-031C) 247

- * Vấn đạo tu vừa sức
- * Nhiếp tâm
- * Định vô lậu xả tâm
- * Nghị lực
- * Ái kiết sử
- * Nhân quả
- * Trung Tâm An Dưỡng

072-(LCK-032A) 293

- * Chánh niệm tỉnh thức
- * Tư duy nhân quả con người
- * Tri kiến giải thoát

073-(LCK-032B) 329

- * Vấn đạo khai giới thọ thực
- * Tứ sự
- * Vấn đề nội viện

074-(LCK-032C) 365

- * Chánh niệm tỉnh thức
- * Vấn đề nội bộ tu viện
- * Độc cư để rớt ráo Định vô lậu
- * Nhiếp tâm an trú
- * Trung Tâm An Dưỡng

075-(LCK-032D) 403

- * Vấn đạo làm bài nhân quả con người
- * Chánh Niệm Tỉnh Giác
- * Nhiếp tâm an trú
- * Ái ngữ
- * Nhân quả sanh

065-(LCK-029A)

- * Đạo Phật làm chủ sanh, già, bệnh, chết**
- * Xây dựng các lớp học đạo đức**
- * Vấn đạo từ thiện**
- * Phóng sanh**

Trong khi Định Vô Lậu nó không dạy, mà người ta cứ nghĩ rằng mình nghe nói thân vô thường, hoặc là nói nhân quả, chỉ tu riêng một cái góc độ hiểu nào đó thôi, chứ còn không đi sâu vào, nhiều khi mình tư duy bán tin, bán nghi nó không có đúng. Mà do như vậy phải triển khai cái Định Vô Lậu để mình được hiểu biết và thâm nhuần để biết cách thức áp dụng nó vào trong cái cuộc sống hằng ngày của mình, nó mới có đem lại lợi ích, chứ không phải học suông, hay làm bài suông mà còn phải biết cách áp dụng. Nó đi kèm theo cái định Chánh Niệm Tỉnh Giác nó làm co tâm chúng ta định tĩnh, thường thường tâm chúng ta hay mất bình tĩnh lắm, cho nên sự tu học này giúp chúng ta có sự bình tĩnh, sự bình tĩnh trước các ác pháp nó tác động; mà lúc bấy giờ mình bình

tĩnh thì cái tâm mình, cái tri kiến của mình nó dễ sử dụng, nó mới phá vỡ đi những cái ác pháp nó làm cho tâm mình phiền não, đau khổ. Bởi vì cái tri kiến của mình, cái sự quán Định Vô Lậu nó làm cho mình hiểu biết, mình hiểu biết thì mình phá vỡ đi những cái tác động của những cái ác pháp đó, nó làm cho tâm mình.

Con qua đây ngồi, ngồi ghé đi con, đi đi con.

[Tu sinh]: Con xin phép.

Cho nên, trong khi đó mình phải song song với cái định Chánh Niệm Tỉnh Giác, nó làm cho tâm định tĩnh, cái tâm định tĩnh khi người ta chửi mình mà mình định tĩnh thì mình không có giận, còn mình không định tĩnh thì mình không bị giận, phiền não, đau khổ. Do đó cái sự định tĩnh phải tập bằng từng phút, từng giây chứ không phải vô cái ngồi nhiếp tâm cái nó có vọng tưởng hay không vọng tưởng thì nó đối với đạo Phật không quan trọng, mà tập tĩnh thức từng phút, từng giây rồi dần đi lên cho đến khi đúng 30 phút để đủ sức an trú, cái sức an trú, mà trong khi đó thì không được quyền ức chế, là vì mỗi khi mình ngồi mình an trú ở trong hơi thở hoặc là bước đi, tĩnh thức

ở trên bước đi của mình, nhưng nó sẽ có những cái niệm khởi vô. Những niệm khởi vô không có nghĩa là dừng lại, mà có thể nói rằng mình đưa nó thành cái đề tài của vô lậu, dùng cái tri kiến học hiểu đó mình quán xét, mình xả cái niệm đó bằng cái tri kiến, chứ không phải bằng cái ức chế của mình; hoặc là mình biết nó mình dừng lại, không có theo nó thôi thì nó bị ức chế đi. Còn trái lại mình đưa nó vào một cái tư duy, suy nghĩ để mình thấu được cái niệm đó là ác pháp, nó ở trong cái chỗ nào, chừng đó mình thấu hiểu nó rồi mình không chấp nhận nó thì nó được xả ra, nó xả thì gọi là ly dục, ly ác pháp.

Do đó, cái tâm mình nó mới định tĩnh nữa, và tiếp tục cứ như vậy thì cái tâm nó định tĩnh thì nó nhu nhuyễn, nó dễ sử dụng, mà khi nó nhu nhuyễn dễ sử dụng thì cái nó có ở trong tâm mình mà nó thanh tịnh, khi mà nó nhu nhuyễn dễ sử dụng thì nó không còn tham, sân, si. Mà nó không còn tham, sân, si thì nó có bấy cái năng lực, bấy cái năng lực nó sẽ xuất hiện, tức là Bấy cái năng lực Giác Chi, nhưng Bấy năng lực Giác Chi xuất hiện đó là Tứ Thần Túc, bốn cái thần lực mà cái người tu người ta được những cái

Thần Túc đó người ta mới làm chủ được sự sống chết, và người ta chấm dứt được cái tái sinh luân hồi. Thí dụ như bây giờ mình muốn làm chủ hơi thở của mình.

Làm chủ được sự sống chết, bây giờ thí dụ như con muốn chết, bây giờ con đang thở này, con muốn chết thì con sẽ điều khiển nó bằng cái Thần Túc, con bảo hơi thở tịnh chỉ, nhập Tứ thiền, thì lúc bấy giờ cái hơi thở con nó lần lượt nó dừng lại một cách rất tự nhiên và đồng thời chúng ta coi như hoàn toàn không thở, nhưng mà thân tâm chúng ta rất là an ổn, nó không phải đau nhức, nó không phải mệt nhọc, nó không phải tức lói, do đó, chúng ta làm chủ hoàn toàn được cái sự chết của chúng ta.

Bây giờ mình muốn sống lại, mình muốn sống lại đó thì mình phải cần tác ý một cái là nó sống lại. Hơi thở phải thở lại, thở bình thường thì bắt đầu cái lệnh của mình như vậy thì cái hơi thở bắt đầu nó thở lại. Con thấy cái pháp Phật nó có cái sức điều khiển, cho nên cái sức điều khiển đó nó làm cho mình làm chủ được, nó đem lại cái sự hạnh phúc cho mình, mình được sống an ổn.

Thí dụ như người ta chửi mình, mình

thấy đây là nhân quả, đời trước mình đã gieo một cái nhân nào đó thì đời nay mình phải trả cái quả chứ sao? Chắc chắn người ta chửi mình mà mình bị chửi là mình đang trả quả, còn cái người chửi đó họ đang gieo nhân ác, mà cái người đang gieo nhân ác mình phải thương họ, tội. Họ không hiểu, họ mới chửi mình, họ hiểu họ làm gì mà họ chửi, các con hiểu. Khi mình hiểu như vậy cái tâm mình nó hóa giải nó còn giận hờn, nó không còn tức giận nữa thì coi như là tâm mình nó đâu còn đau khổ, các con thấy Pháp Phật nó thức tế, nó cụ thể, nó làm cho người ta ở trong cái sự hiểu biết bình thường mà nó được giải thoát mấy con.

Còn bây giờ thí dụ như cái thân con bệnh, nó nhức cái đầu, thì nếu mà mình chưa có thì mình an trú trong cái hơi thở hoặc là trong cánh tay đưa ra; mình trú tức là mình biết cái cánh tay đưa ra, đưa vô như thế này, mình không lưu ý cái đau nó đang có đau, nhưng mình vẫn lưu ý cái cánh tay đưa ra thì nó chia con hết phân nửa cái đau, bởi vì con trụ ở trong cánh tay đưa ra, đưa vô cái tâm con nó cột vô cánh tay thì nó vừa biết đau mà nó vừa biết cánh tay đưa ra, đưa vô thì con đã giảm bớt phân nửa cái đau,

thay vì nhức đầu con chịu không nổi, nhưng khi con trú trong cánh tay con đưa ra, đưa vô thì con giảm bớt phân nửa, rồi bắt đầu con tác ý: “thọ là vô thường, cái đầu đau này không có được ở đây, đi rời khỏi thân ta” thì con chỉ nói vậy thôi rồi con đưa ra, đưa vô. Một hơi cái tâm con nó an trú ở trong cái cánh tay, quên đi cái đau, nó quên đi cái đau là cái đau nó đã hết rồi, con hiểu không? Đó là cách thức làm chủ cái bệnh mà trong khi mình có cần uống thuốc gì đâu, mình đâu có tốn tiền, mình đâu có đi bệnh viện bác sĩ gì, cuối cùng bệnh gì trị cũng hết.

Bởi vì Phật pháp nói như thế này: “Trên thân quán thân để khắc phục tham ưu”. Trên cái thân mình quán cái thân, mình thấy nó ưu phiền tức là nó có đau bệnh, thì mình sẽ khắc phục cái bệnh đau đó nó sẽ hết bệnh, cho nên, đạo Phật làm chủ sanh, già, bệnh, chết. Sanh làm chủ cái đời sống của mình, ai cũng chửi mắng, ai làm gì mình không giận, không buồn phiền. Làm chủ già, già quá thước như Thầy 79 tuổi rồi, một năm nữa là 80 tuổi rồi nhưng mà Thầy thấy, Thầy vẫn khỏe mạnh, đi đứng vững vàng, trèo núi được, đi lên dốc không mệt, còn những người tuổi trẻ đi lên dốc còn mệt,

Thầy không mệt thì Thầy biết rằng cái cơ thể mình quá thướt, nó khỏe mạnh, mặc dù tuổi rất lớn, đó là mình làm chủ được cái già.

Rồi làm chủ cái bệnh như hồi nãy Thầy nói, đẩy lui bệnh; rồi làm chủ được cái chết, tịnh chỉ được hồi thờ, chứ ai mà dễ gì làm được điều này, con thấy không? Bốn cái chỗ đau khổ của kiếp người mình làm chủ. Thì mình tu hành theo đạo Phật đạt được như vậy là mình mừng rồi chứ. Mình đòi hỏi làm Phật, làm Tiên, làm Thánh chi cho nó cực, con hiểu không? Cho nên khi con người mình tu là mình thấy hạnh phúc.

Cho nên sách Thầy viết ra thì hầu hết nhờ Phật tử mỗi người một chút, họ đóng góp nhau, họ in, bây giờ phát ra. Thầy nói, với cái số lượng mà người ta phát ra, bởi vì mình không có bán, mình cho; cho nên cái số lượng in bao nhiêu cũng hết mấy con. Nhưng mà Thầy thấy tốn tiền của Phật tử quá, coi vậy cái số kinh sách in ra tốn nhiều tiền, tội. Những người Phật tử phải làm bằng mồ hôi nước mắt, mà có những gì muốn lợi ích cho nhiều người, cho nên người ta mới bỏ từng giọt mồ hôi nước mắt người ta để người ta in sách của Thầy.

Cho nên, khi mà Thầy thấy, Thầy làm công việc này, mà Thầy thấy nếu mà cái người mà Thầy hướng dẫn họ tu mà không chứng, thì Thầy dẹp, Thầy đốt sách hết, nghĩa là trong cái khóa này mà Thầy đào tạo một số tu sĩ hơn 60 người ở đây về cái khóa này coi như là Thầy khóa sổ, Thầy không nhận thêm, có một số người về thêm nữa nhưng mà vì một tháng đã học trôi qua rồi, thì bây giờ có vô cũng học không kịp đâu. Do đó Thì Thầy khóa sổ, Thầy không nhận nữa, thì cái số người này thì nếu trong 1 năm, 2 năm, cho đến 3 năm, phải có người tu hoàn toàn làm chủ sự sống chết này, nêu mà không làm chủ sự sống chết này đúng 7 năm như Phật đã nói trong kinh Tứ niệm xứ, 7 ngày, 7 tháng, 7 năm. Mà nếu 7 năm không có người tu chứng thì sách vở Thầy xé hết, không để Phật tử người ta hao tốn nữa. Thầy nhất định là đào tạo cho được những cái bậc gọi là làm chủ sự sống chết của họ.

Nếu mà làm chủ được sự sống chết của họ rồi thì kinh sách Thầy còn để lại cho đời, để cho mấy con sau này mấy con còn chỗ mấy con nương tựa mấy con tu đều giải thoát. Còn khi mà sách Thầy, Thầy đã dạy mà chỉ có mình Thầy tu được làm chủ mà bao nhiêu người theo Thầy tu làm chủ Thầy

đốt. Bởi vì chúng sanh không có đủ phước, cho nên cái nghiệp quá nặng không tu được, thì để lại người ta phải tốn hao tiền, để lại người ta mất công tu mà tu được những gì? Đốt, bỏ, theo Thầy thiết nghĩ là như vậy, để cho đời sau người ta không bị khổ, người ta không mất tiền.

Chứ con thấy kinh sách Đại Thừa, các con nhìn thấy quý Thầy tu cuối cùng cũng đi nhà thương, cũng bệnh, cũng chết một cách như người thường thì còn nghĩa lý gì? Đạo Phật nó làm chủ bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết, mà giờ đi theo đạo Phật quý Thầy được những gì đây, hay là chỉ cất chùa to, Phật lớn thôi để rồi phục vụ cúng, bái, tụng niệm những cái điều mê tín không đây, thì như vậy kinh sách đó để như vậy thì ai đốt đây, nếu mà không đốt thì tất cả những con người đời sau chúng ta, những cái thế hệ sau này nó cũng nói: Ồ, đây của Phật, thôi nó cũng tu, rồi nó cũng như Quý Thầy hiện giờ thì phỏng chừng có lợi gì?

Theo Thầy thiết nghĩ, sách vở của Thầy, nếu mà đào tạo được thì may ra còn để lại cho đời, nếu đào tạo không được Thầy chấm dứt, Thầy đốt sạch trong những cái khóa mà Thầy hướng dẫn như thế này. Cái khóa này

là Thầy hướng dẫn mà, mỗi Thầy được thì thì còn để lại cho đời sau, mà nếu quý Thầy tu không được, đẹp. Thầy sẽ đẹp hết, Thầy quyết định rồi. Mặc dù Thầy dạy rất là đạo đức, người ta đọc sách Thầy, người ta sống gia đình hạnh phúc lắm, nhưng mà Thầy thấy nếu mà tu mà không tới nơi, tới chốn vậy thì Thầy nghĩ rằng cũng đốt bỏ nó, bởi vì đời nó không đủ duyên, phước, nó không đủ thọ hưởng những cái phước Pháp Bảo của Phật. Còn để lại cho đời thì nó lại càng làm cho đời khổ. Con thấy như từng kinh sách, từng băng, đĩa, phổ biến ra biết bao nhiêu không? Cuối cùng ai được những gì đây, hay là tốn hao mấy con, nhiều tiền lắm mấy con, bằng mồ hôi, nước mắt của mấy con, chứ mấy con có ăn cắp, ăn trộm của ai được đâu, có phải không?

(Con sẽ hướng dẫn quý Thầy vô trong con, Thầy chút xíu Thầy tiếp khách chút rồi Thầy sẽ ra mấy con).

Bây giờ nó không có chỗ đó mấy con, bởi vì quý Thầy là người xuất gia, mình ngồi chung coi không được, người ta sẽ đánh giá trị, quý thầy là người xuất gia mà lại nam nữa mấy con. Còn cô Liên Hợp, mấy con là nữ nó dễ, con tu sĩ nó dễ. Thành ra không

phải là Thầy không muốn cho họ vào, nhưng mà mình phải có cái nhìn kheo khéo người ta đánh giá trị, khó lắm, đời khó lắm mấy con, nó không dễ.

Mấy con thấy, cuộc đời tu hành Thầy hướng dẫn mà người ta tu được thì đó là một cái hạnh phúc cho đời, nó là cái gương hạnh sống, một bộ kinh sống con, một người mà Thầy hướng dẫn họ làm chủ bốn sự đau khổ của họ được là một bộ kinh sống đó.

Bây giờ, thí dụ như tất cả mọi người đi theo các cái pháp Đại Thừa mà người ta tu mà người ta không làm chủ được vậy, mà ở đây người ta chỉ tu theo nguyên thủy như vậy mà người ta làm chủ được như vậy, thì thử hỏi các chùa, mọi người, người ta có vào đây tu không? Đó là cái bộ kinh sống của người ta mà. Mà bây giờ cái lớp Thầy hơn 60 người, mà chỉ cần được 10 người chúng làm chủ, chúng quả A la hán làm chủ bốn sự đau khổ như vậy thì thử hỏi cái thế gian này, không những ở đất nước chúng ta đâu, mà cả thế giới người ta sẽ tập trung về đây người ta tu tập đó con. Không có chỗ đó, bởi vì đây là cái gương rồi, cái gương sáng rồi người ta làm được, thật sự mọi người mà năm, mười người người ta làm được chứ

không phải là không. Thì như vậy nó báo trước cho chúng ta biết rằng cái thời đại của chúng ta, nếu được phước thì sự đào tạo của Thầy sẽ được, nếu thiếu phước thì sự đào tạo Thầy không được, thì tức là tất cả chúng sanh đều không được, không có phước chứ gì? Thì tốt hơn là sách vở Thầy đốt chứ Thầy để chi mà hao tổn tiền của của Phật tử. Mấy con thấy, không có hao tổn tiền của Phật tử, nào băng, đĩa này kia đâu có hao tổn. Bởi vì các con Thấy bây giờ các con giải trí, các con nghe ca nhạc nó còn thoải mái hơn là nghe pháp. Còn bây giờ không thì các con cứ nghe rĩ rả những lời dạy pháp mà pháp đó tu được những gì, nó mất thì giờ mấy con không lợi ích.

Đó, các con thấy bây giờ mọi người ở đây hơn 60 người về đây, ở đây ăn mà tu tập thì bao nhiêu mồ hôi, nước mắt của Phật tử đóng góp ở đây chứ đâu phải khi không mà làm sao nuôi một số người giữ vậy được con. Bây giờ một gia đình nào, cái người nào giỏi nuôi 60 người này nuôi nổi không? Quá vất vả chứ, vậy mà ở đây người ta nuôi nổi thì công lao của bao nhiêu người chứ đâu phải là không, thế mà tu không ra gì thì thử hỏi làm sao đây? Có đúng không, không đúng.

Cho nên Thầy nhất định kỳ này Thầy đào tạo, mà đào tạo tu được thì thế gian này còn lợi ích, còn tu không được Thầy dẹp hết, Thầy đi tìm cái hang, cái hóc nào đó Thầy ẩn cho rồi.

Cuộc đời của Thầy thanh thoi, Thầy làm chủ được bố sự đau khổ của mình rồi, mà nếu quý Thầy tu không được Thầy tìm một cái hang nào đó Thầy ẩn trong đó thôi, rồi Thầy chẳng bao giờ mà Thầy còn gặp ai nữa hết. Bởi vì Pháp Phật tu không ai tu được, để làm gì đây, con người bây giờ nó yếu quá đi, nó tu không được thì tốt hơn là mình dẹp đi, để cho người ta sống nó có một cái chiều, thà là người ta khổ nhưng mà người ta không bị đối lập, còn bây giờ có tôn giáo rồi con Thấy hai cái tư tưởng đánh nhau. Mỗi lần mình muốn cái đó thì mình nhớ đến cái chuyện tôn giáo của mình thì mình không dám. Còn đời người ta sẵn sàng người ta xả, buông xả người ta không bị cái tư tưởng cản trở. Còn mình bây giờ có cái tư tưởng của tôn giáo, nhiều khi mình làm mình sợ tội, phải không? Con vì vậy mà cứ nó bị đấu tranh với nhau, con người của mình nó bị giành giật, nó đau khổ.

Cho nên, thà là không có một cái tư

tưởng của tôn giáo nào hết, thì mình sống ác, thiện mình chấp nhận mình chịu khổ thôi. Còn thiện thì phải đạt hoàn toàn thiện, chứ còn không khéo nửa thiện, nửa ác như thế này không được, nó làm cho người ta khổ. Bởi vì mình nghĩ rằng phải biết thương người, mà con người sanh ra quá khổ, mà thêm cái tôn giáo làm khổ nữa, mà con thấy bây giờ cất chùa to, Phật lớn như vậy, đến cầu khẩn, cúng bái mà chẳng có lợi ích gì mà tốn hao bao nhiêu tiền.

Tiền tử chứ đâu phải là, con thấy cát, bây giờ chùa chiền cất hàng tỉ không chứ đâu có cất ít được, bao nhiêu mồ hôi, nước mắt của người ta đổ vô, mà rồi đem lại cái lợi ích gì hay hoặc là đem lại cái sự mê tín mơ hồ, mà cứ tin tưởng thôi, bởi vì người ta cứ nghĩ đó như vậy làm mình được an ổn, nhưng mà cuối cùng mình được những gì đây, số không, chẳng có gì!?

Cho nên cái người phải sáng suốt, phải biết, đừng có để cho người khác lợi dụng cái này mà làm tiền, sống ở trên mồ hôi nước mắt của người khác. Có nhiều người người ta lợi dụng lắm. Cho nên Thầy thấy hoàn toàn là phải sáng suốt nhận định để giúp cho những thế hệ sau này, con cháu

của chúng ta không còn đau khổ, cũng như con thấy đục không có một nhà triết học nào, đưa ra một cái triết thuyết; Trời đất ơi, người ta thấy hay quá, lý luận hay quá, nhưng mà chạy mãi cho đến khi mà cuối cùng trời đất ơi! nó khổ gần chết nữa. Một cái triết học thôi, hướng hồ chỉ một cái tôn giáo, còn cái tôn giáo nó đưa ra bao nhiêu người theo làm tín đồ của tôn giáo đó. Rồi phải thề thốt trung thành tôn giáo đó không dám đi qua tôn giáo khác, bây giờ nó làm bậy cũng phải theo nó thôi. Con thấy không, nó chi phối cái tư tưởng của người ta ghê gớm, nó ảnh hưởng cái tư tưởng người ta ghê gớm lắm, nó giết người ta chết đứng ở trong đó. Nó rất là khổ, những cái triết học, những cái hệ tư tưởng của tôn giáo nó giết người ta chết đi. Cho nên theo Thầy thiết nghĩ, cái gì lợi ích là để, cái gì không lợi ích thì dẹp bỏ. Cho nên trong kinh sách mà Thầy viết, Thầy nói, tại vì Đại Thừa nó sai, nó không đúng, Thầy vạch ra, chứ nếu mà không vạch ra thì làm sao mấy con biết cái đó là sai đâu. Nhờ Thầy nói ra, Thầy dám nói ra là tại vì Thầy làm chủ được mà.

Chứ còn nếu mà thấy chưa làm chủ, ở trong kinh sách đại thừa nó nói bậy bạ là

tội đoạn địa ngục, ai cũng sợ hết, ai dám nói đâu làm sai cũng không dám nói, cái gì cũng không dám nói, nói cái đầu bể 7 miếng, trời đất ghê gớm quá. Còn còn thầy bể bảy miếng, tám miếng, chín miếng, mười miếng Thầy cũng chẳng sợ. Cho nên, vì vậy Thầy giúp cho mọi người người ta sáng suốt, người ta nhận định.

Thầy muốn làm sao mà con người bớt khổ, cái ước muốn của Thầy là như vậy, và nếu mà cái lớp này được thì một cái thời gian sau này ở Thành phố sẽ mở cái lớp dạy đạo đức, lớp này mà Thầy đào tạo được rồi Thầy sẽ cho một số người mà họ đã tu chứng được họ sẽ đứng lớp họ dạy đạo đức, thì Thành phố sẽ tổ chức một tháng có bốn ngày chủ nhật, thay vì mấy con đi chơi, thì mấy con trong những ngày kia thì mấy con đi làm. Thấy cái ngày Chủ Nhật thì mấy con đăng ký vô thì mấy con ghi tên mấy con học, người ta sẽ dạy đạo đức làm người, sống không làm khổ mình, khổ người. Nghĩa là các con nghe đạo đức các con không biết nó như thế nào, nhưng mà đến người ta sẽ dạy cho mình, thì người khác người ta chửi mình, mình không giận. Người ta dạy cho mình, hoàn cảnh gia đình mình xảy ra,

mình bình tĩnh, mình không có gì đó mình khổ sở, mình nức nở trước nghịch cảnh của mình. Người ta dạy cho mình rất bình tĩnh trước cái nghịch cảnh éo le, nó không còn dao động, nó không còn sợ hãi, người ta dạy cho mình có cái nhìn đạo đức không làm khổ mình.

Sau khi một năm mà học ở trong, mỗi tháng mà học có bốn ngày Chủ Nhật, thì trẻ em cũng học được, người lớn cũng học được, người già cũng học được, người nào cũng vô học được hết. Thì cái lớp đó thì Thành phố Hồ Chí Minh rất đông rồi, con hiểu không. Cho nên vì vậy mà có đủ duyên cái lớp này Thầy đào tạo được thì Thành phố Hồ Chí Minh sẽ có những lớp đó và có một số Phật tử người ta sẽ xin phép đảng hoàng Thầy thầy... để giúp đỡ cho người ta sống đạo đức. Bởi vì đất nước của chúng ta, xã hội của chúng ta hiện giờ đạo đức nó đang xuống dốc mấy con. Cho nên ác pháp nó lấy lòng, người ta giết người, cướp của một cách ghê gớm lắm, mình phải đem đạo đức ban rải ra cho mọi người.

Cho nên, từ đó có lớp học có mấy con đến dự một ngày thôi, một buổi thôi mấy con sẽ học được cái đạo đức, rồi tuần sau

mấy con đến nữa, đến mãi, đến mãi, đến mãi, và cái lớp học nó sẽ càng ngày nó càng đông hơn để giúp cho mấy con có hiểu biết đạo đức. Khi hiểu biết đạo đức thì đạo đức với bản thân của mình, đạo đức với gia đình, nghĩa là cha mẹ dạy con cái, con cái biết vâng lời cha mẹ, đó là cái đạo đức, rồi đạo đức với xã hội, chung đụng với mọi người xung quanh mình phải đối xử như thế nào? Rồi những cái bài pháp người ta dạy mình về đạo đức, cách thức để áp dụng đạo đức trong đời sống, thực hiện những cái pháp hành để mà thực hiện được đạo đức đó, người ta dạy cho mình cái cách thức, để cho mình tập luyện, để cho mình sống với cái đạo đức đó cho được, Đó là cách thức hướng dẫn trở thành cái nền đạo đức của con người. Cái lớp này mà đào tạo được gửi thì cái lớp đạo đức nó sẽ ra đời, chứ còn mình Thầy mà mở nhiều lớp Thầy đâu có hướng dẫn, nhờ nhiều người, nhiều Thầy tu xong.

Thầy mong rằng cái lớp đào tạo này Thầy sẽ chịu cực khổ, nhưng họ nỗ lực họ tu, thì nó sẽ đạt thành kết quả, thầy vẫn luôn ước mong, bởi vì đây là cái chương trình giáo dục đào tạo, cho nên nó sẽ đào tạo được chứ không phải là tu cầu may, tu người nào được

thì được tu cầu may, thì ở đây không cầu may, mà đào tạo; người nào thu được giữ đúng giới luật, đúng kỷ luật thì người đó sẽ thu được, mà người nào phạm giới, phá giới thì Thầy sẽ cho họ ra dự thính, chứ không tham dự cái lớp này. Tuy rằng cái lớp này 60 người nhưng cuối cùng người nào còn phạm thì Thầy sẽ đưa ra hết. Nghĩa là bây giờ ví dụ như ăn này, ngủ này, rồi đọc cư này, đó là ba cái đức hạnh rồi. Mà cái người vô lớp này là phải ăn ngày một bữa, không được ăn phi thời, mà người nào còn lén uống một ly sữa, ăn phi thời một cái bánh kẹo thôi, lần thứ nhất thời cảnh cáo, lần thứ hai thầy bắt phạt quỳ hương, lần thứ ba Thầy đuổi. Nghĩa là Thầy cho ra khỏi lớp chứ Thầy không cho ở đây đâu, phạm giới; thì ngủ mà ngủ phi thời; bây giờ 2 dậy mà ngủ tới 2:30 là một lần cảnh cáo, chứ mà dậy trễ đôi, ba lần là Thầy đuổi, thầy không cho ở lại đây tu, tu vậy không được.

Còn đọc cư mà hể mà nói chuyện là bị đó, nghĩa là lần thứ nhất là cảnh cáo, lần thứ hai Thầy còn thấy nói chuyện thầy bắt quỳ hương, Thầy bắt phạt, lần thứ ba Thầy đuổi. Cho nên 60 người coi chừng còn có 50 người, hể hờ ra là bị đuổi đó. Bởi vì kỷ luật

gắt gao thì đào tạo mới được, kỷ luật không gắt gao thì không đào tạo được, mà ba cái giới này nó thuộc về loại ly.

Cái giới thứ nhất là nó ly cái tham ăn, mà ly được cái tham ăn thì tất cả những cái tham khác nó đều ly theo.

Còn cái thứ hai là ly ngủ, ly cái tâm si, bởi vì mình si mình mới tham ngủ, do đó mình ly được cái này, mình làm chủ được cái ngủ của mình thì đó là mình ly được cái si.

Còn cái thứ tư, mình không tiếp duyên, mình sống trầm lặng một mình mình, cái này là ly vui, ly ham vui nói chuyện này, chuyện kia, thích theo cái cuộc đời, nó không phải là đạo, mình sống trầm lặng một mình để mình quan sát cái tâm mình. Còn cái này mình tiếp duyên mình nói chuyện này, chuyện kia, chuyện nọ, đó là mình vui theo đời.

Cho nên vì vậy mà phạm ba cái giới này là mình đuổi ra khỏi lớp. Hằng ngày mình cứ nói chuyện thì làm sao tâm mình thanh tịnh, mình huân vào ba cái chuyện đời, chuyện pháp này kia để làm gì đây, mình lo mình tu, cho nên những người nào nói chuyện là

lần lượt Thầy sẽ cho ra khỏi lớp.

Cho nên 60 người mà giữ trọn được 60 người đó là may mắn, còn nếu 60 người mà thấy có phạm lỗi là buộc lòng Thầy phải, còn một người Thầy vẫn dạy chứ Thầy không cần nhiều và một người mà giữ đúng giới, còn nếu phạm giới là lần lượt Thầy cho ra, không để trong cái lớp học của Thầy để Thầy chịu cực khổ, cuối cùng chẳng được gì, bởi vì họ phạm ba cái giới này là họ tu không được. Ăn, tức là họ không ly tham mà họ ăn phi thời, tức là họ không tu được; mà ngủ phi thời họ cũng không tu được, bởi vì họ si, họ còn tham ngủ thì thôi ra đời mặc sức mà ngủ, ở trong chỗ này là chỗ tu chứ không phải là chỗ ngủ, mà giờ giấc đâu mà người ta cho mình ngủ đúng giờ đúng giấc, đó là cách thức đào tạo.

Còn ở đây là sống độc cư trầm lặng, chứ không phải sống nói chuyện, muốn nói chuyện thì ra đời mặc sức mà nói, ở đây không phải là chỗ nói chuyện, còn thích nói thì ra đời nói cho đã đi, chứ còn vô đây mà tập mà nói chuyện thì không được, đó là cái kỷ luật của Thầy mà, buộc lòng thầy đào tạo họ phải sống đúng; mà hãy sống đúng cái này thì thể dẫn đi tới nơi tới chốn, còn

không sống đúng thì thôi. Các con thấy cái giới luật của thầy như vậy, mà nếu mà các con thấy muốn tu là mấy con cũng phải nghĩ là mình làm được không, sống được không? Sống được thì mới vào tù còn không sống được Thì đừng có tào tu, vô rồi vào đây thấy mất công thầy phạt quỳ gối. Thật sự ra thầy bắt mấy con quỳ gối thầy khác, tại sao? Tại vì mấy con khổ quá, mà kỷ luật không phạt mấy con không được, và nếu mà mấy con vô đây mà thì đuổi mấy con, Thầy khóc, Thầy thương lắm, nhưng mà điều kiện làm sao kỷ luật, nếu mà để mấy con thì nó sẽ lây tới người khác. Các con hiểu không? Đó chứ không phải là Thầy không thương mấy con đâu. Thầy rất thương khi đuổi, khi phạt mấy con, và Thầy đau xót lắm. Nhưng mà cái nghiệp của mấy con mà Thầy nói mấy con không nghe Thầy biết làm sao hơn, Thầy phải áp dụng kỷ luật chứ “Pháp bất vị thân”. Không có nghĩ rằng bây giờ cái người thân của Thầy, hoặc là cái người có công lao cho thầy, bao nhiêu đi nữa mà tới chừng phạm thì phải đuổi.

Thí dụ như bây giờ thầy Chân Giác, hoặc là cô Liên Hợp này có công, kinh sách này kia, cô có công, nhưng mà vô đây mà lớp

học mà phạm là Thầy cũng loại ra liền tức khắc chứ không có nói công quả gì hết, thí dụ như vậy đó, đó là cái kỷ luật.

Cho nên thầy nhớ, ngày xưa Đức Phật, đệ tử của ông Xá Lợi Phất, và ông Mục Kiền Liên Là hai người đệ tử đó là hai cánh tay của Phật mấy con, cánh tay trái, cánh tay mặt giữ những cái tăng đoàn của Phật, mà cái số chúng của hai vị này ồn náo mà đức Phật đuổi ra, mặc dù là đệ tử của hai ông này vẫn đuổi ra hết. Ở đây không phải là cái chỗ mà mấy ông đến đây ông làm ồn, ông đi ra khỏi chỗ này đi, mà đó là đệ tử của hai người đệ tử chung thành nhất của mình vẫn đuổi. Đúng là đức Phật là người “Pháp bất vị thân” mấy con. Thầy bây giờ Thầy cũng hướng dẫn để đào tạo người ta tu tới nơi. Đó là một cái cách thức của Thầy, mấy con hôm nay về thăm thầy, mấy con thấy ở cái tu viện của Thầy thì đơn giản lắm, không có gì đâu. nhưng mà sống thanh bần vậy đó nỗ lực to lắm, thầy cũng cảm ơn mấy con là mấy con đã giúp đỡ thầy, cô Liên Học cũng chịu cực khổ, do Thầy Chân Giác bên đó gửi tiền, gửi thơ qua, thì cô bên đây chịu cực khổ, lo lắng đi in sách này kia, thậm chí như phải trở lên trên này, giao cho Tu Viện gửi cho các nhóm

Nguyên Thủy, cô làm cái nhiệm vụ này thật ra thì thấy cô cũng cực khổ lắm chứ cũng không có sung sướng gì đâu. vậy là con cũng tạo Phước mà tạo phước tu chứ mà tạo Phước báo để mà hưởng giàu sang thì chết đó, tu giải thoát mấy con, sau này phải ráng nỗ lực.

Cuộc đời của mình cái thân của mình là thất nghiệp, nó đang giành giật nó đang sai bảo mình làm những điều đau khổ, mà nếu mình không làm chủ được nó thì cuộc đời mình tiếp tục tái sinh luân hồi, không bao giờ dứt.

Phật tử: Thưa Thầy, con làm cũng có con với chúng cũng phụ làm, thực ra một mình con chắc cũng không làm được.

Trưởng lão: Đúng vậy, công lao của mấy con nhiều lắm mấy con, cho nên ráng, nếu mà mấy con làm được cái này thì mới có hưởng đến sự tu tập giải thoát mấy con, các con sẽ đọc sách thầy chỉ có giải thoát, chỉ có làm chủ bốn sự đau khổ này mới chân hạnh phúc mà thôi, chứ không khéo cuộc đời mình bị trôi lăn trong lục đạo đó. các con làm đó thì có cái Phước báo thiệt là Phước hữu lậu đó mấy con, chứ phước vô lậu chưa

có đâu. Phước vô lậu là do mấy con phải tự tu đó mấy con, tự thấp đuốc lên mà đi, còn bây giờ mới com làm kinh sách phổ biến cho mọi người đọc để biết chánh pháp của Phật, đó là phước hữu lậu đó mới con, chứ chưa phải vô lậu đâu.

Thành ra khi mà làm cái điều về rồi bắt đầu mình phải quay trở lại, để cho mình thấp đuốc lên, mình ly dục, ly ác pháp trong tâm của mình, chứ không phải bây giờ mình làm vậy nó đủ đâu mấy con, đó là phải có Phước hữu lậu, nó còn lậu hoặc, cho nên mấy con thấy cái phước hữu lậu nó cũng còn thấy nhọc nhằn. Thí dụ như từ ở dưới con chở kinh sách lên đây đâu có nghĩa là ngồi chơi thanh thản được, các con thấy còn nhọc nhằn, mà nhập nhanh đó là lậu hoặc chứng gì. Mà còn lo lắng nữa, lo lắng đủ điều chứ có không phải không đâu, chứ đâu phải rằng nó yên ổn cho tâm đây con đâu, cho nên nó là phước hữu lậu,

dù là giàu như vua chúa, dù là làm tổng thống của nước Mỹ đi nữa vẫn là hữu lậu. Mà thấy thấy như tổng thống Bush đi nữa, ông còn khổ hơn chúng ta, bảo lụt nước Mỹ thì coi như ông ấy còn bất an, còn đâu có sung sướng gì. Cho nên càng phước hữu lậu

bao nhiêu các con càng cực bấy nhiêu, cho nên con đường của đạo Phật là phải vô lậu, chứ đừng hữu lậu, quá khổ.

Cho nên đối với thầy bây giờ vô lậu rồi, hoàn toàn thầy không có cầu danh cầu lợi, không cầu gì hết, mà cầu làm sao cho chúng sanh ước nguyện của Thầy làm sao cho chúng sanh sống có đạo đức, tụ tập được làm chủ bốn sự đau khổ, Thầy ước nguyện điều đó, để con người trên hành tinh này họ sống được an vui, chứ không khéo tự họ làm khổ cho nhau quá, quá khổ, Thầy chỉ ước muốn có như vậy, được giáo pháp, được nền đạo đức của đạo Phật, ban rải ra rộng để cho người ta hiểu, để cho người ta đừng đau khổ nữa, đó là đủ rồi thầy ước muốn vậy thôi. Đối với thầy thì chẳng có gì nữa hết. Thầy muốn đi hội nào Thầy đi, Thầy muốn ở hội nào thầy ở. nhưng mà khi thầy thấy đúng là thầy sẽ đi đó, thầy sẽ xong công việc là thầy đi mấy con.

Nghĩa là thầy đào tạo cái lớp này xong rồi, Thầy tổ chức các lớp học từ chi nhánh chỗ này đến chi nhánh chỗ khác, Thầy đưa họ về tất cả những chỗ đó dạy rồi, Thầy thấy duyên thầy nó mãn rồi, Thầy không để lại một cái gì hết.

Sau khi Thầy chết rồi, Thầy Yêu cầu mọi người nên trồng ở cái má của Thầy cây xoài, để nó ra trái, rồi sẽ gửi cho mọi người, mỗi người một trái. Cây xoài nó tốt lắm con nó ăn phân Thầy tốt lắm, chứ đừng có xây tháp xây mồ gì hết. Mà người nào cãi Thầy thì không được, cãi Thầy Thầy sẽ vào trong núi coi cái hang nào Thầy chui, Thầy nhập. Nghĩa là Thầy biết Tâm Niệm lấy con Thầy chết mà mấy con xây tháp là Thầy chui mát, mà Thầy dặn mà nghe lời Thầy biết mà, Thầy biết trước mấy con, không phải là Thầy không biết trước đâu. Thầy dặn mấy con bây giờ Thầy chết thì đem chôn chỗ đó, mua một cây xoài đem về trồng, mua một cái hột xoài, đem trồng ngay tại chỗ má đó, cái má đất chứ không có để đá, để gạch gì hết. Rồi bắt đầu cây xoài nó lớn lên rồi nó ăn cái má đó, nó sẽ ra trái mấy con sẽ ăn trái xoài ngọt, không có chua luôn đâu. Thầy chết Thầy cũng muốn cái thân của Thầy để làm cái lợi ích cho đời, ban cho mấy con được cả trái xoài ngọt.

Lúc bấy giờ người ta lợi dụng Thầy, mà thời gian nếu mà lợi dụng Thầy, bán trái xoài này đắt tiền, họ nghe trái xoài ở nơi

cái mả Thầy họ mua đất lắm mấy con, 100 triệu họ cũng dám mua đó mấy con, bởi vì nghe cái người tu như Thầy mà, được trồng cây xoài lên trái người ta lợi dụng chỗ đó người ta bán đất mấy con, Thầy dặn trước, nếu người nào bán như vậy, cây xoài sẽ chết Thầy không cho cây xoài sống đâu, các con hiểu không? Bởi vì nhiều khi người ta lợi dụng con, Thầy nói thật sự đó. Con biết bây giờ Vũ Khắc Minh. Vũ Khắc Trường, ông ta để hai cái nhục thân bây giờ nó lấy cây tầm vòng nó cắt ngang đường vậy, mình đi ngang qua xe chạy tới cũng phải đưa tiền, đó là tại cái áp, xã đó nó làm lấy tiền, mà hồi đó nó chưa làm cổng bây giờ nó làm cổng, mấy con vô chỗ đó. Trời đất ơi! mấy con phải bỏ tiền mấy con mới vô được chứ nó cho mình vô à. nó khôn lắm Nó lợi dụng cái chỗ đó để lấy tiền đồng bào, lấy tiền mọi người hết. Thầy không có chấp nhận điều đó đâu, Thầy chết Thầy không bao giờ để cho người ta lấy tiền, làm tiền mấy con, người ta lợi dụng lắm. Một cái người có tai tiếng gì đó, có hình ảnh gì khác lạ, cái hiệu kỳ của con người mà, người ta muốn đó để người ta nhìn người ta thấy, người ta chiêm ngưỡng đi, lợi dụng cái lòng chiêm ngưỡng đó người ta lấy tiền. Coi như là người ta mượn cái đó để người ta bán,

người ta bán người ta ăn thì như vậy Thầy không chấp nhận cái đó. Nghĩa là để cho người ta tự do người ta đến người ta chiêm ngưỡng gì cũng được hết, người ta chiêm ngưỡng cây xoài của Thầy sao cũng được hết phải không? Cái người mà làm cổng mở ra, mở vô để lấy tiền thì không được, Thầy không chấp nhận.

Đối với Thầy cái gì làm đúng là đúng, cái gì mà làm phi đạo đức là Thầy không chịu, mượn người khác để làm tiền người khác. Cũng như bây giờ người ta mượn Ông Phật để làm tiền mấy con, có phải không cái điều này là rất rõ, mấy con thấy người ta mượn Đức Phật Thích Ca Người ta làm tiền mấy con, các con thấy người ta mượn cái hình ảnh Phật mà người ta làm tiền, cứ làm cho nhiều tượng phật, rồi mỗi tượng phật là một cái thùng Phước Sương, rồi bà con mình mê tín sao không biết cứ lạy phật rồi bỏ đó 1 ngàn, 2 ngàn. Trời đất ơi, một tháng sau họ mở cửa thùng Phước Sương họ đầy ngập hết. Bởi vậy cho nên chùa nào Thầy cũng thấy để cái thùng Phước Sương là mấy người này khôn lắm mấy con, mấy người không có dại đâu.

Thầy ra ngoài Hà Nội Thầy thăm mấy

cái chùa, mấy cái đèn, cứ chỗ này để cái thùng, chỗ kia để cái thùng, thùng là thùng kính nữa chứ để thấy tiền nhiều tiền ít, tặng cho mình bỏ, thật đúng là con người ta đủ cái mảnh khõe làm tiền mấy con, tiền của mình làm mồ hôi nước mắt mà người ta vét qua có tin ngưỡng, quá độc. Thầy nói người ta quá độc. Lo làm ăn như mọi người bằng mồ hôi nước mắt đi có tốt hơn không, để ngồi đó làm cái chuyện phi đạo đức đó là Thầy không có chấp nhận, Thầy là Thầy dẹp hết.

Cho nên, mấy con đến chùa Thầy, không có tìm thấy thùng Phước sương đâu hết. Chỉ có xã nó thấy Thầy phật thử tử ra vô đông, nó xin để cho thùng từ thiện xã hội. mà nếu mà không cho thì cũng không được, thôi cho. Ai có từ thiện xã hội cứ bỏ đó Thầy nhận, nhà nước người ta làm từ thiện gì đó người ta làm từ thiện gì đó người ta làm, chứ còn Thầy không có để thùng Phước Sương.

Đối với Thầy, cái vấn đề đó mình lợi dụng một cái hình thức tôn giáo để mình làm việc từ thiện xã hội cũng không đúng, Thầy thấy không có đúng. Nghĩa là cái người ta làm việc xã hội là từ tâm người ta, người ta thấy nỗi bất hạnh của xã hội, người ta bỏ mồ

hôi nước mắt ra người ta an ủi nỗi khó khăn đó, thì đúng. Còn mình làm vậy là mình gọi cái lòng từ thiện của kẻ khác, mà đồng tiền mình làm đây nó đi tới đâu đây, mình biết tới chỗ nào không. Người ta nói chỗ đó vậy chứ đưa tiền, chứ người ta biết chắc gì người bắt hạnh đó có hưởng hay là người ta bỏ túi tiêu. Người ta bỏ ra một đồng mà người ta lấy cả trăm đồng, cho nên những cái hội từ thiện nhiều khi người ta làm việc không có đúng.

Thầy thấy cuộc đời nay sao nó dễ lừa đảo mọi cách, nó gọi đúng cái lòng tin ngưỡng, nó gọi đúng cái lòng từ thiện của con người mà để móc túi con người, mồ hôi nước mắt của người khác thật đau lòng mấy con. Thầy thì không vậy, an trú, cho nên ăn mảnh đưa bị vô sát hành, Thầy hỏi thật sự mà có nghèo thật sự thì Thầy cho, mà đừng có giả dối gạt Thầy, dối mình thì tội đó, Thầy nói thẳng thật đó.

Có một cái chú, chú đẩy xe đi đến Thầy chú nói xe chú bị xẹp lốp, hư Thầy cho con tiền để con vá, Thầy nói: Thôi được rồi theo Thầy lại cái chỗ kia, có người và xe. Cái chú này chú lật đật chú để xe chú đi luôn. Con thấy cái lỗi đó nó lừa đảo, mình thấy tội

ngiệp thôi, 1 ngàn, 2 ngàn thôi cho nó, nó rồi chứ gì? Không ngờ bị người ta lừa đảo mấy con, mình phải sáng suốt.

Cho nên Đức Phật nói, mình bố thí cúng dường mình phải sáng suốt, đừng có để mà người ta lừa đảo, mình bị lừa đảo là người ta tội, mà mình vô tình mình làm cho người ta tội, mình cầm tiền cho người ta mà người ta tội, tại vì người ta lừa đảo được người ta tội. mà người ta lừa đảo được người này người ta sẽ lừa đảo được người khác, khó lắm cho nên phải sáng suốt. mình biết cái người đó thật sự nghèo ở bên xóm mình, mình cứ cho, mình giúp đỡ. còn cái chỗ nào xa xa tại tôi không biết đâu, bởi vì trong xã hội này nó nhiều người lừa đảo lắm. mà bây giờ thật sự ra chú, bác, Hay là anh, hay là cô, em, cháu. Trong cái hoàn cảnh này thì chú rất thương, hay bác rất thương, nhưng mà chú sợ rằng chú bị lừa đảo, mà lừa đảo thì em/cháu hay là cô/ bác mang cái tội. Cho nên, chừng nào bác hay chú biết chắc chắn là trong cái hoàn cảnh khổ đó, thì sẵn sàng giúp đỡ. Nói thẳng thật thật với người ăn mày, sau đó nó không dám ăn mày nữa. Chứ còn mình thấy đó mình không dám nói gì hết, cái mình cứ cho tiền nó, nó gạt hoài. Cái xã hội mình

trở thành ăn mày nhiều, mình thành thật mình thẳng thắn mình nói, nếu mà bác hay chú mà biết cháu trong hoàn cảnh nghèo thì bác chú sẽ giúp, bởi vì bác chủ ở xa không biết, mà xã hội thì nhiều người lừa đảo. Cho nên muốn cho cháu nhưng mà sợ cháu tội, không cho. Tại vì mình cho nó thì nó thành lừa đảo, thành ra mình không cho, mình nói thẳng thật, mình nói đúng mà mình đâu có nói sai. Rồi bắt đầu bây giờ nếu thật sự cháu là một người mà sống nghèo khổ thật sự, Cháu cứ ghi địa chỉ, rồi có dịp cô/ bác sẽ tìm đến cái địa chỉ mà thật sự nghèo của cháu thì cô/ bác sẽ giúp đỡ, cứ cho cái địa chỉ đi. thì như vậy nó dám, nó lừa đảo mình nó dám, mà nó thật sự nó nghèo thì nó dám.

Cho nên bố thí hay làm từ thiện mấy con phải sáng suốt.

Còn phóng sanh mấy con đừng có ra chợ đi mua tôm, cá ở ngoài chợ mà phóng sanh, hoặc là lại cái chỗ nào mà người ta nhốt chim, nút này kia mấy con mua. Đừng, mấy con muốn phóng sanh mấy con ước nguyện Hôm nay, tôi đi đường, mà nếu mà tôi gặp cái con vật nào đó là con vật đó có duyên với tôi, tôi sẽ phóng sanh, thì con đi đường mà con gặp người ta đang câu cá, người ta đánh

lưỡi cá là con mua hết, tôi không sợ Tại vì cái duyên tôi với cái nhóm này, cái nhóm chúng sanh này, tôi nguyện tâm tôi hôm nay tôi đi phóng sanh, mà hôm nay con đi một vòng từ đó mà con đi, con trở về nhà mà không gặp, Thì bây giờ tôi quyết tâm phóng sanh mà tôi không có duyên phóng sanh, cho nên tôi không phóng sanh.

Còn nếu mà tôi quyết phóng sanh mà tôi đi tôi gặp, tôi đi mà tôi gặp cái người mà họ mua chó, họ bỏ ở trong cái lồng mà hề gặp tôi, kêu là tôi mua, bao nhưng tôi cũng mua, tôi đã phát tâm rồi, tôi để phóng sanh mà con vật đó nó gặp tôi, nó có cái nhân duyên đời trước với tôi. Không biết chừng nó là cha mẹ tôi, ông bà tôi chế thành con chó đó mà bây giờ tôi phát tâm phóng sanh, Tức là bây giờ tôi gặp nó là tôi có cái duyên với nó, nó có những cái Nhân Quả gì với tôi rồi, tôi sẽ mua nó tôi đem về tôi nuôi, tôi không để họ giết con chó này đâu, con hiểu không. Mà bây giờ nó nhốt 2, 3 con chó tôi cũng mua hết, nghèo tôi chịu nhưng mà tôi biết những người này là những người thân của tôi đó, tôi đã phát tâm phóng sanh, cho nên tôi mới gặp nó đây. cho nên mấy con đi trên đường mấy con gặp người bán chó, bán

mèo gì mua hết, đem về nuôi, để không nó giết chết tội. Tức là cái duyên phóng sanh, mình thấy nhân quả, mình không gặp tức là không nhân quả. Còn mình đi chợ kiếm là sai, mình kiếm thì không đúng. Bởi vì mình đi kiếm cá nhân quả của người khác, người ta làm cái nghiệp gì đó người ta sinh ra chó, gà, heo, dê. bây giờ mình cũng mua mình thả tức là mình tạo thêm cái tội ác cho cái loại đó, loài đó đang thọ lấy kết quả đó, bị nhốt, bị cầm, rồi bị giết, cắt cổ, mình đi qua mình kiếm, mình kiếm kinh nhân quả đó thì không đúng. mình phải có cái nhân duyên gặp nhau, cái duyên hợp gặp nhau, gặp nhau nó phải có cái đợ trước có cái duyên, còn mình đi kiếm cá nhân quả của người khác nó sai, không đúng, nó sai cái quy luật của đạo Phật.

Thì thấy nói như vậy để cho mấy con thấy, biết mình phóng sanh, thì mình làm cái gì cho đúng, mình bố thí, cúng dường cho đúng pháp, mà đúng xác nó Lợi mình lợi người mà không có lỗi làm gì hết. Con bố thí cho một người mà con bố thì đúng, thì nó vừa lợi cho mình, vừa lợi người kia không bị lừa đảo thì nó không hay đâu, nó không có lỗi đó. Cho nên phải sáng suốt có mấy con

chứ không khéo mình vì cái tình cảm mình, mình thương bị người khác lừa đảo, mình phải bằng trí tuệ sáng suốt.

Còn kinh sách cũng vậy mấy con, không phải kinh sách nào cũng thiện hết đâu, nó dạy mình cúng bái, cầu siêu, cầu an, nó đâu thiện con, cái chuyện nó làm nó nhằm nhí không có lợi ích đâu, thì tức là nó là sai rồi mà mình lại chấp tác, mình lại làm theo thì mình quá mê mờ

Mà mình làm theo nó phải tốn tiền, tốn bạc chứ bộ mình làm sao, vừa tốn công, tốn tiền, tốn bạc chứ không phải là không. Bây giờ thí dụ người ta mở cái đàn cầu siêu, mà giờ ta ghi tên họ của các Phật tử vô, thì mỗi người Phật tử phải bao nhiêu tiền chứ đâu phải khi không người ta ghi cho mình không đâu? Thành ra người ta làm số, niệm này kia nữa thì người ta tính tiền ra nữa hết chứ đâu phải người ta bỏ tiền ra người ta làm cho mình đâu. Đó là cái chuyện mê tín mà người còn ăn tiền như vậy hưởng hồ là không có gì cả. Cho nên ở đây đạo Phật dạy chúng ta phải có trí tuệ, Trí tuệ mới được.

Rồi, hôm nay mấy con còn hỏi gì Thầy thêm không?

Thầy đã nói, với cá người cứ sĩ mấy con Thầy nói như vậy thì đủ rồi, sau này có duyên mấy con sẽ thọ Bát Quan Trai.

Mấy con có hỏi gì Thầy không?

[Phật tử]: Thưa Thầy, con lần đầu tiên gặp Thầy, cũng có nhân duyên trong cái đạo Phật mà tu thì thật sự con là cái người đã tìm được kinh sách của ngài, tháng con chả đọc được mấy câu, mà những cái gì mà mấy cô .. cái băng phát lại, thí dụ như đây thì con cũng nhớ rõ ràng, và con thấy như vậy: Thầy nói này giờ Thầy chỉ dạy thì con thấy con hiểu là, trong Đạo Phật thì cái thấp thôi, còn cái cao con không thấy. Thí dụ như là để cái cúng dường thì thật sự là con cũng không thấy trở ngại, là những người nghèo khổ thì nhiều người người ta không có chỗ nương tựa, thì chùa là cái chỗ mà tâm linh để người ta cúng gởi cái tinh thần người ta khi mà người ta gặp khó khăn. Nhưng mà những cái .. cái đó là một cái cản trở. Nhưng mà các Thầy, các chùa hình như không thấy điều đó.

[Trưởng lão]: Thầy cũng chịu điều đó,

[Phật tử]: Cái đó thì Thầy nói đúng, còn điều thứ hai Thầy nói con không nhận

định được là thà rằng ... gọi là má tôi, lúc làm là làm không có sự hiểu, nhưng mà khi biết Phật pháp thì không tới nơi, Phật Pháp chỉ biết một đoạn nào, một chừng nào thôi thì chính cái đó làm hại ... tại vì vừa làm mà vừa... Dạ, không biết cái này đúng hay sai, mà nếu mà sai, thì tại sao hay quãng nào, chỗ nào đê biết rõ mà làm và tránh, mà hể đúng thì sẽ đi tới đâu thì không có, thì cái điều đó là rất là khó đủ người, đủ mặt, nhưng mà con thấy rõ ràng, bây giờ con cứ tâm niệm. Thưa Thầy con thấy, con đi chùa hai năm, con thấy à, cái lòng tin cũng có những băng pháp dạy mình đến mình lễ Phật, lạy Phật xin nhiều lên, những cái khúc mắc của mình để thời gian sau nó sẽ giải tỏa bớt đi, để mình như chẳng hạn như mình tôn vinh một cái đáng tối cao nào đó thì cái tâm linh mình nó cũng khá lên như vậy, lạy Phật nhiều thì tâm mình nó mở ra, đó là nguyên nhân thôi chứ con không có nghĩ điều đó thì đó là sách Minh Hiền, mình không có đến mức độ mà con làm Thầy hay là con làm sư cô con tu tại gia để biết cái điều đó, để thông tới cái đó, ...43:11 thì thấy như vậy.

Nhưng mà khi mình đến lại chùa thì mình có một cái lòng tin, củng cố cái con

người của mình lại, thì đó thì con thấy gì mà ngày nào cũng lên chùa, mỗi ngày lên chùa lay, lay xong rồi đi về thì đầu cũng vào đó, và cũng không đến đổi là chỉ có một mình độc cư, tới giờ đi, rồi tới giờ về, mặc, ở nhà liên quan tới ai thì cũng không biết. Mà cách liên quan để nói cho những người xung quanh hiểu cái điều đó là tốt hay là xấu thì cũng không luôn, thì con thấy mất thời gian, ngày nào như ngày đó, đi đều đặn như một cái kim đồng hồ, nhưng mà tác dụng của nó là cái gì thì không biết. Đó, con thấy cái đó là vướng nhiều, bây giờ rõ ràng các chùa buổi tối, buổi sáng đều có đọc kinh, mỗi ngày. Nhưng mà con thấy cái điều đó để làm cái gì thì con không thấy.

Đó, thì con nói những cái việc thiếu sót, cái nhìn thấp của cái xã hội. Còn cái người tu cao thì con không có biết, tu cao thì con không có vô tới cái mức độ đó là con hiểu, thí dụ như tu mà tại gia thì cái mức độ cao thì con cũng không có hiểu tới cái mức độ đấy nữa. Nếu mà có .44:19... Tại sao mà giáo huấn đưa nhỏ không chịu ... mà để cho người lớn, nghĩa là nó ... nó ở trong cái xã hội này nó bị nhiễm quá nhiều; rồi lại đi tu, cảm nhận được cái sai trái đó để tu, mà sửa

đổi con người mình rất là khó, phải dần dặt cái đúng, cái sai, cứ kéo qua, kéo lại, kéo qua, kéo lại hoài.

Mà tại sao con thấy như bây giờ rõ ràng là ý định của Thầy là đào tạo một số người để sau này nó ra, để sau này giúp cho con người nó đỡ đau khổ. Thì con nghĩ là thưa Thầy, 1, 2 vị nào đó mở một cái mà giảng giải cho người lớn, thì tốt hơn lên mở một cái gì cho trẻ con, là vì trẻ con nó đâu có bị dần vật. Bây giờ thời đại dạy cái đạo lý đó đúng là nó hiểu đúng, mà sai là nó hiểu sai, chứ đâu phải như người lớn mà giảng giữa cái xấu, cái ác, các ác mà cứ giảng qua, giảng lại, nội cái giảng không mất hết thời gian.

Khi mà cái tốt, cái thiện mà đánh được cái ác, thì con người đâu có ... thì con nói là những cái người Thầy đó thì Thầy; thí dụ con thấy tại sao tôi mở khu vui chơi được, một cái tiệm internet cho trẻ con được mà tại sao cái đạo Phật không có một cái điểm nào để mà giúp đỡ, mà tại sao giúp đỡ đứa nhỏ rất là dễ cái điều đó. Người lớn thì xã hội bôi đen rồi, bây giờ nửa đen, nửa trắng hay là hai phần đen, một phần trắng. Thì bây giờ phá, tắm rửa cho nó sạch sẽ cái đó thì rất là khó.

[Trưởng lão]: Đúng đó con, nói cái đó đúng đó.

[Phật tử]: Thưa Thầy, kiểu vậy mà con đi con thấy hoài không tới đâu mà con thấy cái chùa nào khoảng cách chút xíu cái khoảng cách nào cho một đứa trẻ, toàn người lớn tụng, niệm lạy là cùng. Con đi theo cha mẹ thì ... không biết làm cái gì mà thì thụp lạy hoài, không biết làm cái gì mà lạy xuống 108 lạy để làm chi. Thì những người làm những cái đó thì cũng không đủ trình độ để dạy, nói cho con mình hiểu không làm

[Trưởng lão]: Để hiểu không được làm vậy.

[Phật tử]: Thì con chỉ có mỗi cái của cái người khách thôi, con nói với Thầy thì Thầy thấy thế nào? Sau này nếu Thầy mở chung 8 điểm cho người lớn hay 7, 10 điểm gì đó Thầy nhường lại 1 điểm. Các người mở một chỗ nào mà... không cần thuyết pháp nhiều.

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó con, dạy cho người ta học đạo đức.

[Phật tử]: Thì nó dễ, nó dễ dàng hơn, mà từ những đứa trẻ đó nó lại dễ đó con, thì con không hiểu nổi, con đi hoài mà con nói

thật dốt đứa trẻ vô chùa không có một điểm nào để cho trong óc nó có khái niệm. Trong óc nó không có khái niệm gì về.

[Trưởng lão]: Thật sự ra Thầy nghĩ như thế này này con, bởi vì đạo Phật nó có cái đạo đức Nhân Bản, Nhân Quả, nó dạy con người nó có cái nền đạo đức nó cụ thể đó, cho nên bây giờ mấy đứa trẻ nhỏ nó đến chùa, nó đi theo ông, bà hay cha mẹ nó đi đến chùa, cha mẹ lạy đã nó đi dòm ông Phật này, ông Phật kia chơi vậy thôi nó về, nó chả có khái niệm gì trong đầu nó Phật giáo hết. Sau đó nó ra đời đó, nó đi học này kia nó nhiệm bèn nó, nó nhiệm thành ra đứa trẻ xấu.

[Phật tử]: Nó rất là nhanh, trong khi chùa đó chỉ cần một chút xíu, thí dụ sư cô lại cho cái bánh hay gì. Các con lại đây, cái gì hay, vì đứa trẻ nó nhanh lắm, chỉ nói nó một câu: Thôi con đừng có chửi bậy, như vậy là ... không làm điều xấu...

[Trưởng lão]: Thì nó cho nó rõ.

[Phật tử]: Thì tự nhiên có lần đó là nó không có hành, thì rất là dễ; còn người lớn con thấy khó lắm.

[Trưởng lão]: Bị nó nhiệm rồi con, cái

người lớn nó nhiễm, nhưng mà người ta dạy cho trẻ con, rồi bắt đầu người ta sẽ dạy cho người lớn, người ta dạy cho người lớn cách thức sống, chứ không phải cách thức cúng bái, tụng niệm. Cúng bái tụng niệm con về tật nào nó cũng còn tật nấy à, nó không có hết.

[Phật tử]: Con thấy người lớn rồi đó, thật sự người lớn đi chùa rồi đó, về dạy lại cho con, dạy cho con hiểu. Tại vì đi ngược trở lại nó rất là khó để đi từ dưới lên trên, con thấy vậy thôi.

[Trưởng lão]: Cho nên cái lớp học của Thầy nó sẽ nhắm vào nó đào tạo thứ nhất là trẻ em, rồi sẽ bắt đầu dần sẽ đến người lớn; người lớn để dạy cho người ta sống người ta xả bớt những cái gì mà người ta đã huân vô trong đó, khi không người ta thấy quá khổ rồi. Coi như là tự người ta, người ta cởi mở, người ta xả lằn những cái đau khổ đó, người ta đã gánh chịu trên cái đôi vai người ta quá nhiều. Do đó bây giờ dạy cho cái người lớn để cho họ sống được an ổn. Dạy cho trẻ con là mớm vào cho nó để hiểu biết cái đạo đức, để từ đây về sau nó không có sa ngã, nó không bị sa ngã, nó làm cho đứa trẻ nó lớn lên nó trở thành người tốt. Thành ra nó

không bị ô nhiễm, thành ra nó một tờ giấy trắng nó giữ trắng mãi, nó sạch sẽ ở trong những cái nền đạo đức của nó, nó không bị ô nhiễm, còn cái này mình không chuẩn bị cho trẻ con, mà mình chuẩn bị cho người lớn là người lớn đã nhiễm đen hết rồi, mà cứ làm cái chuyện không phải là xóa cái màu đen đó, mà thêm những cái mà cứ tưởng tượng rằng mình sẽ được an ổn, nhưng mà sự thật ra bao giờ nó cũng đi vào cái chỗ tạt nào, tạt này. Mà nhiều khi bỏ bê gia đình.

[Phật tử]: Bỏ bê gia đình, đúng đó, giờ con thấy ở chùa có một điểm rất là khó, thí dụ như buổi tối là 6 giờ là giờ cơm gia đình, tự nhiên Phật tử lên chùa 6 giờ đến 7 giờ, giờ người ta muốn đi, rồi một trong hai người ta chọn thôi.

[Trưởng lão]: Mà nếu mà mình hướng về Phật, thì phải bỏ gia đình, thành ra gia đình nó làm cho nó buồn tẻ, trong khi cái giờ ăn cơm nhau, tập trung cả gia đình nó vui vẻ, mà bây giờ lên trên đó mắc lo tụng, niệm Phật. Bây giờ ở nhà còn 1, 2 người, mẹ đi đâu? Nói đi chùa, gia đình có mấy người mà bây giờ đi hết người nhất là mẹ. Tụi bay mà về, ba thấy ba ăn cơm không thấy ngon, có phải không, làm sao mà ăn ngon được.

Con tụng niệm đã rồi một lát về đó rồi bắt đầu nói: Ở trong nhà, trẻ con này kia nó lộn xộn gì ông tức giận, bắt đầu ông đổ, ông dồn trên đầu con, gia đình nó có chuyện.

Sự thật ra đạo Phật không có dạy vậy đâu, đạo Phật dạy sống. Thầy mong rằng cái ước nguyện của Thầy, Thầy sẽ đem cái nền đạo đức cho mọi từng gia đình, chớ mẹ dạy con, con cái hiếu thảo cha mẹ. Tại vì con cái nó có đạo đức thì nó phải hiếu thảo, nó biết sống như vậy là đối xử cha mẹ mình cha mẹ mình không có buồn khổ, còn mình làm cái này sai, cái kia sai, nó đọc trong này nó hiểu và giả dụ nó hiểu nó sẽ không làm cái sai, nó không làm cho cha mẹ nó buồn khổ. Mình phải dạy nó chứ, mình không dạy nó đâu có biết đâu, nó chỉ biết ham vui, nó chỉ biết vui theo cái tuổi đời của nó thôi, nó phát triển thì nó thích cái này, nó thích cái kia. Hoặc là nó biết ngăn chặn nó. Còn cha mẹ thì mắc lo làm có tiền.

Vậy hả, bây giờ tới giờ rồi hả con, ở bây giờ 11 giờ rưỡi rồi. Thôi bây giờ mấy con nghỉ thôi, một lát mấy con về mấy con.

[Phật tử]: Cảm ơn Thầy.

[Trưởng lão]: Thầy sẽ mở lớp rồi sau

này mấy con sẽ học được chứ không có gì đâu con. Mấy con xá Thầy mấy con về.

Mấy con còn nhỏ ráng học mấy con. Ráng học, rồi sau này Thầy sẽ dạy đạo đức cho.

[Phật tử]: Thầy mở đào tạo cho lớp trẻ

..

[Trưởng lão]: Thầy đang ước ao đó con, Thầy đang cố gắng, bởi vì bây giờ xin phép tắc đảng hoàng, chứ mình dạy không có xin phép thì tập trung đông lại thì nhà nước người ta đến người ta, khó lắm, thành ra Thầy đang nói với Phật tử Thành Phố, họ sẽ xin một cái Trung tâm An dưỡng, trong cái khu an dưỡng thì có khu học tập, cho nên mình có giấy phép đảng hoàng khu học tập mình được hướng dẫn đạo đức, những bài vở đạo đức thì được nhà nước người ta cho phép chứ đâu. Như hai cái bộ sách đạo đức làm người, Thầy được đưa ra Hà Nội xin phép, chắc chắn là tháng giêng, chắc chắn là .. Thầy mong muốn Thầy đem đạo đức cho các thế hệ tuổi trẻ. thôi mấy con vô ăn cơm đi con.

066 (LCK-029B)

- * Nghiệp
- * Đạo đức không làm khổ mình, khổ người
- * Tứ Diệu Đế
- * Thân hành niệm ngừa bệnh

Bệnh đau rồi thì con tu theo bức tâm thư đó, mình tác ý mình đẩy lui cái bệnh ra, nó không có đau khổ. Cô lớn tuổi rồi con, Thầy thấy tội nghiệp mấy cô lắm, còn không có bao lâu nữa! Nếu mà không biết cách thức tu tập, mình giữ không được cái tâm của mình nó theo cái nghiệp tham, sân, si nó đi tái sanh luân hồi. Bởi vì cuộc đời của mình chưa có dứt hết cái lòng tham, sân, si, cho nên vì vậy mà khi bỏ cái thân thì cái nghiệp tham, sân, si nó đi tái sanh, chứ không phải mình đi, mà cái nghiệp tham, sân, si. **Nghe nói cái chữ nghiệp thì mấy con biết đó là cái thói quen của mình. Thí dụ như mình huân tập nhiều lần nó thành cái thói quen, thì cái thói quen đó gọi là nghiệp.**

Cũng như bây giờ ăn cái gì đó mà nó quen cái đó rồi nó thấy nó thích, không có nó thì mình thêm cái đó là nó thành nghiệp. Cho nên cái nghiệp sân, bữa nay con sân một chút, ngày mai ai chọc con sân một chút nữa, ngày một sân một chút nữa, bây giờ sao nó sân nhanh quá, tại vì mình cứ huân hoài nó thành cái nghiệp, cái nghiệp sân. Còn mình hàng ngày mình tham một chút, mình thích một cái gì đó một chút, một chút, chút chút, cũng như bây giờ mình ăn cái đó thích, cái nó huân thêm cái thêm ăn đó, nó huân vô hoài. Cho nên con thấy mấy người uống rượu, nó ghiền rượu lắm, tức là cái cơ thể họ nó quen rồi, nó là cái thói quen gọi là nghiệp, không nghe mùi rượu không được.

Cho nên cái cuộc đời tu theo đạo Phật là mình dứt cái nghiệp. Cũng như bây giờ mình ham muốn cái đó, mình ngăn chặn, mình có cái phương pháp mình tác ý: **“Cái đó là khổ đau đó, đừng có tham nha, tham lam là chết đó”** mình nhắc cái tâm mình cái nó chặn đứng lại liền, tức là nó ly.

Cũng như bây giờ mình có cái gì

buồn phiền hay là tức giận: “Giận là khổ đau đó, mà đừng có giận, mà giận nữa mà khổ đó”. Nó nghe nói nó khổ cái nó sợ, nó không giận. Cứ mình nhắc nó như vậy riết cái nó hết khổ, mà chính nó hết khổ thì nó lại giải thoát. Cho nên thường thường Thầy hay dạy: **“Tâm như cục đất, ly tham, sân, si hết đi, tham, sân, si khổ lắm”.** Mình chỉ nhắc nó như vậy thôi, mà sao nó không có giận hờn, phiền não, nó giảm dần xuống.

Cũng như hàng ngày mình có cái thân mình đau nhức: “Thọ là vô thường, cái đau nhức này đừng có ở đây, khổ lắm” Mình nói vậy, mà sao nó lại đi mấy con. Con biết không, chính mình đâu có làm gì được trong khi mà cái đầu đau, cái bụng đau mình đâu có làm gì được đâu, mà mình nói vậy mà nó hết đau chứ. Các con thấy cái ý thức lực nó hay lắm. Cho nên trong kinh Pháp Cú đức Phật nói: **Ý tạo tác, ý dẫn đầu, ý làm chủ.** Nó làm chủ mà, nó dẫn từ từ cái gì nó cũng đem lại bình an cho mình. Phật pháp nó hay như vậy mà tại sao người ta không dạy cho mình tu mà người ta dạy mình trật đường đi, thành ra mình không có biết, mình cứ đến chùa, mình cầu khẩn

thôi.

Mà Thầy thấy Phật pháp hay quá, Thầy tu được rồi Thầy mừng quá, Thầy nói: Trời ơi! Hay quá như vậy mà tại sao không có ai dạy cho người ta biết cách hết như thế này. Chính bây giờ Thầy triển khai ra Thầy thấy mấy con khổ quá. Cuộc đời mấy con khổ, nó không bệnh đau thì thôi, bệnh đau mấy con thấy khổ. Rồi cuộc sống của mình hàng ngày nó chung đụng, nó có nhiều cái phiền toái lắm mấy con. Mà nếu không có Phật pháp làm sao chúng ta thắng được cái sự phiền toái đó? Đau khổ lắm!

Cho nên Thầy sẽ dạy cho mấy con học, mà cái đó gọi là đạo đức không làm khổ mình khổ người. Các con nghe cái danh từ, nó đơn giản mà nó dễ hiểu không? Đạo đức không làm khổ mình khổ người. Mà mình sống được đạo đức thì mình hạnh phúc chứ có cái gì? Mà nó đơn giản chứ đâu có gì mà khó đâu? Mình học mình hiểu cho nên mình sống đạo đức chứ có cái gì? Mình thấy cái đạo đức nó dạy như vậy nó đúng, còn sống như vậy nó không đúng, sống như vậy nó làm khổ mình khổ người, cho nên mình

thấy như vậy. À, như vậy là mình làm khổ mình khổ người, thì không được. Do đó mình cố gắng mình sống không có làm khổ mình, khổ người thì mình sẽ được giải thoát. Đạo Phật nó thực tế như vậy mới gọi là chân lý mấy con.

Cho nên cái bài pháp đầu tiên đạo Phật dạy cho 5 anh em Kiều Trần Như đó, giảng Tứ Diệu Đế, nói 4 cái chân lý của đời người mà. Các con thấy nó thật phải không? Nó thật, rất là thật, nó cụ thể rõ ràng.

Nói Khổ, thì con người ai mà không khổ mấy con? Giận hờn cũng khổ, đau bệnh cũng khổ, phải không? Già yếu cũng khổ. Chết cũng khổ. Rõ ràng nói rằng con người khổ, thì có ai nói rằng tui không khổ đâu? Có ai bao giờ không bệnh, không đau, không chết, không giận hờn tức giận? Cho nên nói khổ là cái chân lý rồi, nó không có còn cái gì khác nữa.

Rồi Đức Phật lại nói đến **nguyên nhân khổ. Nguyên nhân khổ đức Phật nói lòng ham muốn của mọi con người, phải không? Bây giờ ai còn ham muốn là còn khổ, hết ham muốn là hết khổ. Nó rõ quá, bởi vì ai cũng có lòng ham muốn chứ có người nào**

không ham muốn đâu, mấy con thấy không? Ham muốn nhiều, ham muốn ít thôi, chứ người nào không ham muốn.

Rồi đức Phật nói cái **trạng thái hết khổ, tức là Diệt đế**, chứ đâu phải đức Phật nói có cảnh giới Cực Lạc, Thiên Đàng, hay hoặc là Niết Bàn ở đâu đó, nó hết khổ. Đức Phật đâu có nói điều đó, nói điều đó thì nó không thực tế rồi. Nhưng mà đức Phật nói cái trạng thái tâm mình nó hết khổ, đức Phật nói: tâm thanh thản, an lạc, vô sự. Cái tâm mình nó thanh thản, nó an lạc, nó vô sự, nó đâu có gì phiền não, nó đâu có gì đau khổ, nó đâu có gì mệt nhọc trong đó. Cho nên nói nó hết khổ.

Thì đúng rồi bây giờ mấy con cứ nghĩ, ngồi lại lắng nghe coi mình thanh thản không, mà mình thanh thản thì mình thấy nó hết khổ mấy con, có đúng không? Như vậy Thầy nói sự thật, nó là chân lý mà, cái này là chân lý, nhưng mà mình sống được bao lâu nè? Với cái trạng thái này bao lâu? Nó có 1 chút à. Người nào kéo dài lắm, được 1 phút là hết sức, con hiểu không? Bởi vì một lát nó có nhảy vô cái niệm này, mình ngồi 1 hơi thì nó có mỗi chân, như vậy là nó đâu còn an lạc được, cho nên vì vậy nó mất

cái đó đi, nó mất cái trạng thái thanh thân, an lạc.

Cho nên vì vậy mà người ta sống, làm sao người ta tu tập để cái trạng thái đó nó tự nhiên, mà nó thanh thân, gọi là chứng đạt chân lý, hay hoặc là chứng đạo, chứ đâu phải chứng đạo là ngồi làm Phật cho người ta thờ cúng mình đâu, các con hiểu không? Các con cứ nghĩ tưởng chứng quả A la hán là phải có thần thông, bay lên trời, phóng hào quang rồi, mấy con nghĩ là cái người chứng quả A la hán là như vậy sao? Không phải!

Chứng quả A la hán là cái tâm người ta nó bất động, ai nói gì nó thanh nhiên, nó cũng như mấy con vậy, y như mấy con vậy, nhưng mà người ta không giận hờn, người ta không ham muốn, người ta không phiền não, người ta không tức giận. Thân, cơ thể người ta có bệnh đau thì người ta đẩy lui người ta hướng tâm thì nó sạch nó không có đau bệnh nữa. Chứng quả A la hán là chứng cái quả vô lậu, tức là không còn khổ đau, chứng cái quả không có khổ đau nữa, chứ nó không phải thần thông phép tắc gì hết. Các con thấy, như vậy là hạnh phúc rồi chứ gì?

Đạo Phật con thấy mục đích áp dụng vào đời sống con người, để cho hết khổ đau, chớ không phải đi theo đạo Phật để được sanh lên Thiên đàng, hay hoặc là vào Niết bàn. Không có! Không có cái điều đó đâu! Đức Phật không có dạy cái kiểu đó! Tại vì người ta không hiểu rồi người ta dựng lên sai, nó trật mấy con. Cho nên cái này nó thực rồi. Mấy con thấy không?

Bây giờ mình ngồi, mình lắng nghe thanh thản, an lạc, vô sự. Một phút. một giây mình thấy có không? Chắc cái chỗ này là cái chỗ giải thoát của mình rồi. Nhưng mà vì mình còn tham, sân, si, chút nó nghĩ cái này, chút nó nghĩ cái kia. Vì mình còn tham, sân, si nên mình ngồi một hơi nó mỏi, con thấy không, nó đâu có sung mãn cái Tứ Niệm Xứ của con được.

Còn người ta ngồi suốt cả ngày không mỏi mệt, tại vì cái thân người ta nó sung mãn. Mà ngồi suốt cả ngày người ta không thấy đói.

Còn mấy con ngồi coi, nó buồn ngủ, nó gục tới gục lui. Rồi tới chừng đây nó đói, nó muốn đi ăn.

Còn người ta ngồi nó không đói, nó

không khát gì hết, tức là từ ngày này qua ngày khác người ta ở trong Tứ Niệm Xứ nó không đói, gọi là sung mãn Tứ Niệm Xứ, nó sung mãn cái thân người ta, sung mãn cái tâm người ta, nó an trú, nó an lạc lắm. Đó là cái trạng thái Niết bàn của người ta đó, cái trạng thái của mình, của người nào cũng có hết, mà mấy con giờ có chừng 30 giây, 1 phút, rồi kể đó mấy con không được nữa.

Còn cái người tu, bắt đầu quý Thầy tu ở đây, quý Thầy đã được 2 phút, 3 phút, 5 phút. Hồi này Thầy nói tu từng phút đi lên mà! Để cho mình xả tâm, mình xả riết cái tâm mình nó an trú được, nó kéo dài cái trạng thái đó ra, 1 ngày, 2 ngày, 3 ngày, mà đức Phật gọi là Nhất dạ hiền. Chỉ cần cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự đó, nó 1 đêm thôi, tức là 12 tiếng đồng hồ thôi, thì mấy con chứng đạo rồi, tức là mấy con sẽ sống được hoài hoài. Còn 12 tiếng mà nó cứ lát niệm này, lát niệm kia, suy nghĩ rồi lát buồn ngủ, lát mỏi, lát nhức, thì cái chuyện này thì nó còn lâu lắm, mấy con còn tu lâu, mấy con hiểu chưa?

Cho nên vì vậy mà cái lớp của Thầy dạy hôm nay mấy con biết, vừa dạy cái tri kiến của mình nó hiểu biết, để nó giữ gìn được

cái trạng thái đó bằng cách có cái tri kiến hiểu biết. Như bây giờ hiểu nhân quả, trong khi ngồi đây cái niệm thanh thản, an lạc, vô sự nó mới có chừng 30 giây à, cái nó nhảy ra 1 niệm, cái Thầy đưa cái niệm này ra, Thầy đưa cái tri kiến của Thầy để hiểu cái niệm này, Thầy biết khi mà Thầy hiểu nó là nhân quả ác, thì cái niệm này nó sẽ tan biến đi, nó tan biến đi thì nó sẽ có những cái khác tới nữa, Thầy đem cái tri kiến của Thầy Thầy chuyển hóa nó nữa, Thầy thấy nó đúng quá, nó đi luôn. Cứ cái niệm nào nó nhảy ra nó đúng, mà nó ra hoài 1 thời gian 1 tháng, 2 tháng, 3 tháng, sau đó nó không có ra nữa. Bởi vì nó ra Thầy cứ ngăn diệt nó hết, nó không có làm sao nó ngự trị được nữa, mà nó không sai Thầy được nữa.

Bây giờ, Thầy ví dụ cái niệm mà nó sai mình, Thầy nói, bây giờ ngồi đây cái nó bắt đầu khởi sự đói bụng, nó muốn ăn, cái bắt đầu Thầy nói: ***rõ ràng đây là cái tham rồi, mà muốn ăn là mà tham, giờ này đâu phải giờ mà ăn, trưa hẳn ăn 1 bữa thôi chứ mà đòi ăn thì không được.*** Mình nói như vậy, mình biết rất rõ là cái tâm tham, nó còn tham ăn, nó còn tham chứ đâu phải hết. Mình nói như vậy cái nó không sai

mình được, mình không đi ăn, **mình không đi ăn thì nó không thành cái nghiệp, nó không thành cái thói quen.** Còn mình đi ăn rồi mai một sáng nó không ăn là nó đói bụng đó, có phải không mấy con, nó thành quen rồi, không ăn không được. Còn bây giờ, mình thành quen rồi, trưa nó ăn, sáng nó không đói, chiều nó không đói mấy con, ăn ngày 1 bữa mà tự nhiên, mọi chúng ở đây bây giờ nó quen rồi. Còn như mấy con ăn 3 bữa, nó đói bụng chết.

Rồi bắt đầu bây giờ chiều, ráng nó đói bụng cũng không ăn nữa, sáng trời đất ơi nó muốn xiù, chờ đến trưa chắc chết, phải không? Bây giờ mấy con tập thử coi, nó dần vật mấy con dữ lắm đó.

Nhưng mà cái người tu, nó quen rồi. Bởi vì nó là cái nghiệp mà. Do cái nghiệp mình huân nó, tại vì nó muốn ăn nên mình ăn, nó muốn ăn cái mình ăn. còn cái người ăn lật vật mấy con, thấy cái trái, cái bánh, cái chuối ăn, cái gì lúc nào nó cũng thấy nó muốn ăn không à, đó nó nuôi cái dục của nó đó.

Cho nên người tu người ta ăn điều độ lắm con, ngày 3 bữa là 3 bữa, mà 2 bữa là 2

bữa, 1 bữa là 1 bữa, thành ra tới cái giờ đó nó mới ăn thì do đó mình làm chủ cái ăn, cái ngủ của mình. Mà **làm chủ cái ăn cái ngủ không được, thì làm chủ sự sống chết không được, làm chủ bệnh đau không được.**

Con làm chủ được cái ăn cái ngủ, bắt đầu con làm chủ được cái bệnh, con làm chủ được cái bệnh thì con làm chủ được sự sống chết. Mình muốn chết hồi nào mình chết, mình muốn sống hồi nào mình sống. Đó là phương pháp của Phật là như vậy, dạy chúng ta để chúng ta làm chủ cái đời sống của chúng ta, không còn để khổ đau nữa, đó là cái phương pháp tu tập.

Các con thấy Phật pháp nó hay đến cái mức độ như vậy đó, mà mình không biết cách thì thôi, mình cũng chịu đầu hàng. Con thấy nếu mà tu sai thì không ai làm chủ được cái này hết. Coi như con người không làm sao mó được nó, nhưng mà sự thật pháp Phật để lại chúng ta làm được mấy con, làm chủ được, phải ráng nỗ lực tu. Một đời người của chúng ta biết được Phật pháp nó lợi ích lớn lắm mấy con.

Thầy nói như bây giờ ai mà đem tiền chồng, chất bằng cái nhà này mà đổi cái pháp làm chủ được 4 sự đau khổ của Thầy, Thầy không đổi đâu mấy con! Nghĩa là Thầy làm chủ được cái tâm của Thầy, không giận hờn, không phiền não, không ham muốn. Thầy làm chủ được cái thân Thầy già, khỏe mạnh quắc thước, không lẫn lộn, không run rẩy, Thầy làm chủ được thân Thầy mà! Thầy làm chủ được bệnh, bệnh đau Thầy đuổi đi, Thầy không còn bị bệnh chi phối, làm cho Thầy đau khổ. Thầy làm chủ hơi thở, Thầy chết hồi nào Thầy chết, Thầy muốn sống hồi nào Thầy sống. Bây giờ ai đem vàng bạc chất đầy cái nhà này để đổi, Thầy không đổi đâu. Mà cỡ đổi được chắc mấy nhà vua họ đem đổi hết đó, có phải không? Vua chúa mấy người đó giàu chứ gì, mấy người đó giàu lắm. Cỡ bây giờ tiền mà chất cái nhà này đặng đổi nó để cho làm chủ mấy ông vua ổng làm liền đó. Mấy ông tham vọng lắm, mấy ổng muốn sống giai mấy con.

Mấy con nghe Đường Minh Hoàng đi tìm thuốc trường sanh. Nhưng mà có tìm được đâu? Đường Minh Hoàng cũng chết ngắt đó, chết queo. Mấy con thấy, không có đổi được đâu! Cho nên cái phương pháp tu của Phật

nó giúp cho mình thoát ra.

Mấy con khổ, mấy con là phụ nữ mấy con khổ lắm mấy con! Phải ra cho khỏi cái cuộc sống của thế gian này đi, chứ mấy con không thấy là mấy con khổ sao? Hở hở 1 chút là mấy con khổ, sanh con để cái mấy con cũng phải ôm ẵm mấy con nuôi khổ lắm. Biết thân phận con người, nhất là người phụ nữ khổ lắm mấy con. Người đàn ông thì có thể đỡ hơn 1 chút, nhưng mà cũng khổ mấy con, nhưng mà đỡ hơn, đỡ hơn người phụ nữ, người phụ nữ gánh vác nặng lắm.

Cho nên nghe lời Thầy đi, rồi sau này mà có dịp, Thầy mở cái lớp cho Phật tử ở thành phố học, Thầy dạy từ trẻ em mà cấp sách đi học, cho đến những người lớn tuổi, già, những người đi làm công việc, mỗi tuần lễ ngày chủ nhật nghỉ, họ sẽ được đến cái lớp học đạo đức đó. Họ học đạo đức rồi bắt đầu họ sống trong gia đình hạnh phúc, bản thân họ an ổn, gia đình hạnh phúc, xã hội không còn làm khổ đau cho nhau nữa, đó là đem lại sự sống bình an. Mấy con học được vậy là hạnh phúc rồi.

Rồi người nào có duyên đi tới nữa, để cho mình làm chủ được sự sống chết mấy

con, làm chủ được bệnh đau, làm chủ được sự sống chết. Khi mà mấy con sống đúng đạo đức rồi, cái bệnh đau trên thân của mấy con, mấy con chỉ cần tác ý nó, nó cũng hết nữa mấy con. Ở đây có nhiều người, người ta tu chưa tới đâu hết, nhưng mà người ta sống đúng những cái giới luật ở đây, rồi người ta tác ý, bệnh người ta cũng hết nữa mấy con. Những cái bệnh ngặt nghèo lắm nhưng mà người ta cũng hết. Do cái niềm tin là thứ nhất, thứ hai là người ta giữ gìn cái giới luật đức hạnh người ta tác ý là hết. Phật pháp để giúp cho chúng ta thoát khổ.

Đến đây thì mấy con nghe Thầy dạy đạo đức không à, đạo đức không làm khổ mình mà. Cái đó là phương pháp, có cái phương pháp hẳn hoi. Đức Phật, các con biết có cái phương pháp cũng hay lắm, để mà ngăn ngừa những bệnh tật, thì phương pháp Thân hành niệm mấy con. Phương pháp đi mà mình dõ chân, dõ gót lên rồi đưa chân tới, rồi hạ chân xuống, phải theo cái lệnh của nó rồi mình tập, tập theo cái pháp đó.

Thí dụ buổi sáng mấy con thay vì ở thành phố mấy con hay đi ngoài đường mấy con đi bộ hay hoặc là tập thể thao thể dục gì, đi đường này qua đường kia, rồi một lúc

mấy con vô nhà, thấy nó cũng khỏe hơn. Nhưng mà không, cái pháp này, mấy con trong những giờ buổi sáng, mấy con sẽ tập trong 30 phút hay là một giờ đi, thì cái thân thể của mấy con không có bệnh mấy con. Tại vì nó vừa tinh thần tập luyện nữa.

Thí dụ như bây giờ hai cái chân Thầy đây, Thầy bảo, cái chân mặt hay cái chân trái của Thầy, thí dụ như Thầy nói: Chân trái, bước!, thì Thầy chú ý, tập trung vô, đỡ gót lên! Thầy đỡ gót lên; đỡ chân lên! Thầy đỡ chân lên. Bởi vì cái lệnh của Thầy, truyền lệnh nó, Thầy đỡ lên. Đưa chân tới! Rồi Thầy bảo Hạ chân xuống! thì nó hạ chân xuống, Hạ gót xuống! Đó là một bước đi của Thầy nó nhiều cái động tác, mà do cái lệnh của Thầy truyền đó, cho nên cái tinh thần của Thầy nó luyện tập ở trong này, và cái cơ mà Thầy đỡ chân lên đưa chân tới, hạ chân xuống đó, là cái cơ của Thầy nó vận động. Khi Thầy đi 20 bước như vậy rồi Thầy đứng lại, Thầy đứng lại Thầy hít thở, Thầy không ngồi, chứ còn ngồi xuống nữa.

Những cái hành động ngồi xuống đưa tay ngồi chống tay như thế nào đều là hoàn toàn kết hợp với cái hành động ngồi, rồi mới kết hợp với hơi thở, hít vô thở ra 5 hơi thở,

mỗi hơi thở đều tác ý: Hít! rồi mình hít vô, Thở! rồi mình thở ra. Hít thở hít thở như vậy đúng 5 hơi thở, cái bắt đầu mình thở ra, mình đưa tay đưa chân từng hành động, từ từ mình xả lần ra, rồi bắt đầu mình đứng dậy mình tiếp tục mình đi kinh hành từng bước một, từng bước một như vậy. Tác ý từng cái hành động của cơ thể, nhưng mà trong 30 phút, 1 giờ mấy con ngày nào cũng tập đi, mấy con không có bệnh. Cái phương pháp nó thể thao rất là hay, mà nó luyện được cái tinh thần của con người, và nó luyện được cái lực của ý thức của con, bởi vì mấy con truyền lệnh, cái thân của con nó làm. Cho nên sau này con bệnh đau gì con bảo: *Thọ là vô thường, cái bệnh này đi*. Con nói vậy thôi, cái lệnh nó vậy thôi, thì tự nó quảy gói nó đi, mình hết đau.

Có duyên mà mấy con được về đây tham dự, Thầy mong rằng có ngày nào đó mấy con sẽ được học. Nó đem lại bản thân của mấy con nó được an ổn, kể đó gia đình của mấy con, mấy con sẽ học đạo đức, không bao giờ mình nói to tiếng, con cái mình sai mình khuyên lớn dạy bảo nó như một người bạn hơn là coi nó như đứa con, rầy máng nó mình không bao giờ rầy, con sẽ thấy hạnh

phúc trong gia đình. Do đó xã hội những người xung quanh mình không bao giờ (sân).

Thí dụ như cái đường hẻm như vậy, người ta quét rác vô nhà mình, mình vui vẻ hốt, không có gì hết. Nhưng mà mai một cái người này: Tại sao mà tui quét, tui đẩy rác vô nhà chị mà sao chị không giận tui chút nào hết. Nói: Giận chi, chị đem của cải cho tui đó mà tui hốt. Thành ra cuối cùng mình thành công liền, người này không bao giờ bỏ, họ đẩy rác qua nhà mình nữa đâu. Mình sống thiện mà con, đem lại sự an vui cho mình cho người, chứ không phải vì cái chuyện nhỏ mọn đó mà chửi lộn. Máy con biết không, cái đó là cái nhẫn nhục và cũng biết đời con người ta chưa có hiểu biết họ thường hay ích kỷ lắm, cho nên mình vui vẻ mình chấp nhận liền, cuối cùng mình biến họ trở thành người tốt. Cái đó gọi là thân giáo, mình lấy cái hành động của mình sống đạo đức làm cho người ta sống đạo đức.

Chứ mình nói, mình bảo người ta sống đạo đức này kia, thì họ bảo: Tui không có đạo đức thì chị nói. Còn mình không nói gì hết, mà họ làm gì trái mình vẫn vui vẻ, mình không giận, không hờn thì tức là mình hướng dẫn họ. Trong cái cuộc sống tu hành

của đạo Phật là như vậy, thấy lỗi mình không thấy lỗi của người ta, như vậy là mình thấy an.

Rồi bây giờ mấy con có hỏi Thầy gì không? Con muốn hỏi Thầy gì cứ hỏi con, người nào muốn hỏi gì Thầy cứ hỏi?

Lát nữa con ra đây con chờ Thầy chút, Thầy sẽ mang bức thư cho con! Rồi con sẽ xem theo bức thư con làm con tập con, để cho con được mạnh khỏe an ổn tới chết thì thôi con. Để cho con được mạnh khỏe con

[Phật tử]: Con pháp danh là Diệu Đức

[Trưởng lão]: Diệu Đức hả con? Cái pháp danh tốt lắm đó chứ, Diệu Đức, hôm nay có phước đức mới gặp Thầy chứ còn không có phước đức, con chết con không có biết giữ cái nghiệp của con đó, nó trôi lăn trong lục đạo. Rồi mấy con vô! Xá Thầy thôi mấy con, xá Thầy rồi mấy con vô

[Phật tử]: ....

[Trưởng lão]: Có gì không con? Thanh Trí nói gì vậy con?

[Thanh Trí và Phật tử]: Dạ Thưa Thầy, chị Diệu Châu chị có mấy cái mẫu đất ở dưới Long Thành, bây giờ Thầy hướng dẫn cho

để mà làm cái trung tâm an dưỡng. Dạ Thưa Thầy, chị Diệu Châu chị có mấy cái mẫu đất ở dưới Long Thành, bây giờ Thầy hướng dẫn cho để mà làm cái trung tâm an dưỡng dưới đó.

Thầy thấy có cần bây giờ chưa Thầy?

[Trưởng lão]: Con cứ từ từ, con sẽ làm cho nó hợp thức giấy tờ đảng hoàng, khi mà Thầy về Trung tâm an dưỡng đó mở ra được, thì Thầy sẽ về đó Thầy hướng dẫn con, mà lần lượt con cứ theo khả năng con làm tới đâu thì con cứ làm đi, tới chừng nó xong rồi thì Thầy sẽ trở về đó, để cho người thành phố họ được đến đó học đạo đức con.

[Phật tử]: Còn bây giờ ở đây trên này vẫn học bình thường, chứ không có vấn đề gì?

[Trưởng lão]: Không con, có gì ở đây Thầy cũng vượt qua được, không sao. Mấy con cũng sẽ được có chỗ để mà Thầy đưa chúng về đó tu chứ không có gì hết, từ từ, không sao đâu mấy con, không vội vàng lắm đâu con, đừng lật đật mấy con.

067-(LCK-030A)

- * Chánh niệm tỉnh thức
  - * Vượt lên sóng gió
  - * Nhân quả khẩu hành con người
- (Diệu Vân)

Hôm nay lớp học chúng ta bắt đầu. Chúng ta học tu tập Chánh niệm tỉnh thức, cố gắng tu từng phút, từng giây, đừng vội vàng tập cho có căn bản nhưng biết cách áp dụng xả tâm trong Định Vô Lậu. Trong những bài viết, người viết ở góc độ này để áp dụng vào đời sống, người viết góc độ kia để áp dụng vào đời sống thì Thầy thấy cái bài mà học về đạo đức nhân quả, chánh kiến thì chúng ta cố gắng áp dụng những bài viết có nhiều bài viết rất hay. Nhưng biết cách áp dụng thì chúng ta sẽ được giải thoát rất là cụ thể.

Trong đời sống chúng ta vô tình, chúng ta chưa có hữu ý để biết cách áp dụng vào đời sống Định Vô Lậu bằng tri kiến giải thoát. Vô tình nhưng chúng ta vì cái sự sống

của chúng ta được an vui, cho nên chúng ta tự động áp dụng. Mà bây giờ chúng ta đã biết cách thức áp dụng thì chúng ta lại càng áp dụng triệt để hơn do đó tâm chúng ta được bình an. Nếu chúng ta học mà chúng ta chỉ viết bài suông mà không biết áp dụng vào đời sống thì chẳng ích lợi gì. Giống như một con chim học nói mà thôi. Cho nên chúng ta biết cách áp dụng, học để áp dụng vào đời sống để tâm được vô lậu, tức là tâm được giải thoát, tâm được bình an. Mà nếu học mà không biết áp dụng thì rất uổng cái công của chúng ta học.

Cho nên học những cái bài về nhân quả thì Thầy thấy mấy con viết có nhiều bài viết rất là xuất sắc. Sau này những cái bài đó, Thầy được xin lại để chúng ta gom góp lại làm một cái bài mà do công lao của mấy con tu học, cũng để nhắc nhở những người sau này người ta đọc, người ta biết cách áp dụng nhân quả vào đời sống của họ để họ được giải thoát như hiện giờ các con đã học với Thầy. Bởi vì ngày nào sự vô thường thì Thầy cũng sẽ ra đi và kế đó mấy con cũng ra đi. Nhưng những lời mà mấy con viết hôm nay học tập thì ngày mai nó vẫn còn lại cho con cháu của chúng ta, cho những con người

mai hậu. Cho nên những gì mấy con viết thì mấy con hãy cố gắng suy tư, Thầy biết mấy con rất cố gắng, mài miệt viết để cho, thứ nhất là để xả tâm mình, thứ hai là để nói lên được cái điều của mình học mà Thầy đã hướng dẫn cho.

Có người viết rất nhiều nhưng có người thì dòng tư tưởng quá ít cho nên viết đơn giản nhưng dù sao điều mấy con viết đều đầy đủ ý nghĩ của nhân quả chứ không thiếu. Nhưng vì dòng tư tưởng quá ít cho nên diễn tả không đủ sức vì thế mà áp dụng vào đời sống rất là khó khăn mà Đức Phật gọi là liệt tệt. Chúng ta cũng biết nhân quả nhưng nói cho sâu sắc nói cho rõ ràng cụ thể từng đặc tính, đặc tướng, duyên hợp, duyên tan thì chúng ta chưa có đủ khả năng viết. Những người mà chưa đủ khả năng viết thì mấy con hãy cố gắng đừng vì viết không được mà thôi chuyển, thôi chuyển tâm. Bởi vì từ cái không hiểu mình sẽ cố gắng hiểu, từ cái viết không được mình sẽ viết được, từ cái sự tư duy không ra mình sẽ tư duy ra vì bên các con còn có Thầy, các con thấy mình dở, mình thường xuyên mình đến thưa hỏi Thầy để cho mình hiểu biết.

Ví dụ như Nguyễn Thanh về đây trễ vì

vậy mà thường xuyên thưa hỏi Thầy. Hôm nay Nguyên Thanh viết bài thì Thầy thấy, dựa vào cái sườn bài thì Nguyên Thanh viết không có lạc không có nói mông lung. Dựa vào cái sườn mà viết vì vậy cho nên một lúc nữa sẽ Thầy sẽ cho đọc để chúng ta tìm hiểu cách thức để chúng ta viết không sai. Nhờ Nguyên Thanh chịu khó thưa hỏi, chứ cỡ sức mà không chịu khó thưa hỏi thì chắc chắn viết không có đúng theo cái dàn bài, cái sườn của nhân quả.

Cho nên ở đây chúng ta cố gắng mà thực hiện vì một lúc nữa chín giờ Thầy mắc đi họp rồi. Cho nên Thầy dạy đến chín giờ, buổi chiều thì mấy con sẽ được học buổi chiều nữa để mà Thầy hướng dẫn cách thức tập nhiếp tâm và an trú tâm, cách thức như thế nào để cho đạt được, và cách thức xả tâm như thế nào, chứ không khéo mấy con không biết cách rồi mấy con nhiếp tâm và an trú tâm lại là ức chế và ức chế tâm. Cho nên từ lâu mấy con đã tu tập bằng cách nhiếp tâm và an trú tâm, cách thức chế ngự tâm hơn là xả tâm cho nên thường bị lọt trong trạng thái của tưởng.

Hôm nay tất cả những sự tu tập được đều thay đổi là tại vì sau cái thời gian kiểm

điểm lại sự tu tập của mấy con thì thấy rằng mấy con đang tu sai chứ không phải đúng. Dù là có người nhiếp tâm suốt cả đêm cả ngày không ngủ nhưng vẫn thấy sai, chưa phải đúng. Vì vậy mà hiện giờ như mấy con cũng biết thì thầy Chơn Thành thức suốt đêm không ngủ, rồi ban ngày chỉ có trưa có nghỉ, ăn cơm xong thì nghỉ lại ba mươi phút mà thôi, rồi tiếp tục tu như vậy rồi suốt đêm ngày như vậy. Vẫn cảm thấy một cái trạng thái an lạc, khinh an cho nên tu tập rất dễ dàng nhưng vẫn sai mấy con, chưa đúng.

Do đó, cho nên vì vậy Thầy đi vào cái con đường Định Vô Lậu quán xét miết mài thì Thầy mới phát giác ra được cái chỗ xả tâm của mình còn quá kém, chỉ có ức chế tâm đi vào trạng thái hỉ lạc khinh an làm cho mình thấy thích thú trong cái sự nhiếp tâm. Tức là tu tập bằng cái sự an lạc đó, cho nên đó cũng là một cái sai chứ không phải một cái đúng.

Mục đích của đạo Phật là như thế nào? Mục đích của đạo Phật là ly dục ly ác pháp, là tu tập ngăn ác diệt ác, sanh thiện tăng trưởng thiện. Ở đây cái thiện của đạo Phật là cái thiện vô lậu chứ không phải là cái thiện hữu lậu cho nên chúng

ta, không khéo chúng ta làm lạc rồi chúng ta ức chế tâm mình. Chúng ta phải dùng cái tri kiến của mình, sự hiểu biết của mình để xả được cái tâm chứ không phải dùng sự ức chế tâm không niệm khởi mà xả thì như vậy chúng ta đã làm lạc quá sai. Vì vậy cuối cùng nhìn lại tất cả những người tu theo đạo Phật hiện giờ do ức chế hoặc bằng cách này hoặc bằng cách khác mà không có cái hướng xả tâm vì vậy mà cuối cùng chẳng có ai làm chủ được bốn sự đau khổ sanh, già, bệnh, chết.

Cho nên hôm nay ở đây cái lớp học đầu tiên để triển khai cái tri kiến giải thoát giúp cho chúng ta ở trong cái Chánh tri kiến, nhìn mọi vật bằng chánh kiến chứ không phải bằng tà kiến vì vậy giúp chúng ta được giải thoát được bất động tâm, được sự an ổn, thanh thân, an lạc và vô sự. Cho nên hôm nay mấy con cố gắng, cố gắng tiếp tục lớp học này đừng bỏ, đừng bỏ dở mấy con, phải tiếp tục nhưng cố gắng, nghe lời Thầy dạy cố gắng đọc cư, sống trầm lặng một mình để từ đó mình suy tư qua nội tâm của mình mà mình cố gắng mình xả. Trong khóa tu học này Thầy tin rằng nếu mấy con cố gắng mà nỗ lực tu tập thì trong khóa tu học

này chúng ta sẽ có nhiều người chứng đạt được chân lý giải thoát, sống với tâm thanh thản, an lạc, vô sự mà không có ác pháp nào tác động được vào thân tâm của mấy con và mấy con có khả năng làm chủ được sự sống chết của mình nếu mấy con cố gắng thực hiện đúng lời Thầy dạy.

Còn mấy con nói chuyện, mấy con tiếp duyên ra ngoài, mấy con để ý những người khác thế này, thế khác, hãy tu tập là lo cho mình, đừng lo cho thiên hạ, đừng nghĩ thiên hạ, ai tu tập được thì người ấy nhờ mà không tu tập được thì thôi, chứ có riêng con mà mấy con cứ lưu ý đến người này, lưu ý đến người kia, tu học như thế này tu học như thế kia thì cuộc đời của mấy con chỉ tu học uống phí mà thôi.

Nhân quả như mấy con đã biết trùng trùng duyên khởi. Ngày hôm nay chúng ta mà ngồi đây yên ổn tu tập trong lớp học này nhưng ngày mai chúng ta có biết nó sẽ ra sao. Nếu chúng ta không giữ “im lặng như thánh” thì lớp học chúng ta có được bình an không. Nếu một người một tiếng như thế này một người một tiếng như thế kia thì lớp học chúng ta sẽ tan vỡ vì Thầy nói rằng nếu bình an thì Thầy ở đây hướng dẫn cho mấy con,

mà không bình an thì Thầy ra đi, không bao giờ Thầy còn nuôi tiếc một cái gì trên thế gian này cả. Mà vì thương người nên Thầy cố gắng đào tạo cho mấy con trở thành người giải thoát đầy đủ gương hạnh để hướng dẫn người sau để giúp họ có nền đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người, chứ riêng Thầy quá nhọc nhằn, quá khổ sở.

Thầy chỉ có một ước ao lớn là làm sao con người trên hành tinh này biết được đạo đức của Đức Phật để sống không làm khổ mình khổ người. Ước ao của Thầy quá lớn mà phước chúng sanh quá nhỏ cho nên Thầy phải tìm nhiều cái cực khổ. Thầy đang ngồi trên ngọn sóng nếu không khéo thì bị sóng dập, các con có biết không. Khi các con động tâm một chút xíu thì ngọn sóng bùng vỡ thì lúc đó Thầy có đủ sức chèo lái con đường, cái lớp tu học của chúng ta được bình an nữa không? Nếu tay chèo, tay lái không đủ thì chắc chắn bao nhiêu người ngồi trước mặt Thầy sẽ chìm xuống đáy biển không còn một người nào sống sót. Cho nên mấy Con hãy “im lặng như thánh”, phải bình tâm mà lắng nghe những lời Thầy dạy, cố gắng tu tập thì sóng gió ba đào vẫn im, không còn động được nữa, chứ còn không khéo thì chúng

ta sẽ không có lớp học như thế này nữa. Và mãi mãi muôn đời không ai dựng lại lớp học này.

Thầy biết rằng Đức Phật đã để lại giáo pháp để lại bốn cái chân lý cho con người, để lại giáo trình tám lớp tu học ba cấp rõ ràng, nhưng thời Đức Phật chưa triển khai được. Tin rằng thời Đức Phật chưa triển khai được, tại sao vậy? Tại vì lúc bấy giờ dân trí còn thấp lắm, khoa học chưa lên, người ta sống trong tưởng nhiều, tưởng Thần, Thánh, Quỷ, Ma, tưởng Thần sông Thần núi, tưởng đủ loại. Trong thời Đức Phật, là trong thời còn Bộ Lạc, con người còn mê tín rất nhiều cho nên không thể dựng lại. Nhưng Đức Phật đã cố gắng hết mình, qua những bài kinh Nguyên Thủy Đức Phật đã đập phá tất cả thế giới siêu hình nhưng làm sao nổi, không làm sao nổi. Và lớp học cũng không thành hình được. Vì Chương trình giáo dục của thời bấy giờ rất lạc hậu. Đọc lại kinh sách Nguyên Thủy, Đức Phật lập đi lập lại trong một bài kinh rất nhiều mà chúng ta đọc bài kinh này thấy trùng lặp với bài kinh kia chúng ta ngỡ đó là Đức Phật nhắc đi nhắc lại.

Còn bây giờ chúng ta có viết có giấy có mực có chữ viết rõ ràng. Người nào cũng

có thể cầm cây bút viết được những ý nghĩ của mình. Còn ngày xưa Đức Phật dạy người ta chỉ lập đi lập lại trong đầu làm sao triển khai hết những sự hiểu biết cho nên lớp học không thành hình được. Còn bây giờ lớp học thành hình tại vì bây giờ chúng ta có đủ phương tiện để mà thực hiện được lớp học đạo đức. Cho nên giai đoạn của chúng ta là giai đoạn đầy đủ phước báu nhưng con người không thọ hưởng phước báu nên tạo nhiều duyên quá khổ đau.

Tại vì chạy theo dục lạc thế gian tâm ăn uống ngủ ngàn cho nên chúng ta khó mà vui lòng học đạo đức.

Đến đây Thầy mong rằng các con phải bình tĩnh trước hoàn cảnh nào, trước sự việc gì con cố gắng yên tâm đừng để giao động, Bất Động, Im lặng như Thánh”. Để rồi từng trên những đợt sóng mà chúng ta vượt ra, từ đó chúng ta mới tu tập đạt thành kết quả. Từ kết quả của mấy con chứng đạt được mỗi người đi mỗi phương đem đạo đức của Phật giáo truyền dạy cho mọi người, đem lại hạnh phúc cho mọi người, mấy con phải cố gắng. Càng cố gắng hơn nữa thì mấy con mới thấy đời mình sự hiện hữu của mình có lợi ích chứ không phải vô lợi ích. Các con cố gắng,

người mà có duyên mà được dự học lớp này thì mấy con là người có phước báu rất lớn. Dù tuổi 80 tuổi, dù tuổi các con hôm nay dù có nhỏ nhất đi nữa, các con cũng đã hiểu biết chứ chưa phải là không hiểu biết. Ở đây không có trẻ con mà đều là tuổi lớn cả. Cho nên phải cố gắng, cố gắng mà học tập.

Bài đầu tiên được đọc là Diệu Văn, con hãy đọc bài của con để các bạn rút ra từng kinh nghiệm áp dụng, bài này có ý nghĩa áp dụng vào đời sống của mình. Vậy con hãy đọc dùm Thầy cái bài của con. Các con nên nhớ khi mà nghe được rồi các con mới rút tĩa kinh nghiệm để áp dụng vào đời sống của mình để thấy được cái bài của người viết mà hầu hết trong này trong này các Con đều viết có đầy đủ ý nghĩa mấy con. Nhưng vì chúng ta không có thời gian để đọc hết những cái bài này. Thầy chỉ cho một vài người đọc để nói lên sự suy tư của mình để áp dụng vào đời sống của mình cho đạt được những sự giải thoát mà thôi, để biết cách áp dụng.

Con hãy đọc đi.

BÀI LÀM

--oOo--

I- GIỚI THIỆU

Người ta thường nói: “*Mở miệng mắc quai*”. Nhìn vào bản thân và cuộc sống xung quanh con hiểu rõ hơn, thấm thía hơn ở cái miệng ưa gây nghiệp của mình, từ khi con hiểu về nhân quả. Con xin chia sẻ ra để mọi người cùng ngẫm nghĩ để giữ gìn cái miệng của mình đừng tạo thêm nghiệp mới nữa.

II- ĐẶC TƯỚNG - ĐẶC TÍNH

Mỗi lần đi cùng Hội Bác Sĩ Thiện Nghiệp khám và lọc bệnh ở vùng sâu, vùng xa, con không hiểu nhân chi mà tạo ra những đứa trẻ sứt môi, hở hàm ếch. Con thấy mình may mắn khi có cái miệng không bị méo, không môi mỏng hay môi dày. Người ta nói: “*Môi mỏng thì nhiều chuyện*”, còn “*Môi dày thì thâm*”. Lâu lâu có vài nha sĩ tình nguyện nên chúng con tổ chức khám răng miệng cho người dân tộc, sau đó còn tặng ca và bàn chải cho họ. Đa số đều bị bệnh răng miệng như nha chu, miệng hôi, răng lệch, răng hô, sún răng, răng đen, răng vàng, sâu răng, răng mẻ rất nhiều. Con biết mỗi khi bị đau răng miệng khổ sở lắm, ngay bản thân con hôm nào nói nhiều là ngày hôm sau bị nổi mụn, lở miệng hay khan tiếng liền, nó

làm con ăn không vô, nói không nổi, giúp cho con bớt nói lại. Lúc này con rất đồng cảm với những người câm, ngọng nghịu, cà lăm... chỉ sơ cái miệng thôi mà đặc tướng đủ kiểu của việc ăn, uống, nói, cười, ói, ợ, ngáp.

Có người mở miệng ra là nói sang sảng, âm lượng chói tai; có người nói lí nhí không nghe được gì, nghe mãi mới ra, toàn đoán không hà; có người con gái thì nói giọng ồ, khàn như con trai; có người nói không thấy răng; có người nói toét cả mồm, thấy cả lưỡi và cuống họng; có người ăn nhồm nhoàm, ăn ngấu nghiến, nghiến răng kèn kẹt khi ăn, nói và luôn chắt lưỡi; có người cười khà khà; có người mở miệng là chửi mắng, la hét, cục cằn, thô lỗ; có người nói lời nào ra cũng khó nghe; có người nói dối, nói lưỡi đôi chiều, nói thêu dệt, nói lời hung ác, sỉ vả; có người mở miệng ra toàn than vãn, xin xỏ, chì chiết, “nhắc ơn tấn nghĩa”, nói móc người này, người kia, nói khích bác, nói sau lưng (nói về người thứ ba không có mặt, nhiều khi đang nói người thứ ba xuất hiện thì im hẳn); có người khi mở miệng ra nói toàn những lời kênh kiệu, cao ngạo, miệt thị người khác; có người khi mở miệng ra nói “liên tuôn bất tận” toàn chuyện tầm phào làm mất thời

gian người nghe, mà không đem lại lợi ích gì cho họ (chẳng hạn như: chị nọ cứ đi theo kể lại chuyện tai nạn giao thông đầu ngõ làm chết con chó cho bà hàng xóm nghe, dài lê thê mà nhà bà chẳng nuôi con chó nào và bà cũng chẳng quan tâm tới chó, nhưng bà không dám nói, sợ mịch lòng đành ráng nghe cho hết); có người nói leo, tranh cãi hơn - thua, phải - trái, đúng - sai mà không nghe người khác nói hết ý của họ...

Tất cả những đặc tính đó làm cho người tiếp xúc cảm thấy mệt mỏi, lo lắng, sợ hãi, đau khổ, nghi ngờ, mất lòng tin, khó chịu, phẫn nộ, mặc cảm, có khi gây thiệt hại cho mình (như “gậy ông đập lưng ông” vậy!) và cũng thiệt hại cho người... đều là ác pháp cả. Còn ngược lại nếu mở miệng ra nói toàn lời chánh ngữ, ôn tồn, nhã nhặn, lời hòa giải, nhỏ nhẹ, khuyên lơn, an ủi; ăn uống thì từ tốn không để người khác thấy rằng, lợi bên trong; cười thì cũng nhẹ nhàng, dịu hiền, không toét miệng, hở răng thô kệch, ngã ngón... Tất cả đều trở nên thiện pháp khiến người ta thấy đẹp đẽ, đáng kính, tôn trọng và muốn học tập theo vì đem lại niềm vui đạo đức cho cuộc đời tươi đẹp.

III- DUYÊN HỢP - DUYÊN TAN

Những duyên hợp bẩm sinh phải nhờ tới bác sĩ, nha sĩ chuyển đổi cho duyên tan. Như sút môi, hở hàm ếch phải nhờ đến bác sĩ mổ, thì sau khi có một cái miệng bình thường phải biết quý trọng cái miệng mình hơn, nếu không tập thiện pháp để giữ gìn cái miệng thì cũng giống như *“ngửa mặt phun nước miếng lên trời, nước miếng rơi lại trong miệng mình”*. Các bệnh về răng, miệng phải nhờ nha sĩ như duyên diệt nhưng sau đó phải tinh tấn vệ sinh răng, miệng đàng hoàng lại, siêng năng hơn, mới không gặp lại ác pháp nữa. Còn tất cả ác pháp và thiện pháp khác đều do chính con người khi tiếp xúc điều kiện môi trường tự nhiên, địa lý, xã hội mà bất chước tập tành nên. Duyên sanh do chính mình thì duyên diệt cũng vậy, cũng tự mình ý thức được mà thôi, mà từ bỏ, mà chuyển đổi.

Câu chuyện “Hai cha con” ở nước ngoài cũng minh họa cho ta điều này:

“Người cha có một chiếc xe hơi, hàng ngày chở cậu con trai đi học. Khi cậu con đến 18 tuổi, cha cậu cho cậu tập dần lái xe, để chuẩn bị mua xe cho cậu. Và từ đó ông kèm kẹp cậu con bằng cách cho cậu chở ông đến chỗ làm và lấy xe đến trường

học, rồi chiều từ trường ghé qua đón ông về. Từ nhà đến chỗ làm ông lái xe mất một tiếng, còn từ chỗ làm ông đến trường cậu con mất mười phút. Hôm ấy cậu được nghỉ hai tiết cuối vì thầy giáo bệnh, mọi người trong lớp rủ nhau đi xem bộ phim mới ra ở rạp hát gần trường. Cậu ta cũng đi vì chưa tới giờ đón cha. Cậu tính thời gian người ta ghi chiếu phim cũng vừa kịp giờ đón cha.

Nhưng phim mới ra, xếp hàng mua vé đông quá, thời gian giải lao, không giống như cậu tính, nên khi xem xong phim đã trễ giờ đón cha, cậu vội vã lái xe đến chỗ làm của cha, giữa đường thấy cha đi bộ ngược lại, mồ hôi nhễ nhại, nét mặt buồn rầu, cậu vội nghĩ: **“Chắc cha giận lắm, nếu mình nói đi xem phim, chắc cha sẽ không mua xe cho mình nữa. Nếu mỗi người đều có xe riêng thì đâu xảy ra tình trạng này. Thôi mình cứ bịa đại một chuyện hợp lý cho êm xuôi để có xe mới, rồi thì sẽ không xảy ra chuyện này nữa”**. Nghĩ xong cậu ngừng xe cạnh cha, xuống xe xin lỗi cha và nói rằng vì xe hư phải đưa đến gara sửa nên đi đón cha trễ.

Cha cậu không nói gì, cậu mừng thầm

trong bụng, vì việc nói dối trót lọt. Nhưng khi cậu mời cha lên xe thì cha cậu nói: “Con về trước đi, cha muốn đi bộ”. Nghe thế nhưng cậu không dám về, vì nếu đi bộ tới tối mịt mới về nhà, nên tuy ngạc nhiên trước câu nói của cha, nhưng cậu vẫn rà rà lái xe bên cạnh cha, hy vọng cha đổi ý lên xe về.

Đi rất lâu mà cha vẫn thản nhiên, không lên tiếng gì; chịu không nổi, cậu xuống xe và nói: “Con đã xin lỗi rồi mà cha vẫn còn giận con sao không chịu lên xe hả cha?”

Cha nhìn cậu đáp: “Cha không giận con, mà cha giận cha. Cha muốn đi bộ để suy nghĩ xem mình đã làm gì để đến nỗi con trai không đủ lòng tin mà nói thật với cha của mình!”, cậu đáp vội: “Con nói thật mà”.

Cha cậu lại nhìn cậu và lắc nhẹ đầu: “Con biết không, khi thấy con đến trễ, cha lo xe trục trặc gì và đoán con đã đem nó đến gara sửa, nên cha gọi điện thoại đến gara và được họ nói con không hề đem xe tới đó sửa. Cha càng lo, không biết có tai nạn gì xảy ra cho con không? Giờ thấy con

không sao là tốt rồi! Thôi con lái xe về trước cẩn thận, đừng lo gì cho cha cả, để cha đi bộ suy nghĩ phần cha”.

Nghe xong cậu rất ăn năn, hối hận, không còn nói gì được nữa, chỉ còn biết nghe lời cha lái xe về thôi. Đêm đó cậu ra cửa ngòai chờ dáng cha lẫm lũi về trong giá lạnh và quyết tâm từ nay về sau có chết cũng không nói dối nữa!

Nhờ sống chân thật và không nói dối từ đó, mà cậu vô cùng thành đạt và được mọi người tin yêu. Cha thì đã qua đời, giờ cậu đã có xe đời mới, nhưng cậu không bao giờ quên dáng cha cùng bài học ngàn vàng về chiếc xe hơi đầu tiên ngày hôm đó. Nó là nền tảng cho tất cả những gì cậu có ngày hôm nay, và cậu vô cùng biết ơn cha mình”.

1- Nhân quả tai hại của nói dối

Có khi người ta nói dối về sai phạm mà không đủ dũng cảm thú nhận như chàng trai kia, nhưng khi nhận ra lỗi lầm thì lấy nó làm bài học sửa đổi. Nhưng cũng có những người nói dối rồi không có cơ hội quay đầu lại. Những lần đi thông dịch từ thiện cho những buổi họp kín của những người cai nghiện ẩn

danh, con thật ngỡ ngàng, xót xa cho những người chỉ vì lời nói dối mà rơi vào đường nghiện ngập mười mấy năm trời.

Có khi vào tù, ra khám không biết bao nhiêu lần cũng chỉ vì khởi sự từ việc nói dối ban đầu không nói thật ra được, và vì không có cơ hội nói thật ra nên họ cùng đường, bí lối mà quay lại với ma túy. Chớ thật ra ai đã nghiện rồi hết thấy đều ngán nó lắm, nhưng vì không còn ai thật sự tin họ, nên họ không biết làm gì hơn để xóa bỏ lỗi lầm trong quá khứ đã ám ảnh họ dai dẳng, và thế là họ càng lún sâu vào ma túy. Họ nói là khi dùng nó họ cảm thấy đỡ hơn về những lỗi lầm; họ thấy mình ở thế giới khác, sáng khoái hơn, tách biệt khỏi phiền muộn, lo âu của thế giới này. Riết rồi nó giống như *“miếng trầu là đầu câu chuyện”* vậy. Nếu đi làm mà không dùng nó thì họ không làm việc gì ra hồn, nó cứ thiếu thiếu sao ấy, đó là thời gian đầu; thời gian sau nó như cơm bữa, không cho ăn nó vật vã ra, và nó hành hạ họ vô cùng, họ sẵn sàng làm bất cứ thứ gì hèn hạ nhất, ê chề, nhục nhã nhất để có nó.

Hãy nghe chị T. (và chồng chị là người nước ngoài, cũng là những con nghiện nặng may mắn dứt ma túy được, trong khi đám

bạn họ đã chết hết vì ma túy; nên họ quyết định dùng kinh nghiệm bản thân để cứu giúp những người không thể cai nghiện được. Họ đã dành ra một ngày trong tuần để tập hợp những con nghiện lại tại nhà mình, để giúp đỡ mọi người với chương trình 12 bước tự cai nghiện mà đã cứu sống họ, con thật cảm kích trước tấm chân tình giúp đỡ của họ). Chị tâm sự là từ 13 đến 27 tuổi đã vướng phải ma túy, thì ngày nào chị cũng thấy mình mở mắt ra trên vũng ối của mình; mười mấy năm trời đó không có gì khác nhau; trời cho chị cai miệng chỉ để ối thôi sao? Nhưng chị không tự kiềm chế được mỗi khi chất trắng ở trước mặt như người bệnh nặng thấy thuốc vậy. Chị cho cơn nghiện là một bệnh lý.

Rồi một ngày chị được cứu nhờ một người cũng từng là người nghiện nhưng đã tự cai theo chương trình 12 bước. Và người này đang ở bước thứ 11 là giúp lại người nghiện khác khi mình đã khỏi. Bà ta dùng cách là hứa lèo với chị: mỗi khi chị cần thuốc thì bà ta bảo làm xong việc này thì bà cho thuốc; rồi hết việc này, tới việc khác, bà luôn có lý do trì hoãn; đến khi bà chúc mừng chị **“một năm trong sạch”** thì chị mới biết là mình đã bị thất hứa một năm trời, và đã quên được

thuộc trong công việc. Chị đã khóc lên vì sung sướng, vì không còn làm nô lệ cho ma túy nữa. Thế mà trước đây chị cứ cho rằng mình không thể thiếu nó được. Và vợ chồng chị từ khi thoát ma túy đã kinh doanh phát đạt và tình nguyện tiếp nối chương trình 12 bước.

Những người đến với buổi họp thì không được uống rượu, vì chồng chị đã nhiều lần cai nghiện thành công nên vui quá liên hoan chúc mừng, bạn bè uống rượu, cụng ly rồi nghiện lại hết. Đến họp bạn không thể nói dối là không dùng ma túy hay không uống rượu được. Tuy bạn có thể qua mặt con là thông dịch, nhưng những con nghiện khác biết liền. Họ sẽ lật tẩy bạn ra ngay, vì họ thấy bất công khi họ khó khăn chống lại việc dùng nó để đến họp, còn bạn thì dùng mà nói không có. Vì nếu bạn có uống rượu hay dùng ma túy, thì bạn sẽ phải nín lặng suốt buổi họp, không được phát biểu; những người nào không dùng thì được chia sẻ, tâm sự, nói lên niềm vui, nỗi buồn vì sự chống đối lại cám dỗ.

Ở chương trình có bước thứ 4 là bạn được nói hết nỗi lòng, những sai phạm trong quá khứ mà nó làm bạn ray rức (chẳng hạn

như lừa gạt người thân; dối cha mẹ; một vụ trộm cắp...); và bước thứ 5 là bạn sẽ được một người cai nghiện thành công như vợ chồng chị T. ở bước thứ 11, giúp bạn sửa chữa, khắc phục sai lầm đó (như dẫn bạn về xin lỗi, trả lại món đồ đã trộm...). Những người dùng rượu và ma túy đã phải nín lặng trong buổi họp, một thời gian sau tự nhiên thích nói hơn là sử dụng ma túy vì họ bị kích thích nhu cầu cần chia sẻ, tâm sự và can người khác hiểu trong họ. Họ bắt đầu chán ma túy, vì nếu họ không dùng thì họ sẽ có người lắng nghe và giúp đỡ, nên họ tự quyết tâm bỏ. Đây là số ít người may mắn hơn cả chục ngàn người nghiện khác. Con thấy một cái miệng trước đây dùng để ói, giờ dùng để nói ra những lời lợi ích cho bao người, thật đáng trân trọng!

Nhưng cũng có khi người ta nói dối vì muốn đạt được mục đích mà không ai ủng hộ, như một em gái mà con biết: ham tu quá mà gia đình ngăn cản quyết liệt, nên mỗi lần đi nhập thất đều nói dối là đi làm từ thiện với con (mà con thì không hay biết). Cho nên, em gặp phải người Thầy chỗ em nhập thất không giữ giới, nói em có vong theo, và đã có con với vong đó. Rồi em nhập thất nhin

đói thanh lọc thân tâm gì đó 2 tuần để ông Thầy trực vong xong, đỡ để cho đứa con vô hình và chôn ở tháp chùa, và thế là em phải tới lui thăm cúng ngôi chùa thường xuyên, vì ngỡ rằng con mình đang ở chùa này. Con không hiểu sao em nó tin nổi, vì em nó có ăn nằm với ai đâu mà có con, mà có con với vong mới lạ, nhưng đó là nhân quả của em.

Khi con hay chuyện, lên chứng kiến mới thấy không phải một mình em mà rất nhiều người ham tu khác, cư sĩ có, tu sĩ có đều bị kẹt như thế. Con vất vả lắm mới thuyết phục em ra khỏi chỗ đó, vì người Thầy đó nói năng đánh tâm lý rất bài bản, nếu con không vững thì con cũng bị dính ở đó luôn, vì Thầy đó cũng nói con có vong theo và đã có con với vong, ông Thầy kêu con ở lại để giúp trực vong ra cho, chớ ở ngoài không ai làm được chuyện này đâu. Con nói: *“Không chồng mà có con thì sướng hơn vì con muốn đẻ một đứa cho nó đi tu mà khỏi phải lấy chồng, thôi để con cho nó lớn, để ra con cho nó xuất gia luôn.”*

Khi ra khỏi chỗ đó, con chỉ khuyên: *“Em phải thật thà, phải nói thật thôi, nói từ trái tim, em thấy không vì nhân dôi dang với gia đình mà em gặp phải Thầy*

cũng lừa gạt, rồi em cứ tiếp tục khởi sự đi tu bằng việc nói dối thì em khó gặp được chánh pháp lắm. Em thấy không, chị đi đâu, làm gì, gia đình cũng biết rõ, nắm rõ. Thứ nhất là để người thân không lo lắng là mình thể hiện tình thương, thứ hai là mình gieo duyên với họ, cho họ biết rõ con đường và thế giới của mình để họ tự khám phá và chấp nhận". Em đã khóc khi nghe con khuyên, và em thực tập như con nói. Sau đó em có điện thoại báo rằng em rất hạnh phúc, khi nói thật, lòng em thấy nó nhẹ nhõm và thấy được tình thương gia đình.

Nhưng con thấy khi có được tình thương gia đình thì bị vướng trong đó cũng khó mà tu, bằng chứng là khi con rủ em lên tu viện thì em nói mới làm lành với gia đình, gia đình đang đặt hết niềm tin vào em, mọi người đang chăm sóc, ngọt ngào với em hết sức chu đáo, tử tế, em không thể đi bây giờ được, thôi đành vậy!

2- Thận trọng với khẩu nghiệp

Riêng bản thân con, con cũng bị khẩu nghiệp nặng, vì là cô giáo nên con ham nói lắm. Mà hễ nói dài, nói dai là nói dối. Vì nghiệp truyền giáo nên hễ con có biết điều gì

hay đều muốn nói để mọi người cùng hưởng cái hay đó, nhưng chính cái nhu yếu đó đôi khi tuôn trào bất tận, không biết dừng lại. Và đến một ngày, con nhận ra mình hao tổn khí rất nhiều: hàng ngày từ 6h sáng con từ quận 9 chạy sang quận 8 dạy, xong rồi về quận 10, rồi qua quận 2 và đến quận 7, rồi về nhà quận 9 thường là 10h tối, có khi 12h khuya nếu có việc đột xuất giúp trẻ đường phố. Ngày nào cũng thế cả năm trời, dạy chỗ này xong thì chạy xe tới vừa kịp giờ dạy chỗ khác. Và rồi một bữa trưa ngay gần góc đường Hai Bà Trưng - Nguyễn Đình Chiểu, con đã xỉu xuống như một cái cây đổ nhào, không còn biết trời, trăng gì nữa hết, có bà hàng nước đổ vô miệng con ly nước trà đường nóng và con tỉnh lại. Lúc này con mới thấy mình nói nhiều quá đến mức không còn sức nữa. Con dạy đến nổi tối nào về cũng khàn tiếng, phải uống ly nước chanh muối để ngày mai mới nói nổi. Sau sự kiện này con ngừng nói lại, chỉ nói những gì thật cần thiết và hầu như không muốn nói nữa, phải, trái, trái, phải, nói qua, nói lại, tranh luận hơn thua, con đều nhớ đến cảnh “xỉu cái đũng ngoài đường” mà thôi kệ cho qua hết.

Đôi khi con nói dối không hại ai, chẳng

hạn như con thấy ai cần thứ gì mà con chỉ có một, con đành nói dối là ở nhà còn nhiều lắm, để người ta vui vẻ nhận đồ con cho mà không thấy ngại, vì con nghĩ khi người ta cần mình mới có cơ hội cho, nếu người ta không cần mà mình dư cho cũng bằng thừa. Dẫu sao con thấy mình cũng không nên nói dối, nên con nguyện sao cho con đừng rơi vào tình trạng phải nói dối, rồi con được vào tu viện, được bảo vệ bởi ba hạnh: ăn, ngủ, độc cư, nên giờ con không lo việc nói dối nữa. Chư Phật đã gia hộ, giữ gìn cho con rồi, vì biết cái tật luôn muốn làm đẹp lòng mọi người của con mà, rất dễ dẫn con đến sai phạm, tạo nghiệp mới.

Đức Phật có dạy: **“Con người là thừa tự nhân quả”** và nếu muốn biết nhân quả khứ hãy nhìn quả hiện tại mà ta gặp phải, cũng như hãy xem những gì chúng ta đang làm đây mà biết được quả tương lai. Con nhìn lại bản thân: thấy trong cuộc sống mình luôn phải chứng kiến cảnh dối gian, thất hứa, nói thêm, nói bớt, nói lật lọng, nói vu oan, nói những lời hung ác... thì con biết chắc chắn trong quá khứ con đã từng tham gia tất cả những việc đó rồi, không việc nào con không có mặt, nên giờ này con mới

chứng kiến nhiều chuyện quá!

Hồi còn đi học, cứ mỗi 3 tháng hè là má cho về quê ngoại, ở chơi nhà các cậu. Ở nhà cậu Tư thì chứng kiến cảnh cậu ưa khó khăn, la mắng mỗi khi đi làm về không vừa ý, nen các con cậu vì sợ bị rầy la mà trở nên dối gian. Mỗi khi nghe tiếng xe cậu về là tất bật chỉnh trang mọi thứ như ý cậu, thông báo cho nhau biết là ba về để mọi việc được nhất quán vô nề nếp, ít phút trước khi cậu bước vào nhà, để khi cậu hỏi mọi việc ở nhà như thế nào thì mọi người đều cùng nói tốt đẹp cả. Nếu ai chịu không nổi thì thoát ra, nên đã có anh họ thoát đi vượt biên, sau này lãnh cậu qua Úc tạo nên duyên diệt, nhưng hậu quả là tất nói dối vẫn tồn tại trong những người con ở gần cậu khi xưa.

3- Nhân quả tai hại của lời nói hung dữ

Con không muốn những cảnh dối gian tác động vào mình nhiều nên lên nhà cậu Năm lánh nạn chờ má về đưa lên thành phố, ai ngờ lên nhà cậu Năm thì chứng kiến cảnh cậu nói lời hung dữ với dì Bảy khiến dì đau khổ bỏ nhà đi vượt biên, lúc đó cậu rất ân

hận vì không biết tin tức gì cả tháng trời. Cũng may là đi thoát qua Úc, sau thời gian dài nằm nhà thương điên ở đảo, lúc này cậu mới hết lo, nhưng tánh ưa mắng, chửi làm đau lòng người khác, luôn ở ngay cửa miệng cậu, khiến các con cậu lần lượt rời xa và vượt biên cả, kể bên Đức, người bên Mỹ, ngay cả vợ Năm cũng không dám ở gần cậu. Một người con của cậu vì lời hung ác của cậu mà tự tử nhưng được cứu sống. Cậu tuy tốt bụng nhưng do đi học tập cải tạo về, ẩn ức chuyện chi mà suốt ngày quát tháo, chửi mắng làm khổ vợ, con, em út. Cũng may là sau vụ tự tử của anh họ như duyên diệt những lời hung ác bớt, cậu con không dám nói nặng nữa sợ anh con tự tử lại.

Con thấy những người chửi mắng hả hê cái miệng thì sau đó lo lắng, ân hận, bất an tâm thần, họ cũng khổ như người bị mắng chửi vậy, chớ có sướng gì đâu. Cậu con đã từng khóc than, khổ sở khi anh họ con tự tử đó thôi. Cũng may là chuyện nào cũng có lối thoát, nếu gia đình êm ấm thì con cậu không bỏ đi vượt biên; cũng như dì không bị cậu nói lời hung ác thì giờ này đã không ở nước Úc xa xôi đó. Trong duyên diệt đã có duyên sanh rồi cũng như trong quả có hạt vậy.

Hồi xưa khi bị chửi mắng người ta còn thoát ra bằng cách đi vượt biên, sau này còn đem lại nhiều lợi ích lớn cho gia đình, còn bây giờ mà thoát ra thì thành trẻ đường phố hoặc mại dâm, hoặc xì ke, ma túy. Người nào hên lắm thì lấy đại người chồng nước ngoài rồi về phục vụ còn hơn phải nghe lời mắng chửi trong gia đình. Không thể tưởng nổi chỉ một lời nói thôi mà đẩy cuộc đời người khác đi “mút chử”, hoặc vô cùng sướng, hoặc vô cùng khổ. Cho nên **“chim khôn kêu tiếng rỗng rang, người khôn nói tiếng dùi dàng để nghe”**. Anh họ con sau khi tự tử đã tâm sự: *“Phải chi ba đừng nói những lời nặng nề đó thì anh đâu có muốn chết”*.

Còn bé C, một trẻ đường phố nghiện ma túy đã được cai nghiện dứt hẳn khi quay về bán thuốc lá khu Phạm Ngũ Lão thì bị nghiện lại, con nói em thất hứa, em phân bua: *“Phải chi ngày nào em cũng được nghe lời đạo đức từ chị, thì chắc em kèm chế nổi, chớ em ngủ ngoài đường mà lâu lâu chị ra nói vài điều đạo đức làm em cũng cần rút lương tâm lắm, nhưng cả tuần không thấy chị mà thuốc nó cứ giơ trước mắt em, làm sao em chịu nổi”*.

Chắc tại nhân ngày xưa con ưa nói

“Ghét mấy người thất hứa nhất”, mà dân gian có câu “Ghét của nào, trời trao của đó”, nó cũng là nhân quả thôi: vì gieo nhân ghét nên gặp quả ghét là phải rồi. Dĩ nhiên là giờ con phải gặp toàn những lời thất hứa thôi!

IV- DUYÊN CHUYỂN ĐỔI

Mỗi lần lỡ lời xong lại hối hận: *“Một lời nói ra 4 ngựa chạy theo không kịp”,* mất thời gian để hàn gắn, để lấy lại niềm tin, do vậy mà: *“Lời nói không mất tiền mua, lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau”, “Trước khi nói phải uốn lưỡi bảy lần”.* Khi thăm trẻ câm, điếc thấy mọi người nói bằng tay vát vả, phải chằng trước đây không chịu uốn lưỡi 7 lần trước khi nói, nên giờ uốn mãi mà nói không nên lời?

Bản thân con trước đây luôn thắng trong các cuộc lý luận, nhưng sau đó thì không thấy vui vì nhận ra rằng ngôn từ mà mình khiến người ta “tâm phục, khẩu phục” đó hoàn toàn không phải của mình, là do mình ăn cắp “nhai lại nước miếng của người khác” thôi, thật không có gì chắc chắn. Người ta đuối lý vì người ta chưa hiểu biết tới, từ từ người ta cũng biết thôi, biết trước

người khác có gì hay ho đâu, mình biết hơn người kia thì cũng có người khác biết hơn mình, nên khi qua Pháp con xin tịnh khẩu, thực tập im lặng hùng tráng cả tháng. Lúc này mới thấy tập khí muốn nói dâng trào, không dễ bỏ, cái miệng tuy im nhưng cái đầu nó độc thoại liên tục, và con đã viết ra giấy để xả, nhưng thấy tốn giấy, mực quá. Số tiền mua giấy, mực có thể gửi giúp trẻ nghèo đói nên con ý thức im lặng tự nguyện.

Khi tịnh khẩu mới thấy những điều mình tính nói nhưng không nói được vì đang thực tập thi ngày mai đã đổi khác, nếu hôm qua mà mình nói được thì đã gây đổ vỡ rồi, may quá nhờ tịnh khẩu mà nhìn, hiểu sâu hơn. Chớ mới biết, thấy mà nói liền thì cái nhìn, hiểu còn thiếu cận, thô sơ lắm. Hôm nay nhìn sâu hơn một chút mới thấy **không nói là thượng sách**. Và nhờ thế khi nói lại, con chỉ nói những lời cần thiết, hữu ích, nói lời chân thật từ trái tim để cho người khác có niềm tin cuộc sống.

Người ta thường trau chuốt lời nói. Buôn bán hàng giả nói thật khiến người mua về xài không được. Đôi khi chỉ một chút lòng nhỏ mọn, hờn ghen mà người ta nói thêm bớt cho đôi bên hiềm khích lẫn nhau, làm

lung lạc lòng người, hay nói lời quỵến rũ, gạ gẫm làm tổn hại danh dự, tài sản người khác, không bao giờ được ba món công đức như kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo dạy:

1- Được người trí yêu mến.

2- Thường đáp được những câu hỏi khó khăn.

3- Được làm người có uy tín cao quý trong cõi trời và cõi người.

Vào ngày thứ bảy, chúng con thường tập hợp đi cắt tóc miễn phí cho người điên. Hôm đó con rủ được cô thợ cắt tóc người Hàn Quốc tại chợ Bến Thành đi cùng. Đoàn chúng con gồm 50 người đi xe gắn máy đến trại tâm thần Lê Minh Xuân. Có một người điên tóc dài qua vai nói với con muốn cắt tóc giống con (lúc đó con để tóc tém) và mỗi lần cắt xong thì được gọi đầu và cho ăn miễn phí. Anh này sau khi ăn xong, quay lại đòi cắt đầu đinh, chị Hàn Quốc nhận ra ngay, nhưng cũng chiều và cắt, sau khi ăn xong anh ta quay lại đòi cạo trọc. Lúc này chị ta bực ra mặt, hỏi sao con không dịch một lần là cạo luôn cho tiện mà dịch tới ba lần. May mà người điên nên con thông cảm và năn nỉ bạn mình chiều, chớ người thường mà

nói khi vậy khi khác, làm sao hưởng được 5 điều không thể phá hoại như Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo dạy:

1- Được nhân bất hoại vì nhân mình không làm hại người.

2- Được làm con trong dòng họ sum họp vì nhân mình không hay chia rẽ bà con, quyến thuộc mọi người.

3- Được đức tin bất hoại vì nhân thuận theo nghiệp của đời mình trước.

4- Được pháp hạnh bất hoại vì nhân chỗ tu của mình rất kiên cố.

5- Được thiện hữu tri thức bất hoại vì nhân mình không hay nói dối người.

V- KẾT LUẬN

Kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo có dạy: *“Kẻ nào không nói lời hung ác sẽ được tám món công đức”*:

1- Không nói sai pháp.

2- Nói ra lời nào cũng ích lợi.

3- Nói lời nào cũng đúng chân lý.

4- Lời nào nói cũng khôn khéo.

5- Nói điều chi ai cũng vâng theo.

6- Lời nói nào thoát ra cũng được nhiều người tin dùng.

7- Nói điều chi không ai chê bai.

8- Nói ra lời nào ai ai cũng đều yêu mến.

Tuy nhiên, có lúc phải tập nói sách tấn, hòa giải tránh hiểu lầm, giúp mình và người phát sinh trí tuệ, hiểu biết, nên con tập nói hai từ “xin lỗi” và “cám ơn” một thời gian dài cho nhuần nhuyễn. “*Động lười, gỡ tay đều tạo nghiệp*”, mà nghiệp là đủ nhân, duyên, quả nên phải ăn nói đúng lúc, đúng giờ, đúng chuyện, mới giúp cho mình hoàn thiện việc **“học ăn, học nói, học gói, học mở”** để luôn gìn giữ cái miệng từ tiếng nói, tiếng cười, cái ăn, cái uống để không tạo nghiệp mới nữa.%

068-(LCK-030B)

* Nhân quả ý hành con người

(Nguyễn Thanh)

* Vấn đạo khẩu xà tâm Phật

* Nhân quả mặt sát người

Cái này là cái bài mà Thầy viết về nhân quả có một cái người đã hỏi. Những câu hỏi đó Thầy trả lời ngắn gọn để mà mấy con xét thấy những người hiểu nhân quả rất là ít, coi như có người phải trả lời để được phổ biến. Và kể đó đây là cái bài nhân quả mà theo cái dàn bài mà Thầy đã dạy từ đặc tính đặc tướng áp dụng vào câu chuyện để mà đưa ra cái sườn bài để sau này mấy con viết mấy con lợp thì bài này Nguyễn Thanh hãy lên đọc cái bài của con, để cho các bạn đều thấy được cái dàn bài của cái bài ấy cho nó đúng cách về nhân quả. Nếu mà không có một cái sườn bài, một cái dàn bài hay viết lệch do như vậy mà đây là cái sườn bài mà Nguyễn Thanh được hướng dẫn theo cái sườn bài viết nó đầy đủ cái ý của nhân quả. Con đọc đi con

Nam mô Bổn sư Thích Ca Mâu Ni Phật
Kính bạch Thầy và kính thưa Đại chúng.

Học trò Nguyễn Thanh học lớp Chánh kiến. Con xin đọc bài viết số 05

Chủ đề: **NHÂN QUẢ Ý HÀNH CON NGƯỜI**

BÀI ĐỌC:

Thiện hay ác không dễ dàng đến với chúng ta nếu không do sự tích lũy dần trong cuộc sống. Một cuộc sống chứa đầy ác, ấy là do thái độ xem thường của con người đối với các điều ác nhỏ nhặt được tích lũy lâu ngày trong cuộc sống. Tương tự, nếu chúng ta chứa đầy thiện ấy là do chúng ta biết trân trọng các điều thiện, dù rất nhỏ, được nuôi dưỡng lâu dần trong nếp sống làm lành. Vậy muốn thoát khỏi bệnh tật của thân và sự khổ đau của tinh thần thì phải hiểu biết đường đi nhân quả của ý hành con người. Có sự hiểu biết đúng đắn thì chúng ta buông xả được 3 hành vi ác của tham lam, sân hận, si mê. Nếu ý hành ác này dần dần buông xuống thì ý hành thiện sẽ dần dần hiện lên thì ngay đó có giải thoát được bệnh tật, tai nạn, phiền não, khổ đau từ thân và tâm hồn mình một cách rõ rệt. Vậy thì chúng ta hãy cùng nhau

tìm hiểu xem về đường đi nhân quả ý hành này như thế nào mà con người đã phải chìm đắm trong sự khổ đau tận cùng như vậy?

I- NHÂN QUẢ Ý HÀNH LÀ GÌ?

Gồm có 3 nơi xuất phát:

1/ Tham lam

2/ Sân hận

3/ Si mê

Nhân quả ý hành là một ý nghĩ trong đầu làm mình buồn phiền, đó là suy nghĩ ác, suy nghĩ làm cho mình vui đó là suy nghĩ thiện. Những tư tưởng này sẽ gặt lấy những quả khổ hay quả vui trong kiếp sống hiện tại, quá khứ và tương lai đó là nhân quả ý hành của con người.

II- NHỮNG MẪU CHUYỆN NHÂN QUẢ Ý HÀNH CON NGƯỜI

Chúng tôi xin nêu lên những câu chuyện Nhân quả ý hành về con người, những câu chuyện này có thật trong đời sống của chúng ta, những câu chuyện này sẽ giúp cho các bạn hiểu rõ hơn về đường đi nhân quả ý hành của con người.

CÂU CHUYỆN THỨ NHẤT:

THAM LAM

Có một anh học trò lên tỉnh học, được ở lại nhà ông chú họ cùng quê với mình, mỗi ngày cắp sách đến trường học, về nhà được ông chú cho ăn cơm, lâu lâu trong nhà có công việc gì làm phụ giúp với ông chú, nên ông chú rất thương mến. Anh học trò lại hiền lành, chăm chỉ, siêng năng, thức khuya, dậy sớm học hành nên cả nhà đều thương anh học trò nghèo biết lo cho tương lai. Ở trong nhà ông chú được một năm thì anh học trò được ông chú tin tưởng, nên có việc gì thường hay nhờ anh học trò viết hộ hoặc đem thư đi hay mang quà đến chỗ bạn bè ... Công việc kinh doanh của ông chú càng ngày càng phát đạt, ông chú có một cô con gái tuổi độ trăng tròn, đẹp người, đẹp nết, cũng cắp sách đến trường học cùng lớp với anh học trò kia. Hai người học cùng lớp, ở cùng nhà, lâu ngày qua lại sinh ra tình cảm thương nhau. Cô gái yêu anh học trò nhiều lắm vì đó là mối tình đầu tiên trong đời học sinh của cô, anh học trò vốn là người khôn ngoan, nên nói gì cô đều nghe cả. Mối tình nảy nở càng sâu đậm bao nhiêu thì chuyện học hành của hai người càng xao nhãng.

Họ thường hẹn hò nhau ra khu chuồng bò dựng rơm rạ sau hè, anh học trò muốn gì cô gái đều chịu đựng hết mình. Một đêm mưa, hai người hẹn hò ra chuồng bò, nằm bên nhau, cô gái thủ thỉ với người mình yêu là: *"... Em đã lỡ có thai rồi, được 2 tháng 6 ngày rồi..."*. Anh học trò giật mình vì sợ hãi, nếu ông chú biết được là kể như bị đuổi ra khỏi nhà, còn chuyện học hành coi như chấm dứt từ đây. Và anh học trò chỉ thích quan hệ cho biết thôi, chứ không nghĩ đến chuyện cưới xin với cô gái con ông chú, nên anh ta lo sợ thật sự. Anh học trò mới rủ cô gái cùng trốn với mình, nếu ở nhà cha biết được có bầu thì cha sẽ đánh chết nên tốt nhất là cùng trốn bỏ nhà ra đi. Nếu muốn đi thì phải có tiền, anh học trò bày mưu cho cô gái mở két lấy cắp tiền của cha. Vậy là cô gái vợ vét hết tiền, vàng trong tủ bỏ vào bao đem ra ngoài chuồng bò để chờ anh học trò bỏ trốn. Chiều hôm đó, anh học trò xin phép về quê thăm mẹ, vì nghe tin mẹ bị ốm nên phải đi gấp. Tối khuya, anh học trò ra chuồng bò thì cô gái đợi sẵn, hai người cùng bỏ trốn đi, thuê nhà trọ ở. Khi thấy số tiền vàng cô gái mang theo quá nhiều, anh học trò nổi máu tham lam lên, muốn chiếm hữu. Anh ta mua thuốc độc bỏ vào vào nước trái cây

cho cô gái uống, đêm hôm sau cô gái chết, trong khi bụng mang dạ chửa. Anh học trò bỏ xác cô gái vào bao tải, đợi đêm khuya vác ra dòng sông thả xuống, để phi tang nhân chứng. Còn anh ta về quê ôm theo một đồng tiền, vàng.

Một tuần sau, có một ông lão đi câu cá, thấy giữa dòng sông nổi lên một cái bao tải đen, bèn kéo vào, mở ra thấy một cô gái chết nằm cong queo rất tội nghiệp, ông lão bèn lên báo công an. Công an hình sự xuống điều tra, mổ tử thi thấy có thai và đăng báo cho ai là thân nhân của nạn nhân hãy đến nhận xác về. Và công điều tra vụ án mạng, họ biết đây là vụ giết người đầu độc một lượng thuốc rất mạnh làm cho nạn nhân chết ngay tức khắc.

Ông chú không thấy con gái, không biết con đi đâu vắng đã 1 tuần rồi, cho người đi tìm vẫn không thấy. Có người đem tờ báo tới và nói ông nên đến Sở công an xem sao, ông tới và nạn ra con gái của mình, ông hét lên đau đớn, khóc lóc thảm thương. Thiệt tội nghiệp!

Sau khi công an điều tra vụ án mạng thì bắt được hung thủ, anh học trò được đưa

ra Tòa. Tòa án tối cao đã xử anh ta tội tử hình vì đã giết 2 người, 1 người mẹ có thai. Thẩm phán hỏi anh ta sao giết người mình yêu, anh ta trả lời rằng anh ta rất thương yêu cô gái, anh yêu cô gái chân thật nhưng vì thấy tiền, vàng nhiều quá nên máu tham lam nổi lên nên anh ta có ý định giết người. Cái ý định giết người đó đã khởi lên khi anh ta đi ra ngoài phố mua phở và nước trái cây cho cô gái, thì anh ta đến ngay tiệm thuốc mua luôn độc dược. Khi thấy cô gái đã ngấm thuốc độc, lăn lộn trên giường, anh học trò rất hối hận nhưng không kịp nữa, rồi sau vài phút cô gái tắt thở.

Vụ án được kết thúc tại đây, để lại cho bao người thân của 2 gia đình đều đau khổ. Người cha thì mất con gái, người mẹ thì mất con trai, tội nhất là đứa trẻ ở trong bụng mẹ nó không có tội tình gì cũng bị chết oan ức.

Câu chuyện thật thảm thương, chỉ vì lòng tham lam mà con người không còn nghĩ đến tình nghĩa đạo đức là gì cả. Một con người thiếu đạo đức cũng giống như một con thú vật, nhưng con thú ấy lại mang lột người. Con người ấy chẳng bao giờ có một tâm hồn bình thản, cuộc sống họ chẳng có hạnh phúc, thường sống tâm trạng đau

khổ, giận hờn, phiền muộn, âu lo, sợ hãi, bất an, bất toại nguyện, ... Họ không còn biết thương yêu nhau, chỉ biết có tiền và vật chất, vì thế mà đạo đức dần dần biến mất. Một khi đạo đức đã biến mất thì xã hội sẽ không còn trật tự, an ninh, thường xảy ra trộm cướp, giết người, khiến cho cuộc sống của con người đầy rẫy sự đau khổ, bất an. Họ không từ bỏ cả những hành động hung bạo có thể gây ra án mạng giết người. Vì thế, đạo đức rất quan trọng cho cuộc sống của loài người trên hành tinh này.

Nói đến đạo đức là nói đến phẩm cách con người đối xử với nhau có tình, có nghĩa, có những hành động cao đẹp và cao thượng ... Nhờ đó, con người mới khác loài cầm thú, nhờ đó con người mới thoát ra khỏi bản năng hung dữ ác độc của loài động vật, nhờ đó con người mới trở nên những bậc hiền nhân, thánh triết, nhờ đó con người mới có những năng lực mẫu nhiệm trở thành siêu nhân.

1- Đặc tướng của ý hành này:

Đặc tướng của ý hành này là vi tế, hung dữ, giết người rất nhẹ nhàng bằng cách đầu độc cho nạn nhân chết, tướng hung dữ có

vẻ nhẹ nhàng, nhìn vào ta không thấy nó lộ ra ngoài nhưng ngấm ngấm bên trong cái ý hành rất ác và dã man. Có nhiều người tức giận cái tướng lộ ra ngoài như mặt đỏ, mắt sọc đỏ ngẫu, đôi khi mặt trắng bệch 2 con mắt tia đỏ ngẫu trông dễ sợ, còn anh học trò này cái ý hành ngấm bên trong không lộ ra ngoài nên đặc tướng này hiểm ác, có dụng ý chiếm đoạt từ lâu, chiếm đoạt thể xác cô gái và tài sản, giết người mình yêu, giết con của mình chỉ vì nổi máu tham lam. Cái đặc tướng của anh học trò này là hiểm ác. Đây là một con thú vật chứ không phải con người.

2- Đặc tính của ý hành này:

Đặc tính này có cái ác nhiều hơn cái thiện, cái ác ngấm ngấm bên trong ý hành, nếu có cơ hội thì bộc phát rất mạnh như anh học trò kia, cái tính ác của hành động này không lộ ra ngoài nhiều mà có sự sắp xếp trước khi hành động, mặc dù anh học trò chỉ khởi ý niệm giết chết cô gái trong khi đi mua phở và nước trái cây. Tính anh học trò là ít nói trầm lặng, nên cái ý hành của anh ta rất vi tế, vì anh rất khôn ngoan bày mưu tính cái cho cô gái ăn cắp tiền vàng của cha mình để bỏ trốn cùng anh ta. Nên đặc tính này cái ác nhiều hơn cái thiện, không lộ ra

bên ngoài, mà cái ác giấu bên trong ý hành.

3- Duyên hợp của ý hành này:

Là khi anh học trò được ở lại nhà ông chú họ học hành và được ông chú tin cậy, rồi đem lòng yêu thương với con gái ông chú. Khi cô gái mang bầu thì mọi chuyện bắt đầu xảy ra. Vì lo sợ nên anh ta xúi cô gái lấy cắp tiền vàng của cha trốn theo anh ta. Khi thấy tiền vàng nhiều quá nên anh ta nảy sinh ý đồ giết chết để chiếm đoạt tài sản. Duyên hợp của ý hành là ngay ở điểm này.

4- Duyên tan của ý hành này:

Sau khi mua phở và nước trái cây cho cô gái, anh ta nảy sinh ra ý định giết cô gái và đến thẳng cửa tiệm mua độc dược. Khi cô gái lăn lộn trên giường vì thuốc đã ngấm, anh ta hối hận nhưng không kịp nữa rồi, vài phút sau cô gái tắt thở. Anh bị Tòa xử tử hình vì tội mưu sát giết người cướp của vì giết 2 mạng người. Duyên tan của ý hành là ngay ở điểm này.

5- Chuyển đổi ý hành này:

Muốn chuyển đổi ý hành này thì chúng ta phải có sự hiểu biết đúng đắn về nhân quả con người. Tức là sự xem xét và phản

tỉnh về những gì muốn làm, đang làm hay đã làm bởi thân, khẩu, ý vì nếu không có sự xem xét hay phản tỉnh về 3 nghiệp thì không thể nào có sự phòng hộ. Muốn phòng hộ ý hành cho tốt thì phải ngăn chặn và diệt các ý tưởng ác đang khởi lên.

Vai trò làm chủ ý rất quan trọng nên đức Phật dạy: **“Ý dẫn đầu các pháp, ý làm chủ ý tạo tác”**. Tức là dụng ý đối với thân hành và khẩu hành. Cũng do vậy nên đức Phật luôn luôn nhấn mạnh là dụng ý, chế ngự ý, làm sao cho ý mình luôn luôn nghĩ thiện, nghĩ lành, ý hành luôn luôn được thanh tịnh, trong sáng thì tự khắc mọi (thân hành, khẩu hành) nơi thân và lời nói cũng sẽ tự khắc trong sáng và thanh tịnh, đời này và đời sau sẽ được an lạc, hạnh phúc.

6- Áp dụng nhân quả ý hành vào bản thân:

Đức Phật dạy rằng: **“Không ai làm cho ta nhiễm ô, cũng không ai làm cho ta trong sạch; Trong sạch hay ô nhiễm là tự nơi ta, chỉ có ta làm cho ta ô nhiễm, chỉ có ta làm cho ta trong sạch”**. Lời dạy trên đây đã mở ra cho con một hướng đi rất chủ động trong việc tạo nên một đời sống an

lạc giải thoát ngay tại cuộc đời này.

Áp dụng nhân quả này vào bản thân con, con luôn phòng hộ sáu căn của mình, để ngăn chặn và diệt ác pháp. Chủ động điều khiển cái ý đang có manh nha khởi lên những niệm ác, suy tư và quán xét để buông xuống những tư tưởng ác, vì nếu không xả thì con sẽ đau khổ, nên con luôn ý thức phải làm chủ ý hành của mình và tiêu diệt những ý tưởng xấu.

Mặc dù con chưa có những ý hành ác, nhưng con luôn cẩn thận dè dặt cái ý manh nha đang khởi lên. Con luôn sáng suốt để nhận định các vấn đề và ý thức sự tai hại của nó. Con cố gắng khắc phục ý hành của mình và làm chủ những hoàn cảnh, những đối tượng đang xảy ra và đang bao quanh con. Có như vậy cuộc sống của con hiện tại mới an vui. Đó là một cuộc cách mạng giải thoát tinh thần khổ đau của riêng con.

--o0o--

CÂU CHUYỆN THỨ HAI:

SÂN HẬN

Có một gia đình kia cha mẹ mất sớm để lại ba anh em. Hai người anh trai hiền lành, còn cô em gái thì thật là hung dữ và nóng nảy. Trong ba anh em thì người anh Hai là hiền hậu nhất nhà, còn anh thứ Ba thì hay uống rượu say sưa, tối ngày chửi mắng xóm làng, còn cô em gái thứ Tư thì thôi khỏi nói: hung dữ nhất xóm. Hễ ai đụng đến cô Tư thì sẽ biết tay. Cô Tư đến tận nhà chửi bới từ sáng đến chiều, mệt nằm nghỉ, khỏe chửi tiếp nên trong làng có vụ gây lộn nào là người ta tới tận nhà mời cô Tư đi chửi lộn với người ta. Với bản tính cộc cằn hung dữ, nên cô Tư có dung mạo rất xấu xí, có thân hình mất cân đối, mặt bủng da chì, và khuôn mặt xấu xí đến tởm, răng vẩu, mắt xếch, không chồng, không con. Nên giới tính của cô càng khó gần hơn, hung dữ quá nên cô Tư không có người nào dám yêu cô cả.

Người anh Hai luôn khuyên em mình bớt hung dữ, dịu dàng một chút, đàn bà con gái gì gặp ai cô Tư cũng chửi thề và nói là lũ đĩ thỏ. Người anh Hai thương em mình, càng khuyên lơn nhưng cô Tư nào có nghe,

chúng nào tật nấy. Non sông, đồi núi có thể thay đổi, nhưng bản chất con người khó đổi thay.

Vậy mà không hiểu vì sao, hôm đó trong làng có một tên du côn du đảng nào đó bị đánh trọng thương chạy vào làng ẩn nấp, may mắn sao chạy trúng vào nhà cô Tư rồi ngất xỉu luôn sau vườn chuối. Hôm đó cô Tư đi tắm giặt ở bờ suối về đang phơi đồ sau vườn chuối, thấy có vết chân người chạy vô đây nên vạch lá tìm xem có đứa nào chạy vô vườn chuối nhà cô Tư, để cô chuẩn bị la chửi tên nào dám bẻ trộm chuối nhà cô. Thấy một trung niên đang bất tỉnh nằm đó, cô Tư hốt hoảng chạy vô nhà kêu anh Hai, anh Ba. Anh Hai chạy ra khiêng người đó vào nhà, chăm sóc vết thương và anh Hai giục cô Tư đi nấu cháo. Với bản tính hiền lành chất phác nên anh Hai cho người đàn ông đó ở lại nhà.

Thế rồi không hiểu vì sao, có duyên nợ với nhau từ trước mà cô Tư đâm ra thương người đàn ông đó. Rồi chuyện gì đến đã đến, cô Tư ăn nằm với người đàn ông đó, có bầu, mỗi ngày cái bụng càng lớn lè phè, hàng xóm dị nghị nhưng đến tai cô Tư là cô chửi tan nát. Người đàn ông đó sau khi lành vết

thương ở lại được nửa năm thì hẳn ta trốn đi mất, để lại cô Tư với cái bụng chứa hoang, thật tội nghiệp!

Vừa buồn, vừa đau khổ vì bụng mang dạ chứa, cô Tư đâm ra khó tính và hung dữ hơn, nóng giận vô cớ đập đồ bể nếu anh Ba có nói vài lời không vừa ý.

Hôm đó anh Ba đi uống rượu xỉn về nhà chửi cô Tư là: “*Đồ chứa hoang, đồ ngu, sao mày dễ dãi vậy, sao để thằng đó chơi cho có bầu, mày ngu lắm, tao đuổi mày ra khỏi nhà, không chứa đồ gái chứa hoang xui xẻo lắm ...*”. Cô Tư giận lắm, với bản chất hung dữ, cô la hét khóc bù lu bù loa, nhảy lên nhảy xuống lăn lộn trên đất, bứt tóc bứt tai mà khóc kêu: “*Trời ơi là trời, thằng Ba nó chửi tôi là gái chứa hoang, nó đuổi tôi ra khỏi nhà*”. Cô ta la khóc chạy lui chạy tới. Còn anh Ba sau khi chửi em mình xong leo lên giường ngủ chẳng biết gì. Cô Tư tức giận chạy ra sau vườn vác cây dao chạy lên chặt anh Ba. Với bản chất hung dữ, cô ta chém như chém chuối, anh Ba chết tại chỗ. Lúc đó anh Hai đi qua làng bên bốc thuốc về cho em gái dưỡng thai nên không có ở nhà.

Sau khi bưng tỉnh cơn sân hận, cô Tư

giật mình ngó lại thấy anh Ba máu chảy đầm đìa trên giường, người anh Ba bị đứt ra nhiều khúc. Cô ta hoảng hồn chạy như điên, vừa chạy vừa la hét loạn xạ. Hàng xóm láng giềng vốn ghét cô Tư và sợ bản tính hung dữ nên không ai dám qua can ngăn. Cô Tư chạy vấp ngã té xuống con đê bất tỉnh, máu chảy ứ đọng cả quần, cô ta sẩy thai luôn.

Anh Hai về nhà, thấy đồ đạc trong nhà bể nát, còn trên giường thằng Ba nằm chết lúc nào, máu me đầm đìa, bị chặt đứt nhiều khúc. Lúc đó bà con lối xóm họ mới chạy qua kể cho anh Hai nghe câu chuyện. Anh Hai sưng sờ đau khổ tột cùng, anh kêu lên “*Trời ơi là trời*”, anh ngồi bệt xuống đất khóc thảm thiết.

Được tin báo, Công an xã có mặt tại hiện trường và điều tra bắt hung thủ. Sau khi cô Tư tỉnh lại, cô tự đi ra đầu thú vì tội giết chết anh trai của mình. Tòa kêu án tù chung thân, có giảm án vì hung thủ tự ra đầu thú.

Vụ án được kết thúc tại đây, để lại cho người đọc những bài học đáng mà suy ngẫm. Người khổ tâm nhất là anh Hai, anh tan nát cả cõi lòng khi thấy 2 đứa em mình, 1 đứa

thì chết, 1 đũa thì ở tù chung thân, gia đình anh tan nát đổ vỡ. Âu đó cũng là duyên nhân quả của gia đình anh phải trả! Chúng tôi hy vọng rằng nếu anh có đủ duyên được gặp nền đạo đức nhân quả - nhân bản thì nỗi khổ tâm trong lòng anh sẽ giảm bớt đi một phần nào đó, cho gia đình bất hạnh của anh.

Trong kinh dạy: *“Một niệm tâm sinh khởi lên thì trăm nghìn tai họa đem đến. Nhất niệm tâm sinh khởi, bạch vạn chướng môn khai”*. Người xưa cũng nói: *“Hãy dần tâm giận xuống, chỉ trong một giây mà thôi để rồi khỏi sợ cả trăm ngày”*. Do dần không được sự giận hờn nên từ một việc nhỏ sẽ trở thành một việc lớn, và còn biết bao nhiêu điều phiền não không thể ngờ trước được.

Trong các nguyên nhân gây ra đau khổ cho mình và cho người, tánh nóng giận là một nguyên nhân lớn, chẳng kém gì lòng tham lam và tánh ngu si. Từ vô thủy đến nay, sự xây dựng của loài người lớn lao vô kể, nhưng sự phá hoại vì lòng giận dữ của họ cũng lớn lao vô cùng. Loài người xây rồi phá, phá rồi xây không ngừng, chẳng khác gì những đứa trẻ xây nhà trên cát, xây xong rồi dẹp đi để rồi xây lại. Và nguyên nhân của sự phá hoại ấy là lòng nóng giận. Có những sự nóng giận

nhi nhỏ trong nhà giữa vợ chồng làm đổ vỡ chén bát, có những sự nóng giận giữa anh em làm u đầu sưng trán; có những sự nóng giận giữa bạn bè làm đoạn tuyệt đường đi lối về; có những sự nóng giận giữa tình địch, hay đồng nghiệp kinh doanh cần phải thanh toán bằng lưỡi dao, mũi súng hay lọ axit. Có những sự nóng giận lớn lao hơn, giữa nước này với nước khác, màu da này với màu da nọ, chủ nghĩa này với chủ nghĩa kia mà kết liễu là những thân ma nằm ngổn ngang trên bãi chiến trường, những kẻ tật nguyên trong các bệnh viện, và những chiếc khăn tang trên đầu các cô nhi quả phụ ...

Tất cả tai họa trên đều do sân hận mà ra. Sân hận nằm sẵn trong lòng mỗi người, như những ngọn lửa âm ỉ cháy, như những ngòi thuốc súng sẵn sàng bùng nổ bất luận lúc nào. Lửa gặp lửa, thuốc súng gặp thuốc súng, không nói chắc ai cũng biết tai hại do chúng gây ra lớn lao như thế nào.

Vì thế, chúng ta hãy cảnh giác tâm sân hận, nó thường mang đến sự rắc rối và tạo vô vàn sự đau khổ trong tâm hồn. Tâm sân không dần được có khi gây án mạng, tạo cảnh tù tội chung thân như cô Tư mà chúng tôi vừa trình bày ở trên.

1- Đặc tướng của ý hành này:

Đặc tướng của ý hành này rất thô kệch, khi tức giận cô Tư hay nhảy nhót lung tung và la hét, lăn lộn trên đất, bứt tóc bứt tai, nhảy lui nhảy tới, khóc bù lu bù loa trông rất hung dữ. Đặc tướng này là rất nóng nảy, tức giận là nhảy tới đánh hoặc chém liền không cần phải suy nghĩ, cái giận dữ rất hung ác, mặt cau có, đỏ gay, hai con mắt đỏ ngầu, cơn sân phát khởi ào ào như thác đổ, đánh đập bẻ đồ đạc, gập gùi phang nẩy hoặc chém ngay tức khắc không cần phải suy tính như những đặc tướng khác. Đặc tướng này gọi là cơn sân thô kệch chứ không phải là vi tế.

2- Đặc tính của ý hành này:

Đặc tính này có cái ác nhiều hơn cái thiện, cái ác đến rất nhanh vì có bản chất hung ác nóng nảy, nên gặp nghịch ý bỗng nhiên thay đổi sắc mặt liền, cau có, đỏ gay, đôi mắt đỏ ngầu, hoặc trắng dã, cái ác xuất hiện liền, hành động ngay như đánh hoặc chém, đập phá đồ đạc. Tính ác có mặt sau khi gặp nghịch ý. Đây là một hành động thiếu đạo đức, tự làm khổ mình, khổ người. Đặc tính này không có chuẩn bị trước, hễ ai làm phật ý liền chửi ngay không cần phải

suy nghĩ đắn đo, như thác đổ ào ào.

3- Duyên hợp của ý hành này:

Với bản chất nóng nảy và hung dữ đã có sẵn, nên khi gặp chuyện là bộc phát rất nhanh. Khi gặp người đàn ông chạy vào vườn chuối nằm bất tỉnh thì mọi chuyện bắt đầu xảy ra từ đó. Cô Tư đâm ra thương người đó và ăn nằm đến nỗi có bầu, và khi người đàn ông bỏ trốn đi thì cô Tư buồn phiền và đau khổ. Từ chuyện này đã xảy ra mâu thuẫn xung đột giữa anh ba và cô Tư. Hôm đó, anh Hai lại đi vắng không có nhà nên dẫn đến kết quả rất bi thảm.

4- Duyên tan của ý hành này:

Khi nghe anh Ba chửi mình như vậy, cô Tư tức giận chạy ra sau vườn vác dao chém anh Ba. Với bản chất hung dữ đã có sẵn không cần suy nghĩ đắn đo, cô ta chém như chém chuối làm anh Ba chết ngay tại chỗ. Sau đó hết hoảng cô ta bỏ chạy và ngã xuống sẩy thai. Khi tỉnh lại cô tự ra đầu thú và Tòa kêu án chung thân.

5- Sự chuyển đổi ý hành này:

Muốn chuyển đổi ý hành này thì khi đứng trước các đối tượng, chúng ta cố tránh

mọi sự kiện và mọi sự vật đừng để xảy ra, phải luôn giữ sắc mặt bình thường. Muốn làm chủ hoàn toàn tinh thần không để một phút giây sân hận thì phải dùng trí tuệ quán xét cho thấu suốt tận nguồn gốc đối tượng và để ngăn chặn chúng ở bên ngoài.

Phải biết nhẫn nhục, tùng thuận, bằng lòng để chuyển đổi các sự việc đang xảy ra chung quanh ta đang sống, để được phát triển tinh thần nơi lòng từ ái được trải tới mọi người sống trong cõi trần gian. Hãy phát triển thiện trí để lúc nào bạn cũng nghĩ tốt đến mọi người, dù bạn bị người ta làm đau hay bị hãm hại đến mức nào đó. Ngay cả khi bạn thấy vào lúc này bạn khó thực hiện, bạn vẫn phục vụ to lớn cho chính bạn và cho người khác bằng cách không lấy oán trả oán.

Áp dụng vào bản thân con, con luôn ý thức được cơn giận đang đến với con, có hôm con phải lấy một tập giấy và trút vào đó tất cả rồi đưa cho Thầy đọc. Con xả bằng cách đó. Có khi con hiểu được cái giận sẽ làm cho con khổ, con viết, đó là sở trường của con. Con viết hết cái giận đang có trong con trên giấy, viết xong con cảm thấy nhẹ nhàng, cái giận đó là cái vi tế trong lòng con, con sẽ cố

gắng xả cái giận vi tế này. Con luôn làm chủ được cái giận thô bên ngoài, cái phản ứng bên ngoài đến với con rất chậm, nhiều khi con thấy con rất bình thản trước cái giận dữ của họ, con để ý thấy sự phản ứng của con rất chậm và nó nhấn nhục được và chịu đựng rất tốt. Nhưng ngầm ngầm cái vi tế bên trong thì con lại phải viết vào giấy để xả. Khi con viết xong con cảm thấy như trút được gánh nặng trong lòng, vì có Thầy đọc, thầy thông cảm, thầy hiểu và thương nên con cứ đưa hết cho Thầy đọc rồi con suy nghĩ, nếu mai này Thầy nhập diệt rồi, vậy cái giận của mình ai sẽ đọc, ai sẽ cảm thông và chia sẻ. Vậy là con cố gắng buông xả những cái bực tức trong lòng xuống. Những cái vi tế nhất con cũng có xả được rồi.

Con biết ơn Thầy rất nhiều vì đã đọc các bài viết xả tâm của con, con thành tâm tri ơn thầy, người thầy tôn kính và vĩ đại nhất của cuộc đời con.

--o0o--

CÂU CHUYỆN THỨ BA:

SI MÊ

Có một anh thương nhân hay đi buôn hàng chuyển, một năm anh ta chỉ về nhà đôi ba lần, ghé qua vài ngày rồi lại đi, ở nhà chỉ vợ một nách 4 đứa con còn nhỏ dại, lo cho ăn uống, học hành với cửa hàng vải. Chị vợ cũng giỏi giang chăm sóc con, rồi lo buôn bán. Anh thương nhân mỗi lần ghé về nhà, đưa tiền cho vợ nuôi con, rồi đi mất hút, không biết lo nghĩ gì đến con cái.

Anh chồng có tính hay liều ngộ hao tương, ham sắc nên có bao nhiêu tiền bèn đổ vào đó hết. Anh ta ở lại lâu xanh cả tháng trời say sưa với kỹ nữ, không còn biết gì đến vợ con, không còn nghĩ đến cái thân đang mỗi ngày tàn khô héo của mình. Anh ta bỏ tiền ra mua 4 cô kỹ nữ đem về chỗ ở quán trọ của mình, hàng đêm vui chơi, đùa cợt thoả thích. Bao nhiêu tiền hàng hoá anh ta đem đi thuê nhà cho các cô kỹ nữ đến ở. Số tiền mỗi ngày hao hụt thì sức khỏe của anh kia cũng tàn theo.

Anh ta tập sống như các Vua chúa ngày xưa, có nhiều kỹ nữ đẹp, mỗi nàng được anh ta đặt cho mỗi cái tên như: Tây Thi, Dương

Quý Phi, Bao Tự, Đắc Kỷ ... Mỗi đêm anh ta truy hoan nhiều lần, anh ta chìm đắm trong cái si mê dục vọng, ngất ngây, mẫn nguyện. Bạn bè khuyên lớn anh ta nào có nghe, bỏ ngoài tai những lời chân tình của bạn tốt.

Tiền bạc mỗi ngày theo đó mà vỗ cánh bay đi. Có tiền, thì các cô kỹ nữ theo hầu hạ, hết tiền thì họ cuốn gói ra đi. Cái ngày đó đã đến, khi thấy anh ta hết tiền, họ liền lảng tránh anh ta, để lại anh ta bơ vơ trong căn bệnh hiểm nghèo, với tấm thân tàn ma dại. Có hôm đói quá, không có gì ăn qua ngày, anh ta không dám về nhà nhìn mặt vợ con vì đã bỏ gia đình cả 2 năm trời nay rồi. Với tấm thân bệnh hoạn, anh ta đi xin ăn ở góc chợ mỗi ngày, có hôm bữa đói, bữa no trông thật thảm thương. Bạn bè thấy anh sa cơ lỡ vận đều xa lánh, họ đã khuyên nhưng không nghe, bây giờ khổ như vậy anh ta mới sáng mắt ra, mới hối hận thì không kịp nữa rồi. Ngày qua ngày anh ta như ngọn đèn treo trước gió, căn bệnh lở lói lan ra cả hai chân, anh đi không nổi, phải bò lết trông thật thảm thương. Chiều hôm đó, người ta phát hiện anh ta chết cồng bên vỉa hè, mấy người bán hàng rong thương tình góp nhau tiền mua cho được cỗ quan tài đem chôn ở

đòi thông của khu nghĩa địa. Mọi người cũng không biết tung tích lai lịch ở đâu nên dần dần họ quên lãng anh mau chóng.

Lâu rồi không thấy chồng về thăm, người vợ khăn gói lên đường tìm chồng, đi hết chỗ này đến chỗ kia, hỏi thăm nhưng mọi người đều không biết. May mắn gặp được người bạn ngày xưa cùng buôn bán vải, nên thuật lại sự tình, không biết anh còn sống hay đã chết. Người vợ khóc lóc, đau khổ quá nàng đến bờ sông ngồi định tự vẫn nhưng nghĩ đến 4 đứa con thơ dại, bỏ lại ai nuôi, nên đành ngồi khóc lóc thảm thiết. Có một chị bán hàng rong đi qua dừng lại hỏi chuyện, nàng liền kể sự tình gia cảnh của mình. Chị hàng rong thuật lại mấy tháng trước có một người ăn xin ở phía góc chợ nằm đó gần nửa năm, sau đó chết bệnh và đem chôn ở khu nghĩa địa bên đòi thông. Chị hàng rong dẫn người vợ sang đó thấy ngôi mộ còn chưa xanh cỏ, trên ngôi mộ còn để sót lại cái ống điếu của chồng mà ngày xưa anh ta hay dùng, nhìn cái ống điếu người vợ biết ngay đó là chồng mình đã chết. Nàng khóc lóc thảm thiết, than thân trách phận, thương mình và thương chồng. Sau mấy ngày ở đó, mấy người hàng rong kể

chuyện về anh ta cho người vợ nghe. Sau khi biết được sự tình người vợ đành gạt nước mắt ra đi, phải về còn nuôi 4 đứa con thơ dại. Câu chuyện thật đáng thương, chỉ vì say mê sắc dục, không còn biết sự hay dở, phải trái, nên cuộc đời thân tàn ma dại khôn khổ như vậy, để lại vợ con nheo nhóc, khổ lên khổ xuống gây biết bao cái khổ cho gia đình, con mất cha, vợ mất chồng. Cuộc đời thật quá khổ đau!

Si mê tà dâm tức là sự tham lam phi lễ, phi pháp. Đức Phật dạy người xuất gia ly dục phải dứt hẳn dâm dục, còn người tại gia thì không được tà dục. Khi vợ chồng có cưới hỏi đủ lễ gọi là chánh, ngoài ra lén lút, lang chạ, làm việc phi pháp thì gọi là tà. Nhưng nếu vợ chồng chính thức đi nữa mà ăn nằm không phải chỗ, gần gũi không chừng mực thì cũng thuộc về tà dâm si mê cả. Đó là về mặt thô thiển. Nói về mặt vi tế, thì phạm sự phóng tâm, đắm sắc, nghĩ ngợi bất chính, chơi bời lả lơi cũng đều thuộc về loại tà dâm cả.

Sự ngăn cấm sắc dục nhằm mục đích giữ gìn hạnh phúc cho cá nhân và gia đình.

Phật dạy: “Người ôm lòng ái dục cũng

như kẻ cầm đuốc đi ngược gió, quyết bị nạn cháy tay” (Kinh tứ Thập Nhị Chương).

Thật vậy, người đắm say sắc dục, nếu không lâm bệnh nguy kịch thì cũng sẽ chết yếu, vì sự hoang chơi quá độ của mình. Nếu không đau đớn khổ sở đến nỗi liều thân huỷ mạng vì sự phụ rẫy của người yêu thì cũng khó thoát được mũi dao làn đạn của kẻ tình địch phủ phàng.

Nếu người đàn ông hay người đàn bà đã có gia đình rồi mà còn đi lang chạ thì hạnh phúc gia đình thế nào cũng phải tan rã hoặc người vợ phải ôm tủi nuốt hờn hoặc người chồng phải khổ đau vì nhục nhã; hoặc nếu không thể chịu đựng được nhau thì vợ chồng phải chia rẽ, con cái bơ vơ theo cha thì mất mẹ, theo mẹ thì mất cha.

Cho nên tà dâm, mê đắm sắc dục là một mối nguy hại lớn nhất của hạnh phúc gia đình. Nếu một xã hội gồm những phần tử đoan chính, không đắm mê sắc dục, không hoang dâm thì những điều thương luân bại lý, những cảnh thù hằn chém giết sẽ không xảy ra, vợ chồng con cái sẽ sống hoà thuận an vui trong gia đình, bạn bè trọn niềm chung thủy.

1- Đặc tướng của ý hành này:

Đặc tướng này vừa thô thiển, vừa vi tế si mê được dấu kín ở trong lòng nhưng sau một thời gian thì đã lộ ra ngoài, sự si mê sắc dục bằng chứng có bao nhiêu tiền anh ta đều mua các nàng kỹ nữ để múa hát chơi bời ...

2- Đặc tính của ý hành này:

Đặc tính này có nhiều cái ác hơn cái thiện, vì sự si mê sắc dục nên anh ta bỏ vợ con nheo nhóc ở nhà còn mình thì vui thú với kỹ nữ đến nỗi tiêu gia bại sản, thân bệnh hoạn, ăn xin đầu đường góc chợ, rồi chết lạnh ở vỉa hè. Đặc tính này rất ác vì tự làm khổ mình, khổ vợ con, nhất là người vợ phải gánh vác nuôi 4 đứa con thơ dại.

3- Duyên hợp của ý hành này:

Vì là người buôn bán thường xuyên đi vắng nhà, nên anh ta thường xuyên vào các lầu xanh vui chơi, với bản lĩnh mê gái, ham muốn tình dục, nên có tiền là anh ta vào đó hết, ăn chơi trác táng, mua các nàng kỹ nữ để truy hoan với mình.

4- Duyên tan của ý hành này:

Sau khi hết tiền bạc, với thân bệnh hoạn

do các cuộc chơi cờ vô độ thâu đêm với các nàng kỹ nữ. Khi hết tiền thì bỏ rơi anh thân bệnh hoạn nên không ai dám gần anh cả. Anh trở thành gã ăn xin đầu đường xó chợ, bữa đói bữa no, không một xu dính túi, ngày hôm trước anh là nhà hào hoa phong nhã, tiền bạc phóng ra rất phong lưu, ngày hôm nay anh là gã xin ăn bệnh hoạn ở xó chợ gầm cầu. Kết cục, anh ta chết cồng ở vỉa hè.

5- Sự chuyển đổi của ý hành này:

Muốn chuyển đổi thì phải hiểu biết rõ ràng của đường đi nhân quả. Khi chúng ta biết rõ cuộc đời vui ít buồn nhiều và hể ham muốn nhiều thì lại càng đau khổ lắm, khi biết rõ như thế chúng ta sẽ biết tiết chế dục vọng của mình và sẽ biết đủ. Do đó, chúng ta không bị hoàn cảnh chi phối, không bị sóng đời lôi kéo, vùi dập chúng ta xuống bờ vực thẳm mênh mông của khổ đau.

Chúng ta chuyển ý niệm ác sang ý niệm thiện để cho tâm hồn thanh thản, giảm bớt đi cái khổ đau mà mình đã khởi lên, ngăn và diệt những tà niệm xấu tăng trưởng những ý niệm tốt lên đó là cách chuyển đổi của ý hành.

6- Áp dụng nhân quả ý hành này vào bản thân:

Người xưa thường có cái thành ngữ: *“Sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành”*. Mới nghe qua thì tưởng đâu nói ngoa nhưng đó là một sự thật mà lịch sử đã chứng minh. Bao nhiêu triều đại, ngai vàng đã sụp đổ vì một mỹ nhân, bao nhiêu thành trì, đất nước đã tiêu vong vì một tiếng khóc, một giọng cười hay cái liếc mắt của người ngọc. May thay, trong thời đại này một người đẹp dù quốc sắc thiên hương đến bậc nào cũng không còn có thể tác oai tác quái như xưa được nữa. Tuy thế, ảnh hưởng tai hại của họ trong quốc sách, trong chính trường vẫn không nhỏ.

Có người sẽ cãi lại: *“...sắc đẹp đâu phải là một tội lỗi? Tội lỗi là tại lòng say hoa, đắm sắc kia chứ...”*. Vâng! Chúng tôi cũng định kết luận như thế. Sắc đẹp chỉ là nguyên nhân phụ thuộc, nguyên nhân chính của bao sự đổ vỡ, từ nhỏ đến lớn từ cá nhân đến gia đình xã hội đều do tại lòng tham sắc dục mà ra. Vì sắc dục mà 2 người yêu trở lại đâm chém nhau; vì sắc dục mà người mẹ đành đoạn thả con theo dòng nước hay vấp vào bụi rậm cho kiến tha gà mổ; vì sắc dục

mà chồng vợ xa nhau, cha con ly tán, hạnh phúc gia đình tan vỡ; vì sắc dục mà sinh ra lưỡng gạt, thụt kết, mang công mắc nợ; vì sắc dục mà sức khoẻ hao mòn, chết non, chết yếu; vì sắc dục mà mang bệnh suốt đời và di hại cho con cháu về sau (50% những bệnh điên trên thế giới là gốc ở bệnh tình mà ra).

Một nguyên nhân khác của đau khổ và xấu xa không kém phần quan trọng có lẽ còn quan trọng hơn cả những nguyên nhân đã kể trên là sự si mê, ngu dốt.

Người ta tàn ác, tham lam, giết người, cướp của, đấm mê sắc dục, lừa đảo, dối gạt cũng vì ngu si, không nhận rõ được hậu quả tai hại của những hành động tội lỗi của mình. Cho nên, đức Phật thường dạy: *“Ngu si là gốc của muôn tội lỗi”*.

Một gia đình gồm những người ngu si thì gia đình ấy là một khám đường, một xã hội gồm những phần tử ngu si thì xã hội ấy là một địa ngục.

Chúng ta có thể tìm ra những nguyên nhân gây đau khổ cho cá nhân và loạn lạc cho xã hội nữa. Nhưng xét ra, những nguyên nhân chính không ngoài những điều vừa nói

ở các đoạn trên là: Tánh độc ác, lòng tham lam tài sắc, sự dối trá và sự ngu si.

Diệt trừ được những nguyên nhân trên chắc chắn cuộc đời bớt khổ đau và bớt loạn lạc nhiều lắm. Nhưng chúng ta phải công nhận rằng: Diệt trừ tận gốc những nguyên nhân trên không phải là dễ vì chúng đã ăn sâu gốc rễ trong lòng người từ muôn vạn đời rồi. Vả lại, xã hội loài người rất phức tạp, trình độ không đồng đều, hoàn cảnh của mỗi người cũng không giống nhau, khó có thể làm cho cho con người trở thành thuần thục trong một thời gian ngắn được.

Nhưng nói như thế không có nghĩa là chúng ta đành khoanh tay chịu bất lực trước sự hoành hành của những tánh xấu xa đen tối đâu. Nếu chưa có thể diệt trừ tận gốc chúng nó thì ít ra chúng ta cũng phải có phương pháp chặndững chúng nó lại, không cho bành trướng ra nữa để chúng khởi làm hại cho cá nhân và đoàn thể chứ.

Đứng trước vấn đề trọng đại này, chúng ta đã giải quyết như thế nào? Chúng ta có 10 điều thiện để ngăn và diệt ác pháp trong nội tâm mình. Đó là áp dụng vào bản thân của mỗi cá nhân sau khi đã được học về nhân

quả ý hành.

III- KẾT LUẬN

Đức Phật dạy:

Ý dẫn đầu các pháp

Ý làm chủ ý tạo

Nếu với ý ô nhiễm

Nói lên hay hành động

Khổ não bước theo sau

Như xe lăn vật kéo

--o0o--

Ý dẫn đầu các pháp

Ý làm chủ ý tạo

Nếu với ý thanh tịnh

Nói lên hay hành động

An lạc bước theo sau

Như bóng không rời hình

Tâm ý thanh tịnh trong kinh Pháp cú chính là tâm từ, tâm bi mà đức Phật ca ngợi như là tâm trạng tốt đẹp nhất trên thế gian này.

Bài kinh trên chúng ta thấy rõ là đức Phật hết sức coi trọng việc tu tập lòng từ, lòng bi và giữ 10 điều thiện. Nếu ai tụ tập

được 2 bài kệ trên, nếu cả đời chúng ta đi, đứng, nằm, ngồi chúng ta cũng đều giữ một niệm từ bi thật sự thương xót mọi người, mọi loài thì công đức của chúng ta sẽ vô lượng vô biên. Mà lòng từ ở mức thấp nhất chính là: Không tham lam, không sân hận, không si mê.

Luật nhân quả ý hành cho chúng ta nhận thấy rõ chính mối tương quan nhân quả từ nơi tâm ý của con người đã hình thành nên các hành động thiện hay ác mà con người phải thọ nhận. Điều đó đã nói lên sự chuyển biến liên tục của con người và thế giới sự vật hiện tượng. Tất cả hiện hữu ấy đều là hiện hữu của tương duyên, chúng luôn diễn ra trong vòng nhân quả. Và cũng chính trong mối tương quan nhân quả này mà vấn đề luân lý đạo đức Phật giáo được đặt ra dưới tên gọi là hành động thiện và ác. Do đó, nói lên nhân quả ý hành là nói đến một tiến trình tạo tác của con người và từ đó hình thành đời sống an lạc hoặc khổ đau cho mỗi con người. Trong đó, mỗi tư duy và hành động cụ thể là một nguyên động lực kiến tạo nên trạng thái tâm lý an hay bất an, kiến tạo nên cuộc sống hạnh phúc hay bất hạnh. Tất nhiên, trong suốt tiến trình tạo

tác (nhân quả ý hành) đó, con người luôn luôn đóng vai trò trung tâm và chủ động. Ở đây, theo lời đức Phật dạy không hề có bất kỳ một sự chi phối nào bởi một quyền năng, bởi một đấng tạo hoá thần thánh ... Trong tiến trình tạo tác ấy mà chỉ có con người và các hành động tâm lý của nó mà thôi.

Nhân quả ý hành là những nguyên tắc hướng dẫn chúng ta về hướng an lạc, giải thoát và giác ngộ. Đó cũng là những nguyên tắc để xây dựng nền tảng cho hạnh phúc cá nhân, hạnh phúc gia đình và xã hội. Học hỏi và thực hành đạo đức nhân quả, ta sẽ đi đúng con đường chánh pháp, sẽ tránh được lỗi lầm, khổ đau, sợ hãi và thất vọng. Ta sẽ xây dựng được an lạc, hạnh phúc cho ta, cho gia đình ta và góp phần vào sự an ổn cho toàn xã hội.

Ngày 02 tháng 12 năm 2005

Tu sinh Nguyên Thanh

Nam mô Bốn sư Thích Ca Mâu Ni Phật.

Con xin bạch Thầy xong rồi

[Trưởng lão]: Cách thức làm bài mấy con thấy. Trước tiên có người thì đưa một cái mẫu chuyện để chúng ta nghe được cái

mẫu chuyện và chúng ta phân tích cái mẫu chuyện đó ra. Cái nào thiện, cái nào ác, nó cụ thể nó rõ ràng. Hoặc là chúng ta giải thích về nhân quả, luận về nhân quả. Rồi chúng ta đưa mẫu chuyện để chứng minh cái nhân quả mà chúng ta đã luận. Cho nên nó có hai cách thức để chúng ta làm cái bài luận. Và đồng thời cũng là cách thức để chúng ta tư duy, suy nghĩ để triển khai tri kiến của chúng ta đúng cách. Chứ không thể chúng ta, tri kiến tư duy của chúng ta nó sai cách thì nó không có đúng, nó không xoáy sâu vào cái đề tài mà chúng ta đang tu tập.

[Trả lời vấn đạo]: Và hôm nay thì bây giờ cũng gần hết giờ Thầy sẽ trả lời câu **“khẩu xà tâm Phật”**.

Thường thường có nhiều người họ nói những cái lời nói rất hung dữ. Nhưng mà do đó cái câu này nó có nhiều cái ý, Thầy giải thích cái này để hiểu rõ.

Người ta nói “khẩu xà tâm Phật” có nhiều người họ chửi mắng người ta đầy đủ hết, đủ thứ, mạt sát người ta đủ thứ hết. Nhưng mà khi chửi xong người ta hả được cơn giận người ta, người ta thì người ta thấy người ta hoàn toàn hiền lành, người ta không có gì hết. Cho nên nói “khẩu xà tâm Phật”.

Nhưng nhiều người dùng câu này để che đậy sự ác khẩu của họ, họ nói ác đủ thứ hết. Nhưng mà tui nói vậy thôi chứ tui “khẩu xà tâm Phật” đó. Đó là dùng cái lời nói để che đậy cái khẩu ác của mình chứ không phải là cái người đó “khẩu xà tâm Phật”.

Đối với Phật, cái khẩu phải là ái khẩu chứ không phải là cái lời nói hung dữ. Bởi vì trong đạo Phật mà lời nói hung dữ thì đức Phật đã có trong Thập thiện. Đức Phật đã dạy không nên nói lời hung dữ.

Nhưng mà tại sao Đức Phật cũng có lúc nói lời rất là hung dữ. Ông là đồ ngu si. Thấy không? Tại sao Đức Phật lại nói như vậy? Tại vì những người đó mà nếu không có dụng những câu nói đó thì người đó quá hung dữ, quá ác độc, mà không nói lời nói đó thì không chặn đứng được lại trong cái lời nói. Do đó vì vậy mà Đức Phật cũng có khi dùng lời không ái ngữ chứ không phải là lúc nào cũng là ái ngữ, nhẹ nhàng. Vì nếu mình dùng những lời nhỏ nhẹ thì bị người ta dùng những lời người ta đàn áp mình. Cho nên có khi phải sử dụng.

Nhưng mà trước khi sử dụng thì đối với một người tu hành như Thầy, như các con thì chúng ta bình tĩnh rằng chúng ta xin khai

giới ái ngữ, xin khai cái lời nói ngọt ngào rồi mình mới nói. Tức là mình có sự chủ động để nói chứ không phải mình bị động. Hoặc là mình vì tức giận mà mình nói thì cái đó sai. Mà khi mình biết mình khai giới ra thì tâm của mình nó do cái sự chủ động mình muốn nói lời nói đó để hàng phục cái người kia bằng cách để nhiếp phục họ bằng ngôn ngữ mạnh mẽ, thẳng thắn hơn. Do đó mình phải xin khai giới để cho sự khai giới đó nó chứng tỏ mình bình tĩnh chứ không phải mình mất bình tĩnh. Mình mất bình tĩnh tức là mình nghe người ta nói nặng mình, mình chịu không nổi, mình sân lên, mình nói đó là mất bình tĩnh. Còn khi mình còn nhớ được để mình khai giới là mình còn bình tĩnh hẳn hoi. Mình thấy cần phải mình nhiếp phục người này bằng cái ngôn ngữ như thế này vì vậy tôi xin khai giới ái ngữ.

Do cái sự kiện chứ tôi không phải là làm lạc. Cho nên ở cái câu này chúng ta phải hiểu “khẩu xà tâm Phật”. Khi nào chỉ có Đức Phật mới dám nói câu này, còn chúng ta chưa phải Phật thì chúng ta không nên dùng câu này. Vì dùng câu này chúng ta che đậy mình, chính tự mình dối mình, tự mình che đậy. Nói tôi nói dữ vậy, tôi thật ra không ghét

ai hết. Đó là lời nói “khẩu xà tâm Phật” nó có nghĩa như vậy. Cho nên nhiều khi người ta lợi dụng câu, cũng như người ta ăn thịt chúng sanh, người ta nói: vật dưỡng nhân. Do đó, lợi dụng lời nói đó để ăn thịt chúng sanh. Cũng như chúng ta lợi dụng lời nói “khẩu xà tâm Phật” để mà chúng ta lợi dụng lời nói để che đậy cái lời nói ác của chúng ta. Ở đây nó có hai cách.

Qua câu này con muốn hỏi một điều mà Thầy sẽ giải thích chung. Ở đây như cô Út, cô Út nhiều khi cũng nói những lời mạnh mẽ, lời nói cũng không có ái ngữ lắm. Nhưng mà cái mục đích của cô Út ở đây làm để giúp cho các con thực hiện được cái tâm xả. Bởi vì nhiệm vụ, trọng trách của cô Út đứng ở góc độ này, cô trợ giúp. Như những ngày đầu tiên đến đây mấy con gặp đung cô Út là mấy con chơi với liền. Nhưng nhờ duyên là ngày nào mấy con cũng được gặp Thầy. Do đó bị đập hay bị gì đó thì lại có Thầy giúp đỡ cho nên sau khi bị đập thì các con thấy như mình không thể tu nổi nữa. Nhưng mà nhờ nương theo lời an ủi của Thầy để giúp cho mấy con. Cho nên cuốn Thiên căn bản, thì lấy từ cái chỗ cuộc sống trong đầu tiên mà Thầy hướng dẫn cho mấy con gọi là

thiền căn bản để mà ly dục ly ác pháp, để mà xả các ác pháp trong tâm của các con thì cái cuốn Thiền căn bản ra đời, là nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng. Các con có nhớ cái cuốn sách là do các con được về đây tu học với Thầy, Thầy muốn giúp đỡ cho mấy con để đứng trong góc độ tu tập để xả tâm, cho nên nó có nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng. Bởi vì Thầy viết kinh, soạn sách đều là viết kinh, soạn sách ngay trong các cái đối tượng tu tập, các đệ tử của Thầy, phần nhiều là các sự kiện xảy ra mà Thầy viết để mà giúp cho mà giúp cho các con vượt qua những nỗi khổ đau của chính mình, để cho mình xả được tâm.

Và đến hôm nay mấy con được sống, được thấy xả tâm, được an ổn, được yên vui như vậy đều là mấy con nhờ cái phương pháp dạy mà các con được xả tâm các niệm ác chứ nếu không khéo thì các con không được bình an. Do đó, chúng ta cũng biết rằng những câu nói đó, thì Thầy cũng thường nhắc cô Út là khi sử dụng như vậy đó là mình phải xét nét tâm mình như thế nào. Cho nên vì vậy mà cuối cùng thì cô Út luôn luôn lúc nào cũng tận tình lo lắng cho chúng, lúc nào cũng lo lắng. Nhưng mà hể lúc nào mà cần

thiết điều gì đó thì cô nói thẳng, nói mạnh, nói không cần suy nghĩ lời nói của mình, cứ nói như là người bình thường ở ngoài đời muốn nói sao là nói. Giống như người ngoài đời.

Cho nên các con nghĩ rằng “khẩu xà tâm Phật” thì Thầy nói rằng ““khẩu xả tâm Phật” chỉ có một mình Đức Phật mới dám dùng câu này. Bởi vì Phật là Phật, nên Phật muốn nói lời nói như thế nào thì cũng là lời nói của Phật, cũng là tâm Phật, Phật là người giải thoát.

Còn những người khác Thầy khuyên lớn cố gắng thực hiện theo những lời đó để cho chúng ta biết cách mà chúng ta xả tâm. Nhưng mà Thầy biết bản chất của cô Út, cô làm như vậy chứ cô không ghét ai đâu. Nhưng mà lúc nào cô cũng có cái ý bảo vệ được sự tu tập cho nó tốt cho nên cô nói đủ thứ hết nhưng mà điều kiện là muốn cho mấy con xả tâm. Và mấy con xả tâm thì lúc nào thì mấy con thấy bình an, bình an thì do đó mấy con mới hướng đến chỗ ly dục ly ác pháp.

Cho nên ở đây thì dụ mấy con biết là có một người mà làm được những cái việc như cô Út để cho mình xả tâm thì thật ra thì

mình rất biết ơn. Cũng như trong sự tu tập của Thầy ở đây là mình xả tâm được là phần lớn là cũng nhờ cô Út. Chứ nếu mà không có một người như vậy mà sống trong cảnh thuận thì chắc chắn mình bị ức chế tâm mà mình bị cái tâm mình nó e ấp ở trong đó, chưa chắc đã mình xả. Cho nên có những đối tượng để xả tâm thì đó là duyên phước của mình. Cho nên đứng trên đầu ngọn sóng để bảo vệ sự tu tập ở đây. Mà nếu mấy con bị dao động tâm, coi như là mấy con không còn chỗ tu tập. Mấy con cũng như Thầy đứng trên đầu ngọn sóng mà chúng ta vượt lên để chúng ta xả tâm.

Nhờ có đối tượng, nhờ có sự việc mà để xả tâm thì chúng ta mới gọi là ly dục ly ác pháp, không bị ức chế tâm, cái này là tu đúng. Còn nếu chúng ta sống ở trong cảnh yên tịnh, hoàn toàn như bây giờ, thôi bây giờ tôi về tôi cất am thất, tôi xả tâm. Chắc chắn gì mấy con có xả tâm. Hoàn toàn mấy con sẽ bị ức chế.

Cho nên có nhiều điều mà chúng ta học về nhân quả. Mà nếu không thông suốt thì chúng ta chỉ bị ức chế tâm mà chúng ta chịu không nổi và cuối cùng sự bùng nổ đó thì chúng ta chỉ còn nước bỏ chứ không thể tu

được.

Đạo Phật rất là tuyệt vời, biết từng cách thức để triển khai cho chúng ta xả tâm, chúng ta ly dục ly ác pháp. Cho nên đọc lại những bài kinh Ba mươi bảy phẩm trợ đạo của Đức Phật, chúng ta biết pháp nào để xả tâm, pháp nào để tỉnh thức. Nếu mà chúng ta không rõ thì chắc chắn chúng ta tu sẽ không đạt được.

Ở đây thời gian quá ít mà Thầy cũng sắp đi họp, Thầy xin trả lời một câu nữa.

[Hỏi]: Kính thưa Sư Ông, cho phép con được hỏi mấy câu.

Kính thưa Sư Ông, con thấy có ông A khi nói điều gì mạ lị mạ sát người khác, làm cho danh dự người khác bị mất đi, làm cho người khác bị buồn tủi, đau khổ, uất ức trong lòng, không nói ra được chỉ biết khóc mà thôi. Ông A còn nói: Tôi nói nhưng trong tâm tôi không có gì hết. Ai ngu ôm vào thì chết ráng chịu. Như vậy là sao thưa Sư Ông? Con kính mong Sư Ông giải thích cho con dùm.

[Thầy đáp]: Thật sự ra thì các con sẽ thấy nó là nhân quả. Cái lời nói đó, tôi nói nhưng trong tâm tôi không có gì hết. Nghĩa là

khi người ta nói để thỏa mãn cơn buồn giận, cơn tức giận của người ta rồi thì người ta còn gì nữa. Còn mình ngu mình ôm mình chịu. Có phải không? Ông ta nói đúng đó mấy con, ông ta nói đúng chứ không phải khôn. Nghĩa là ông ta nói hết, nói hết cơn tức của ông rồi thì ông đâu còn gì đâu. Ông đâu còn tức nữa. Còn mình, cứ mình tức mình ôm trong bụng mình thì mình ráng mình chịu. Ông ta nói đúng chứ sao không? **“Tôi nói nhưng trong tâm tôi không có gì hết. Ai ngu ôm vào thì chết ráng chịu thì như vậy là sao Sư Ông?”** Do như vậy, chúng ta là những người có tri kiến giải thoát nhân quả rồi thì chúng ta có ôm không hay là chúng ta xả. Có phải không mấy con, chúng ta xả chứ. Do đó ông có nói hay không nói tôi cũng biết tôi xả rồi, có phải không?

Cái đó là câu nói của ông ta, ông nói vậy thôi. Nhưng mà sự thật mình là người tu thì do đó mình biết nhẫn nhục, tùy thuận, bằng lòng. Nhưng nhẫn nhục, tùy thuận mà mình không bị lôi cuốn trong ác pháp. Mình tùy thuận nhưng mình không bị lôi cuốn. Tức là tâm mình không bị tâm mình chướng ngại trong ác pháp, tức là xả đó. Mình nhìn nhân quả mình biết rồi. Do đó ông ta nói gì

nói thì mình biết cái nhân của ông ta nếu mà mạt sát mạ lị người khác thì ông ta thọ lãnh nghiệp đó, chứ không chạy đâu khỏi, vì nhân nào thì quả nấy.

Mà ngay ông đang khi sử dụng ngôn ngữ mà mạ lị mạt sát người khác thì từ trường vẫn phóng xuất chứ nó đâu phải nằm yên một chỗ đâu. Nó sẽ tiếp tục có những cái nhân cái quả khác nữa. Mà chính ông đã sinh ra những con người đau khổ đó ông có biết đâu. Ông ta đâu có biết?. Cho nên chúng ta nhìn trong xã hội những người đang đau khổ vì những cơn sấm. Không biết chừng những người đó có dự phần của chúng ta chứ đâu phải không. Cho nên chúng ta mới khởi tâm thương yêu, khởi lòng từ bi chúng ta thương yêu những người đang giận dữ, đang sấm.

Nói câu đó là mấy con biết rằng mấy con là người tu, còn mấy con không phải là người tu “ai ngu ôm vào thì chịu”. Thật sự đúng là chúng ta vô minh là ngu chứ sao. Nếu mà người đời thì họ ôm họ ẩm ỨC thì do đó là họ ngu thật đó. Đức Phật nói con người vì vô minh mới khổ, chứ minh thì làm sao còn khổ.

Cho nên hôm nay Thầy dạy cho mấy

con là mấy con mình. Mấy con học hiểu mấy con sẽ sẽ biết. Cho nên cái hiểu của mấy con về tri kiến triển khai nó là mình, giúp cho con mình. Mình ở đây không có nghĩa là mấy con phải có trí tuệ Tam Minh đâu, không phải đâu, tri kiến giải thoát đó. Bởi vì nó có cái tên là tri kiến giải thoát, còn cái tri kiến không giải thoát thì cái tri kiến đó là tà kiến chứ đâu phải là chánh kiến. Cho nên vì vậy hôm nay Thầy dạy mấy con học nhân quả, mấy con thâm sâu mấy con viết hàng ngày hàng giờ Thầy đi qua thất mấy con, Thầy thấy mấy con ngồi cặm cụi viết rất là cặm cụi tư duy, suy nghĩ triển khai sự hiểu biết. Mà triển khai sự hiểu biết thì mấy con sẽ thấy như thế nào mấy con có biết không? Đó là mình đó mấy con.

Do mình mình thì ông ta không nói điều đó, chứ nhưng chúng ta không ngu gì chúng ta ôm đồm mà chịu chết đâu, có phải không, chúng ta sẽ xả tâm đó mấy con. Cho nên ở đây ai nói mặc, nói ác, nói thiện gì chúng ta cũng chỉ “Im lặng như Thánh” mà tâm chúng ta rất là an vui. Chúng ta biết thương người, biết thương người nói đó và ước nguyện rằng những người nói đó sẽ gặp được Chánh pháp của Phật. Thấy được nhân quả thì người đó

sẽ chấp dứt ngay liền không bao giờ có. Và xã hội chúng ta sẽ không bao giờ có những lời nói nặng, nói nặng nề với nhau.

Đền đây thì hết giờ rồi. Còn một câu hỏi nữa

[Hỏi]: Kính thưa Sư Ông! Con nghe người ta nói “vô sự” có nghĩa là ai làm gì mặc kệ, ai chết thì chết, ai sống thì sống, ta chỉ có biết ta thôi. Nhưng con nghĩ nếu vô sự kiểu đó thì con nghĩ con người đã đánh mất đi tình người rồi. Lúc đó cuộc sống trên hành tinh này sẽ ra sao?. Vậy con kính mong Sư Ông giải thích, chỉ dạy cho con được hiểu chữ “vô sự”.

[Trưởng lão đáp]: Chữ “vô sự” ở đây là chúng ta nói đến cái trạng thái tâm của Tứ Niệm Xứ, thanh thản, an lạc, vô sự. Nghĩa là bây giờ chúng ta đang ngồi như thế này mà không có chuyện gì gọi là vô sự, để mà chúng ta nhận thấy cái chân lý, cái trạng thái chân lý. Nhưng bây giờ chúng ta đang ngồi như thế này, bỗng nhiên chúng ta nghe con nhái hay một con vật gì kêu thì chúng ta biết rằng con nhái này nó đang bị con rắn cắn rồi cho nên nó kêu to tiếng như vậy. Thì như vậy lúc bây giờ chúng ta đi ra tìm một cái cây hoặc một vật gì đó chúng ta làm động

cho con rấn bỏ con nhái ra, tức là chúng ta cứu con nhái. Như vậy chúng ta có vô sự không mấy con? Bởi vì nhân quả của chúng ta có duyên với con nhái đó nên chúng ta ở trong khoảng không gian nó gần gũi, cho nên chúng ta nghe được tiếng kêu.

Còn bây giờ chúng ta không có nhân duyên với con nhái đó, chúng ta ở núp ở phía sau, xa đằng sau chúng ta có nghe tiếng kêu không? Tức là nhân quả chúng ta không có với con nhái đó. Mà con nhái đó đâu biết chừng là cha mẹ chúng ta sao? Bởi vì nếu không có nhân quả thì làm sao hôm nay tôi ngồi đây mà con nhái bị con rấn cắn kia mà tôi nghe thì như vậy tôi nghĩ ngay liền nhân quả, đây là nhân quả. Cái duyên nhân quả để lại. Mà không biết con nhái đó không biết là những người thân hoặc là những người nào đó, dòng họ, anh em, chị em chúng ta đều có thể chết mà thành con nhái đó. Cho nên vì vậy tôi mau mau tôi đến cứu con nhái đó thì tôi không phải là vô sự nữa. Mà tại vì tôi biết rất rõ cho nên tôi đến tôi cứu con nhái là tại vì nhân quả chứ không phải là tôi hữu sự.

Còn hữu sự là con ngồi đây mà con tính toán chuyện này chuyện kia thì cái đó là hữu

sự thật. Không có vô sự. Còn cái này là cái duyên nhân quả đến, tôi phải ra tay, tôi đã học tâm từ bi, dù là bây giờ 3 cái duyên nhân quả đó không phải là những người thân của tôi chết, tôi cũng đến tôi cứu nữa. Các con nên hiểu điều đó. Cho nên ở đây cái vô cái vô sự của chúng ta để chỉ cho trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự chứ không phải vô sự là bỏ mặc ai chết ráng chịu, tôi không biết, thì như vậy vô sự mấy con trở thành cây đá mát, không phải là con người. Con người có trí tuệ, có lòng thương yêu thì không thể nào trước cảnh đau khổ của người khác mà chúng ta bỏ mặc. Chúng ta không vô sự kiểu đó. Nhưng mà chúng ta ngồi đây chúng ta suy nghĩ điều này điều kia thì đó là vô sự không đúng. Chúng ta phạm vào lỗi phá hạnh độc cư. Ngồi đây mà tính chuyện tức là không vô sự là phá hạnh độc cư.

Cho nên tu tập chúng ta phải khéo léo, cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự là trạng thái niết bàn, trạng thái giải thoát của mọi người. Đó là trạng thái thiện vô lậu. Mà nếu chúng ta không giữ gì nó thì chúng ta không vô lậu được. Do như vậy ở chỗ vô sự này để chỉ cho trạng thái chứ không phải vô sự là làm ngơ.

Còn cái vô sự kia là vô sự làm ngơ trước đau khổ của người khác thì không phải là vô sự của con người. Con người thì không thể làm ngơ trước sự đau khổ của người khác được cho nên có lúc chúng ta hữu sự nhưng hữu sự bằng tri kiến của chúng ta. Bởi vậy Thầy mới nói: tri kiến giải thoát. Mình học ở đây là để triển khai cái lòng hiểu biết của mình, cái tri kiến hiểu biết của mình, để chúng ta luôn luôn sống đúng, không có sai. Cho nên có tên gọi là Chánh tri kiến. Chúng ta sống trong Chánh tri kiến, vô sự trong Chánh tri kiến chứ không phải vô sự trong tà kiến. Cho nên ở đây chúng ta đang là những người học trong lớp Chánh tri kiến cho nên con hỏi chuyện “vô sự”. Hôm nay Thầy giải thích để hiểu vô sự trong chánh tri kiến chứ không phải vô sự trong tà kiến.

Thôi bây giờ Thầy sửa soạn Thầy đi mấy con. Rồi buổi chiều mấy con sửa soạn Thầy giảng cho mấy con và đồng thời có những câu hỏi để rồi mấy con sẽ tiếp tục thưa hỏi Thầy những điều cần thiết nữa. Và bây giờ mấy con sẽ phát những cái tập này ra dùm Thầy. Chiều mấy giờ vậy Thầy? Chiều hai giờ con.

069-(LCK-031A)

- * Chánh niệm tĩnh thức**
- * Định vô lậu xả tâm**
- * Vấn đạo nhân quả nhãn nhục**
- * Hóa sanh**
- * Tứ Niệm Xứ**

Hôm nay, buổi chiều chúng ta sẽ tiếp tục học Chánh Niệm Tĩnh Thức để tập cái tâm định tĩnh cho được. Bởi vì, Thầy biết rằng qua cái Định Vô Lậu chúng ta triển khai cái tri kiến giải thoát, thì hầu như là Thầy đã thấy được một số tuổi trẻ, ở đây cũng có cái khả năng, để sau này đào tạo thành những con người tu chứng, để nối tiếp cái ngọn đèn của Phật pháp. Bây giờ Thầy thì cũng đã lớn tuổi rồi, nếu không mở cái lớp này đào tạo, để cho có người tu chứng thì sẽ không còn có cơ hội nữa. Cho nên, Thầy vội vàng Thầy mở cái lớp này, Thầy mong rằng trong lớp này, Thầy đã thấy một số các con còn tuổi trẻ, nhưng các con đã có những cái tư duy,

cái suy nghĩ đúng Chánh Pháp của Phật, qua sự hướng dẫn của Thầy trong mấy ngày. Thầy thấy mấy con sau này sẽ thay thế Thầy làm công việc Phật pháp, đem dựng lại nền đạo đức nhân bản, nhân quả của Đạo Phật, cho mọi người.

Thầy biết rằng đây là một cái duyên mà Thầy phải chịu khó khăn vô cùng, nhưng có điều Thầy khuyên mấy con, chúng ta là những người tu thì bao giờ chúng ta cũng phải gặp những khó khăn, trong những cái khó khăn, không phải vì những cái khó khăn đó mà chúng ta lại đầu hàng trước nghịch cảnh, và chúng ta phải sống “im lặng như Thánh”, và vượt lên, chúng ta phải biết nhẫn nhục, biết tùy thuận, cho nên vì sự nhẫn nhục, tùy thuận và im lặng như Thánh, chúng ta làm theo nhưng để chúng ta thực hiện tâm giải thoát của mình, chứ đừng vì một lý do gì mà các con nản chí. **Bởi vì chúng ta là những người đấu tranh với nhân quả, đấu tranh với nghiệp lực chứ không phải là những người đấu tranh với đối tượng, với hoàn cảnh của chúng ta đâu; mà chúng ta đấu tranh với nhân quả của chúng ta, đấu tranh với nghiệp lực của chúng ta đang lúc nào nó cũng đang có ở trong chúng ta,**

xung quanh chúng ta. Cho nên đừng nghĩ rằng chúng ta sẽ đấu tranh với mọi mặt. Cũng như đánh giặc là mình phải đương đầu với địch, nhưng ở đây chúng ta không đương đầu với ngoài ác pháp, mà chúng ta đương đầu với tâm của chúng ta, chúng ta có thành công được hay là thất bại đều do nơi tâm của chúng ta mà thôi.

Các con nhớ kỹ, cho nên Thầy thường nhắc các con, chúng ta đứng trên đầu ngọn sóng chứ chúng ta không đứng dưới chân của ngọn sóng, cho nên chúng ta không bị phủ trùm. Vì vậy mà phải cố gắng mấy con, mấy con là những người tu theo đạo Phật mà, thấy lỗi mình, không thấy lỗi người, vì vậy mà mình vượt qua những cái khó khăn để rồi mình chứng đạt được chân lý là do chỗ này chứ không phải chỗ khác.

Chúng ta đã viết được đã nói được mà chúng ta không áp dụng vào đời sống của chúng ta được sao, Thầy tin rằng mấy con nói được, mấy con hiểu được, tất cả ác xung quanh chúng ta không làm gì chúng ta được, chúng ta là những bậc “Im lặng như Thánh”, có như vậy trên

con đường tu chúng ta mới thành tựu, có như vậy chúng ta mới đủ sức mà chúng ta dạy đạo đức.

Các con có nghe ông Phú Lô Na không? Tất cả những sự đến với ông thì ông vẫn thấy người ta còn thương ông, ít ra chúng ta cũng phải nghĩ như ông Phú Lô Na, mà trong bài “Sóng Gió Chân Như” Thầy đã nhắc nhở các con. Mọi ác pháp đến thì chúng ta biết, tất cả các pháp đó đều là thương chúng ta, để chúng ta vượt qua tâm của mình, chứ không phải để cho mình chống đối lại ác pháp đó, mà để thấy tâm mình có buông xả hay không; điều mà chúng ta tu tập ở đây là sự chiến đấu với nghiệp chúng ta là vậy, chuyển nhân quả của chúng ta là vậy; cho nên bài học đầu tiên là chúng ta đã học về nhân quả, là mục đích của lớp học chúng ta hôm nay.

Có một câu hỏi mà hỏi sáng Thầy chưa trả lời kịp vì mắc đi họp. Câu hỏi cuối cùng đó mà thầy chưa trả lời.

[Tu sinh]: Kính thưa Sư ông, có phải khi con làm một việc gì không được mà con buồn, là con đã ôm ác pháp trong lòng

không ạ? Nếu phải thì những lúc ấy con phải làm gì, như thế nào thưa Sư ông?

[Trưởng lão]: Đây, mấy con nghe, khi chúng ta làm một công việc gì, mà chúng ta không làm được. Chẳng hạn như bây giờ mấy con nhiếp tâm và an trú tâm, sao mà tôi tu cái này mà có khó khăn quá, bây giờ soát lại thì một phút tôi cũng nhiếp tâm chưa được và an trú tâm chưa được nữa. Nghĩa là nếu mà 1 phút, mà hiện giờ tôi chỉ tu 1 phút trong hiện giờ tôi làm được, nhưng mà tiếp tục tôi tu trong 30 phút, thì trong 1 phút, trong 1 phút thôi tôi vẫn thấy tôi làm chưa được, vì vậy mà tôi làm không được tôi thấy tôi buồn, tôi khổ.

Đúng là không phải không có pháp gì mà con người không làm được, nhưng chúng ta hãy bền chí rồi chúng ta sẽ làm được. Có khó khăn mới thấy được bền chí, có khó khăn mới thấy được nghị lực của con người, chứ chưa chi mà chúng ta lại mặc cảm, chưa chi mà chúng ta lại tiêu cực, chúng ta thấy rằng khả năng mình làm không được. Là con người sinh ra ở đời không có cái gì là con người không làm được, dù là lớp biển, đời non, chúng

ta vẫn làm được tất cả. Những sự thử thách gian lao trong cuộc đời cái gì chúng ta cũng vượt qua được, không có gì chúng ta không vượt qua được chỉ chúng ta là người có ý chí.

Thầy mong rằng, các con là đệ tử của Thầy, là những người đầy đủ ý chí, gan dạ chiến đấu tận cùng không bao giờ chịu thất bại trước mặt trận sinh tử luân hồi, Thầy mong rằng các con là những đệ tử của Thầy phải xứng đáng như thế. Dù các con là những người già 80, 90 tuổi, dù các con là những người trẻ, nhỏ nhất ở trong này vẫn có gan lì, vẫn có biết cách thức chiến đấu tận cùng với giặc sinh tử. Thầy ước mong điều đó.

Để mấy con trở thành những tay chân của Thầy để dựng lại chánh pháp của Phật, dựng lại nền đạo đức của Phật mà hàng vạn vạn người trên thế gian này đang mong chờ. Và nhân duyên cũng có thể khi mấy con tu tập được thì biết bao nhiêu nơi để mấy con đứng ra dựng lại đạo đức, đó là nhiệm vụ của các con tuổi còn trẻ. Còn các con lớn tuổi, các con tu được đó là một điều nói lên Phật Pháp đã làm chủ được như vậy, chúng tôi già như thế này chúng tôi vẫn làm chủ.

Ở đây trước mặt chúng ta thấy như cô Huệ Ân ngồi trước mặt các con tuổi rất lớn, nhưng mỗi lần có nhiều người đến hỏi cô, cô nói thật tình, cô bị đau chỗ này, bị nhức chỗ kia, cô dùng tác ý và bệnh đau cô sẽ lui, làm cho người ta ngạc nhiên, tại sao một người già như vậy mà đuổi được bệnh, tu như thế nào, làm như thế nào mà bệnh đẩy đi như vậy. Suốt thời gian cô ở đây thật sự các con thấy cô không đi bác sĩ, không đi nhà thương gì hết, có bệnh thì đổi đi. Mà tuổi như cô Huệ Ân làm sao không có bệnh mấy con, cô lụm khụm cô còn đi ra đây để nghe thuyết giảng. Trước khi chúng ta còn chưa có những bàn ghế gỗ ngồi đây một lúc cô thấy mỏi quá cô xin Thầy đứng, Thầy đã biết rằng cơ thể suy yếu rồi, làm sao có sức khỏe ngồi lâu như chúng ta được, chỉ có một cái ghế chúng ta ngồi dựa thì thời may chúng ta còn có thể ngồi kéo dài thời gian lâu được. Cơ thể suy yếu sức đã mỏi mòn, mà pháp Phật giúp cho chúng ta được yên ổn như cô Huệ Ân thì các con thấy như thế nào? Các con có tin tấn không mấy con?.

Đó, thì hôm nay, trước cái câu hỏi của con, con đã ôm pháp ác trong lòng con mà con không biết xả, cho nên những điều này

con phải gan dạ và cố gắng. Khi nào chúng ta thấy có những điều buồn phiền trong lòng đó là ác pháp phải cố gắng xả ra, bằng tri kiến của mấy con tư duy, suy nghĩ ác pháp đó như thế nào thì mấy con sẽ xả được bình an và đem lại sự an ổn cho các con.

Ở đây, Thầy xin nhắc lại một điều cho các con thấy, Thầy đang nhắm vào tuổi trẻ của mấy con, ở đây có một số người còn tuổi trẻ, nam cũng vậy, nữ cũng vậy, những người ấy là những người sẽ nối tiếp ngọn đuốc của Phật pháp, làm sáng tỏ lại đường đi của Phật Pháp. Dựng lại nền đạo đức của đạo Phật sống không làm khổ mình khổ người là những tuổi trẻ, trong đó có các con.

Qua những bài mà các con đã đọc, với sự tư duy, suy nghĩ viết ra những bài đó, để thực hiện tâm hồn giải thoát, để thực hiện đạo đức làm người không làm khổ mình khổ người, đó là tri kiến giải thoát mà mấy con mới được 1, 2 người đọc, còn những bài đó sau này các con sẽ tiếp tục đọc những bài rất hay, nói lên được tư duy, suy nghĩ đúng đắn, để làm cho mấy con được giải thoát.

Và tuần tới, tuần tới nữa các con sẽ đọc những cái bài mà do trong các con một số

người làm được, còn những người không làm được các con đừng tự ti, mặc cảm rằng tôi sẽ tu không được, tôi thuộc vào loại liệt tuệ, không phải đâu mấy con, mấy con sẽ làm được, và Thầy sẽ giúp cho mấy con sẽ có tri kiến để nhìn vào ác pháp, hóa giải được ác pháp, chuyển biến được Nhân Quả, không làm cho tâm mấy con đau khổ. Mấy con nhớ ở đây đệ tử của Thầy không có người nào liệt tuệ, Thầy sẽ giúp đỡ họ không có người liệt Tuệ. Thầy biết rằng, trong số các con có nhiều người không đủ tri kiến, không đủ sức tư duy, quán xét. Mặc dù đời sống họ đã trải qua những cái đời đau khổ, những ác pháp đau khổ họ đã trải qua rồi, nhưng bây giờ ngồi nghĩ lại viết, thì họ không biết làm sao viết, không biết nói làm sao họ nói cái khổ đau đó, nhưng mà họ nói không được; nhưng mà Thầy sẽ giúp các con tư duy được, và các con viết được, Thầy sẽ cố gắng giúp các con, Thầy có khả năng làm điều đó mấy con.

Từ cái liệt tuệ của mấy con sẽ trở thành cái thắng tuệ chứ không còn cái liệt tuệ nữa. Ở đây chúng ta không viết văn chương đâu, nhưng mở đây chúng ta nói một sự thật, nói một cái gì mà chúng ta có, cái gì trong thân

chúng ta có thì chúng ta viết nó, không cần phải câu cú văn chương gì hết chúng ta chỉ nói tâm trạng của chúng ta, để chúng ta tư duy, tư duy những ác pháp của chúng ta.

Kể tiếp đây có những câu hỏi, đây có một câu hỏi Thầy sinh đọc lại cho các con nghe.

[Hỏi]: Kính bạch Thầy! Bài cảm tác nhân quả của con, lúc viết con có ý xin phép Thầy cho con có dịp gởi về nhà, để khuyên mọi người ăn chay mà con chưa dám. Sáng nay trong lớp Diệu Văn xin con bài ấy Phô tô, và có vài vị cũng có ý thích, nay Thầy có cho phép con gởi về nhà và cho Diệu Văn không? Thầy không đồng ý thì con không dám, nếu Thầy đồng ý cho phép thì con xin Thầy, nhờ Thầy Mật Hạnh đánh vi tính ra tờ giấy nhỏ, giống như tờ trả lời câu hỏi của Phật tử hải ngoại Chử viết của con hơi khó đọc chứ không phải tham danh muốn khoe, con kính xin Thầy hoan hỉ.

[Đáp]: Đây là Diệu Hiền xin Thầy, thật sự qua những bài học mà mấy con viết về nhân quả, điều này là điều rất tốt mấy con, Thầy cũng định là có thể in ra thành sách. Những cái bài của mấy con như những bài

cảm tác, như cái bài của cô Diệu Vân, bài của Nguyễn Thanh tất cả những cái bài đó đều được cho in vào một cái tập sách và để gửi cho Phật tử người ta đọc lợi ích lắm mấy con. Bởi vì mình viết sự thật là mình viết trong cái đời sống, cái tư duy của mình, cái Chánh Tư Duy của mình, nó vừa gợi ý cho mình xả được tâm, mà người khác người ta đọc cũng thấm thía lắm và đồng thời cũng giúp cho người ta xả được tâm.

Ở Trảng Bàng có một người chưa từng biết Thầy, chưa bao giờ mà biết Thầy hết, nhưng mà qua Mật Hạnh cho mượn vài tập sách của Thầy viết, nhất là Hành Thập Thiện và Tứ Vô Lượng Tâm, những người này họ đọc, đọc đi, đọc lại đến khi thuộc lòng tất cả những cái bài kinh này, và đồng thời từ một cái con người mà sa ngã, bê tha, rượu chè, thậm chí như bài bạc nữa đủ cách. Thế mà đọc sách Thầy rồi, người này bỏ hẳn, không có còn bê tha, làm cho gia đình cha mẹ rất mừng là đứa con họ trở thành đứa con tốt, cái cuốn sách, không gặp Thầy, mà chỉ đọc cuốn sách không, mà đã gợi ý để giúp.

Còn những cái bài mà mấy con viết hôm nay nó là những cái bài thật cuộc sống của

các con, nghe thấy biết sống, trong đó các con viết ra, chứ không phải là mấy con đặt điều ra. Bằng chứng là những câu chuyện, có nhiều khi là câu chuyện của các con, bản thân các con các con viết ra. Do đó các con được thì cho phép các con, nếu có bạn bè hay là những người thân trong gia đình của mình, các con được phôi tô chép ra cái bài đó, được đánh lên vi tính hoặc là chép ra những cái bài đó để gửi về. Trước tiên là cho những người thân của mình, nhưng mà sau này những cái bài đó sẽ gộp lại và đồng thời sẽ in ra thành sách để mà gửi, đây là bài đạo đức nhân bản nhân quả chứ không gì khác mấy con. Nó có giá trị rất lớn, Thầy mong rằng những cái tập sách hoặc là kỳ tới đây trong cái dịp tết chúng ta sẽ có Tập báo Xuân, trong những bài đó thì mấy con sẽ có trong dịp tết báo xuân. Vì tôi lớp học của chúng ta những cái bài của chúng ta cần có phương hướng phổ biến, phổ biến cái tinh thần đạo đức, để giúp đỡ cho nhiều người chứ không phải riêng chúng ta học, mà chúng ta học là chúng ta triển khai nó, và đồng thời chúng ta còn đi xa hơn nữa chứ không phải là chỉ ở cái mức độ đó thôi. Cho nên bây giờ chúng ta học là để chúng ta áp dụng vào cái phương

pháp để tả tâm, cách thức chúng ta hiện giờ để tu tập cái tâm chúng ta định tĩnh, làm cho tâm chúng ta định tĩnh bằng cái phương pháp xả chứ không phải bằng phương pháp ức chế. Từ xưa đến giờ thì như các con cũng biết rằng, khi người tu tập theo Phật giáo hay một cái tôn giáo nào đó, thường thường họ gọi là Thiền định thì họ tu tập bằng cách ức chế tâm, chứ không bằng cách xả tâm. Nhưng đạo Phật dạy chúng ta ly dục ly ác pháp cách thức xả tâm rõ ràng cụ thể và hôm nay Thầy đã triển khai để cho mấy con tu tập đúng pháp của Phật mà không bị ức chế.

Vì vậy mà cái tu tập mà Chánh niệm tĩnh giác để giúp cho tâm chúng ta định tĩnh, Thầy chờ mấy con học xong cái Định vô lậu tức là cá nhân quả để mấy con có cái chỗ dựa cái chỗ tri kiến hiểu biết đó, để mấy con dùng đó mà mấy con xả tâm nhờ cái tri kiến xả tâm chứ không phải nhờ ức chế tâm mà hết niệm khởi, đó là cái mục đích của đạo Phật là vậy. Cho nên vì vậy, qua một tháng, thì qua những cái bài viết của mấy con Thầy biết rằng mấy con có cái khả năng xả được tâm, mặc dù mấy con còn học nhiều về Định vô lậu, chứ không phải có một số bài học

qua cái nhân quả thảo mộc, qua cái nhân quả con người, mà còn nhiều nữa; như nhân quả thời tiết, nhân quả vũ trụ, các con còn đi sâu, và các con còn ngạc nhiên hơn nữa, khi mà học tới thì các con còn ngạc nhiên hơn nữa. Vì như mấy con cũng đã biết khi mà học nhân quả thảo mộc, rồi tiếp qua học nhân quả con người thì mấy con ngạc nhiên từ cái thảo mộc nó chứng minh cho nhân quả con người; một người mà sanh ra nhiều người thì mấy con rất là lạ, lạ lùng, từ xưa đến giờ chắc chưa ai mà nghĩ. Nếu mà bây giờ mấy con học tới nhân quả vũ trụ, nhân quả thời tiết, thì mấy con còn ngạc nhiên nữa; thời tiết nắng mưa này do ai mà làm, chừng đó mấy con nghĩ hồi nào tới giờ mấy con nghĩ, chắc có lẽ là do cái gì đâu, một cái đấng vạn năng gì đó biến hóa làm ra thời tiết này chứ còn không phải do nhân quả mà làm ra cho nên chúng ta sẽ lầm lạc mất đi.

Nhưng chúng ta chưa có đủ Tam minh cho nên chúng ta chưa nhìn thấu suốt nó, chúng ta chưa có dám xác định mà thôi, chứ nếu mà chúng ta có Tam minh, người nào cũng có Tam Minh hết thì cái vấn đề mà hiểu nhân quả thời tiết hiểu nhân quả vũ trụ này không còn khó khăn đối với chúng

ta nữa. Nhưng ở đây chúng ta muốn nói và muốn làm cho những người chưa có Tam Minh hiểu, đó là trách nhiệm của chúng ta, để làm cho người ta thấy một cái kỳ đặc của nhân quả, cái kỳ lạ của nhân quả.

Cho nên, buổi chiều nay thì chúng ta học Chánh niệm tỉnh thức, hiện giờ mấy con có người thì được 10 phút an trú, 20 phút thì nhiếp tâm, có người thì được 5 phút, có người thì được 1 phút. Nhưng theo Thầy thiết nghĩ, dù mấy con có tu tập được 10 phút, hay là 20 phút an trú thì chúng ta cũng bắt đầu trở lại từ 1 phút để từ đó mấy con tăng dần lên, nó có cái căn bản hơn và nó tiếp tục cái sự tu tập của chúng ta càng căn bản hơn, nhất là chúng ta nắm được kết quả chúng ta cụ thể hơn khi chúng ta nhiếp tâm.

Do hiện giờ Thầy nhắc lại, bây giờ thì hiện giờ có người thì có 30 giây, nhiếp tâm và an trú có được 30 giây thôi. Nhưng mà theo Thầy thấy chọn lấy 1 phút, ráng cố gắng tu 1 phút, người dở nhất chúng ta cố gắng vất vả trong 1 phút này có căn bản; còn người mà 1 phút mà tu tập được thì chúng ta thấy dễ dàng không có khó khăn.

Bây giờ Thầy dạy cách thức tu như thế

này, mấy con lưu ý về vấn đề tu. Bắt đầu bây giờ đó nhìn cái đồng hồ mấy con xem bây giờ là hai giờ buổi chiều bắt đầu vào tu cái Chánh niệm tỉnh giác, chọn lấy một phút thì bắt đầu mấy con nhìn cái cây kim chỉ giây đó, thấy nó rung rung nó nhích nhích chạy chạy, mỗi giây, mỗi giây một cái nhíp của nó đó, mấy con nhìn vào đó mấy con tu 1 phút, thì từ cái số 12 mà cây kim nó chạy trở lại đúng số 12 đó là 1 phút, thì mấy con sẽ nhìn vào đó rồi mấy con sẽ tập 1 phút thôi, nhìn cái đồng hồ mình sẽ tập 1 phút; thì tại sao mà bắt buộc mấy con phải nhìn nó, trong khi đó mấy con sẽ thấy nó rất rõ ràng, bởi vì mấy con chọn nó một phút; và đồng thời bây giờ đó, thí dụ như mấy con nhìn nó rồi mấy con tu tập, thì bảo đảm cho mấy con rằng, mấy con bắt đầu mấy con dùng cái hơi thở hoặc là dùng bước đi. Như cái đầu này mấy con để cái đồng hồ từ dưới kia mấy con đi lên, mấy con bước đi từng bước đi mấy con đếm 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10; thì các con thấy, các con vừa đi mà vừa nhìn cái đồng hồ để mình đếm từng bước đi của mình, chứ mình chưa có lắng nghe bước đi gì hết mà mình biết được cái thời gian của mình, bước đi của mình bao nhiêu bước mà

nó đúng 1 phút. Khi mà mình biết được cái bước đi như vậy rồi, thì thí dụ như 10 bước đi là 1 phút thì các con sẽ đếm, bây giờ các con không cần nhìn đồng hồ nữa mà các con cảm nhận bước đi của mình, mà mấy con đếm đúng 10 bước đi là 1 phút; rồi bắt đầu bây giờ mấy con tu 1 phút đó, rồi bắt đầu mấy con tu như thế nào nữa, các con sẽ từ chỗ này mà bước tới cái cửa kia là một phút các con không đếm bước đi nữa mà các con chỉ tác ý “tôi đi tôi biết tôi đi” rồi mấy con từ đây bước tới đó các con cứ cảm nhận bước đi mà không nhắc gì hết, trong khi mà tới đầu đó mấy con đứng lại mấy con biết là một phút, dù nó có xê xích chút ít không có sao đâu mấy con, phải không các con. Bắt đầu các con đếm, đếm cho chắc chắn cái bước đi của mình bao nhiêu bước là một phút, bởi vì mình tu kỹ, tu hẳn hoi đàng hoàng chứ không phải tu chơi đâu, tu để tập định tĩnh tâm, tu để tập Chánh niệm tĩnh giác cho được, nhiếp tâm cho được, an trú cho được, cho nên vì vậy các con tu một phút đừng có tu nhiều.

Rồi bắt đầu khi mà tu một phút như vậy rồi đó, mấy con thấy chọn được một phút mà làm chuẩn rồi đó, thì lúc bây giờ

đó các con sẽ tăng lên 2 phút, nếu 1 phút mà mấy con tu như vậy không có niệm nào hết thì tức là mấy con nhiếp tâm và an trú được. Cái căn bản cái kết quả đầu tiên là để cho mấy con xét lại mình, thì thấy thấy cái 1 phút ở đây mấy con thừa sức làm. Cái người mà tu một phút mà không đạt được thì cái người đó chưa có tập tu lần nào, chứ ở đây các con sẽ làm được dễ dàng không có khó khăn gì hết rồi các con sẽ nghỉ một phút. Khi tôi một phút không có niệm gì nhất tâm và an trú rất là dễ dàng một phút rồi khi ngồi nghỉ lại một phút; nghỉ lại làm gì, nghỉ lại là làm như người bình thường, đừng có tu tập gì nữa hết, nghỉ lại ngồi chơi nghỉ cho nó khỏe, rồi bắt đầu tiếp tục đúng một phút đó rồi thì mấy con lại tu. Cái đồng hồ luôn luôn lúc nào cũng kê.

Cho nên sau khi dạy Thầy Chân Thành, thuật lại cho Thầy nghe, thật sự ra con tu suốt đêm, mà con thấy không mỏi mệt mà con thấy chất lượng con rất rõ ràng cụ thể, con con có căn bản mà, cho nên bây giờ được Thầy chỉ dạy kiểm rất là chắc vì vậy mà từng niệm, từng niệm mà nó khởi ra trong con thì con quán con xả, con không như trước mà con lướt qua, nghĩa là mình thấy nó an trú

thôi, nó có niệm xạc thoi mình lướt qua thoi, nó không có gì. Nhưng bây giờ không, con cố gắng con xả tâm của mình, nhiều hơn, do đó khi mà con tu từng phút, từng phút lên năm phút, mười phút và con thấy hoàn toàn trong cái thời gian đó thì con thấy con chiếm được trọn vẹn, con làm chủ được cái thời gian nhiếp tâm để an trú, thì đó là bên nam.

Còn Thanh Quang thì nói với Thầy con rất là hạnh phúc, sau khi Thầy dạy vậy con mới Thấy con nhiếp tâm là làm chủ được mình. Nghĩa là con an trú được trong từng phút của con, con hiện giờ con tu 1 phút nhưng mà suốt cái thời gian con tu 30 phút, cứ 1 phút tu, 1 phút nghỉ, 1 phút tu, 1 phút nghỉ, con vẫn làm chủ được, không có niệm gì xen vô con được. Nếu mà trong một buổi mà con tu được như vậy thì buổi khác con tu được vậy, buổi khác con tu được vậy thì như vậy con có được quyền tăng lên hay không? Thầy nói nếu mà con tu được như vậy đó thì ít ra con cái căn bản đầu tiên của con thì con phải tu 1 tuần lễ, 1 tuần lễ nhuần nhuyễn để mà thấy hoàn toàn sáng, trưa, chiều, tối, khuya, lúc nào con cũng tu thoi mà tu 1 phút là con đã làm chủ được 1 phút của con, nhiếp tâm và an trú, không có một

niệm nào xen vào đó được, thì bắt đầu con hãy giữ gìn tiếp tục tu trong 1 phút.

Và bây giờ ở đây các con cũng tiếp tục tu như vậy. Thầy tiếc rằng chúng ta không có một cái điều kiện để mà các con từng tập từng người kiểm tra để xem xét, Thầy nghĩ rằng trong một cái ngày nào đó, trong một tuần nào đó Thầy chịu khó Thầy kiểm tra từng người một, thì bây giờ các con tu kỹ lưỡng, chứ không khéo mà Thầy kiểm tra, thì Thầy sẽ Thấy được cái sai của mấy con. Cho nên bây giờ các con nhớ được, có biết không, nếu mà không biết thì Thầy sẽ cho một cái người nào mà nhiếp tâm được và an trú được sẽ thực hiện và đồng thời để Thầy hướng dẫn kỹ lưỡng để mấy con biết cách thức nhiếp tâm.

Bây giờ thí dụ như đây bước tới cửa đó là 1 phút, thì mấy con tu tập mấy con sẽ nghỉ 1 phút rồi mấy con tu. Cứ mình tu 1 phút, mình nghỉ 1 phút, cứ tu 1 phút, nghỉ 1 phút, rồi chừng nào mà tăng lên Thầy sẽ cho tăng lên, chứ mấy con đừng vội tăng, mấy con tự tăng thì không được, mấy con sẽ bị ức chế. Khi một phút đầu tiên sẽ chế ngự nó, mấy con chế ngự cái căn bản của mấy con vào để

niếp tâm và an trú, 1 phút nó không làm cho mấy con vào tướng được, mà 1 phút nó cũng không đưa đi đến rối loạn thần kinh mấy con được, nó làm căng mặt, căng mày mấy con được 1 phút không bao giờ có điều đó hết. Cho nên mấy con hãy tập lại rất kỹ lưỡng, rất kỹ lưỡng điều này thì mới có thể được chứ còn không khéo thì mấy con sẽ tu dậm chân tại chỗ, tu mình thấy 30 phút, 1 giờ mình tu trôi qua, rồi ngày nào cũng tu như vậy, rồi thỉnh thoảng có niệm, rồi có bữa không niệm, có bữa thì được hỉ lạc khinh an, có bữa thì được và cứ như vậy thì ngày tháng trôi qua, cuối cùng thì mấy con chẳng đi tới đâu được.

Còn bây giờ không! Chúng ta đã có phương cách chúng ta đi vào để chúng ta tập định tĩnh, thật sự định tĩnh, chúng ta hoàn toàn tập định tĩnh bằng cái phương pháp vừa nhiếp tâm, vừa xả tâm để chúng ta đạt được cái chất lượng định tĩnh rõ ràng. Với cái thời gian mà mấy con đạt được thì không dài lắm đâu, 30 phút là xong, mà khi 30 phút xong rồi thì mấy con chỉ còn tu 1 pháp duy nhất đó là Tứ niệm xứ, giữ tâm thanh thân của mình thôi chứ không tu các pháp khác. Nhưng trong khi đó con được

dùng cái pháp để phá hôn trầm, thùy miên đó là đi kinh hành, Thân hành niệm hoặc là Chánh Niệm Tỉnh Giác, chỉ còn giữ lại cái pháp để phá hôn trầm thôi chứ còn không có còn nhiếp tâm trong cái hơi thở hay hoặc là trong cái thân hành nào khác nữa mà chỉ duy nhất chúng ta còn pháp Tứ niệm xứ, để chúng ta được bảo vệ và sống được trong cái chân lý thanh thân, an lạc, vô sự của chúng ta mà thôi.

Khi nào mà tâm chúng ta được định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng, sống trong trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự thì lúc bấy giờ chúng ta đạt được chân lý chứ không có khó khăn gì? Bởi vì mình sống trong trạng thái thanh thân là mình đã đạt được chân lý còn gì. Do đó cái mục đích chúng ta thấy, nó trước mắt chúng ta rõ ràng, nhưng mà làm cho được, bảo vệ cho được, sống cho được trong cái chân lý đó đó là đòi hỏi công phu chúng ta phải nhiều, vừa tu tập Định vô lậu, vừa tập tỉnh thức để tâm định tĩnh đó là hai cái phương pháp mà chúng ta cần phải tu tập. trong cái khóa tu này. Do đó mấy con phải cố gắng, và cố gắng hơn.

Như vậy, thì hồi sáng nó có những cái

điều mấy con muốn hỏi Thầy, mà chưa được hỏi vì Thầy bận đi. Còn bây giờ là buổi chiều thì trong khi đó thì buổi chiều hôm nay, lẽ ra thì Thầy sắp xếp cái lớp, Thầy sẽ sắp xếp cái lớp cuối cùng người già, người lớn tuổi của mấy con sẽ vào cái lớp riêng. Và đồng thời thì trong cái giờ này thì người nào mà nhiếp tâm được trong 1 phút mà không nhiếp tâm được 1 phút, an trú được, nhiếp tâm được thì mấy con, người nào có thể mấy con đi, con đi kinh hành ra để mà cho các bạn đều Thấy được cái sự tu tập của con.

Con cũng tác ý rồi con đi từ đây, xuống đó tu 1 phút, 1 phút con là bao nhiêu bước đi con?

[Tu sinh]: 1 phút của con là 40 bước đi.

[Trưởng lão]: 40 bước đi rồi.

[Tu sinh]: Con đi từ đây xuống đó 20 bước thì mới được có 30 giây, con đi trở lại thêm 20 bước nữa.

[Trưởng lão]: Con khỏi, con cứ đếm đủ 40 bước thì nó là 1 phút. Con cứ tu xem coi thử 1 phút của con đi.

[Tu sinh]: Con cứ đi lên, đi xuống hai

lần.

[Trưởng lão]: Được con, con cứ đi về đi.

Như vậy mấy con thấy đi như vậy đâu có gì khó, đi như vậy 1 phút không có khó phải không con, con đi lại nữa đi..

Đi vậy con nhiếp được không, con thấy an trú không con? Cảm nhận được bước đi con rõ ràng.

[Tu sinh]: Dạ, con chỉ nghĩ mỗi bước chân, con cảm nhận bước chân đi... Vừa rồi con có... bước chân đi của con, hoặc là xung quanh nó có đối tượng gì thì con vẫn cứ nhiếp thôi....

[Trưởng lão]: Được rồi, các con thấy nhiếp tâm 1 phút như vậy đâu có khó khăn gì đâu mấy con, nên hãy cố gắng.

[Tu sinh]: .....

[Trưởng lão]: Có con nếu mà đếm bước cũng được con, bởi vì đây là mình tu tập rất căn bản con.

Lúc nào con đi bước ... con lên con đi thử coi, con đi bước thử coi được không, đi đi. Con cứ tu tập như thế nào con lên tập đi

con. Con cứ tác ý rồi con nhiếp tâm con đếm bước đi, tại vì nhiếp tâm mà đếm bước thì nó tập trung dễ dàng, nó chế ngự tâm mình con.

Như vậy, mấy con thấy, rồi mấy con sẽ nghỉ 1 phút mấy con, tu như vậy rồi mấy con sẽ nghỉ 1 phút mấy con.

[Tu sinh]: Thầy cho con hỏi, giả sử mình đi trong 30 giây mà có vọng niệm thì nên đi tiếp hay dừng lại Thầy?

[Trưởng lão]: Coi như là trong khi con đi 1 phút mà mới có 30 giây là có niệm, thì con cũng vẫn đi chứ con không có ấy nhưng mà con đưa cái niệm đó thành cái Định Vô Lậu mà con quán xét cái niệm đó, vừa đi vừa quán xét con, hoặc là khi có niệm rồi thì con ngồi xuống, ngồi xuống con biến thành một cái đề tài để quán vô lậu, nghĩa là bây giờ con dùng để xả tâm, thí dụ như bây giờ 1 phút, mà trong 1 phút đó có một cái niệm khởi vô thì con ngồi xuống liền. Bây giờ bất kỳ ở chỗ nào con cũng ngồi xuống, con đặt cái niệm trước mặt, rồi con dùng Định Vô Lậu con quán xét về nhân quả để xả cái niệm đó cho thật sạch. Tức là xả là khi như đức

Phật đã nói, khi mình hiểu cái niệm đó rõ ràng thì đó là xả chứ không phải là mình xả bằng cái pháp tác ý đâu. Mình xả bằng cái pháp tác ý thì mình nói đây là ái kiết sử, đi đi đó là mình xả bằng pháp tác ý. Còn cái này mình xả bằng sự hiểu biết tức là Định Vô Lậu, mình hiểu biết nó là nhân quả gì, mình hiểu rất rõ thì tự nó nó không chấp nhận cho mình cái niệm đó thì cái niệm đó sẽ đi, đó là xả nó bằng cái tri kiến của chúng ta. Cho nên mình đưa cái đề tài đó ra, mình đưa cái niệm đó ra thành cái đề tài mình quán, mình quán xong rồi, khi mà xong rồi thì mình đứng dậy mình đi. Vì vậy mà nó có từng niệm, mình truyền lại, mình triển khai cái tri kiến mình nhiều hơn, cho nên ở đây đi như vậy chứ mà Thầy mong mấy con có nhiều niệm chứ đừng có nhiếp tâm được, mà nhiều niệm được thì mấy con mới dễ xả tâm, và từ đó cái tâm mấy con mới là thanh tịnh. Còn bây giờ các con nhiếp các con thấy nó an trú, coi chừng nó ức chế đó mấy con, nó không hay đâu, cho nên nó có niệm càng tốt chứ không sao đâu. Mà chính những cái niệm đó mới chính mấy con đã thực hiện được cái Định Vô Lậu mấy con đã học, đã học để áp dụng xả nó.

Cho nên ở đây Thầy không quan trọng cái vấn đề đó, khi nào mà mấy con xả hết, thì mấy con được 1 phút mà xả hết không còn niệm xen vô 1 phút mà do xả, thì mấy con tăng lên 2 phút dễ dàng, 3 phút dễ dàng, 4 phút dễ dàng. Nó căn bản, nó đi vào rất là dễ, bởi vì do mình xả; và đồng thời cái pháp Định Vô Lộ nó làm cho hết lộ hoặc, bởi vì mình hiểu, mình quá hiểu như thật, mình mình mà, cho nên cái vô minh nó không còn nữa, do đó tất cả ác pháp nó tác động con không được nữa thì nó không có còn cái niệm, nó không còn cái tham ở trong lòng của con được nữa, nó không thành cái niệm ra được con.

Cho nên, mấy con từ 1 phút căn bản mấy con phá được, mấy con xả được nó rồi thì 2 phút, phút thứ 2, thứ 3, thứ 4 nó rất dễ dàng, thậm chí 30 phút mấy con rất dễ. Tự nó thanh tịnh chứ không phải chúng ta còn tu nữa đâu, chúng ta không còn cực khổ nữa đâu.

Cho nên, ăn thua là cái khó là của chúng ta là Định Vô Lộ chúng ta tư duy, suy nghĩ sao cho đúng, cho hiểu như thật, hiểu các pháp như thật, hiểu như thật thì chúng ta

không bị các pháp làm chúng ta mê, hoặc chúng ta là nó còn say đắm, chúng ta còn có minh mà. Cho nên minh nó mới diệt vô minh, mà nhân quả thì nó đi trong cái quỹ đạo vô minh chứ không phải minh. Cho nên chúng ta còn tham ăn, tham ngủ là chúng ta vô minh, mà chúng ta hết tham ăn, tham ngủ là chúng ta minh, mà minh thì nói đòi hỏi ở cái sự suy tư cái tri kiến của mấy con hiểu biết, chứ không phải minh là mấy con từ định mà sanh ra tuệ thì cái chuyện đó không có phải có đâu. Tuệ mà từ định mà sanh tuệ, nó phải tuệ Tam Minh chứ không phải là tuệ là cái tri kiến của chúng ta nữa.

Còn ở đây chúng ta dùng cái tri kiến để biến cái cuộc sống của chúng ta nó trở thành một cái cuộc sống giải thoát, nó không có, còn tuệ Tam Minh là chúng ta phải nhập tới Tứ Thiên, con người ngồi bất động chúng ta mới thực hiện được cái Tam Minh đó chứ còn nếu mà con người mà sống bình thường như thế này mà nó Tam minh thì không bao giờ có được. Hôm nay, qua những cái sự tập luyện như vậy thì mấy con sẽ tập luyện trở lại.

[Tu sinh]: Kính bạch Sư Ông, ở trong

cái an trú Chánh Niệm Tỉnh Giác có nương vào hơi thở thì sẽ đếm hơi thở hay sao ạ?

[Trưởng lão]: Nếu mà trong cái định Chánh Niệm Tỉnh Giác thì có về hơi thở con, bởi vì hồi sáng Thầy có đưa con cái bài có người hỏi để mà nhiếp tâm cho nó hết vọng tưởng đó, thì trong khi đó nó có những cái phương pháp, nhưng mà cái hơi thở cũng là một cái phương pháp nhiếp tâm, an trú tâm trong cái hơi thở nhưng vẫn sử dụng Định Vô Lậu, chứ không khéo dùng hơi thở chúng ta sẽ bị ức chế đó.

[Tu sinh]: Nghĩa là lúc mình ngồi 1 phút thì mình đếm mình bao nhiêu hơi thở?

[Trưởng lão]: Bao nhiêu hơi thở như bước đi vậy con.

[Tu sinh]: Còn nương vào cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự thì phải căn như thế nào?

[Trưởng lão]: Nương vào cái tâm thanh thân, an lạc, vô sự hiện giờ thì mấy con như là mấy con chưa phải tu nó nhưng mà mấy con dùng nó để thư giãn mình nghỉ ngơi thôi chứ chưa tu đâu. Khi nào mà Chánh Niệm Tỉnh Thức mà mấy con đạt được định tĩnh được 30 phút và cái Định Vô Lậu các con đã

xong xuôi rồi, hai cái phần này đã đạt được cái chất lượng rồi nghĩa là phải 30 phút của tâm định tĩnh tức là nhiếp tâm và an trú 30 phút; và đồng thời cái Định Vô Lậu thì các con phải quán xét thông suốt hết các pháp vô lậu. Nghĩa là thông suốt hết cái định này rồi thì lúc bây giờ mới áp dụng vào cái thanh thân, an lạc, vô sự, tức là Tứ Niệm Xứ. Tu Tứ Niệm xứ coi như là sau cùng để mà chúng ta đạt được cái chân lý của nó, cho nên cái phần mà Tứ niệm xứ thì sau cùng.

Nhưng bây giờ chúng ta tu Tứ Niệm Xứ là để thư giãn mà thôi, để thư giãn, nghỉ ngơi thôi. Bây giờ chúng ta tu hơi thở hay hoặc là bước đi kinh hành, hoặc là ngồi tư duy, suy nghĩ để triển khai tri kiến chúng ta, thấy mệt mỏi thì chúng ta ngồi lại thư giãn, nhắc tâm thanh thân, an lạc, vô sự tức là chúng ta đang thư giãn nghỉ ngơi chứ không có dám dùng cái gì mà để chúng ta phải dụng công để mà đối phó với ác pháp được. Cho nên ở đây chúng ta chỉ là dưỡng sức của chúng ta trong khi mà chúng ta tiếp tục chúng ta tu cái Định Vô Lậu và tiếp tục tu cái Chánh Niệm Tĩnh Giác.

Đó, cho nên vì vậy lúc này thì tu Tứ

niệm xứ chưa phải là Tứ niệm xứ đâu mà Định Sáng Suốt.

[Tu sinh]: Lúc mà con ngồi con thở đếm được 1 phút con bao nhiêu hơi rồi nghỉ 1 phút thì lúc nghỉ con làm cái gì, con đếm nữa hả Sư ông?

[Trưởng lão]: Con hoàn toàn con không nương vào hơi thở, mà con cũng không nương vào cho chỉ ngồi nghỉ xả coi như là thư giãn mà thôi, con thư giãn hoặc là con nhắc tất cả tinh thần đều là thư giãn xuống nghỉ ngơi, rồi một chút nữa bắt đầu tu lại một phút, con nhắc vậy để cho cái tâm con nó quen đi khi mà con xả ra thì nó ngồi nó chơi, nó có niệm cũng được mà không niệm cũng được con không cần phải dẹp nó đâu, con không cần bảo nó cái gì, tác ý nó cái gì trong khi mà con ngồi nghỉ thì không cần, bởi vì cái thời gian mà nghỉ nó không lâu đâu, 1 phút nó rất nhanh con, trở lại con sẽ tu 1 phút.

[Tu sinh]: Sư ông con muốn hỏi câu hỏi hỏi sáng con hỏi chưa được có được không ạ?

[Trưởng lão]: được con, con cứ hỏi?

[Tu sinh]: Sư ông ơi! Nhấn nhục khác với nhấn nhịn không?

[Trưởng lão]: Coi như là nhấn nhịn nó nó cũng gần như là nhấn nhục, nhấn nại đó con, nó không khác lắm đâu, nhưng mà nó khác.

Nhấn nhục là có cái nghĩa là người ta mặt sát, mạ nhục mình quá sức, cho nên chữ nhấn nhục là mình chịu nhục mà làm thình không nói ra, gọi là nhấn nhục.

Còn **nhấn nại**, chịu đựng những cái khó khăn, tử dụ như nhấn lại bây giờ Thầy làm cái gì đó mà Thầy cố gắng Thầy làm mà Thầy không có bỏ cuộc gọi là nhấn nại chịu đựng những cái khó khăn đó, còn con hỏi nhấn nhịn?

Nhấn nhịn, mình nhịn người ta, mình nhịn người ta nhưng mà mình không có thấy nhục, chứ còn khi nhấn nhục, người ta mạ nhục mình quá xá, còn cái này người ta nói, người ta chửi mình hay gì đó mà người ta không có mặt sát mình, người ta không có mạ nhục mình thì đó mình nhấn nhịn, mình nhịn người ta tức là nhấn nhịn, nhấn mà nhịn người ta, chịu thua người ta, còn cái này nhấn nhục, nhấn mà chịu nhục. Nghĩa

là bây giờ người ta nói oan, nói ức, nói tức nói tối nói gì mình không có làm điều đó mà người ta nói oan ức mình cho nên mình nhẫn nhục, mình chịu cái nhục đó khi mà người ta nói thì người khác cũng nghe, nói trời ơi cái chị đó như vậy hoặc cái anh đó như vậy, trời đất tẻ bạc như vậy, mình nghe người ta nói như vậy như kim châm ở trong tim của mình, đau xót lắm nhưng mà biết là mình không có nhưng mà mình chịu nhục cái vấn đề đó gọi là nhẫn nhục, đó như vậy không có gì hết.

[Tu sinh]: Câu hỏi thứ 2, Sư Ông có thể giúp con, tại vì con muốn biết là nhân quả nó từng phần hay toàn phần giống như là; chẳng hạn bây giờ Sư Ông mở cái lớp Bát Chánh Đạo là cái hành động sư ông là cái hành động thiện thì sẽ có những đứa bé sanh ra để mà nó lớn lên nó sẽ được gặp lớp Bát Chánh Đạo, hay là ngay tại lúc này những cái người mà đang sống vậy đó họ tự động họ dừng những cái ác họ lại, để mà họ quay lại họ học. Con muốn hỏi tại vì khi mà làm thân hành, khẩu hành, và ý hành thì thí dụ như giờ cái khẩu hành là thiện, ác thì khi mà mình bản thân

mình sửa những cái thiện ác đó thì phải có những người đang sống họ chuyển đổi theo luân hay là đợi có một cái từ trường tương ứng sẽ có một đứa bé nó lớn lên, tự nhiên nó thiện cái miệng theo như mình đang thiện hay là nó thiện cái thân, hay là theo như mình đang thiện những cái ý. Con chưa hiểu là nó sẽ tác động từng phần hay toàn phần trong cái nhân quả?

[Trưởng lão]: Trưởng lão (37:08): Trong cái Nhân Quả nó có nhiều cái sự tác động. Thí dụ bây giờ Thầy đang hành thiện, trong một cái pháp nhẫn nhục, nhẫn nại của Thầy đi. Khi người ta mạt sát, người ta mắng chửi Thầy, người ta mạt nhục Thầy, những điều quá đau khổ. Nhưng Thầy biết được Nhân Quả cho nên Thầy vui vẻ, Thầy định tĩnh tâm của mình, Thầy không để cho nó bị đau khổ trên cái ác pháp đó. Thì từ trường của Thầy nó vẫn tiếp tục phóng xuất ra. Cái từ trường nhẫn nại, nhẫn nhục của Thầy nó sẽ phóng xuất ra. Nó sẽ có những đứa bé tương ứng với những người cũng có nhẫn nại, nhẫn nhục như vậy. Nó sẽ làm con của những người đó, mà nếu không

có người nào hết, thì những cái hạt đó, những cái nhân đó, những cái từ trường đó nó sẽ bị lép đi, bởi vì nó không có tương ứng cho nên nó bị lép đi, nó không thành con người được. Cho nên Thầy vẫn phóng xuất ra những từ trường Thiện, nhưng mà từ trường thiện đó nó phải có người tương ứng với từ trường Thiện đó.

Thầy ở đây nhấn nhục, nhấn nại thì ở kia phải có người nhấn nhục, nhấn nại thì những từ trường đó nó sẽ tương ứng, nó sẽ tái sanh thành những đứa bé. Và những đứa bé đó nó có được cái tâm tánh nhấn nhục, nhấn nại. Tự nó có.

Cũng như bây giờ tại sao con lại nhấn nại được mà có người khác lại không nhấn nại được? Con nhấn nhục được mà sao người khác không nhấn nhục được. Con cũng cha mẹ sanh ra, nhưng mà con nhớ cha mẹ mình có những đức nhấn nhục, nhấn nại. Con hiểu không, do đó mình sanh ra, mình mang dòng máu của người, không giống cha cũng giống mẹ. Cho nên những đặc tính đó nó sẽ có cái sự nhấn nại, nhấn nhục đó. Cho nên vì vậy nó phải có sự tương ứng, mà có sự

tương ứng là do người nào đó họ đang nhân nhục, nhân nại thì mới phóng xuất từ trường đó mà sanh ra những đứa con hiền lành đó (39:13)

[Tu sinh]: Vậy mình phải đợi những đứa bé ra phải không Sư Ông?

[Trưởng lão]: (39:17) Không phải, còn phần nữa, nó sẽ chuyển biến.

Bây giờ Thầy nhân nhục thì nhân quả nó chuyển biến ở những con người xung quanh Thầy. Nghĩa là người ta đã thấy, đã nghe, bởi vì nó thuộc về thân giáo rồi. Con người sống gần bên Thầy họ có nhiều thay đổi. Họ thấy Thầy nhân nhục, nhân nại kiểu đó. Họ thấy Thầy thành công được, mà đời sống Thầy rất an vui. Họ sẽ bắt chước. Tức là họ thay đổi tức là họ bắt chước.

Cũng như bây giờ Thầy dạy mấy con, mấy con thấy có kết quả, mấy con thấy thích thú, mấy con mới tập những tính nhân nại, nhân nhục. Do đó những đức hạnh đó sẽ thực hiện. Và đồng thời mấy con sống như vậy thì cái từ trường nó phóng ra. Trong khi con thực hiện, con sống được vậy, thì lại có những người

nhấn nại, nhấn nhục đó tương ứng với con, thì con lại sanh ra những đứa con nó có tương ứng như vậy. Cho nên nếu mà xã hội chúng ta tu thiện hết, thì toàn bộ những đứa con mà chúng ta sanh ra đều là những đứa con tốt, đứa con có đạo đức. Còn bây giờ chúng ta ác, chúng ta hung dữ đủ cách, thì chúng ta sanh ra những đứa con đều hung dữ nhau. Bởi vì đó là cái từ trường (40:19)

[Tu sinh]: Con thắc mắc thí dụ ai cũng tu hết, không phạm giới dâm dục thì làm sao có những đứa trẻ con để mà thực hiện những vấn đề đó?

[Trưởng lão]: Con nên nhớ nó không chỉ sanh vào con đường dâm dục mới là sanh con, mà còn có con đường hóa sanh. Con thấy bây giờ đứng trong góc độ, toàn bộ mọi người đều đi tu hết thì làm sao có con người nữa. Bởi vì mình diệt cái dâm dục rồi thì làm sao có con nữa. Sự thật ra nó không phải đâu. Nó do duyên hợp. Đầu tiên con người sanh ra, khi không mà con người sanh ra đầu tiên thì nó đi qua góc độ duyên hợp đâu phải bằng con người. Cho nên người ta không ngờ tưởng

tượng là môi trường, nơi đó đủ sức, nhiệt độ, và nó hợp đủ cái duyên để mà từ đó con người hóa sanh. Hợp duyên nó hóa sanh.

Cho nên Đạo Phật có nói bốn cái loài sanh, các con có nghe không: thai sanh, thấp sanh, noãn sanh, hóa sanh. Nó hợp duyên nó mới sanh ra. Cho nên chúng ta thấy như một đồng rác ảm, thì một thời gian chúng ta móc lên thì thấy có những con vật. Đâu phải từ trong đồng rác đó đã có những con vật đó sẵn đâu. Cho nên từ cái chỗ nó đi vào chỗ đó rồi thì nó vì Vô Minh, nó chạy theo uy lực của Nhân Quả, do đó nó mới đi đến chỗ thai sanh, noãn sanh. Ban đầu đó thì nó hóa sanh, trong đó 1 hoặc 2 người nào đó thôi. Sau đó nó đi đến cái chỗ để mà sanh trưởng một cách dễ dàng hơn. Bây giờ môi trường chúng ta, gọi là cái khí hậu, và cái độ để sanh ra con người, địa thế của chúng ta, cái nơi chúng ta không thể sanh được, mà cái chỗ mà sanh đó nó có môi trường rất tốt. Một cái hang nào đó, một vị trí nào đó, nó có độ như vậy. Tất cả môi trường tạo hợp con người, cái duyên hợp nó đủ ở cái nhiệt độ đó thì nó sẽ hóa sanh ra.

Như Thầy nói, trong đồng rác ẩm ướt độ đó nó mới sanh những con vật nhỏ nhỏ. Cũng như độ ẩm ướt nó mới sanh được cây rong, cây rêu. Đó là cái môi trường đó. Cũng như bây giờ đồng cát chúng ta để mọc cây rong thì nó rất khó, mà cái mảnh xi măng để mà có độ ẩm, nó vẫn mọc cây rong, cây rêu đó. Các con thấy không, cái môi trường sống nó duyên hợp.

Cho nên ở đây nó còn thuộc về hóa sanh (42:45). Cho nên hóa sanh nó phải tìm cái vị trí cho đúng nhiệt độ của nó. Còn bây giờ thai sanh nó dễ, bởi vì nhiệt độ ở trong con người chúng ta, cái bào thai là nơi dễ dàng để thai sanh. Cho nên con người chạy theo (bởi vì cái quy luật của nhân quả mà) chạy theo cái dục lại sanh ra trùng trùng duyên khởi. Còn nếu mà cái nơi nào đó, tất cả trên hành tinh tìm được cái nơi sanh con người đầu tiên, nó rất khó cái vị trí đó, độ ẩm đó để sanh ra con người, cái nhiệt độ đó thì rất khó. Cho nên nó có 4 loại sanh. Hóa sanh Đức Phật nói không có nghĩa là biến hóa tàng hình, mình hiểu như vậy coi như mình toàn làm trò ảo thuật, nó không đúng cái nghĩa của Đạo Phật đâu. Cho nên nhiều

khi chúng ta không hiểu, cứ ngỡ tưởng Hóa sanh là Chư Thiên, Chư Phật biến hóa. Không phải biến hóa như vậy đâu

Cho nên Thầy nói tại sao tâm lực của một con người nó rất mạnh như thế này. Mà họ dùng Ý thức lực của họ, Dục như ý túc, họ hợp các gen lại, họ làm thành một con người. Họ hóa thành một con người, thì các con biết cái đó là vấn đề hóa sanh rồi. Cũng như bây giờ chúng ta nghe ông Châu Lợi Bàn Đạc mà ông ngồi ông biến ra hàng ngàn người ngồi dưới gốc cây, đó là biến chơi, chứ không phải là hóa sanh đâu (44:07). Kêu là dùng nội lực thần thông biến chơi, cái hình ảnh đó là hình ảnh bóng.

Cho nên Thầy nhắc lại, hai Thầy trò vị đó tu chứng quả A La Hán, thì cái ông Thầy bảo ông học trò: mày chứng quả A La Hán, mày biến con voi cho tao coi có được không. Nói con làm thì được, nhưng sợ Thầy sợ thôi. Thì lúc bấy giờ ông học trò ông biến ra con voi. Thì ông Thầy thấy con voi nó đi trong cái nhà mà nó quơ vòi như vậy thì cái nhà này sập mất. Ông sợ quá bảo thôi mày thu lại đi. Ông học

trò nói không có sập nhà này đâu, thực sự con voi đó là cái hình bóng, cũng như bàn tay chúng ta có cái bóng. Mà chúng ta cứ giữ cái bàn tay chặt cái cột này, mà ông Thầy làm tưởng cái bàn tay nó chặt cây cột rồi sập cái nhà,. Tại vì nó biến ra cái bóng. Nó biến chơi vậy, trò ảo thuật thôi. Cho nên thần thông biến hóa gọi là cái trò ảo thuật. Nó không thật. Còn cái này là duyên hợp, nó hóa sanh thật sự, nó tạo thành thật sự, cho nên Đức Phật nói hóa sanh. Cho nên cái hóa sanh người ta không hiểu, người ta tưởng là biến hóa. Hóa sanh là duyên hợp thành chứ không phải biến hóa. Vì chữ hóa họ chỉ là biến hóa mà thôi (45:17).

Tại vì cái sức hiểu biết của chúng ta không hiểu nổi cái chữ mà chỗ hóa sanh, nếu mà đức Phật nói hóa sanh thì đức Phật nói như thế này hóa sanh thì chúng ta cũng vẫn thấy, như cây cỏ hôm nay chưa thấy mà sao bữa nay lại thấy cái loại cỏ đó, cái mặt đất này không có, đó là hóa sanh chứ sao? Tức là cái duyên hợp nó đủ, tự nơi đất đó nó sẽ lên một cái cây, cây cỏ khác, cái cây khác. Cho nên một thời gian dài chúng ta không thấy cái loại

đó mà sao bây giờ lại có, ai đem gieo nó đâu, đó thì chúng ta thấy đó là nó thuộc về hóa sanh, đó là cái duyên hợp. Chẳng hạn bây giờ con thấy người ta phun thuốc rầy, người ta tạo cái không khí nó ô nhiễm như thế nào đó, nó lại sanh ra một cái loài sâu khác, nó không giống loài sâu cũ, hoặc là cái loài cỏ khác để nó chống lại cái thuốc mà diệt cỏ đó, nó lại lên một cái loại cỏ khác để nó chống lại cái thuốc diệt cỏ cho nên phun thuốc diệt cỏ nó không chết, đó là nó phải tự nó, tự cái môi trường đó nó phải lên một cái cây đó để cho cái môi trường đó nó có cái loài sống chứ không để nó chết hết, thì cái sự đó gọi là hóa sanh.

[Tu sinh]: Nhân quả là từng phần hay toàn phần?

[Trưởng lão]: Nó toàn phần chứ không phải từng phần đâu.

Nó có liên hệ từ phần này tới phần kia, toàn phần chứ không phải là từng phần đâu con.

Đó, thì hôm nay mấy con đã tập. Vậy thì mấy con sẽ tập. Bây giờ có một người lớn tuổi các con tập được không? Như hồi nãy

cô Liễu Châu đã tập rồi, đơn giản đâu có gì. Còn cô Huệ Ân, bây giờ con lớn tuổi rồi, cái sức của con mòn mỏi rồi, con sẽ tập Tứ niệm xứ thôi, giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự. Còn đừng nường hơi thở con, khi đau bệnh gì con cũng nường vào thanh thân, an lạc, vô sự mà tác ý đuổi bệnh mà thôi. Tâm thanh thân, an lạc, vô sự, rồi con giữ cái tâm con an lạc được phút nào hay phút nấy chứ không nên cố gắng lắm, đồng thời cái chỗ nào đau lên thân con, thì con tác ý: Thọ là vô thường, cái ngực đau hay hoặc là cái đầu đau con tác ý ngay chỗ đau đó thì con bảo nó thì lần lượt nó sẽ đi, nó không còn có nữa. Đó, thì mấy con lớn tuổi, nếu mà đau thì mấy con nhiếp tâm chưa có trọn vẹn được trong hơi thở mà nhiếp tâm thì mấy con bị rối loạn hơi thở.

Còn nếu mà mấy con nhiếp trong tâm thanh thân thì mấy con không bị rối loạn, còn nhiếp trong bước đi mà mấy con đi thì bị mỗi chân, mấy con đi bị mỗi chân, cho nên mấy con chỉ có ngồi đưa tay ra, đưa tay vô mà thôi, và đồng thời hít thở, mà hít thở thì bị rối loạn hô hấp cho nên mấy con đừng hít thở mà mấy con chỉ giữ tâm thanh thân, an lạc, vô sự mà thôi.

Do giữ như vậy cũng là giữ gìn, bảo vệ cái chân lý của mấy con nữa. Cho nên các con giữ được bao nhiêu hay bao nhiêu, đừng cố gắng lắm mà cố gắng tác ý, cái gì đau nhức trong thân, chướng ngại trong thân, chướng ngại trong tâm mấy con thì mấy con dùng pháp tác ý, tác ý thôi. Có lúc mấy con buồn ngủ thì mấy con đi một, hai vòng thôi đừng rảnh quá, mà cái sức khỏe của các con bị hao mòn, do đó mấy con hơi buồn ngủ mà mấy con đứng dậy hoặc là mấy con làm một cái động tác tay, chân mấy con ngồi, mấy con đừng có đi nhiều phí sức, mấy con ngồi co tay ra, vô như thế này để hết giờ thì mấy con ngủ, còn nếu sức khỏe mấy con kém, mấy con cứ ngủ đi, không có sao, Thầy cho phép mấy con, khi mà mấy con thấy sức khỏe của mấy con quá kém, mấy con cứ buồn ngủ thì mấy con ngủ, khi mà mấy con không ngủ mà nó thức thì mấy con cố gắng mấy con siêng năng đừng lười biếng, đừng nằm đó mà mấy con dậy mấy con tu, mấy con ngồi tu Tứ niệm xứ mấy con giữ tâm thanh tịnh, an lạc vô sự. Có sự việc gì thì mấy con tư duy, quán xét rồi mấy con xả cái tâm niệm lo lắng, thương nhớ con cháu của mình, mấy con xả cái niệm đó đi thì mấy con sẽ đem lại

sự bình an cho mấy con.

Và mấy con cũng cố gắng nhớ, dù lớn tuổi đi nữa thì mấy con cũng cố gắng xem coi mình giữ tâm thanh thản, an lạc, vô sự của mình được mấy phút, báo cho Thầy, để rồi từ đó Thầy nâng cái giờ của mấy con lên để cho nó có cái chất lượng bảo đảm cho sự tu tập của mấy con có căn bản. Chứ còn nếu không, mấy con tu dậm chân nữa. Tu dài, nhiều nhiều tu từ 30 phút hoặc 1 giờ, 2 giờ nhưng mà rốt cuộc rồi thì ở trong đó nó không có chất lượng, không có chất lượng thanh thản, an lạc, vô sự của con thì coi như là con bị dậm chân mất cái chỗ trạng thái này.

Do đó, mình tu 5 phút, 5 phút thanh thản, an lạc, vô sự trong phút đó thì luôn luôn lúc nào cũng có cái phần tác ý để giữ gìn nó chứ không có được mà cố gắng mà tập trung ức chế, cố gắng giữ gìn tác ý tâm thanh thản, an lạc, vô sự, rồi ngồi tự nhiên, rồi một lúc thì mình lại tác ý tâm thanh thản, an lạc, vô sự chứ không trụ trong hơi thở, không trụ ở đâu hết, thì như vậy mấy con mới giữ được trọn vẹn trong cái thanh thản, an lạc, vô sự của mấy con. Mấy con lớn tuổi nhớ

những điều đó, mấy con đừng có tu cái khác, mà mấy con tu cái khác, thấy mọi người ta trẻ, mình còn hơi chút sức khỏe mình cũng ráng mình tu như tuổi trẻ thì không được đâu. Mấy con sẽ bị mòn mỏi sức khỏe của mấy con nhiều. Vả lại thì mấy con thức đêm nhiều thì cũng không tốt, bởi vì tuổi già của mấy con cần phải được yên nghỉ để nó cần phải được nghỉ ngơi để cho nó phục hồi lại cái sức khỏe. Nếu mấy con không phục hồi lại sức khỏe thì mấy con sẽ tu không được và nó làm cho cơ thể mấy con bị mệt, nhọc và mệt nhọc thì không thể tu được, thì mấy con nhớ kỹ vấn đề đó.

070-(LCK-031B)

- * Chánh niệm tĩnh giác**
- * Vấn đạo xả tâm**
- * Nhiếp tâm**
- * Áp dụng Định vô lậu**
- * Tỉnh thức khi ngủ**

Và hôm nay, muốn giữ gìn hạnh động cư để mà tu tập cho được thì cô Liễu Huệ có viết một bức thư xin Thầy là không làm lớp trưởng nữa, là vì để tu tập

Con có xin Thầy hả con? Cho nên vì vậy mà Thầy muốn bảo vệ sự tu tập chung thì mấy con cứ đến lớp rồi mấy con vào lớp mấy con ngồi vị trí của các con thì các con cứ yên tâm mà các con ngồi chứ không có gì hết; nghĩa là các con tự các con sẽ ngồi.

Nếu mà bây giờ cô Liễu Huệ làm lớp trưởng, có cái chuyện gì thì cứ kêu cô Liễu Huệ thì chắc chắn suốt đời cô Liễu Huệ tôi không ra gì hết, nghĩa là lúc nào cũng bị động hết, chuyện này đến chuyện khác rồi nó bị động đó mấy con, cái gì cũng kêu cô

Liểu Huệ thì cũng rất là tội cho cô; cô muốn tu để được giải thoát, bây giờ phải làm cái phận sự thì Thầy thấy rất tội. Đây tuy rằng là cái lớp học nhưng vẫn là cái lớp tu, chúng ta ai cũng muốn tu không có ai muốn mình động, cho nên mình muốn sống độc cư, mà nếu mình không sống độc cư, nay bây giờ có chuyện này thì Cô Liễu Huệ phải báo cáo cho chúng biết như vậy, như vậy, ở lớp học chúng ta chỉ có Thầy mà thôi, các con hiểu không? Thấy có báo thì báo mà không báo thì thôi, chứ còn hoàn toàn hay hoặc là cô Út báo thôi chứ hoàn toàn là không có, mấy con ở trong này, như vậy là mấy con tu, cho nên vì vậy mà Thầy sẽ dạy và đồng thời mấy con coi như là Thầy làm lớp trưởng luôn cho nó xong, chứ bây giờ không có để mấy con làm lớp trưởng.

Như vậy thì mới có yên tâm để cho mấy con tu, mà mọi người đều tu được, không có người nào tuy không được. Thầy có làm lớp trưởng gì đâu, Thầy chỉ vô Thầy dạy, mấy con ngồi ngay ngắn Thầy dạy vậy thôi chứ thầy có làm gì đâu, Thầy có bảo đứng chào cờ gì đâu. Các con thấy, đến đây thầy có đứng lên Thầy có niệm Phật rồi hồi hướng bao giờ, tôi chưa xong mà hồi hướng ai. Còn tu chưa có

được gì hết mà Niệm Phật có thấy ông Phật Ông còn tức giận, mình chửi ông quá trời; tội này tham sân si mà bây giờ nó gọi mình um sùm; cho nên bây giờ mấy con cứ ráng mà xả tâm thôi, các con hiểu chưa, bây giờ mấy con ráng mấy con tu càng tốt.

Đến đây thì mấy con cứ, ở Bây giờ Thầy Chào mấy con, mấy con chào lại Thầy, khi mà Thầy ngồi xuống thì mấy con ngồi xuống ngay ngắn rồi chúng ta tiếp tục vào cái lớp học cho nó nhanh chóng không có mất thì giờ, siêng năng mà tu tập. Cho nên chúng ta phá vỡ đi cái lệ; như bây giờ, vào cái lớp học của Phật giáo thì chúng ta đứng dậy niệm Phật ba lần rồi chúng ta mới ngồi xuống, rồi sau khi mà hết học rồi, thì đứng dậy chúng ta lại hồi hướng, không biết lúc đó mình học được những gì mà mình hồi hướng cho chúng, chắc có lẽ mà nếu mà mình tu điên mình hồi hướng cho họ cũng điên luôn sao, cho nên ở đây không có được hồi hướng cái điều đó, vì mình còn tham, sân, si nhiều quá, mà mình nỗ lực mình tu tập chưa hoàn tất được. Hồi hướng khi nào mà mấy con; bây giờ mấy con đã chứng được cái chân lý rồi mấy, mấy con sống tâm vô lậu hoàn toàn rồi, bây giờ tôi mới hồi hướng đây, phải

không? Mấy con hỏi hướng bằng cái thực tế hơn, là tôi phải đi ra tôi đứng lớp tôi dạy cho những người khác người ta học để người ta làm được như tôi, tôi hình ảnh cái sự sống của tôi là thân giáo, là gương hạnh cho mấy người đây, đó là mình hồi hướng cho người ta chứ. Còn bây giờ, hở một chút bây giờ sân âm âm lên mà tôi hồi hướng kiểu này chắc họ cũng sân hết như tôi chắc, cho nên cái hồi hướng đó không đúng mấy con.

Chúng ta thấy cái sai của người khác mà chúng ta cứ nhầm lẫn tưởng là mình hồi hướng như vậy là tốt, chứ sự thật mình hồi hướng cái đau khổ của cho người khác chứ đâu phải là phước đâu. Cho nên, nhớ những lời Thầy dạy, chúng ta vào đây mấy con Thầy, Thầy có bắt mấy con đứng niệm Phật không, học của mình chưa xong, tham, sân, si còn cả đống cho nên mình ráng mình sống như Phật là đúng. Thầy không biết hồi thời ông Phật như thế nào, Thầy đọc kinh chưa từng thấy mà chúng Tỳ kheo mỗi lần đứng lên mà niệm Thích Ca Mâu Ni Phật, trong cái thời đức Phật Thầy cũng không nghe cái niệm đó nữa, có phải không?

Cho nên vì vậy, Thầy cũng chẳng biết được cái điều này, nhưng Thầy biết, nhưng

mà Thầy không nói ra. Tại sao Thầy biết, tại vì Thầy biết lúc bấy giờ chúng không bao giờ có niệm Phật mà ông Phật ông không cho niệm ông đâu.

Cũng như bây giờ mấy con chào Thầy mấy con niệm Nam Mô Thích Thông Lạc Bồ Tát hay là Nam Mô Thích Thông Lạc Phật, chắc là Thầy cho mấy con. Bây giờ mấy con đứng vậy mà kỳ, cho nên Thầy đâu có cho, cho nên vì vậy mà đối với đức Phật ngày xưa cũng vậy thôi, Đức Phật chỉ là con người như chúng ta thôi có gì đâu mà lạy Phật, mà lại niệm, đâu có gì mà lại niệm. Bây giờ mấy con niệm là mấy con niệm cho hết tham, sân, si đó là mình niệm Phật chứ còn gì. Cho nên phải cố gắng làm đúng sự thật, chứ đừng là một cái mơ hồ như vậy là không đúng, sống như Phật, làm như Phật, ăn như Phật, ở như Phật thì đó là mình niệm Phật chứ gì? Chứ đâu phải là niệm danh hiệu Người mà niệm Phật.

Bây giờ mấy con về đây mấy con sống giữ được cái hạnh Thầy thì mấy con niệm Thầy chứ gì? Và đồng thời những cái hạnh sống của mấy con tức là mấy con không phụ ơn Thầy. Cho nên hôm nay thì mấy con đừng nghĩ rằng Liễu Huệ là lớp Trưởng của mấy

con, không phải đây là cái lớp học, đây là cái lớp tu, Liễu Huệ cũng đang muốn tu cho mình được. Nếu mà có chuyện gì Liễu Huệ sẽ chạy vòng vòng mấy cái khu vực bên nữ mà báo cáo tình hình thế này, thế khác, chắc chắn rồi làm thông tin chứ còn không còn gì khác nữa, thông tin nhanh quá.

Bây giờ nghe đủ rồi, con có ý gì không con?

[Tu sinh]: Bạch Thầy con muốn hỏi, Chánh Niệm Tĩnh Giác mà nếu mà mình đi 40 bước là 1 phút, thì sau khi mà mình tác ý là: “Đi kinh hành tôi biết tôi đi kinh hành” thì đi mình có đếm bước 1, 2, 3, không a, hay lảng lảng mà đi? Thì theo con thì hầu như con đi thì, Trình Thầy con tu, Bạch Thầy là hơi thở con đếm 20 hơi thở, 20 hơi thở của con thì con .. thế thì con cứ đếm 1, ,2, 3 đến 12 xong con lại đếm 1,2, ... Thưa Thầy như vậy nó quen cái đếm, cứ đếm 1, 2, 3, 4 giờ bỏ đếm thì không được, nếu mà đếm thế có còn an trú không hay là ...

[Trưởng lão]: Nó có an trú con, bởi vì cái đếm là cái phương pháp tác ý của mình, chứ không phải là tự nó có cái niệm vào để nó làm cho mình mất an trú, mà đây là cái

phương pháp; tức là mình dùng pháp mà dẫn tâm mình vào, cho nên mình ôm pháp làm cho tất cả các cái niệm kia không có vào, cho nên mới gọi là an trú. Cho nên thí dụ như con đếm 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 đó là cái phương pháp số tức, con hiểu không? Nhưng mà bây giờ con không đếm nữa mà con chỉ biết hơi thở đó là tùy tức, tùy tức để cho mình nhiếp tâm và an trú không có một niệm nào xen vô, còn con buông hơi thở thì có niệm xen vô, như vậy đó. Cho nên vì vậy, mà bây giờ đó con mới đầu con nhiếp tâm, sau đó rồi con sẽ không nhiếp tâm để cho niệm nó vô, để cho cái niệm nó vô đừng cho mình dùng cái Định Vô Lậu mình xả, mình ly tức là ly dục ly ác pháp chứ không phải là. Mục đích của mình cố gắng mình nhiếp tâm để cho nó hoàn toàn nó không niệm. Bởi vì 30 phút con không niệm, nhưng mà điều kiện do nhiếp tâm ức chế tâm thì con vẫn sai rồi, không đúng, phải không? Con hiểu chưa?

Cho nên bây giờ con mới tu thì con có thể con dùng số tức con đếm, hoặc là con tùy tức con biết hơi thở ra, vô. Nhưng mà sau này thì sẽ bỏ hết, bỏ hết để cho nó có niệm nó xen vô, chứ còn nó có cái số tức

với tùy tức nó bị kẹt ở trên cái pháp dẫn nó vô. Nhưng mà đầu tiên mình phải dùng cái đó để mình tập cho nó quen, chứ còn nếu mình không dùng cái đó mình không quen thì mình cũng khó mà nhiếp tâm. Mình cứ thả lỏng ra mình tu.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy! bây giờ là con có 7:15 có quên con nghĩ là nó có hại không..? Trước là con bước thì con bước con nói là ly, bước thứ 2 tham, bước thứ 3 ly sân, ly si. Thưa Thầy hoặc là bất kỳ con đi đâu hoặc là con làm cái gì, con bước thì trong đầu con lại cứ đếm ly tham, ly sân, nó cứ theo cái đầu, con bạch Thầy nó có hại gì không?

[Trưởng lão]: Nó thành tướng rồi con, bởi vì nó có tu một thời gian thôi rồi mình phải bỏ cái pháp đó rồi mình tiến tới nữa, chứ không phải cứ một pháp đó hoài thì mình bị cái pháp đó đưa mình vào cái tướng, trong khi đó mình không có tác ý, mà nghe trong đầu nó cứ tác ý ly tham, ly sân, ly si, cứ mỗi bước nó cứ ly ly trong đó hoài thì nó cứ tự nhắc trong đó thì nó đã bị cái trạng thái của tướng.

[Tu sinh]: Bạch Thầy bây giờ thì phải

xả thế nào.

[Trưởng lão]: Rồi bắt đầu bây giờ Thầy sẽ dạy con sẽ tu tập từng cái phút trở lại. Thí dụ như bây giờ con đi từ đây đến đó, con biết là con đến đó rồi con trở lại đây là 1 phút, bao nhiêu đó bước đi, rồi con thở bao nhiêu hơi thở con biết rồi, thì bắt đầu bây giờ đó con sẽ không có nương vào cái bước đi thôi chứ con không có đếm nó nữa, rồi con sẽ xả cái hơi thở con ra, rồi con chỉ thở thôi. Bắt đầu con thấy bây giờ trong 1 phút, 2 phút cái đồng hồ con cài không có được đâu, nhưng mà con tu tới cái giai đoạn mà con nhiếp tâm vào trong bước đi con được rồi, con muốn tu về hơi thở đó thì bắt đầu con thấy tu được 30 phút mà nhiếp trong bước đi rồi thì chắc chắn là nhiếp trong hơi thở không thấy khó đâu, con mới cài đồng hồ 30 phút, khi nào con cứ nhiếp, con cứ nhiếp theo cái phương pháp con nhiếp tâm trong hơi thở đi, chừng nào đồng hồ reo 30 phút con biết đó là con đã nhiếp được 30 phút, chứ bây giờ mà 1 phút, 2 phút con cài đồng hồ nó không có chịu reo đâu, nó reo không có được, vì ngắn quá nó không có reo đâu cho nên nó khó. Vì vậy mà bây giờ con nên tu Chánh Niệm Tĩnh Giác tức là đi

kinh hành là tốt nhất mấy con, còn hơi thở là cái vấn đề mà tu để cho chúng ta an trú, để mà chúng ta tập luyện để mà chúng ta có cái sự nhiếp tâm an trú, để mà đẩy lui những cái chướng ngại thôi. Ví dụ như thân bị bệnh thì “an tịnh thân hành tôi biết tôi hít vô”, còn tâm mình nó bị rối loạn, nó bị vọng tưởng nó không yên thì chúng ta mới an tịnh tâm hành. Bởi vì cái phương pháp của Định Niệm Hơi Thở nó giúp chúng ta để phá vỡ, nhưng mà bây giờ chúng ta nhiếp tâm và an trú tâm chưa được mà ôm pháp hơi thở thì chúng ta bị rối loạn hơi thở là một; 2 là chúng ta nương vào hơi thở nó bị tưởng. Nó dễ bị tưởng lắm mấy con. Tưởng tức, cho nên nó khó.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, bây giờ thí dụ như lúc mà con ngồi chơi thì con tập Tứ Niệm Xứ thì nó không ở đây, nhưng nếu mà con ngồi mà con không làm gì thì tự nhiên cái ý của con nó cứ biết cái hơi thở ra, tập rồi con nhìn con chim hay con gì nhưng mà cái đầu con nó vẫn biết cái hơi thở ra, hơi thở vào. Như thế thì có được không hay là cứ phải ... đi theo cái nhiếp tâm của mình, đi theo cái mà mắt mình nhìn.

[Trưởng lão]: Không có con, bởi vì khi

mà tâm nó đã nhiếp vô hơi thở con rồi, cho nên mặc dù con nhìn ra ngoài con thấy cây này, nhưng mà cái hơi thở con vẫn không mất, đó là tâm nó định trên hơi thở. Cách thức tự nhiên chứ không phải không, nhiếp tâm trong hơi thở đâu, nó định trong hơi thở; tức là con ngồi thanh thân mà con vẫn biết hơi thở. Cho nên vì vậy mà con nhắc, sợ nó bám vô hơi thở là nó nhiếp vô hơi thở đó thành Định Niệm Hơi Thở mất đi, cho nên con lại nhắc “tâm thanh thân an lạc vô sự”, không có nhiếp vô hơi thở nha, con mới nhắc nó vậy, lần lượt nó nhả ra, rồi từ đó con chỉ còn thấy có thanh thân, an lạc, vô sự mà không thấy hơi thở. Nhưng mà thấy a hơi thở nó vẫn là nhiếp tâm và an trú trong hơi thở chứ không có sao. Nhưng mà điều kiện mình muốn cho mình luôn luôn sống trong trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự mà không có hơi thở. Nghĩa là hơi thở con không có lưu ý mà con thấy một cái trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự nó rất là an ổn, chứ không thấy hơi thở đâu con. Tại vì lúc bấy giờ, con không thấy trạng thái thanh thân, an lạc, vô sự cho nên cái hơi thở nó đang nhiếp trong hơi thở.

Bữa nào mà con ngồi mà con thấy nó

có cái sự sung mãn của cái tâm con, có sự an trú của tâm con, nó rõ ràng, nó thấy cái trạng thái nó thích thú, nó làm cho mình rất an ổn đó, cái trạng thái đó thì cái người ở trong trạng thái đó người ta phải biết.

Do đó Thầy nói, thì nếu mà mấy con chưa lọt trong đó thì mấy con chưa biết, nhưng mà trạng thái đó coi chừng bị tưởng nữa chứ không phải là thật đâu nha. Nhưng mà khi mình lọt trong đó mình biết, à vậy là nó không có thấy hơi thở là tại vì nó bị nhiếp ở trong cái trạng thái đó, trạng thái hỉ lạc, khinh an đó.

Nhưng mà bây giờ mấy con nếu mà có biết có khi mấy con ngồi được, có khi có mà khi không đó, coi chừng, đó là mấy con còn lọt vào tưởng. Còn khi nào mà mấy con thanh thân, an lạc, vô sự, mấy con sống mà nó luôn luôn nó có cái trạng thái đó, lúc nào nó cũng mà khi con giữ tâm thanh thân là chút xíu thì nó hiện ra cái tướng trạng khinh an, hỉ lạc đó, thì đó là chính nó là cái chỗ ly dục, ly ác pháp.

Còn bây giờ con xét lại cái tâm mình ly dục, ly ác pháp nó chưa sạch, mà nó có những cái trạng thái đó như vậy là tưởng.

Còn nó không có mà nó cứ ở trên hơi thở tức là nó nhiếp trong hơi thở. Cho nên, mình muốn giữ tâm thanh thản thì mình tác ý: tâm thanh thản, an lạc, vô sự nha. **Cái tâm không bám vô hơi thở nhả ra nha, mà không có lưu ý hơi thở, mà chỉ cần biết cái thanh thản, an lạc, vô sự của mà mà thôi.**

Cho nên đức Phật dạy mình tu Tứ niệm xứ là mình “trên thân quán thân” là mình quan sát cái thân của mình, rồi mình quan sát cái thọ, rồi quan sát cái tâm của mình, rồi quan sát các pháp, coi nó có tác động không? Để cho nói đừng có nương vào hơi thở con, chứ không khéo nó ngồi yên một hơi đó nó thanh thản đó chứ chứ nó cứ thấy hơi thở nó giật tới, giật lui; nó quên đi cái quan sát của cái thân nó, cho nên trong Tứ niệm xứ, “trên thân quán thân để khắc phục tham ưu”. Mình quán cái thân mình không có gì thì mình cần gì phải khắc phục, thì mình quán rồi thì mình đi qua quán cái khác, cho nên luôn luôn cái tâm của mình nó chạy theo thân, thọ, tâm pháp của nó mà nó tư duy, nó quan sát ở trên đó; mà khi nó quan sát trên đó thì nó không có còn bận tâm mà nó thấy cái hơi thở. Nhưng mà thời

gian sau khi nó quan sát vậ đó, mà nó yên lặng, nó thanh thản vậ đó thì nó hiện ra một cái tướng trạng của thanh thản, an lạc, vô sự của cái trạng thái đó, cái trạng thái thanh thản đó, nó có cái hỉ lạc, khinh an của nó; và khi mà có hỉ lạc, khinh an thì cái tâm nó không còn bám vô nữa, nó hết rồi.

[Tu sinh]: Bạch Thầy là cái hơi thở khi mà con tập Định Niệm Hơi Thở thì cái tâm con nó đi theo từ cái hơi thở ra và hơi thở vào.

Con cảm giác cái hơi thở đó nó như thế nào? Thí dụ khi mà con ngồi khi mà Thầy nói là con con tu Tứ niệm xứ thì con không để ý vào cái gì, nhưng mà con vẫn thấy cái hơi thở vẫn thở, trước đây thí dụ con ngồi cái lưng con nó đau thì con tác ý là “cái thọ này đi đi, thì con chưa hiểu được cái nhân quả, con chỉ tác ý như thế, nhưng mà nó vẫn cứ đau thì không qua. Thế bây giờ nếu mà nó đau thì bắt đầu con chỉ nghĩ là cái thân này, cái đầu này thì con dẫn dắt nó đi theo cá nhân quả của con, con tác ý con đẩy nó đi.

Thưa Thầy bây giờ con vẫn biết là mỗi khi thân mình nó đau, hoặc là tự nhiên con

đang ngồi bình thường vẫn biết là hơi thở, Con thấy nó vẫn đến đi thì con chỉ nghĩ là hiện giờ nhà có cái công việc nó đang; lúc con đi thì gia đình không muốn cho con đi lâu mà, chỉ đi khoảng 3, 4 tháng thôi. Lúc ấy con lại nghĩ là thôi bây giờ con đánh liều là con cứ ở, con không về nữa, thì con bắt đầu con lại có cái suy nghĩ đó, nó triền miên cái đấy thì con lại tác ý con bảo: nếu mà về thì nhân quả, đó là nhân quả con suy xét để con yên tâm thì không vướng vào cái chỗ là bốn tháng hay ba tháng, mà mình cứ làm; hiện giờ tu là biết được giờ nào là biết cái giờ này còn lúc nào về thì lúc ấy hăng hay, nhưng không cần phải nghĩ đến mấy tháng, thì con lấy cái nhân quả con quán thì con bạch Thầy như thế là tu Tứ niệm xứ ạ?

[Trưởng lão]: Không phải con, khái niệm đó nó sẽ vô nữa, nó không có hết đâu. Tại vì bây giờ trong nhân quả thì nó phải có sự hiểu biết chứ không thể vậy. Bắt đầu bây giờ nó nghĩ, ở trong gia đình mình đi thì mình nghĩ rằng mình đi ba tháng, 6 tháng vì nó còn công việc không thể bỏ được.

Do đó sau khi mình ngồi đây thì cái miệng đó nó khởi ra, bây giờ ý của mình là mình ở đây tu chùng nào to xong mình mới

về, nhưng mà bây giờ cái hoàn cảnh gia đình của mình như vậy thì được, do ý của mình mình muốn đi về đó, thì mình phải tìm cách mình giải quyết chứ con. Bây giờ viết một bức thư, hai hoặc gọi điện thoại, con viết một bức thư, con nói rõ một cái lớp học như thế này, mà còn đủ cái duyên mà về đây, thì xin những người thân ở gia đình của mình, các bạn của con hãy cố gắng giúp đỡ cho con tu học cho nó tốt cái lớp học này, nó không lâu đâu, mình nói vậy đó; để cho gia đình người ta biết cởi mở, ở ngoài đó người ta là người ta không có mong chờ mình, và khi người ta mong chờ mình là đi giải quyết một cái gì đó chỉ có mình giải quyết thôi, người ta cứ tin tưởng dựa lưng mình thôi, người ta không có ngờ là người ta có thể giải quyết được. Thay vì mình nói cho người ta hiểu biết được là cái lớp học rất là quan trọng, quan trọng cho một đời người, mình làm cho người ta phải vui vẻ để mà chấp nhận cái chuyện làm của người ta để cho người ta giải quyết gia đình. Thì khi con viết bức thư rồi thì đó là con đã xả được cái tâm của con rồi đó, con ngồi lại tu con không lo gì.

Mà nếu mà ngoài kia có bức thư thư trả lời nữa mình chắc chắn là con: thôi bà

cứ yên tu đi, tôi ở ngoài này tôi lo tất cả mọi chuyện, bà đừng có lo gì nữa hết, Một đời người mà có được cái lớp học như thế này thì đó là hạnh phúc lớn cho bà, mà bà đủ duyên và đi tu như vậy là tôi rất mừng. Lúc mấy giờ thì con còn có lo gì nữa đâu, cái miệng đó nó sẽ bị dẹp mất đi, nó hết.

Còn nếu mà con cứ âm thầm mà con tự giải quyết con vậy đó, thì cái niệm đó nó sẽ tới lui, mà nó tới lui, mà nó tới lui thì nó làm động con, thì con cũng không giải quyết được đâu. Cho nên phải giải quyết nó hẳn hoi đàng hoàng, nhân quả mà không có được mình ngồi đây mình quán thông với nó được đâu, mà mình phải giải quyết nhân quả, tức là chuyển biến nhân quả đó con.

Đó, cái vấn đề của con thì con phải chuyển biến, nếu mà con quyết tâm con học thì con sẽ viết bức thư nói rõ chuyện cho gia đình biết. Một đời người không dễ gì có được có lớp học như thế này, để đào tạo cho mình thật sự để đi vào con đường giải thoát, làm chủ bốn sự đau khổ. Đời rất hiếm mấy con mấy con biết rằng cả bao nhiêu thế kỷ mà bây giờ có được lớp học như thế này, chúng ta phải ngồi trên ngọn sóng chứ không phải là dưới ngọn sóng được phải không, chứ

không phải dễ đâu.

Bây giờ các con tưởng là các con bình an sao, các con chưa đâu, các con sẽ biết rằng các con đang ngồi trên những cánh ngọn sóng thần, nó dập mấy con xuống chừng nào không chừng, đừng mấy con tưởng yên đâu không có dễ đâu.

Cho nên vì vậy cái nỗi lo lắng của Thầy, không biết ngày nay nó được yên như thế này ngày mai không biết mấy con có chịu đựng nổi ngọn sóng thần này không? vậy thì mấy con mới biết rằng quý giá vô cùng,; Vô cùng từng phút giây tu tập chứ không phải là không vô cùng đâu. Cho nên nó có nhiều cái mà có thể chúng ta thấy nó rất là khó khăn, nhưng mà chúng ta nỗ lực, và đồng thời chúng ta có những tư hướng giải quyết, có những hướng giải quyết giải quyết cho tốt.

Con hỏi gì con? rồi, bây giờ thôi bên đây đi, mấy người kia, Con có nói gì không con

[Tu sinh]: 18:25 (Không nghe rõ)

[Trưởng lão]: Bây giờ con ngồi xuống đi, Thầy sẽ hướng dẫn cái chỗ này cho con tu tập. Bây giờ cái thời gian mà con nhiếp tâm, nó thừa sức của con rồi, nhưng mà

trong cái sự nhiếp tâm của con thì bây giờ con kiểm điểm lại coi cái ý thức của mình mà làm chủ được cái tâm định tĩnh mình, cái tâm mình định tĩnh trước những cái ác pháp, mình xếp lại coi mình có dao động trong những cái ác pháp không, nếu mà thật sự tâm định tĩnh, và mình xét được cái sức mà mình kéo dài được cái thời gian đó mà không có niệm thì tức là an trú được, con hiểu không. Bây giờ con ngồi suốt 1 giờ 45 phút hơn cái tiêu chuẩn, cái tiêu chuẩn nó có 30 phút thôi, cái tiêu chuẩn để nó định tĩnh, thừa sức đẩy lùi các bệnh trong tâm chúng ta, thì an trú và nhiếp tâm an trú thì nó có 30 phút là chúng ta đẩy lui được bệnh rồi đó. Nhưng bây giờ chúng ta hơn cái sức đó rồi. Con 45 phút, 1 giờ, 2 giờ rồi thì cái sức nhiếp tâm như vậy các con hơn rồi, các con khỏi cần phải tu nữa, nhưng mà mình biết mình có lọt trong tướng hay không, mình xét qua mình, mình thấy trước những cái ác pháp nó động, mình bị động tâm thì tức là mình chưa ly dục, ly ác pháp thì sức định tĩnh này có phần bị tướng, con hiểu không, có phần bị tướng; mà bây giờ mình tu thì mình cứ bị tướng, chứ không có làm sao không, bởi vì mình nhiếp tâm là mình lọt trong tướng, thì nó không niệm; mà nó

không niệm thì mình lấy cái gì mình xả, con hiểu không.

Cho nên vì vậy đó Bây giờ mình xét lại, thì lúc bây giờ cái Định Vô Lậu con càng triển khai ra, triển khai ra áp dụng ra, triển khai áp dụng trong đời sống của con, con thấy con bình tĩnh trước những ác pháp, trước những đối tượng nào đó, con hoàn toàn con thấy tâm con bất động thì đó là con đã ly dục, ly ác pháp con hoàn toàn, và cộng với cái thời gian mà con được an trú,; thì lúc bây giờ cái chỗ an trú thay vì nó bị Tưởng, vì con ly dục, ly ác pháp cho nên nó mất tưởng rồi, nó hết cái tưởng rồi. Cho nên hai cái này con trở về con tu Tứ niệm xứ, thì một thời gian sau, 7 ngày là chính đạo chứ không lâu đâu; Nó không có lâu đâu bởi vì cái căn bản của nó định tĩnh,;và đồng thời cái Định Vô Lậu mình quán xét, mình tư duy, mình áp dụng, hàng ngày mình đã quán xét được như vậy tức là mình Minh rồi mấy con, cho nên từng tâm niệm của mình mà nó có cái ác pháp ở ngoài nó tác động vô, mà mình thấy mình bất động, tức là mình không bị dao động rồi và ác pháp nào cũng không dao động tôi thấy tôi bình an vô cùng, qua cái sự hiểu biết tôi từng học được cái tri kiến giải thoát

này mà, cho nên tôi thấy tôi bất động hoàn toàn tức là tôi ly dục ly ác pháp hoàn toàn thì sự thanh thân tôi, Ngồi 12 tiếng đồng hồ tôi ngồi chơi, hoặc là tôi nằm 12 tiếng đồng hồ rất là định tĩnh hoàn toàn, bởi vì mình có cái thời gian nhiếp tâm định tĩnh mà không có niệm, nhiếp tâm, an trú tâm được rồi mà, các con hiểu điều đó các con hiểu điều đó .Cho nên bây giờ, với con là chỉ còn có cái thời gian rất ngắn nếu mà điều kiện tu tập đúng, triển khai toàn bộ cái tri kiến giải thoát của mấy con bằng các pháp quán nữa là các con xong. Mà cái khả năng của con từng những cái bài đọc, bài viết của con mà được đọc ra cho huynh đệ nghe đó, thì cái môi trường của các con con viết nó không sai đâu, và đồng thời, con cứ theo đó mà con viết, thì con áp dụng những cái hiểu biết của con vào trong cái tâm của con, con sẽ xả tâm, và con xả tâm được thì cái sự chứng đạo không khó, chứng chân lý không khó đâu, không có khó khăn, bởi vì con đường này nó cụ thể, nó rõ ràng lắm.

Và đồng thời, các con bởi vì Thầy nhìn vào ở nơi các con tuổi trẻ mà các con có đủ khả năng tri kiến giải thoát như vậy, thì thì cái sự nhiếp tâm của các con chỉ cần đúng

thêm một chút xíu thôi thì mấy con sẽ đạt đạo rất nhanh chóng không có khó khăn. Bởi vì các con kiểm lại coi, những ác pháp nó động mà mấy con không động tâm, bởi vì cái tri kiến của mấy con có ở đây, chứ đâu phải là các con đang vô minh, các con đang minh mà, làm sao mà ác pháp tác động được con, mà nó tác động được con thì con biết tri kiến của con chưa biết cách áp dụng, các con có hiểu mà chưa biết áp dụng, thì bây giờ các con cứ áp dụng vô mà áp dụng vô thì đó là ly dục, ly ác pháp chứ gì; mà ly dục, ly ác pháp xong, thì các con xong chuyện. Bởi vì đạo Phật có ly dục, ly ác pháp để bắt động tâm thôi, mà đạt được cái mục đích bắt động tâm thì chúng ta đã thành tựu rồi đâu còn khó khăn gì nữa.

Đó, thì mấy con biết là Thầy biết có nhiều người ở đây có cái trình độ, nhưng mà vì nó lọt trong tướng thôi, nó chỉ một chút xíu trong tướng thôi. Và bây giờ cái phần mà quán xét để mà xà cái tâm chúng ta thì chúng ta biết áp dụng cái Định Vô Lậu; mà áp dụng cái Định Vô Lậu thì chúng ta tâm vô lậu chứ gì. Còn bên kia định tĩnh thì chúng ta đã định tĩnh rồi.

Cũng như bây giờ mấy con thấy mấy

con đi kinh hành đi 30 phút, 1 giờ có khi không có niệm, mà các con lọt trong tướng đó, Thầy biết. **Bởi vì nhìn qua cái Định Vô Lộ thì xét biết các con chưa ly dục ly ác pháp hoàn toàn, cho nên bây giờ giúp cho các con triển khai cái Định Vô Lộ, thì lúc bấy giờ các con triển khai được cái tri kiến của mấy con thì ác pháp ở trong tâm con, những sự ham muốn, những nổi tức bực, những lòng đau khổ của con nó sẽ bị cái tri kiến đó nó sẽ hóa giải hết, nó chuyển hết mấy con. Các con tu đi rồi các con sẽ thấy cái tri kiến của các con nó chuyển hết, các con sẽ được bình an vô cùng.**

Cho nên đây là một cái phương pháp rất tuyệt vời mà Đạo Phật đã đưa ra bốn cái loại định định Chánh Niệm Tỉnh Giác, tức là đi kinh hành mấy con; định sáng suốt mấy con, thư giãn; rồi Định Niệm Hơi Thở; rồi Định Vô Lộ, thì cái Định Vô Lộ là cái định tuyệt vời nhất ở trong bốn cái loại định này, nó làm cho tâm chúng ta vô hậu để chúng ta chứng đạt quả vô lậu tức là quả a-la-hán, để chúng ta chứng đạt được cái chân lý thanh thản an lạc vô sự, thì con đường chúng ta rõ ràng rồi.

Bây giờ mấy con có cách trị kiến mà mấy con không biết áp dụng vào mình thì mấy con quá dại, đã hiểu biết đúng như thật rồi tại sao, mình không xả tâm, ở bên đây là giải thoát Tại sao cứ nhảy qua bờ bên đây mà ở, thì như vậy mình có phải là người điên đảo không, mà mình là người đang hiểu biết chứ đâu phải là người không hiểu biết. Ở đời người ta không hiểu biết cho nên người ta không có biết bờ bên kia, mà vì vậy mà người ta ở bờ bên đây người ta chạy theo đục lạt. Còn mình là người Minh rồi, mình hiểu biết rõ ràng bên kia là giải thoát, tri kiến của mình đã xác định rõ ràng, cụ thể, thực tế như vậy rồi thì mình đâu có điên dại gì mà mình không xả tâm, để cho tâm mình đau khổ có đúng không mấy con.

Cho nên ở đây Thầy triển khai ra rồi, nếu mà mấy con còn giận hờn, phiền não, đau khổ thì mấy con chỉ còn là người điên đảo thôi, người điên, người trí ai ngu gì mà để mình khổ đau như vậy, các con hiểu không. Bây giờ Thầy nói mấy con còn phiền não trong lòng mấy con, mấy con có điên không, mấy con có hiểu không mà mấy con để cho tâm mình điên đảo như

vậy, thì Thầy thử hỏi mấy con mấy con trả lời được đi. Mấy con đã hiểu rồi, tại sao mấy con biết cái chỗ đó là đau khổ, mấy con ôm ấp trong lòng mấy con, đâu phải diên gì mấy con ngu vậy, phải không, mấy con hiểu. Minh Minh rồi, mình hiểu biết mà mình ôm cái lòng đau khổ mình, mình phải xả nó.

Cho nên mấy con thấy Chứng quả A La Hán không khó đâu, Thầy dạy lớp này nó không có khó đâu, Thầy nói Thầy đã bảo đảm với mấy con mà, nếu không chứng thấy đốt sách Thầy bỏ, Thầy không dạy nữa. Thầy biết rằng Thầy dạy mấy con sẽ có chứng, nghĩa là chứng chân lý giải thoát hoàn toàn vô lậu chứ không không, vì cái chi kiến này nó sẽ giúp mấy con vô lậu hoàn toàn, chứ không phải mấy con nhiếp tâm để hết vọng tưởng để mấy con chứng đạo đâu, không phải đâu, cái điều đó không phải đâu; nó chỉ định tĩnh mà thôi.

Đó, Thầy giúp cho mấy con thấy được con đường đi đó mấy con rất rõ ràng, chỉ còn bây giờ mấy con biết áp dụng mà thôi. Bây giờ triển khai cá nhân quả như vậy, bây giờ mấy con biết áp dụng là ấy con thấy nó an ổn rồi, có sự an ổn, chưa đâu mấy con

học nữa chứ đâu phải nhiều đó đủ rồi, còn nữa.

Rồi, bây giờ mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không con

[Tu sinh]: 25:50 Đi kinh hành đó Thầy, khi con đi thì con nhìn lại cái hơi thở mà... nó vẫn thanh thản.

[Trưởng lão]: Được con cái đó tốt, con đi con cứ biết đi thôi cảm nhận cái bước đi

[Tu sinh]: Dạ cảm nhận cái hơi thở

[Trưởng lão]: Không con, không cần chỉ biết bước đi là tốt, đó là cái đi để mà phá hôn trầm.

còn con

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy, con tập tại nhà, thì qua thời gian các con thì ... nhưng trong đó con ... thì sách của Thầy là con đã được tu hành, thí dụ như là Chánh Niệm Tỉnh Giác, thì thường thường ở nhà con là hay ồn ào, thì con chỉ 6 giờ, 7 giờ tối đến 10 giờ; sáng từ 3 giờ đến 6 giờ đó là con ... thì ở nhà con chỉ tập bằng 20 bước và 5 hơi thở, thì hôm nay cũng là được; xin Thầy cho con được biết là có phải 20 bước, và 10 bước là tỉnh thức và sau đó là tiếp 10 bước đó nữa,

thì nhưng mà thường thường thì con tập ngồi xuống tỉnh thức xong rồi là đi 10 bước sau quay trở lại 10 bước ngồi lại năm hơi thở thì đó là con thường làm như thế, mà tét đó là sáng suốt thì con cũng có tập. Thí dụ như là tâm thanh thản an lạc vô sự, trong khi... thoải mái và khi đó là cái câu đó thì thường thường con xen vào trong Định Sáng Suốt; hoặc là” tâm tôi luôn sáng suốt như ban ngày, hoặc là tâm tôi luôn sáng suốt như ánh mặt trời”, ngồi trong thì có những câu tán ý như vậy thì trong sáng suốt có được hay không, xin Thầy chỉ dạy.

Cái thứ ba thì Định Vô Lậu, quan sát của nhân quả ,hoặc là bạch Phật xong là cũng như là cái quán xét về thực phẩm hoặc quán xét pháp thì chúng con quán xét xong thấy rằng ví dụ như là Tứ niệm xứ, chúng con thấy rằng Tứ niệm xứ đó con quán xét rằng: thân này không phải là ta, thân này không phải của ta, thân này không phải tự ngã của ta, thân này là do duyên hợp của nhân quả, thì cái thân này không phải của ai cả thì đó là con cũng quán xét ra được những vấn đề đó và con thấy rằng bản thân mình không phải là ai sinh ra mình cả mà chỉ có đất nước gió lửa sinh ra mình để tạo

ra cái con người cho mình hiện nay.

Tiếp đó thì Định Niệm Hơi Thở, con cũng xin phép Thầy đây là nhà con, thì cũng qua Thầy từ bi hỷ xả cho con ở nhà con theo. Bởi vì sách của Thầy dạy thì con lại Định Niệm Hơi Thở bằng là quán ly tham là trong đó trước tiên là cảm giác toàn thân, sau đó là quán ly tham, quán ly sân, quán li si. Và từ bỏ tâm tham, từ bỏ tâm sân, từ bỏ tâm si, và quán diệt tâm tham, quán diệt tâm sân, quán diệt tâm si. Sau đó hết vòng đó thì con tiếp tục quán tiếp Tứ niệm xứ; thân, thọ, tâm, pháp thì cái đó có quán hay không thì Thầy chỉ dạy cho nhà con. Thì trong lúc con quán được, Nếu thanh tịnh được tâm con quán được 30 phút, 40 phút thì cái này cũng xin Thầy chỉ dạy, nhà con hôm nay rất sung sướng được dự lớp này, cho con được tham dự như này, con thấy là trong người rất chi là hồ hởi, phấn khởi, để nói tiếp cho... thân con mà sau, cũng như cái kiếp mai sau đây, con rất là hạnh phúc thì đó là cũng ...

[Trưởng lão]: Điều mà con trình bày, con tu không có sai cái gì hết, nhưng mà đó là những cái phương pháp đầu tiên, mấy con như là cái người học sinh mà cái lớp phổ thông, học tất cả những cái phương

pháp hết. Bây giờ mới là chuyên sâu, bây giờ cái lớp này là lớp chuyên sâu, hồi đó thì Định Vô Lậu thì mấy con cũng quán tùy theo mỗi người, người nào cũng quán vô lậu chút chút được hết, nhưng mà sâu thì không sâu. Còn bây giờ mới đi sâu, bây giờ mấy con lên đại học rồi đó sắp sửa làm ông kỹ sư, hoặc làm ông bác sĩ, làm ông luật sư rồi, chứ đâu có còn là học sinh lớp 11, 12 đâu có phải không. Không phải là traу dôi cho mấy con cái kiến thức chung chung, mà những cái lớp từ xưa đến giờ mà con đọc trong sách như thọ Bát quan trai, hay Thiền căn bản thì đó là những cái lớp học phổ thông, cho nên những cái pháp đó thì mấy con tu không sai chút nào, mấy con tác ý như hồi nãy cô Diệu Đức, có phải không con?

[Tu sinh]: con Diệu Tâm.

[Trưởng lão]: Diệu Tâm! Con tu thì con lấy những cái bài học của những cái lớp tiểu học, hoặc là trung học mà con đưa vào trên đại học thì đâu có đúng con, bởi vì con còn quán ly tham, sân, si từng bước từng bước, đó là cái chung chung của cái lúc mà mình còn học ở cái lớp phổ thông, các pháp của Phật để cho mình thấm nhuần những cái pháp nào là mình cũng biết cách.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy, bây giờ con quán mà nó thành, nếu mà trong con mà con đi đâu, con làm, bắt đầu con ở nhà con đi chợ hoặc là con đi tập thể dục, khi con bước chân là trong đầu con đếm.

[Trưởng lão]: Đền nổi nó ăn sâu như vậy quá rồi.

[Tu sinh]: Con muốn xả thì bạch Thầy là.

[Trưởng lão]: Bây giờ lên cái lớp cao hơn này thì kể như bỏ hết những cái lớp dưới đi, chứ nó không phải, đi sâu vào cái phần chuyên môn rồi con. Khi mà con muốn bước đi mà con xả nó con bảo: Đừng có tác ý cái kiêu này, tao tác ý chứ mày không tác ý, mày biết cảm nhận cái bước đi mày mà thôi, con xả lần nó sẽ hết, và đồng thời tới đây con sẽ tu tập Cái Định Vô Lậu, quán xét làm những bài kỹ lưỡng, hẩn hòi, đàng hoàng, dựa đúng theo cái tiêu chuẩn Phật đã hướng dẫn, như nhân quả con người thì dựa vào cái tiêu chuẩn của thập thiện mà mình viết, nó không sai lạc, rồi mấy con viết trong đó, rồi từ có mấy con. Viết bài thứ nhất mấy con chưa có thấy hay đâu, viết bài thứ hai thì tức là mấy con sâu hơn làm cho mấy con thấy

hay lắm, lần lượt rồi mấy con sẽ thấy thấu suốt được cái lý của nhân quả, của cái đời mình rồi những cái bổ chuyện xảy ra trong cái đời sống của mình từ hồi nhỏ cho đến lớn, mình nêu ra để cho mình thấy được cái nhân quả của chính bản thân mình, chính là cái chỗ đó là cái chỗ mấy con xả tâm. Và sau cuối cùng thì mấy con biết áp dụng, cho nên những ác pháp bên ngoài nó không tác động vào, mấy con áp dụng được cái khác vô lậu để tâm mình hoàn toàn thanh tịnh. Còn cái vấn đề mà tập Ông chung về Tỉnh thức chánh niệm thì lúc bấy giờ là Thầy hướng dẫn từng chút từng chút mấy con. Cho nên mấy con nói những cái điều mấy con tu tập không có sai chỗ nào, chính cái đó là những cái căn bản, để bây giờ mấy con đi lên trên những cái lớp chuyên môn này, mấy con sẽ đi vào tâm định tĩnh, nhu nhuyễn, dễ sử dụng, mà nó không bị lọt trong tưởng, còn trước kia thì mấy con dễ bị lọt trong tưởng, nhưng mà lọt trong tưởng không sao, nó không có đến nỗi mấy con điên đầu mà sợ, nhưng mà có khi cũng dễ bị điên lắm chứ không phải không, đi xa hơn chút nữa dễ bị điên đó. Bây giờ thì mấy con không có bị điên đầu, không có người nào mà điên đầu Thầy nhìn cái mặt chưa có người nào mà mát mát, còn

tỉnh chứ không có mát.

Rồi con, con hỏi gì?

[Tu sinh]: con Kính bạch Sư Ông, con muốn biết cho nó rõ, nhiều khi con không biết là chẳng hạn như ham tu quá cũng dục, lúc con ngồi con viết bài tới 10 giờ là đi ngủ, mà nó không chịu ngủ, mà con nói: không được, Thầy nói đúng giờ phải ngủ, thế là con nằm con gác tay lên trán suốt cả đêm con thấy con khó lắm, khó mà muốn viết, nhưng mà lại hết giờ rồi, thành ra cứ nằm đó rồi con lại tác ý là: “thân ngủ, tâm không được ngủ” thế là nó cứ tỉnh táo quá mà không biết làm gì, con chim hót hay làm gì mình nghe hết trơn, mà giờ không biết làm sao, thì cái đó có phải dục không sư ông?

[Trưởng lão]: Nó cũng dục đó con, tại vì thí dụ như bây giờ trong cái trạng thái con ngồi viết mà bây giờ nó hết giờ rồi, bởi vì mình tập đúng không phi thời, giờ tu là tu mà giờ nghỉ là nghỉ, mà nó không nghỉ bảo phải nghỉ, nó không ngủ bảo ngủ; cái giờ nào ra giờ lấy tập làm chủ cái ăn cái ngủ.

[Tu sinh]: Nhưng mà nó bị ức chế Sư Ông? Làm sao con phải ly nó như thế nào?

[Trưởng lão]: Trong cái này là mình

dùng cái pháp mà điều khiển cho nó ăn, ngủ chứ đừng cho phi thời thôi, chứ mình không có dùng cái pháp mà ức chế bởi vì nhiều khi nó tỉnh quá rồi nó không chịu ngủ cho, tu tập cái pháp nó tỉnh; cho nên vì vậy mà, bây giờ thôi đừng tập.. nữa, như vậy nó làm cho mình mệt mỗi bây giờ tôi mình sẽ phí sức quá nhiều mà tu không có chất lượng, tu tới cảm chừng thôi, cho nên cái giờ ăn rồi ngủ cho mình đúng, đúng cái giờ giấc con. Khi mà mình tu cái Định Vô Lậu, bây giờ này ngồi mình viết, cái dòng tư tưởng của mình suy tư bây giờ nó chưa hết, mà bây giờ nó còn muốn viết nữa, nó còn tỉnh bơ nó muốn viết nữa, Mình dừng lại liền tức khắc, mình dừng lại liền, mình bảo: Ở đây, bây giờ, hết giờ của mày rồi, thì phải nghỉ, và đồng thời mình đi nghỉ con tập như vậy vài ba lần; năm ba lần, một tháng, hai tháng rồi nó quen, tới chừng con cứ giờ đó, Rồi tới giờ làm việc con thấy nó tập trung nhanh lắm...

[Tu sinh]: Con kêu nó ngừng cái nó ngồi nó nhìn đồng hồ nó cứ đến 12 giờ, một giờ, một rưỡi, nó cứ bùng lên ngả xuống, bùng lên, ngả xuống, nó không dám viết nhưng mà nó cứ giục dậy, giục dậy ngó đồng hồ cho tới 2 giờ thì nó khó lắm Sư Ông.

[Trưởng lão]: Con cứ nằm xuống, con tắt đèn, con bảo phải đúng 2 giờ dậy bây giờ đi làm may không ngủ thì cứ nằm đây, mai một rồi may sẽ nghe lời tao may ngủ, con phải tập nó con cho nó quen, cái gì mình cũng gặp được hết, từ cái tập ngủ nó cũng quen, cho nó ngủ mấy giờ là nó ngủ mấy giờ, như Thầy bây giờ Thầy bảo ngủ thì nó nằm xuống nó ngủ, nó không phải là thức, mà Thầy bảo bây giờ thức là nó thức. Bởi vì mình đã điều khiển được nó rồi, mà điều khiển được nó từ ngay lúc đầu mình đã tập luyện mới được con.

[Tu sinh]: Con chưa hiểu là “thân ngủ mà tâm tỉnh thức” là như thế nào? cho nên con mập mờ, cho nên con cũng không biết là thế nào là thân ngủ, thế nào là tâm tỉnh thức, cho nên con cứ dập dờn giữa hai cái chuyện ấy.

[Trưởng lão]: Con chưa biết, để Thầy giải thích cho con hiểu, ngồi xuống đi con.

Thật sự ra cái người mà cái tâm tỉnh thức rồi thì họ không ngủ, họ không có ngủ, cho nên mình bảo nó ngủ nó cũng không ngủ vì cái tâm nó luôn luôn nó tỉnh không có ngủ. Còn cái người mà nó chưa có được

sự sự tỉnh thức, thì cái thân mà nó ngủ, thì 6 căn mắt, tai, mũi, miệng, thân, ý nó không hoạt động nữa, thì lúc bấy giờ cái tâm của họ nó không ngủ đi nữa, nó cũng phải ngủ thôi bởi vì nó quên mất rồi nó không có tỉnh, còn mình đã tập tỉnh rồi nó tỉnh, cho nên nói nó tỉnh chứ sự thật ra nó không có ngủ, là tại vì nó không có mê. Còn cái tâm của mình nó đang mê, cái thân của mình nó đang ngủ thì nó lại mất nó không biết, còn không thì cái tướng nó lại hiện ra, thì mình bị giấc mộng chiêm bao, cho nên nói thân ngủ mà tâm không ngủ, cái đó là cái sự điều khiển của mình nhưng mình tập cái sức tỉnh thức của mình, mình tập tỉnh thức nó mới không ngủ.

Chứ còn bây giờ con bảo: cái thân nó ngủ mà cái tâm nó không ngủ, mà con chưa tập tỉnh thức thì nó vẫn ngủ con, con chỉ tập tỉnh thức thôi thì nó vẫn ngủ con, con đi kinh hành thôi

Cũng như Thầy Chân thành bây giờ, Thầy không ngủ là tại vì cái tâm nó tỉnh, nó tỉnh nó không ngủ, bây giờ có nằm đó, cái thân nó nằm đó thì Thấy cái thân nó ngủ chứ còn cái tâm nó tỉnh.

[Tu sinh]: con Kính Bạch sư, lúc mà con không ngủ được, con tỉnh thức Nhưng mà con em nó ngủ, nó không chịu Ngủ thế là con tập nó riết, rồi khi mà con ngủ được thì con thấy con mệt lắm, ngủ rất là mệt, ngủ dậy là con mất luôn cái dòng tư tưởng đó luôn rồi con mệt mỗi lần, còn con không ngủ thì con thấy con khỏe. Giờ con không biết làm sao, con cứ nằm xuống, con nằm tức là con nằm nghỉ ngơi con năng nghiêng vậy con nghỉ ngơi, con kê, con bất động, tức là nó ngủ đó con? Con để cho cái thân con nó nằm yên vậy đó, còn cái tâm thì nốt tỉnh, cho nên vì vậy mà một lúc lâu con thấy rõ ràng cái thân của con nếu mà hơi thở nó mạnh chút xíu Tức là nó đang ngủ, con biết liền nó đang ngủ, bởi vì nó có cái dạng nó ngủ còn nếu mà cái thân con không ngủ thì nó lăn qua lộn lại, nó không có nằm yên được còn nếu mà nó ngủ thì nó nằm yên mà cái hơi thở nó mạnh hơn là khi mình thức..

[Tu sinh]: vậy nó lăn qua lộn lại nó mệt lắm,

[Trưởng lão]: nó mệt vì cái thân nó không ngủ, còn cái thân mà nó ngủ rồi mà cái tâm nó tỉnh, nó biết rất rõ chứ nó không có mệt. cho nên vì vậy mà nếu cái tâm con

mà nó tỉnh được thì con đừng có ép nó đi ngủ, nó ngủ rồi nó ngủ quên đó tức là nó trở về si, nó mất tỉnh đi. Kệ nó để nó tỉnh được thì tốt hơn.

[Tu sinh]: Để nó muốn làm gì nó làm.

[Trưởng lão]: Minh cứ bảo cái thân ngủ đi, Thì cái thân nó nằm yên nó ngủ, khi mà nó nằm yên rồi mình thấy nó không nhúc nhích nó không có bị lặn qua lộn lại nữa mình biết nó đã ngủ, nó rõ lắm Nhận xét cái thân ngủ nó dễ lắm con, nó nằm đó mà thấy nó ngáy nó cũng biết nữa chứ không phải không? Nghĩa là cái tâm nó mạnh nó đến mức độ cái hơi thở mạnh lên nó biết Ừ mà ngủ máy thở đó nó biết nó đã nói ở trong đầu nó, mà ngủ mà thở đó, con khi nào đó nó tỉnh rồi con sẽ thấy cái thân mà nằm yên nó ngủ, con thấy rất rõ, nó làm như là cái tâm mình nó đứng ngoài nó nhìn cái thân mình ngủ, nó không phải, Nó không phải xuất hồn đâu, nhưng mà Tại nó cảm nhận, nó cảm nhận cái thân nó ngủ.

[Tu sinh]: Vậy là ly dục rồi, ly cả cái dục tham.. luôn.

[Trưởng lão]: Nói chung mình liên tục là không có còn ham, chứ mình ham Tu

là nó cũng còn dục đó, ,cái dục là như vậy. Mình ham tu hơn một chút xíu là mình cũng bị dục. Bây giờ mình tu tốt quá Thôi bây giờ 10 giờ còn tốt quá, thôi ráng thêm 30 phút nữa, giờ đó thì coi như là con bị tham, mà tham thì không ly, cả dục tu mấy con.

[Tu sinh]: cái ác sát đó sửa ông thế dụ như là, thật ra con ngồi con ngồi con xét con thấy con còn là thiện pháp thì như thế nào a, con bị ức chế, tại vì nếu mà con không thấy ác pháp, con thấy thiện pháp là con muốn đi làm cái thiện pháp đó.

[Trưởng lão]: cái ác pháp đó, là khi nào mà con thấy ác pháp là nó tác động làm cho thân con hay là tâm con nó bị cái tâm thì phiền não, nó lo lắng nó sợ hãi, nó giận hờn, nó nhớ thương cái này kia, đó là ác pháp của tâm.

mà ác pháp của thân thì nó bị đau nhức, nhức mỗi một chỗ này, chỗ kia, là ác pháp, là ly những cái đó đâu ra, còn không có thì thôi Không có gì hết, bởi vì cái ác pháp nó có hiện tượng để chúng ta cảm nhận được cái hiện tượng đau khổ đó, gọi là Pháp.

[Tu sinh]: Chẳng hạn bây giờ con thí dụ một trường hợp, nó xảy ra và con cũng

sám hối luôn là tại vì thí dụ như con thấy có một người cần giúp đỡ, thì con giúp đỡ, mà khi con giúp đỡ thì đó là thiện pháp bởi vì con lấy cái kinh nghiệm con ra con giúp đỡ, thì con xét đó là thiện pháp, nhưng mà nếu mà còn giúp đỡ, gặp người đó thì con mới giúp đỡ được, chẳng hạn như là con cô Tập, thì đang học đại học, mà bây giờ thì nghỉ ba lại muốn cho đi về, để mà học tiếp đại học cho hết, mẹ thì muốn cho cô ấy ở lại tu, con thì con có một cái giải pháp, là con biết là đại học lưu lại một năm kết quả học tập mình có thể lưu lại một năm, kết quả học tập mình bảo lưu một năm, cho nên con đem cái ý đó ra con muốn giúp, con nói là chuyện đó đơn giản lắm chỉ cần bảo lưu kết quả một năm, Nếu một năm mình sẽ chuyển đổi hết những cái thứ trong đầu mình, thì sau khi một năm là nó tiếp tục tu thì cứ tu, Còn không đủ duyên thì học tiếp, nó đơn giản lắm, khi mà con thấy cái đó thì cô tập nhờ con nói với con cô thì để xách tã, thì khi mà con nói thì con phá hạnh đực cư, con phải qua con giúp người ta như vậy Con có phóng dật không? hay là con tăng trưởng, sanh thiện, làm thiện, tăng trưởng thiện hay là con không làm hay là con phóng dật.

[Trưởng lão]: bây giờ Thầy giải quyết cho con phải không? Nếu như mà con ở khu vực sâu thì con không biết con của cô tập phải không, vì cái đó là nhân duyên con có, cái duyên nó không có, còn bây giờ con ở trước mà cái duyên như vậy, mà con biết như vậy mà con không giúp người ta thì trước cá nhân quả đó mà con không giúp, con giải quyết được thì tội cho người ta, thì nó có nhân duyên thì con giúp thì có gì đâu, không có gì đâu, Mặc dù là Con biết là con phá độ cư, nhưng mà con phá vì cái điều kiện lợi ích trong mọi người xung quanh, mà đây là chính đáng chứ không phải là, bởi vì cái nhân duyên đó nó có cái duyên nên nó ở gần nó mới biết chứ còn ở xa làm sao con biết được. trừ ra ở xa mà con biết con đến con nói chuyện, cái đó là lỗi của con rồi, con phá độ cư.

Còn ở gần mình biết, mà mình cứ ngậm miệng mình không nói ra một cái gì, mình im lặng mình không nói ra, tội người ta quá, phải không? Như vậy giữa hai người có hai cái ý, một người thì muốn tu, một người thì muốn về học, mà bây giờ mình biết được cái điều này mình muốn gợi ý cho mọi người trong gia đình người ta cởi mở, thì cái này

con làm vậy Đúng đó con.

[Tu sinh]: Như vậy là phóng dật không Sư Ông?

[Trưởng lão]: không phải là phóng dật đâu con, mà là trước cái nhân quả của người khác mà mình giải quyết được làm cho người ta không đau khổ thì đây là đem thiện pháp lại cho người, trong người thì cái đó là đúng chứ sao.

do đó, thì nói chung là về vấn đề mà giữ độc cư ở đây không phải là mình cơm, mà mình biết sử dụng đúng lúc, đó mấy con hiểu. mà nếu mà mình không biết sử dụng đúng lúc thì chính mình nói ra bị phóng giạt đó nó tạo thành cái môi trường sống động mình tu không có được, nó quá động, nó làm cho mình không yên ổn, nó làm cho tâm mình nó bị động cái này, nó bị động cái kia nó phóng giạt ra. Như vậy là sau khi con giải quyết xong, thấy gia đình cô tập quá an ổn, hai bên đều có cái thuận rồi, nó không có cái gì. Mình đem lại cái sự yên ổn cho người khác, mình thấy mình đi tu còn tốt nữa chứ có sao đâu.

Hôm nay, đó thì như vậy mấy con thấy trong cái vấn đề tu mình phải sáng suốt mấy

con.

Rồi, bắt đầu mấy con còn hỏi Thầy gì nữa không con?

Dưới kia mấy con hỏi,

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con tu pháp môn Chánh Niệm Tỉnh Giác con vẫn thấy nó khó khăn lắm Thầy, bởi vì khi mà con nhiếp tâm vào bước đi để an trú tâm thì con cảm thấy là hơi thở mình rất là nặng và cảm thấy mệt, rồi thì nếu mà buông ra thì vọng tưởng quá chừng nhiều rồi con không biết làm sao nữa Thầy, nếu mà nó hồi tưởng nhiều quá ...

[Trưởng lão]: Nó hồi tưởng nhiều quá, cứ nhiều là tốt con đâu có gì đâu, ai bảo con nhiếp tâm vào bức tranh nhiều cho mệt, con cứ nhiếp tâm để chọc cho nó ra mình dùng Định Vô Lậu mình quét thôi, phải không, con thấy mình dùng cái Định Vô Lậu mà quán, bây giờ mình dùng Định Vô Lậu mình quét thôi, phải không, con thấy không? Mình dùng cái Định Vô Lậu mà quán, bây giờ con Nhiếp tâm giờ đó, nghĩa là 30 giây mà vẫn có niệm này niệm kia khởi trong đó, nhất là mình nói chuyện quá khứ của mình, thì do đó con đưa cái đề tài ra mà quán cái chuyện quá khứ của con đi, trong Định Vô Lậu đi

quét nó. Ở đây mục đích chúng ta chọc hang cho cọt ra mà chúng ta bắt nó mà diệt nó chứ đâu có gì đâu mà sợ, con hiểu không? Thầy muốn cho mấy con tu đi kinh hành, hay hoặc là hít thở, hay hoặc là tu thân hành ngoại cảnh tay đưa ra, vô đều là mục đích là chọc cho cái tâm chúng ta đừng có ở trong cái hang mà nó lộ cái mặt ra, nó lộ mặt ra con mới dùng cái lưới của Định Vô Lậu mà chọc bắt nó hết, do đó co diệt sạch chứ có gì đâu, chứ bây giờ con đừng có nghĩ rằng con phải tu nhiếp tâm cho được 1 phút, 2 phút điều đó mấy con ức chế nó không tốt đâu mà con để cho nó ra.

Bây giờ con nhiếp tâm vô 1 phút, 2 phút cố gắng hết sức mình mà sao nó còn vọng tưởng, là tại con cố gắng hết sức mình cho nó mới mệt, chứ biểu cố gắng, à bây giờ tôi cúng nhiếp đây này, tao cho mày, tao chọc hang mày cho mày ra này, thì nó ra thì con sẽ quét nó, con hiểu không? thì do cái sự tu tập như vậy nó mới đem lại cái sự lợi ích thiết thực do chỗ xả tâm chứ không phải chỗ ức chế tâm, mà cái sự định tĩnh của con là bằng cái xả tâm chứ không phải là bằng nhiếp tâm đâu, con hiểu không?

[Tu sinh]: Tại vì nó khởi vọng tưởng

ra nhiều quá, mà nó làm cho con cảm thấy chán nản quá, con... đừng có vọng niệm, ý con là con cứ khởi vọng niệm hoài, con không an trú tâm.

[Trưởng lão]:Đâu cần, bây giờ con nít tâm mà an trú chưa được, thì con cứ dùng Định Vô Lậu mà xả thôi, thì cái đó con xả riết Định Vô Lậu là nó sạch, nó an trú, mà an trú rất đúng nó không bị ức chế đó con, chính cái chỗ này là cái chỗ mà cái người mà từ lâu quý vị chưa tu đó, như con giờ chưa tu ức chế tâm, nhiếp tâm chút nào hết, nó không có niệm, thì lúc bấy giờ con tu con mới thấy niệm, mà thấy niệm như vậy là con dùng Định Vô Lậu mà quét ra thì nó dễ dàng lắm, con đi vào đạo nó dễ, không có khó đâu con.

[Tu sinh]: Trước là chưa được học này tu là tu sai bây giờ sửa nó khó, sửa nó khó, mấy con bị nhiếp rồi đó, nhiếp vô nó không có niệm nữa, còn cái này người ta chưa có tu, bây giờ người ta ngồi vô người ta nhiếp nó có lời niệm ra, niệm ra thì mình dùng cái Định Vô Lậu mình xả, nó không bị mất cái thời gian, còn hồi đó tới giờ mấy con tu, mấy con nhiếp tâm ức chế.

071-(LCK-031C)

- * Vấn đạo tu vừa sức
- * Nhiếp tâm
- * Định vô lậu xả tâm
- * Nghị lực
- * Ái kết sử
- * Nhân quả
- * Trung Tâm An Dưỡng

---->>❖<<----

Mấy con còn hỏi thầy gì nữa không con?

[**Tu sinh**]: Minh quán nhiều quá, rồi sao mình xả cho hết.

[**Trưởng lão**]: Ừ, mình đặt cái niệm này rồi đó. Minh quán xét cái niệm này rồi thì nó ra một lượt hai ba niệm, để đó tao quán niệm này rồi tới niệm này tao sắp lớp cho. Nghĩa là tao phát số. Con phát số, số 1, số 2, số 3. Bây giờ số 1 tao quán rồi, tới số 2, số 3 tao quán nữa. Tao chịu khó tao quán Định Vô Lậu tao đã học rồi tao quán. Vậy nó yên tâm chứ không có gì. Cho mày ra cho nhiều

tao quán hết. Cũng như con phát thẻ để mà phát số để mà con bắt mạch vậy thôi. Có vậy thì nó sẽ hết.

[Tu sinh]: Con còn hai câu hỏi nữa.

[Trưởng lão]: Cái gì đó con

[Tu sinh]: (ồn, không nghe được vấn đạo)... Bạch Thầy con có câu hỏi con muốn thưa. Thầy không có cho đi qua, đi lại nhiều làm động người khác, nhưng mà thí dụ như con bị đau đầu hay là gì đó con muốn đi ra cánh đồng cái chỗ cỏ cây gì đó để cho nó bớt, con có được qua không?

[Trưởng lão]: Được chứ con, bởi vì cô Út đã làm cái cánh đồng chỗ cái cao su, chỗ cái vườn đó rộng rãi đó, con đi vòng vòng cái khu đó để cho nó thoải mái một chút, chứ nếu không ở trong đó ức chế đó. Cho nên con đi ra đó được chứ không sao đâu. Cô làm mấy cái đường đi đó con.

[Tu sinh]: Còn câu thứ hai nữa là thí dụ như con bị trúng gió hay bị cái gì mà con không có tác ý đẩy lui được thì con có thể nhờ một người nào đó cạo gió giúp con cái điều đó rồi con có thể nương nhờ.

[Trưởng lão]: Mới đầu con có thể thưa

nhờ được nhưng mà con sau này con nói như thế này, bây giờ cứ nhờ cạo gió rồi hoài nó quen đi, phải không? «*Bây giờ tao cho mày chết một bữa cho mày cảm mày chết đi, mày sốt mày cảm mày chết đi, tao nhất định là tao không cạo gió nữa, tao ngồi đây tao tác ý: thọ là vô thường, cái cảm này phải đi đi, cái nóng lạnh này phải đi đi, cái sốt này phải đi đi, không có được ở đây nữa*», rồi con cứ ngồi sừng sững vậy đó rồi con nhiếp tâm ở trong cái cánh tay con, hay là con nhiếp tâm trong hơi thở của con con tác ý. Bây giờ đây là Thầy dạy cho mấy con định tĩnh để mà nhiếp tâm an trú, để mục đích để mấy con đẩy bệnh. Bây giờ tụi con cạo gió được, mai một nhiếp được 30 phút rồi, các con nhiếp tâm, an trú trong đó rồi các con đẩy nó ra mất, phải không? Bây giờ thì còn cạo gió chút ít đi, mai một Thầy thấy được rồi thầy không cho cạo gió, không cho uống thuốc nữa, chết bỏ chứ nếu để bệnh nó còn hành con, hiểu chưa? Thầy không để cái bệnh nó hoành hoành mấy con đâu, mà bây giờ chưa nhiếp tâm được thì còn cạo gió chút ít, nhưng mà khi nhiếp tâm được rồi thì không cần cạo gió nữa, con hiểu không? Rồi, được rồi, yên tâm đi.

Con hỏi gì

[Tu sinh]: Con kính bạch Sư Ông! Thí dụ như mình bị hết hồn có phải là mình...

[Trưởng lão]: Mình giật mình mình hết hồn đó là cái trạng thái vô ký con, khi không mình giật mình cái.

[Tu sinh]: Không phải, tại vì con nhái nó nhảy vô, con đang ngồi nó nhảy vô cái con giựt mình một cái có phải phóng giật không ạ?

[Trưởng lão]: Không phải phóng giật đâu con, đó là cái trạng thái phản ứng tự nhiên của cái cơ thể con khi một con vật gì nó nhảy vô cái con giật mình đó là cái phản ứng tự nhiên của cơ thể con, chứ nó không phải phóng giật.

Nó phóng giật là như thế này nè, nó thấy cái vật đó bắt đầu nó nghĩ cái vật đó là nó phóng giật ngay liền, còn cái này con vật nhảy tới giật mình một cái đó là cái phản ứng tự nhiên của cơ thể con.

[Tu sinh]: Cái con chim nó nhảy tới nói đậu ngay cửa sổ chỗ con, con ... một cái con có phóng giật không Sư Ông?

[Trưởng lão]: Cái đó con phóng giật.

[Tu sinh]: Tại vì lúc đó con nghỉ ngơi, thành ra là nó nhảy vô con nói như vậy với nó.

[Trưởng lão]: Đúng vậy đó con, cái đó là con phóng giật, tại vì con chào nó là con phóng giật, tại vì con chào nó là con phóng giật.

[Tu sinh]: Còn nếu mình giật mình là mình không phóng giật?

[Trưởng lão]: à, không phóng giật con.

Rồi, mấy con ở dưới còn hỏi nữa không? Bây giờ mấy con còn hỏi gì nữa không con? Trời mưa, mấy con lấy cái micro mấy con nói nó nghe nó rõ được.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, con xin Sư Ông chỉ cho con... tu thiền con thấy cơ thể mình mệt mỏi.

[Trưởng lão]: Trong vấn đề tu thiền mà con thấy cái cơ thể mình mệt mỏi quá phải không? Như vậy là con tu quá sức con rồi. Thay vì bây giờ con tu từ 7 giờ sáng cho đến 10 giờ rồi đi khất thực, chiều 2 giờ tới 5 giờ, tối 7 giờ tới 10 giờ, rồi 2 giờ thức dậy

tu đến 5 giờ sáng, thì như vậy cái thời khóa đó nó không phù hợp với cái cơ thể con vì con ráng tu, nó quá sức, con phải giảm cái thời gian lại con sẽ không thấy mệt mỏi, chứ không khéo con mệt mỏi là con sẽ bị bệnh đó. Bởi vì mình dùng quá sức của mình tu rồi. Trong khi đó cái cơ thể của con nó cần phải có đủ cái sức khỏe, mà con dụng pháp tu con hao, con hao cái năng lượng con nó nhiều, cho nên vì vậy mà con lui lại.

Thay vì bây giờ 7 giờ tối con tu tới 9 giờ thôi con đi ngủ, đừng có tiếc, bởi vì tuổi con còn trẻ con phải tu từ từ con tăng lên, rồi cái cơ thể con nó thích nghi do đó nói không còn bị mệt mỏi chứ không khéo con tu tập mỗi mệt riết rồi con sẽ bị bệnh nó sai. Rồi 2 giờ mọi người thức dậy thì con 3 giờ thức dậy, rồi con tu tới 5 giờ. Rồi sáng thì 7 giờ con tu tới 9 giờ con sẽ xả nghỉ, người ta 10 giờ thì con tu ít. Cái sức khỏe của con, hiện bây giờ cái cơ thể của con là cơ thể đang lớn, nó đòi hỏi ở cái ăn, cái ngủ. Cái ăn con lại ít, cái ngủ lại ít nữa do đó nó sẽ làm cho cơ thể con, bởi vì nó đang phát triển mà nó bị hạn chế đi cho nên nó làm cho con mệt mỏi, cái sức phát triển nó không đủ cho nên vì vậy mà nó không được phát triển mà nó lại

bị sụt đi cho nên con lại ... để cho mình tu trong cái khoảng thời gian ngắn đó mà nó đạt được cái chất lượng kết quả tốt hơn. Con hiểu không? Cho nên coi lui lại.

Đừng có sợ thua, đừng có sợ cái giờ này họ thức, 2 giờ họ thức hết mà mình còn ngủ họ cười mình, mấy người cười cười, tôi đi sau chứ tôi tới trước mấy người đó, tôi dưỡng sức, tới chừng tôi chạy một cái là tôi hơn đó chứ không ... Nghĩa là con bây giờ con dưỡng sức con tới cái lúc con vô là con đủ sức con chạy con vượt qua con chúng đạo trước rồi, con hiểu không, chứ đừng có vội, mình tu tập cho có chất lượng, tu ít. Một buổi người ta tu 3 tiếng, thì một buổi mình 2 tiếng nhưng mà 2 tiếng của mình tu chất lượng, bởi vì con dụng công con tu để đạt được cái chất lượng đó mà con bị hao sức. Thầy biết con ráng tu, con cố gắng lắm chứ không phải là con không cố gắng, nhưng mà trong cái cố gắng đó nó phải đúng với cái sức lực của mình, đúng với cái khả năng của mình, chứ nếu mà không đúng với khả năng của mình thì con sẽ không không thành tựu. Coi chừng chết giữa đường chớ, bởi vì nó hao sức quá mấy con chết giữa đường, chưa chúng đạt mà chết giữa đường.

Bây giờ về thay đổi cái thời khóa, rồi khi nào mà viết cái thời khóa xong rồi đưa cho Thầy, Thầy xem lại Thầy giúp đỡ cho.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, còn khi Sư Ông nói con bị tướng, thì con về con có tác ý thì con đã thấy, Sư Ông có thể cho con tìm lại cái (7 :38) ...

[Trưởng lão]: Được, con cứ đi kinh hành lại đi rồi Thầy sẽ xem xét sau khi coi cái nhiếp tâm của con có bị tướng không?

Con tu vậy được rồi, con cứ tu vậy đi, không có bị tướng đâu con, bởi vì nhiếp tâm như vậy là Thầy thấy quá tốt rồi không có gì đâu, còn khi nào mà nó có hiện tượng cái trạng thái tướng nào, bởi vì khi mà con nhiếp tâm liên tục trong cái thời gian mà tu đó thì nó có xảy ra, thí dụ như một giờ hay hoặc là nửa tiếng đồng hồ đó mà nó có xảy ra thì lúc bấy giờ con có pháp tác ý rồi mà, con biết cái trạng thái đó là tướng, con tác ý rồi đuổi đi, chứ con đi như vậy thì không có tướng đâu, vậy là tốt rồi. Tu như vậy là nhiếp tâm, an trú tâm được nó không có khó đâu con.

[Tu sinh]: Sư Ông chỉ cho con cách nào khi mà con ngủ gục, có lúc con không buồn

ngủ thì con 8 :33 ...

[Trưởng lão]: Khi mà cái thì giờ mà gom lại tu nhiều thì nó bị hao sức, mà nghỉ thì nó không chịu nghỉ, nó cứ nghĩ lăng xăng điều này, điều kia thì không có gì hết, thì bắt đầu bây giờ cái thời gian bây giờ con tu mỗi buổi có 2 tiếng thôi, phải không, còn cái thời gian mà con nghỉ thì nói nhiều, thì bắt đầu bây giờ con để cái tâm con tự nhiên nó nghĩ những cái gì nó nghĩ nhưng mà nó làm cho tâm con có lo lắng, phiền não, thương nhớ gì ở trong lòng của con thì con tác ý con bảo: *Đi, ở chỗ này thì phải bình an, thanh thân, an lạc, vô sự chứ đâu có kiêu ...*

Nếu mà nhớ về gia đình con ba mẹ hay hoặc là các anh chị em của mình thì con tác ý: *Đây là ái kiết sử, hãy đi, chỗ này là chỗ tu hành để sau khi thực hiện được giải thoát về mà độ cha mẹ, anh em của mình thì mà phải ráng chứ tại sao mà ngồi đây mà nhớ, phỏng chừng mà nhớ mà về giúp đỡ được gì đây?*

Thì con nhắc nhở nó vậy thôi rồi tự nó bình an con, chứ không có gì đâu mà sợ, mình khéo, mình tu Định Vô Lậu đó, mình dùng cái tri kiến của mình, mình

quán xét những cái niệm đó, mình nghĩ rồi mình quán xét để mình xả tâm đó, tại vì nó có niệm buộc lòng mình phải tư duy nó để cho mình xả, và khi mà xả nó không còn có nữa thì con thấy đem lại sự bình an cho con thì nó nằm đó nó nghỉ ngơi để cho nó khỏe đi, sau đó cái thời gian mà nó tu tập thì nó tu cho tốt hơn, chứ không có gì. Con biết cách để xả tâm mà, cái Định Vô Lậu là lúc nào nó cũng ở trong cái đời sống của con hết, nghĩa là con xả nghĩ là nó cũng nằm cái Định Vô Lậu là nó cũng sẽ nằm trong cái đời sống của con, vì cái tri kiến của con mà, nó giúp cho con được bình an, mà nếu mà không biết áp dụng nó thì lúc nào cái Định Vô Lậu nó cũng ở gần bên con hết, nó giúp cho con được cái sự bình an, nó không có làm cho con bị những ác pháp, hoặc là những cái niệm làm cho con đau khổ, con sẽ xả hết được bằng cái Định Vô Lậu mà Thầy đã dạy cho triển khai. Con cố gắng triển khai những cái điều hiểu biết. Mấy con viết bài Thầy thấy mấy con cố gắng rất nhiều đó, cố gắng hơn nữa con, để mình triển khai được cái hiểu biết của mình, để mình xả được cái niệm đau khổ...

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, con còn có một... trong đầu con chỉ nghĩ về phải có nghị lực thì mới vượt qua tất cả, mới chiến thắng được như vậy mới chiến thắng được, như vậy có đúng không thưa Sư Ông.

[Trưởng lão]: Có nghị lực phải tập luyện, mà có nghị lực cũng phải biết sử dụng đúng lúc, mà nếu mà có nghị lực mà không biết sử dụng đúng lúc thì cũng mình đem cái nghị lực của mình mình sử dụng không đúng thì cũng là tự mình giết mình nữa, cho nên mình phải biết áp dụng, vì vậy mà trong cái lớp học này, khi mà có người họ thấy họ có cái nghị lực, họ phải sức lên được, họ phải chiến thắng được cái sự buồn ngủ, hôn trầm họ, nhưng mà Thầy thấy họ dùng cái nghị lực đó như vậy để mà ức chế được họ như vậy đó là họ sẽ thất bại chứ không có thành công được, cho nên cái nghị lực đó để dùng để mà đương đầu với cái gì chứ không phải cái nghị lực đó để mà ức chế. Cho nên nhiều khi các con có cái nghị lực các con quyết tâm ức chế làm cho cái tâm mình để cho nó đạt được những cái này, kia thì cái đó là coi chừng mấy con sẽ đi sai. Có nghị lực sẽ dễ thành công, nhưng mà nghị lực cũng phải biết áp dụng chứ nghị lực mà áp dụng

sai là mình cũng đi vào đường sai. Rồi, con còn hỏi gì nữa không?

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, con thấy cái tâm con nó còn sợ cái con tràng hư, nó thường... nhiều lúc con vô thì con thấy nó con không có dám vô... sợ cái con tràng hư đó.

[Trưởng lão]: À, như vậy là con muốn không sợ nó thì con lấy tay con sờ nó đi, con nói với con tràng hư đó: *Mày là em cưng tao đó cho nên bây giờ mày vô thất tao mày ở chung vì vậy tao sờ mày coi, thì con cứ sờ nó đi, sờ đại nó không có chết đâu, chứ tao bây giờ tao là cái người tu theo đạo Phật thì chẳng sợ gì hết, rồi con có quá sợ con nhắm mắt lại con sờ nó một cái thì nó sẽ hết sợ, vài ba lần thôi nó hết rồi, vài ba lần nó hết rồi.*

Cho nên Đức Phật nói khi mà chúng ta còn sợ hãi thì chúng ta hãy ra gò mà chúng ta ở, thì cái sự sợ hãi đó nó sẽ hết, và đồng thời nếu chúng ta sợ hãi chúng ta vào trong rừng ở một mình thì nó sẽ hết. Tức là đừng để sợ hãi và khiếp đảm nhiếp phục chúng ta, mà chúng ta hãy nhiếp phục sợ hãi và khiếp đảm, con hãy

nhiep phục, nhiep phục bằng cách nào? Con tràng hưu đó con biết nó đâu có cắn đâu mà sợ nó cắn mình, sờ thử cái đầu nó coi thì con sờ nó đi thì coi thử coi nó rồi một lần, hai lần con thấy sau này con không sợ con tràng hưu nữa.

Thầy nói thật sự nếu mà có ma thật thì đi lại con ma đó mình sờ cái đầu nó cái thì mai một mình hết sợ con ma, có phải không? Còn mình chưa dám sờ cái đầu con ma thì mình còn sợ, còn mình sờ nó thì nó hết sợ à.

Bây giờ con thấy con rắn con sợ. Con được rồi: *tao sẽ sờ cái đầu của con rắn, mày cắn một miếng thôi chứ bộ mày cắn 2 miếng sao?* Thì do đó con chưa có sờ nó nhưng mà con vẫn là nó vẫn sợ con nó chạy đi rồi nhưng mà con sẽ sống quen với nó đi rồi con sẽ thấy con rờ nó, nó không cắn con. Coi vậy chứ con vật nó hiền lắm, khi mình không có giết hại nó thì từ đó nó trở thành những người thân thiết của mình, nên không có gì đâu mà sợ, thành ra con cứ con sợ tràng hưu là con rờ tràng hưu, mà con sợ chuột là con rờ chuột. Sợ cái gì là rờ cái nấy đi, không

có sợ, lần lượt nó thấy sợ mà, đó là cái thực tế mà.

Con thấy đức Phật dạy mình nhiếp phục sợ hãi và khiếp đảm, nhiếp phục, nhiếp phục bằng cách nào đây? Sở đầu nó thì mình nhiếp phục, con càng sợ thì con càng sợ nó thì nó hết sợ.

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, cho con hỏi một câu nữa, con thấy mấy ngày gần đây thì cái tâm của con tự nhiên nó nhớ thầy con, thì cho con biết cái đó có phải ái kiết sử không? Sư Ông chỉ dùm con?

[Trưởng lão]: À, nó thấy cái gì con?

[Tu sinh]: Kính thưa Sư Ông, con thấy mấy ngày vừa qua thì tâm của con nó nhớ thầy con, vậy con không biết.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, con nhớ Thầy con là ái kiết sử rồi đó. Bây giờ vắng Thầy mới có được một tháng thì bây giờ nó nhớ. Thì đúng rồi, đó là ái kiết sử chứ sao, tình nghĩa Thầy trò mà, Thầy con thương mấy con dữ lắm, khi mấy con rời một thời gian thì tức là cái tình nghĩa đó nó sống dậy, tức là con nhớ đó là ái kiết sử thì con cũng nhắc rằng: *Bây giờ cái tình thương này thì mà*

phải ráng mà tu chứ, Thầy đang mong đợi mà tu đó, mà mà bây giờ mà ngồi đây mà nhớ Thầy hay mà về, chẳng hạn mà về gần ông mà làm cái gì đây, tốt hơn là mà phải ráng mà nỗ lực tu. Cho nên bây giờ con thấy bây giờ tu trong thất, sư muốn đi tu lắm, thầy con ấy, sư muốn tu lắm, nhưng mà bây giờ bỏ chùa cho ai bây giờ, mà để cho mấy đệ tử của mình tu tức là Thầy hi sinh nhiều lắm đó mấy con, cho nên vì vậy con phải nhớ lấy thầy thì phải ráng tu, đó là mình đền đáp công ơn, cái tình của mình đối với Thầy mình phải nỗ lực mình tu như vậy là mới đúng nghĩa, phải không. Khi nào mà Ái kiệt sử đến: Mà ráng tu chứ ở đây mà nhớ, mà nhớ phông lợi ích gì cho Thầy, hay mà về giữ chùa cho Thầy mà đi tu đi, mà giỏi thì mà về ngoài đó mà ở mà giữ, mà để cho Thầy Mà vô tu, con nhắc nó vậy. Nó sẽ luận đó, nói nói sẽ ráng tu đi để về rồi mà giữ chùa cho Thầy đi tu cho nó tiện hơn, chứ còn mà không tu xong rồi mà về giữ chùa đó mà thành ông Từ đốt nhang đó chứ ở làm gì đâu. Cho nên con phải nhắc con như vậy đó.

[Tu sinh]: Tại vì con thấy lúc nằm ngủ thì con cứ lấy thầy con ra để con phá cái

hôn trầm thì con thấy nó hết, tại vì con nhớ thầy con, khi con buồn ngủ thì con lấy Thầy con ra để so sánh cái chuyện lo lắng của Thầy con, thì con thấy cái ngủ của con nó không còn nữa, con không biết cái đó con sử dụng nhiều quá bây giờ tự nhiên nó khiến cho tâm con ..

[Trưởng lão]: Nó không phải đâu con, chính mày lấy cái đó để áp dụng vào trong khi buồn ngủ mày nhớ đến Thầy mình là mình nỗ lực mình ráng cố gắng mình tỉnh mình lấy sức mình tu, mình nuôi cái tình thầy trò quá là hạnh phúc, nó giúp cho con vượt qua cái hôn trầm thùy miên. Nhưng mà cũng đừng vì cái đó mà mình để tâm mình bị động qua cái tình cảm của Thầy mình, cho nên do đó mình cũng phải biết cách áp dụng nó để mà thực hiện được phá hôn trầm, thùy miên là tốt, nhưng mà đừng để cho nó vì nó quá sức thì không tốt, nó đi đến cái sai khác đi, cho nên nó vắng cửa cho nhớ, vắng cửa cho nhớ cũng như vắng mẹ nhớ mẹ hoài thì cái đó không được, cái đó nó cũng bị kiệt sử nó trôi buộc, mới có đi ba bữa mà hôm nay nhớ mẹ bù lu, bà la rồi cái đó là kiệt sử quá nặng.

Còn con mới đi có một tháng mà giờ cứ nhớ thầy mình hoài, ngồi đâu cũng khóc lủ lủ thì không được.

[Tu sinh]: Con không có khóc.

[Trưởng lão]: Không có khóc, rồi đây tới khóc à!

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, còn cái mà dứt ái kiết sử có nghĩa là mình... cắt đứt ... Sư Ông chỉ bảo cho con.

[Trưởng lão]: Nó không phải cắt đứt cái ái kiết sử mà phải thực hiện cái lòng thương yêu đúng cách đối với cái kiết sử đó. Chẳng hạn như bây giờ đối với cha mẹ thì mình phải nỗ lực mình tu để đền đáp công ơn sinh thành để về hướng dẫn cha mẹ. Còn đối với thầy tổ của mình, mình phải ráng mình tu để đem về những cái gì lợi ích cho thầy tổ mình mừng, mình đã tu tập được đó là mình dứt ái kiết sử bằng cách nó đến cái tình thương cao đẹp hơn chứ không phải là dứt ái kiết sử rồi từ đây về sau tôi không thương nữa, cái ông đó cái mặt dữ tợn quá, hoặc là Thầy tôi, trời ơi mỗi lần ông giận thấy sợ quá, mình nhắc như vậy là mình thất đức với ái kiết sử thì không phải. Biến cái ái kiết

sử nó trở thành cái lòng thương yêu của một người đệ tử đối với Thầy, thì nó có đạo nghĩa đối với cái lòng thương yêu của mình đối với cha mẹ, thì đối với mình thì mình cũng nỗ lực mình làm cho đúng cách, mình hiểu đạo, thì cái tình thương của mình nó mới đúng cho nên dứt kiết sử mà nó không có cắt đứt. Cũng như Thầy thương mẹ Thầy, Thầy trở về Thầy núp dưới bóng mẹ Thầy Thầy tu mà Thầy thành tựu được thì Thầy có cắt Thầy bỏ mẹ Thầy đâu, con hiểu chưa chỗ này, nhờ mình núp dưới bóng mẹ mình mình không nhớ mẹ nữa mình nỗ lực mình tu thì quá là yên ổn rồi, do đó mình đền đáp được cha mẹ mình, con hiểu chưa?

[Tu sinh]: Thưa Sư Ông, còn con thấy con tu Định Vô Lậu bây giờ con thấy ai chửi lộn ở ngoài kia tự nhiên cái tai con cứ nghe thì con thấy thí dụ như con thấy thương người ta, con không biết cái đó tại sao nữa?

[Trưởng lão]: Tại vì con đã thâm nhuần được cái lý vô lậu, cái lý của vô lậu rồi, thấy mọi người mà mắng chửi nhau mình thấy thương tội nghiệp họ không hiểu chứ họ hiểu chắc họ không không có chửi mắng mình

đâu, mình thương họ là đúng đó con. Chính cái chỗ Định Vô Lậu đó nó giúp chúng ta cái tâm Từ, Bi chúng ta nó triển khai rất lớn, biết thương mình và thương người. Trong các ác pháp mà xảy ra thì mình rất thương, mà mình thương mình mà thương người nữa mấy con, thấy họ khổ mình không có, mình biết ngay liền, mình không có còn giận hờn ai được nữa hết, chính chỗ đó là chỗ vô lậu mấy con, đã nói vô lậu mà, làm sao mà không thương người đang đau khổ.

Rồi, mấy con còn hỏi thêm điều gì nữa không con?

[Tu sinh]: Kính bạch Sư Ông, con muốn hỏi là: con thường rất là phù hợp với cái xả tâm. Mỗi lần con xả con lấy cuốn sổ ra con ghi hết những cái mà có niệm, con ghi những cái niệm nào phóng dật con ghi ra hết, nhưng cũng có một số cái thuộc về khả năng của Định Vô Lậu của con. Chẳng hạn con muốn xả cái niệm đó nhưng nó không phải là nhân quả thảo mộc cũng không phải là nhân quả con người, mà nó rơi vào nhân quả vũ trụ, thời tiết, con tới đó con bế tắc thì con phải xả như thế nào? Thí dụ con xả mà con thấy hình như này cũng không phải,

này cũng không phải, rồi Tứ Đế gì tùm lum, con thấy con cũng không hiểu nữa, con thấy bế tắc, con nói tới đây rồi nín rồi không xả được nữa vậy thì con phải làm sao? À, thì con phải học tiếp tục học Định Vô Lậu nữa chứ sao.

[Tu sinh]: Vậy là những cái niệm để xả đó là phải dừng lại à?

[Trưởng lão]: Phải dừng lại chứ bây giờ con biết đâu mà xả. Định Vô Lậu con mới học tới nhân quả, con còn nữa mà, chưa có đủ.

[Tu sinh]: Nó còn nhiều quá mà hể con tụng chuyện gì trong ngay cuộc sống thì khi mà nó chưa xả thì con rất là khoái con đem ra con xả mà xả không có tới.

[Trưởng lão]: À, thì tại vì nó không đúng cái nhân quả, nó chỉ xả một cái số nào đó thôi. Hoặc là nó tạm thời nó ức chế những cái niệm đó cho chúng ta được bình an thôi, chúng ta còn đang học Định Vô Lậu, Định Vô Lậu nó nhiều lắm, chứ nó không phải có một góc độ ở trên nhân quả đâu.

[Tu sinh] : Như vậy thì những cái đó làm cho mình như thế nào và mình phải làm

sao để cho lúc mà mình chưa xả được thì mình phải làm sao?

[Trưởng lão]: Mình chưa xả thì cũng như từ hồi nào đến giờ mình chưa biết cách xả nó cũng vậy thôi. Nhưng mà mình học rồi mình biết rồi tới đó mình xả nữa nó mới bảo đảm. Chứ giờ chưa biết mà con học trước thì nó nói nó cũng không sâu đâu. Cũng như nói nhân quả là nói chung chung, thì con cũng xả chưa được đâu. Để đến chừng đó mình triển khai tri kiến của mình để học về cái phần nào cho nó cụ thể rõ ràng, mà cái niệm đó nằm ở trong đó thì con xả nó nhanh lắm, bởi vì đang trên con đường đang học tiến tới.

Cũng như bây giờ con muốn làm một ông luật sư mà những cái pháp luật con chưa có thuộc rồi con biết làm sao mà con áp dụng được cái tội nhân khi mà xảy ra. Con phải thuộc được pháp luật con mới biết cái tội này nó như thế nào. Bây giờ con chưa biết mà con muốn kết tội người ta sao mà con kết được phải không. Cho nên phải còn học nữa.

[Trưởng lão]: Như vậy thì con có nên dùng pháp Như Lý Tác Ý để mà con tạm

dừng hay là con tác ý đuổi nó luôn.

[Trưởng lão]: Không, tác ý đuổi luôn không được, mà chỉ tạm dừng nó thôi để nói không còn tác động con trong hiện tại mà khi con chưa đủ cái định vô lậu để mà quán xét nó.

[Tu sinh]: Sư Ông cho con một câu để tác ý về những cái ... chúng dừng ạ.

[Trưởng lão]: Con nói: *Đây là ác pháp khi mà thấy nó đến nó làm cho động tâm mình, mình nói đây là ác pháp hãy đi đi, ở đây là thanh thân, an lạc, vô sự, đó là mình tác ý chung chung.*

[Tu sinh]: Nó đi rồi nó lại.

[Trưởng lão]: Nó đi rồi nó lại nhưng mà điều kiện mình chưa có điều kiện hóa giải thì phải còn học nữa để hóa giải nó. Mai nó đi nó cũng phước chứ sợ nó không đi là đặng khác. Con nhờ tác ý đó để cho nó đi thiệt cho nó nữa, rồi con bắt đầu con áp dụng vào cái phương pháp khác. Còn nó nó có đến, đi thì tại mình chưa hóa giải được nó, nó chưa chuyển, bởi vì mình còn phải thêm cái lớp này nữa. Chờ học nữa, học cho nhiều nữa, mấy con còn làm bài vở nhiều

lắm chứ không phải không đâu, cái Định Vô Lậu.

Con còn một cái nữa là: thì ma con không sợ, mấy con vật thì con cũng không sợ. Nhưng mà con không biết ma chết làm sao, chứ con thấy ma sống con sợ quá. Là giống như là những người mà, tại vì con ở ngay cái hàng rào, con thấy mấy người cứ giống như say xỉn mà cứ té vô hàng rào. Mà mỗi lần như vậy là con giật mình, con hết hồn. Té vô hàng rào, lải nhải nói lời văng tục thành ra con sợ mấy cái ma sống con không biết phải làm sao.

[Trưởng lão]: À, bây giờ con mới quán nhân quả. Nếu mà mấy cái con ma sống này nó có nhân quả với mình thì nó mới có chuyện với mình chứ còn không nhân quả thì nó té một hơi nó cũng đi à. Con phải luận về nhân quả, nó có duyên nhân quả thì nó mới đến nó làm quấy rầy mình. Còn mình không có nhân quả với nó thì tự nó rút lui à: Kệ nó làm gì nó làm, chẳng sợ mấy con ma sống này đâu. Mà có nhân quả với tao thì mày sẽ đến, còn không có nhân quả thì đi.

[Tu sinh]: Nữ họ làm cái gì.

[Trưởng lão]: Không có sao hết, sẽ có nhân quả nhất định là cái đời sống của con sẽ sống trong thiện pháp thì không có ác pháp nào tác động được, chẳng sợ. Con hiểu không? Mình quán cái nhân quả mà, cuộc sống của mình từ đó tới giờ mình tu hành mình có làm gì điều gì ác đâu. Cho nên những cái này không bao giờ tác động được hết.

[Tu sinh]: Dạ, nhưng mà lúc mà con ngồi con theo dõi con chờ đợi xem họ làm cái gì đó, thì con phóng dật?

[Trưởng lão]: À, tại vì con quá sợ cho nên con chờ đợi chứ còn con thấy: ***Đây là nhân quả nó tới thì tới chứ chẳng có ngồi đó mà (chờ đợi).***

[Tu sinh]: Con phải chờ thôi, họ làm cái gì tiếp, để chừng nào họ đi thì con mới im con tiếp tục tu. Còn họ chưa đi con phải ngồi con chờ để coi làm sao.

[Trưởng lão]: Thay vì bây giờ con ngồi chờ thì tốt hơn là con để tâm con an ổn con tu còn khỏe hơn, vì suốt đời mình không có nhân quả xấu thì họ vẫn đi mất à. Cuối cùng con thấy họ rút cuộc rồi cũng đi mất chứ không có gì hết. Thì do đó những lần mình

rút tĩa kinh nghiệm mình biết mình có nhân quả tốt cho nên mình chẳng sợ. Họ làm gì ngoài hàng rào thì làm, mình ở trong này cứ lo tu thôi. Mình quán xét, mình tư duy như vậy để tâm mình nó bất động nó an ổn nói nỗ lực nó tu, để không con sợ hãi ma con cứ lem lép, lem lép cứ nhìn coi thử coi, hể nó hở ra cái gì là nó chạy, ba chân bốn cẳng thì cái kiểu này con cứ như vậy là động tâm, cho nên vì vậy mình chẳng sợ gì hết, chùng nào tới ngày, không có gì đâu mà sợ, còn không ấy thì cho nó một chưởng cho nó tiêu đi.

[Trưởng lão]: Còn ví dụ như có một ông già đó, ông ưa đi chặt cây ông làm cây gậy. Mà ngày nào ông cũng đi chặt cây tre chỗ con hết, ông tĩa riết bụi tre nó gọn ghẽ mà ngày nào ông cũng tĩa, con học nhân quả thảo mộc con nói: *Tội quá, ông già này mà ông cứ chặt cây tre riết sợ ông thành cây tre.* Ông đi kiếm cây gậy mà ngày nào cũng có người đi qua hỏi Ông: Ông Năm chặt tre làm gì? Ông nói: Ông Năm chặt tre làm gậy. Con nghe riết thành một cái bài thuộc luôn. Ngày nào cũng ông Năm chặt tre làm gậy. Con thấy mình khổ ghê, ông không có lựa được cây gậy nào mà tháng trời nay 30 cây rồi, sao ông không nghĩ một ngày ông chặt

10 cây mà con cũng chẳng thấy cây nào vừa ý hết thì như vậy thì sao?

[Trưởng lão]: Bởi vì cái thân của ông yếu, ông đi coi bộ yếu rồi cho nên ông nghĩ là có cây gậy nó bảo đảm nó bước đi, mà cây gậy nào ông chặt vô coi bộ không vừa ý nên đi ra kiếm nữa.

[Tu sinh]: Vậy là cái nghiệp chặt gậy thì nó thành cái gì Sư Ông?

[Trưởng lão]: Cái nghiệp chặt gậy thì ông thành gậy chứ sao! Thì chứ sao, ông chặt gậy thì ông thành gậy chứ không lẽ ông thành cái gì được.

[Trưởng lão]: Con thấy tội quá mà con không biết là mình học ở đây, mình ngồi ở đây mà mình làm cái gì mà mình giúp được. Con quán con thấy ông sẽ trở thành cái cây đó. Nhưng mà con không thấy, giờ con suy nghĩ vậy ác quá.

[Trưởng lão]: Thì mỗi lần ông chặt cây gậy đó thì cái từ trường của ông sẽ trở thành cây gậy khác chứ sao. Chứ có gì đâu, cái chuyện đó là hẵn nhiên rồi, cái cây gậy đó mai một ông già khác cũng chặt lại chứ không có trật. Những cái từ trường đó đều là

những từ trường ác chứ đâu phải thiện. Bởi ông chặt cái cây chứ phải mà cái cây đó nó tự ở đâu nó tự chết đâu, ông xách ông vô ông làm gậy đâu. Ông đi chặt, rồi ông về ông sửa coi cây gậy coi vừa ý không, mà nó không vừa ý ông quăng ông bỏ, ông đi kiếm nữa. Nhưng mà ông không hiểu được nhân quả cho nên ông chặt hoài, ông chặt làm sao cho cây gậy cho vừa ý ông, ông thành cây gậy đầu đoàn, đầu rắn gì đó mà bây giờ nó không thành, cho nên ông chặt ông bỏ, con hiểu không? Cho nên cuối cùng ông chặt hoài.

Đó cũng là cái nghiệp của ông, cái nghiệp của ông mang cái thân run rẩy rồi bây giờ kiếm cây gậy cho vừa ý rồi chống đi. mà chống đi cho tui già cũng có cây gậy quắc thước, ngon lành nhưng mà kiếm không được, không vừa ý ông, mà làm sao cái vừa ý ông là cái ông ông ham muốn như vậy mà.

Bây giờ một cái cây gậy trúc, một cái cây song, một cái cây gì đó, ai bỏ đó mình lượm mình chống đi cũng được rồi có gì cần phải nó đẹp. Nhưng mà mấy ông già đâu có dễ, Thầy nói thiệt ra mấy ông tìm cây gậy cong queo như thế nào đó nó vừa ý ông mới xách đi hàng xóm ông khoe chứ đâu có gì.

[Tu sinh]: Sư Ông, vậy con phải xả cái ông đó làm sao ạ? Tại vì khiến sao mà hể con đi ra con phơi đồ, con gặt ông chặt.

[Trưởng lão]: Con có cái duyên với ông. Cho nên vì vậy con chặt cho ông cây gậy đi. Con nói: Thôi ông ơi, ông để tui chặt cho ông cây gậy. Cây gậy này nó sẽ tốt nè.

[Tu sinh]: Như vậy con không có tu được không.

[Trưởng lão]: Con như vậy là con giúp ông. Thì do đó ông có cây gậy ông vừa ý. Con chặt, mà ông vừa ý ông rồi đó là cái duyên nó như vậy con giúp ông. Từ đó về sau..

[Tu sinh]: Con ở trong hàng rào, ông ở ngoài hàng rào ông chặt.

[Trưởng lão]: Thì con cứ nói như vậy: Ở trong tui có cây gậy tốt hơn, ông đưa đây tui chặt cho ông cây gậy ông về công chống đi thì ông khỏe lắm. Tôi là người tu, mà tôi chặt gậy ông chống đi thì ông khỏe hơn là cây gậy ông chặt.

[Tu sinh]: Như vậy thì con sẽ thành cái nghiệp chặt gậy.

[Trưởng lão]: Ừ, thì lẽ đương nhiên vì

con cứ thấy chặt gậy đó thì con phải thành cái nghiệp chặt gậy. Chứ nếu mà con không có lưu ý đến cái chuyện đó thì con sẽ không thành cái nghiệp chặt gậy, con hiểu không? Mà con cứ lưu ý thì tức là con bị cái nghiệp đó rồi đó. Con hiểu cái nghiệp từ cái chỗ mà nhìn thấy phải không? Nó huân.

[Tu sinh]: Sư Ông chỉ con phải làm sao?

[Trưởng lão]: Thôi bây giờ đừng thấy, rồi đừng nghe. Bây giờ ví dụ như ai có hỏi: ông làm gì đó ông Năm? Ông Năm nói: chặt gậy. Tại vì con nghe rồi con thấy, tức là nghe, thấy đã tạo nghiệp.

[Tu sinh]: Nhưng mà nó kê ở lỗ tai con, thế có lúc con quán là: nghe như không nghe, thấy như không thấy, rốt cuộc nó thấy rõ vậy mà mình nói dối là thầy như không thấy, nghe như không nghe.

[Trưởng lão]: Như vậy không phải, nói như vậy không đúng. Mà bảo cái lỗ tai quay vô, ai biểu mày nghe cái chuyện chặt gậy chặt gộc gì chi mà kêu, mình cứ nhắc nó như vậy đó tức là con phòng hộ cái lỗ tai con. Còn con mắt thấy con bảo: Thấy chi cái chuyện chặt gậy. Mày già cả

đâu mà coi để chặt gậy cho mày sao, mày dòm. Mày lo tu trong này chứ sao mày dòm cây gậy làm gì. Con nhắc nó phòng hộ mắt tai con chứ

Còn này không nhắc để dạo lỗ tai nghe, rồi dạo con mắt để nhìn, thì như vậy nó thành cái cái nghiệp gậy. Con hiểu chưa? Mấy cái chuyện ở ngoài đó mà con cứ huân vô cho con, con ôm áp ba cây gậy là nhiều, Thậm chí như biết năm mươi cây gậy rõ ràng.

[Trưởng lão]: Tại vì lúc đó Sư Ông nói là thấy thì phải xả thì con thử con để con thấy như vậy rồi con xả như thế nào. Con coi cái cách con xả rồi con mới trình lên Sư Ông. Thì con xả bằng cách rồi ông cần gậy thì ông thành cái nghiệp gậy. Thì con ngồi con dùng Định Vô Lậu con lấy cái đó làm định vô lậu con quán, con quán con xả thì như vậy có đúng không sư ông?

[Trưởng lão]: Đúng cái đó là con làm đúng. Nhưng mà có điều kiện con phải phòng hộ mắt tai, mũi, miệng, ở gần đường được. Như vậy là con sẽ phòng hộ đó. Rồi con còn hỏi gì nữa không?

[Tu sinh]: Cảm ơn Sư Ông!

[Tu sinh]: Con kính bạch Thầy, con muốn hỏi về sự tu học của Con.

[Trưởng lão]: Uh, Con hỏi gì.

[Tu sinh]: Thí dụ như là con không biết con ngồi kiết già khi tu Định niệm hơi thở thì con mới được an trú. Một ngày con chỉ tu một thời thôi vào buổi khuya. Còn thời gian của con thì con nghỉ để mình viết bài. Cho nên con vẫn tiếp tục duy trì những cái cách tu như vậy hay là phải tu lại 1 phút, 30 phút tu 1 phút...

[Trưởng lão]: À như hồi nãy Thầy dạy đó, là mọi người, thì bây giờ tu 1 phút, còn con nhiếp tâm và an trú tâm được rồi bây giờ con tu 1 phút nó vẫn là thừa rồi, cho nên đừng tu lại 1 phút nữa con, mà bây giờ con tập trung về cái phần con tu Định Vô Lậu. Tập trung vào nhiều cái vô lậu để triển khai cái cái tri kiến giải thoát của mình. Và giữ cái giờ 1 giờ, hay hoặc là 2 giờ tu trong Chánh niệm tỉnh giác mà thôi, mình giữ ở cái mức định tỉnh đó thôi, chứ đừng có nên tăng thêm nữa. Cũng như pháp Thân hành niệm thì con tu vừa ba mươi phút đến một giờ thôi. Đừng tu lên, tu lên thì nó bị tướng. Con nhiếp tâm nó vừa với một tiếng trở lại

thôi chứ đừng có tăng lên. Tăng lên thì con sẽ bị lạc trong tưởng. Bởi vì trong khi đó cái Định Vô Lậu của mình nó chưa hoàn tất được cho nên cái tâm của mình nó chưa vô lậu, tức là chưa ly dục ly ác pháp hoàn toàn. Do đó hiện giờ con dồn hết cái sức của con vào cái Định Vô Lậu, rồi triển khai từng chút từng chút những gì tâm niệm của mình để mình xả tâm cho hết. Mình áp dụng vào đời sống của mình, mình tư duy.

Bây giờ con vào đây con nhớ mẹ hoặc là nhớ những cái gì, hoặc là có những cái ác pháp gì mà tác động từ những cái ngày mà con đã bị những cái tác động đó. Con dùng cái Định Vô Lậu đó để tư duy quán xét, con xả cái nhân quả, con xả cho sạch thì tâm con càng thanh tịnh thì nó cộng với ở bên kia cái tỉnh thức của con nói bị rơi trong tưởng đó thì bắt đầu bên đây nó xả tâm, cái tưởng nó sẽ bị hết. Bởi vì cái tưởng dục nó sẽ hết, cái ý thức dục của chúng ta bên đây nó đã bị cái định vô lậu nó quét ra hết rồi thì cái tưởng dục bên đây các con thấy hết. **Bởi vì cái ý thức dục của chúng ta là cái chính chủ thể mà cái tưởng là cái bóng dáng của nó mà bên đây nó hết thì bên kia nó sẽ hết à.** Cho nên vì vậy cái tưởng mà con vào cái

định tướng, nó bị những cái tướng lực đó thì nó sẽ bị hết đi, nó hết đi cho hai cái nó song song nhau thì con trở về Tứ Niệm Xứ con tu. Bây giờ cái Định Vô Lậu con chưa xong cho nên nó chưa xả hết tâm con, mà giờ con làm bài rồi con áp dụng con xả, con xả để cho hoàn toàn cái tâm con thanh tịnh, thanh tịnh ly dục ly ác pháp. Bây giờ cái mục đích của con đang tu ở trên cái Định Vô Lậu là vì mục đích để xả tâm ra, con ráng triển khai cái phần đó để xả tâm.

[Tu sinh]: Con tu một ngày chỉ có một thời thôi, nhưng mà con ngồi Định Niệm Hơi thở kiết già, con không suy nghĩ được 20 phút, nhưng mà con đi Thân hành niệm thì con chỉ được có 45 phút, Thì con bây giờ không đi Thân Hành Niệm nữa mà con sẽ tu Định Niệm Hơi Thở thì con xin hỏi sự an trú của con là được 2 tuần rồi, .. con sẽ tiếp tục trong cái Định Niệm Hơi Thở an trú như vậy ...

[Trưởng lão]: Được, con sẽ áp dụng những cái bài viết của con vào cái đời sống của con để con xả tâm thì cái đó quá tốt rồi,

[Tu sinh]: Con thấy là trong tâm của con thì con không sợ cái gì hết, thí dụ như

tất cả các cái ... đang hiện hữu trên thân con, thí dụ đang.. hay tất cả những cái gì con cũng không có bị, con thấy là con có thể một ngày nào đó con xin Thầy lên chỗ đồng mã ngồi kiết già ngoài đó, con muốn xin Thầy ra ngoài chỗ ngôi mộ của cô Minh Cảnh ngồi kiết già để quán thân vô thường ngoài đó không Thầy?

[Trưởng lão]: Cái gò mã đó nó không có mã nhiều đâu, con sẽ tu cái không sợ ma, bữa nào đem cái gò mã mà ngày nào người ta chôn cũng 5, 3 người đó, đang chôn đó. Nghĩa là lúc bấy giờ nó mới thấy sợ chứ còn cái gò mã này nó có mấy cái mã nó không có thấy sợ đâu, mà mấy cái ông đó ở gần quá nó không sợ. Cho mấy con ở cái đồng mã nghĩa là không có ai ở đó, xa đó thì lúc bấy giờ mới tu được. Nhưng mà sự thật ra thì con là một cái đứa trẻ gan góc, không có sợ rắn, sợ rít, sợ gì hết, con gì con cũng bắt được hết, do đó mà mà bây giờ bỏ con đâu mà con còn sợ nữa, thôi bây giờ tốt hơn là lo xả tâm đi tốt nhất à.

Con đã thấy phải chi như hồi này Quảng Trí hay đứa nào đó nó sợ vậy nó mới bắt nó bỏ đồng mã chứ, con không sợ mà bắt con

bỏ đồng mà con đâu có sợ. Như vậy con khỏi cần lo, con nhiếp phục được khiếp đảm, sợ hãi rồi, bây giờ con cứ lo xả tâm, con cái phần xả tâm là quan trọng.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, con cứ tiếp tục bài Định Niệm Hơi Thở, còn khỏi cần phải đi ...Con ngồi kiết già, ngày trước thì con ngồi có 2 tiếng, nhưng mà bây giờ con (36:36)...

[Trưởng lão]: Thôi được, bao nhiêu đó được đừng có tăng lên nữa, tăng lên nữa rồi bắt đầu mới điên lên mất, ... Rồi, bấy nhiêu đó thôi con.

[Tu sinh]: Dạ, con cảm ơn Thầy.

Con hỏi gì con?

[Tu sinh]: Dạ, con kính bạch Thầy là ngoài cái ăn nhiều, ngủ nhiều, thì cái hôn trầm, thùy miên nó còn nguyên nhân nào nữa không ...?

[Trưởng lão]: Nó bấy nhiêu đó thôi, ăn nhiều, ngủ nhiều là nó hết à con, không có nguyên nhân nào nữa đâu. Nhưng mà còn một cái nguyên nhân nữa là mình tu tập quá sức nó cũng bị hôn trầm, thùy miên, hoặc là mình làm quá sức nó hay dễ bị ngủ lắm con cho nên nó quá sức tức là hao cái sức khỏe

của mình nó sẽ gây ra hôn trầm, thùy miên, nghĩa là ăn nhiều, ngủ nhiều. Còn một cái điều kiện nữa là quá sức, cho nên mấy con tu nhiều coi chừng, do cái sự hao sức của mấy con, do cái chỗ đó là cái chỗ mấy con phá làm cái công việc mấy con luôn đó.

[Tu sinh]: Con thấy trong cái phá hôn trầm con cũng kết quả lắm, với lại mà Thầy nói là khi mà bị nhiều quá đó, thì mình đi Thân Hành Niệm từng hành động, mà con đi cái đó thì con lại càng buồn ngủ thêm nữa, con đi nó không được, như là dở chân bước, đập hay là tác ý như vậy thì nó ảnh hưởng thêm.

[Trưởng lão]: Tại vì đứng chậm quá, tác ý có một chỗ mà đứng một chỗ lâu quá, cứ chân này dở lên, đưa tới những cái ngủ rồi trong khi đưa chân nữa, còn con đi xào xào, xào xào đi cho lẹ lẹ đó thì nó đỡ hơn, có lẽ là con đi kinh hành nhiều, cách thức mà Chánh Niệm Tĩnh Giác mà đi kinh hành nhiều thì nó hơn, chứ còn con đứng một chỗ mà con dở chân lên, đưa chân tới vậy thì như vậy con bây giờ cái khi nào mà không buồn ngủ thì con tập nó, tập cái pháp Thân Hành Niệm đó. Khi buồn ngủ thì khoan có

tập, đừng có tập, mà khi tập cho nó nhuần nhuyễn rồi đó thì lúc bây giờ thì con mới sử dụng nó con mới phá được buồn ngủ, chứ còn bây giờ đó chưa có gì nữa mà con tập cái nó buồn ngủ là buồn ngủ. Nó cản trở con để con không có tập được cái pháp Thân Hành Niệm chứ không có gì hết.

Cho nên vì vậy mà hiện giờ con chỉ đi kinh hành bình thường thôi, Chánh Niệm Tỉnh Giác thôi, khi mà buồn ngủ con muốn phá nó, con đi, con tránh ra khỏi thất con đi tới, đi lui, để cảm nhận cái bước chân của mình đi được cái phút nào hay phút nấy chứ không phải cố gắng tập trung đâu, mình phá nó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy, Thầy muốn dạy con là nếu buồn ngủ vậy thì tác ý lớn lên hoặc là đọc ra thành tiếng luôn, con tác ý thành tiếng thì con không buồn ngủ.

[Trưởng lão]: Vậy thì nếu nó buồn ngủ thì con đứng con chống khu con la làng la nước lên, la cho lớn.

[Tu sinh]: Con xin Thầy một cái câu gì hay một cái pháp gì con về con nương theo đó mà con...

[Trưởng lão]: Bây giờ con tập cái pháp này ha: **với tâm định tĩnh tôi hít vô, với tâm định tĩnh tôi biết tôi thở ra**, con tập cái pháp ... khi đó con cứ tác ý câu đó nó sẽ an trú được.

[Tu sinh]: Vậy là bây giờ con nhờ con hít thở nó lên.

[Trưởng lão]: Phải rồi, con nương vào cái hơi thở mà tập cho nó phá hôn trầm.

[Tu sinh]: Như vậy là con vừa đi vừa hít thở hả Thầy?

[Trưởng lão]: Được rồi con vừa đi mà vừa tác ý **với tâm định tĩnh**, mình nương vào cái hơi thở mà đi chứ không ngồi, ngồi nó ngủ. Chừng nào mà thật sự nó phá được, nó có cái lực của nó rồi đó thì con ngồi được. Lấy cái pháp đó, chứ bây giờ con đi con tác ý nó cũng ngủ con la làng nó cũng ngủ ... Đâu có còn sai được nữa với pháp tác ý đâu, cho nên bây giờ mình dùng cái pháp hướng.

Sao mà mấy con đau bệnh quá vậy nè. Đủ thứ bệnh, người thì la thì buồn ngủ nó đi, người thì la buồn ngủ nói không đi. Bởi vậy thiệt là đa bệnh đó chứ phải ít đâu.

Nếu mà Đức Phật không có 37 phẩm

trợ đạo này thì chắc là con người tu không vô đầu. Chỉ có pháp ngồi thiền không thì chắc đầu hàng nó luôn đó. Nhờ nhiều pháp, cho nên thật ra đạo Phật hồi đó 37 phẩm trở đạo.

Thôi bây giờ đến đây hết rồi mấy con. Ngày mai Thầy còn dạy bên nam nữa.

[Tu sinh]: Vậy thì tụi Con sẽ học lại khi nào?

[Trưởng lão]: Các con sẽ Thầy, chừng nào mà Thầy báo, Thầy kêu gọi mấy con, bây giờ Thầy gọi mấy người lớn tuổi trước mấy con để mà Thầy cho biết biết hay đó, để Thầy cho những người lớn tuổi trước để mà Thầy hướng dẫn cho cụ thể.

[Tu sinh]: Khi nào gặp lại Sư Ông ạ?

[Trưởng lão]: Thầy sẽ báo sau, nếu không thì tuần sau gặp Thầy thì Thầy sẽ báo cho mấy con sau. Cho nên trong cái vấn đề báo cho mấy con biết đó, thì gần đây Thầy có công chuyện phải đi thành phố để giải quyết cho Trung Tân An Dưỡng cho nên Thầy phải đi mấy hôm. Nếu mà không đi thì không giải quyết được. Cái tình trạng hiện giờ Thầy sẽ báo cáo cho mấy con biết. Là vì ở Hà Nội thì

hiện bây giờ phép xây để xin cái trung tâm an dưỡng ở Hà Nội thì chú Tuấn đã làm giấy tờ, đã coi như là nó đã thuận hết rồi, bây giờ còn cái tài khoản, cho nên Thầy phải viết một bức thư Thầy gửi ra Hà Nội để ngoài đó các hội từ thiện ở Hải Phòng, Hà Nội Miền Bắc coi như người ta tập trung thành lập một cái hội từ thiện ở ngoài đó để người ta góp vào một cái tài khoản để xây dựng cái trung tâm an dưỡng ở ngoài đó. Giấy phép đảng hoàng, hẳn hoi đó.

Còn ở miền Nam chúng ta thì tình trạng hiện giờ thì cũng có người đứng ra xin phép để thành lập ở Thành phố Hồ Chí Minh. Cái trung tâm an dưỡng cũng không khó khăn. Do đó thì Thầy sẽ đi bàn bạc vấn đề đó. Mà ở thành phố thì cái tài khoản, coi như là Thầy cũng kêu gọi những phật tử ở miền Nam, họ sẽ đóng góp vào tài khoản. Nhưng cái tài khoản ở Thành phố thì người ta thừa sức, chứ không phải như ở Hà Nội, ở Hà Nội thì chưa có cái tài khoản chủ. Còn ở thành phố Hồ Chí Minh có đủ rồi. Và đồng thời bây giờ Thầy xuống để Thầy gặp và bàn bạc với Phật tử ở đó người ta làm giấy tờ cho nó xong để thành lập cái Trung tâm an dưỡng từ thiện.

Cái Trung tâm an dưỡng từ thiện đầu tiên, thì cái khu dưỡng lão, những người vào cái khu dưỡng lão cho những người già được về an dưỡng. Cũng như ở Hà Nội cái khu đó phải cất trước, cái người già phải cất trước, và đồng thời cái khu tăng, ni thì sau mấy con, rồi kế đưa nam, nữ cư sĩ. Lần lượt nó có những cái khu và đồng thời cái khu công nhân viên để làm trong cái trung tâm an dưỡng thì nó có cái nhà của công nhân viên, các anh chị em người ta ở đó người ta làm việc. Như vậy thì lần lượt ở Thành phố chúng ta và ở Hà Nội đều có khu an dưỡng. Bây giờ ở ngoài Hà Nội lo xin phép Hà Nội. Ở Thành phố Hồ Chí Minh lo xin phép ở thành phố Hồ Chí Minh.

Như vậy chắc chắn là một ngày nữa thì Thầy phải đi về thành phố để Thầy họp với các Phật tử để mà gợi ý như thế nào? Hiện bây giờ ở Thành phố thì chỉ cần Thầy về đó để gặp các kiến trúc sư để vẽ đồ án. Cái phương án thì Thầy đã đưa ra rồi mà. Đã đưa ra rồi. Bởi vậy để vẽ cái khu đó vẽ các nhà cửa như thế nào, đường xá như thế nào trong cái khu đó thì Thầy về thành phố để mà họp, để mà Thầy gợi ý cho họ vẽ đúng 15 cái khu nhà cửa ở trong cái phương án,

vẽ thành cái đồ án. Cho nên vì vậy mà nó sẽ thành lập.

Sau khi thành lập rồi thì ở đây cái lớp này, cái lớp của chúng ta chúng ta có thể một số người Thầy họ đi về đó họ tu được yên ổn. Và đồng thời ở thành phố, các Phật tử khi Thầy mở cái lớp này rồi đó thì người ta được cái băng và hình ảnh mà mấy con thấy cô Liên Châu ghi hình ảnh được dân Thành phố người ta đã thấy và người ta được nghe những cái bài học của Thầy. Cho nên người ta rất mong làm sao Thầy về được thành phố và Thầy giảng dạy cái lớp học đạo đức làm người thì người ta rất mong cái điều đó. Cho nên vì vậy người ta ước ao là mỗi một tuần lễ được một ngày thôi. Họ nghỉ một ngày đó để họ học đạo đức. Mà nếu được cái Trung tâm an dưỡng mà nó thành hình thì nó có khu học tập như cái khu học tập, cái khu học tập như cái khu trường học vậy mấy con. Lên đây mình có cái lớp học thì ở đó có cái khu học tập thì nó cũng có cái lớp học như thế này. Do đó trong một cái tuần lễ họ sẽ được học. Mặc dù là hiện giờ mấy con tu chưa xong nhưng mà Thầy có thể đài thọ một tuần lễ Thầy dạy hai ngày, thí dụ Thầy về đó Thầy dạy một ngày ở đó

để giúp cho Phật tử ở đó người ta học tập. Và đồng thời người ta có thể thọ Bát Quan Trai. Thì như vậy là cái hướng của mình đi lên rất tốt, dựng lại cái nền đạo đức rất tốt. Và đồng thời Thầy nghĩ rằng cái lớp của chúng ta mấy con còn tuổi trẻ phải nỗ lực tu đi chớ, mấy con sẽ về những cái trung tâm đó mấy con đứng ra mấy con thay Thầy mấy con dạy cho đỡ Thầy. Thầy bữa nay phải ở thành phố, ngày mai thì phải ở Hà Nội rồi, một phải trở về Chơn Như. Phải Thầy chạy lăng xăng nó mệt. Mà Thầy còn phải soạn các bộ sách đạo đức thì các Con cũng ráng nỗ lực tu.

Thầy nghĩ cái Định Vô Lậu sẽ giúp Con hoàn tất cái đạo đức nữa mấy con. Thay vì mấy con phải ráng nỗ lực tu, Thầy nghĩ rằng cái định vô lậu này sẽ giúp cho mấy con hoàn tất được cái đạo đức Nhân bản, nhân quả rồi đó mấy con. Và đồng thời cái sự định tĩnh của mấy con. Các con đã nhiếp tâm sẵn rồi, nó có cái căn bản rồi đó, thì bên đây xả tâm thì bên đây nó sẽ không bị tưởng nữa mấy con, nó hết. Thì do đó thì mấy con đi song song thì mấy con định tĩnh rồi. Khi định tĩnh, thì nhu nhuyễn, dễ sử dụng thì mấy con phải đạt chứ, nó đâu còn

lọt ở trong tường, đâu còn dậm chân tại chỗ nữa mấy con. Buộc lòng mấy con phải đạt, bởi vì con được hướng dẫn, đào tạo nó phải đi cái hướng đó thì mấy con phải thành thôi chứ làm sao.

Thí dụ như cái chương trình học kiến trúc sư hay hoặc là chương trình học luật sư thì các con học hết bộ luật các con thông suốt các con ra làm luật sư được rồi thì có còn cái gì nữa. Thì cái này cái này nó cũng như vậy thôi bởi vì mình học rồi thì làm sao để mình, mình đã học mình biết xả các ác pháp, làm sao mà còn ác pháp trong tâm mình nữa. Cái con hiểu không? Làm sao mình còn đau khổ nữa, tại vì mình hiểu mà mình hiểu hết rồi chứ phải mình chưa hiểu cái định vô lậu nó làm cho mấy con được giải thoát mà. Đó là cái chương trình đào tạo mấy con phải hiểu như vậy. Bây giờ người ta chửi mình, mình biết nó là ác pháp. Mình biết cái đó nó sai chỗ nào, nó nằm nhân quả như thế nào mấy con biết rồi thì mấy con đâu còn giận, tại vì mấy con chưa biết mấy con mới tức giận chứ. Rõ ràng là tu tập bằng cái tri kiến của chúng ta, cho nên mấy con hiểu vì vậy mà chúng ta thấy cái duyên, cái duyên nó có là như bây giờ ở thành phố người ta báo cho

biết, nhà nước người ta chấp nhận, người ta đọc cái phương án của Thầy người ta thấy có lợi ích mà. Rồi ở Hà Nội người ta cũng chấp nhận nữa, ngay bây giờ cái thời gian này mà chấp nhận thì Thầy thấy quá là cái duyên, vì vậy mấy con phải nỗ lực tu, tu cho xong đặng mấy con còn làm công việc lợi ích cho mọi người, chứ không phải là riêng mấy con đâu, mấy con được giải thoát rồi thì còn hiểu đến cái nỗi khổ của người khác.

Mấy cái cô mà lớn lớn tuổi này đi ra mà nói tui dạy, mấy con tu xong như cô Từ Đức này, cô Liễu Châu này mà đứng ra lớp dạy, trời ơi lớp mà tại sao mà có những bà già, lớp hay quá chứ, phải không, mấy con phải ráng học tu đi, đó mấy con nhớ đi. Như vậy coi như là như cô Nghiệm này, tóc già như vậy, cô coi còn ồm nhóm ồm nhách vậy mà đi ra đứng lớp dạy đạo đức mấy con thấy, phải không, mấy con hiểu chưa, chứ đừng có nói tôi tu rồi tôi đi nhập diệt, các con thấy còn một hơi thở là mấy con giúp người được, ráng tu đi. Tri kiến của mấy con sẽ giải thoát mà, đâu có cái tri kiến đó mà để cho mấy con đau khổ đâu, vì vậy mà buộc lòng mấy con trở thành con người đạo đức.

Thôi bây giờ mấy con chấm dứt, nghỉ
mấy con.

---->❖<----

072-(LCK-032A)

- * Chánh niệm tỉnh thức
- * Tư duy nhân quả con người
- * Tri kiến giải thoát

Hôm nay, buổi học mà Thầy sắp xếp cho mấy con tu tập Chánh Niệm Tỉnh Thức để tu tập được tâm định tĩnh, nhu nhuyễn dễ sử dụng. Khi mà tu tập Định Vô Lậu quán nhân quả mà Thầy thấy hầu như bên lớp nam của chúng ta về Định Vô Lậu thì Thầy thấy có nhiều người đưa ra nhiều mẩu chuyện nhân quả rất là thực tế nhưng không có khéo áp dụng vào đời sống mình, không diễn tả được từng cái đặc tướng, đặc tính của nhân quả và sự chuyển đổi của nhân quả qua những cái mẩu chuyện.

Khi viết bài thì các Thầy nên lưu ý cái điều này, là mình đưa ra ra cái mẩu chuyện, từ mẩu chuyện đó mà khai triển nhân quả để nói nó cái thiện cái ác, cái đúng cái một sai và áp dụng vào đời sống của mình thì như khuyên nhắc mình không nên làm

những hành động ác đó để khi chúng ta biết cách áp dụng vào để ngăn chặn những cái hành động ác, hoặc đã và đang sắp tới chúng ta có những hành động đó. Cho nên chúng ta học Định Vô Lậu là mục đích áp dụng vào đời sống của chúng ta để chúng ta thực hiện được những hành động thiện không có những hành động ác, cho nên đường đi của nhân quả là thân hành, khẩu hành, ý hành. Mà chúng ta nắm trọn được nhân quả thân hành, khẩu hành, ý hành mà áp dụng được những mẩu chuyện khuyên lơi, nhắc nhở chúng ta thấy đó là những điều đau khổ, những điều ác, những điều không đúng đạo đức nhân bản - nhân quả chúng ta chấm dứt ngay không có hành động nó để đem lại sự vô lậu cho chính chúng ta.

Cho nên ở đây phần nhiều quý Thầy viết nhân quả có viết nhưng nhiều khi chỉ viết một cách rất đơn giản, chỉ nói làm việc ác nó như vậy thôi. Như dựa vào Hành Thập Thiện, con đường đi của nhân quả của con người thì thân hành, khẩu hành, ý hành quý vị nói không sai nhưng nói như vậy không áp dụng vào đời sống chúng ta được mà chỉ nói để hiểu chơi thôi chứ thiện pháp áp dụng không được tại vì chúng ta hiểu một cách nó

quá cạn, không sâu. Cho nên khi viết chúng ta phải dựa vào đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển đổi và kết luận vào đời sống của chúng ta qua một câu chuyện. Chúng ta đưa nhiều câu chuyện rất là xúc động, rất là hay nhưng chúng ta phải biết áp dụng vào đời sống của chúng ta thì cái Định Vô Lậu mới thực sự là tri kiến giải thoát. Bởi vì nói nó là tri kiến giải thoát mà chúng ta không biết áp dụng thì làm sao được giải thoát, làm sao xả được tâm, làm sao ly dục, ly ác pháp được.

Cho nên trong sự tu tập về Định Vô Lậu nó giúp chúng ta hoàn toàn giải thoát một khi tu tập hiểu biết tức là chứng minh, minh ở đây không phải là Tam Minh mà minh ở đây là tri kiến giải thoát chứ không phải minh gì cả. Nhưng vì vô minh cũng từ tri kiến của chúng ta, nó vô minh nên nó hành theo cái ham muốn của tham, sân, si vì vậy nó đem lại cho chúng ta có nhiều sự đau khổ. Còn hiện giờ chúng ta học, chúng ta hiểu, biết rõ ràng các pháp như thật như nhân quả thì chúng ta đã minh, minh thì chúng ta không bao giờ chạy theo lòng ham muốn, các ác pháp tham, sân, si do đó chúng ta hết đau khổ, mà hết đau khổ là mục đích của Đạo

Phật đạt được nên gọi là Định Vô Lậu. Nó là những bài học rất thực tế, cụ thể.

Nếu chúng ta viết, nói, luận, rồi nhân quả mà luận như thế này thì làm sao chúng ta áp dụng vào đời sống của chúng ta trong đạo đức nhân bản nhân quả được cho nên chúng ta phải cố gắng tư duy suy nghĩ dựa vào những điều kiện Thầy đã nêu như đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan. Bởi vì có duyên hợp nó mới tạo nên nhân quả chứ không có duyên hợp làm sao có nhân quả. Duyên tan là nó đi đến cái nỗi đau khổ hoặc là hạnh phúc, sự an vui cho chúng ta và đồng thời chúng ta kết luận áp dụng vào đời sống chúng ta bằng những phương pháp, bằng những khuyên răn, nhắc nhở chúng ta không nên làm những hành động đó, như vậy bài viết của chúng ta mới có giá trị.

Bên nam chúng ta viết thì có nhiều người đưa ra những mẩu chuyện rất hay nhưng không giải thích được nhân quả của nó cụ thể. Nói thì người ta ngầm người ta hiểu đó là nhân quả nhưng người ta không luận ra được cái nhân quả đó để khuyên răn, để nhắc nhở mình.

Cho nên ở đây bên nữ cũng có nhiều

người xuất sắc lắm, họ nói chuyện cuộc đời họ xảy ra thôi, những mẫu chuyện xảy ra cuộc đời mà họ nói để mà nhắc họ những hành động đó là những hành động ác, xấu và những hành động nào tốt, chỉ trong đời sống họ không. Những mẫu chuyện lật vạt xung quanh đời sống của họ thôi, xung quanh gia đình họ thôi mà họ nói lên được cái nhân quả và cũng là họ lột tẩy được cái nhân quả của bản thân họ để họ trở thành một người tốt, một người có đạo đức.

Cho nên hôm nay Thầy muốn nhắc nhở khi làm Định Vô Lậu thì chú ý những điều mà Thầy gợi ý. Mặc dù là nhân quả thảo mộc Thầy cũng có gợi ý thì các Thầy, các Phật tử cũng thấy rằng đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển đổi và kết luận thì rõ ràng chúng ta đều học từ nhân quả thảo mộc cho đến nhân quả con người thì chúng ta vẫn đi vào một cái dàn bài cái sườn đồ của nó để chúng ta viết cái bài luận của chúng ta tức là chúng ta có cái đường đi để tư duy, để suy nghĩ về một cái đề tài mà chúng ta viết không lệch, còn nếu không thì chúng ta sẽ viết thiếu hoặc là như vậy cái sự tư duy, tri kiến của chúng ta không sâu, mà nó không sâu thì chúng ta sẽ không áp dụng

được vào đời sống của chúng ta.

Cho nên từ lâu chúng ta đã có Định Vô Lậu, có khuyên quý Thầy tu tập Định Vô Lậu nhưng vì quý Thầy có sự tư duy nhưng tư duy nó không đúng cách ch nên vì vậy mà tâm tham, sân, si mình vẫn còn, chưa ly dục ly ác pháp.

Hôm nay, chúng ta khai triển tất cả những cái học hiểu của chúng ta để triển khai tri kiến của chúng ta làm cho nó có một cái nhìn, cái hiểu biết của nó để nó được giải thoát. Vì vậy mà Đức Phật nói tri kiến giải thoát, mà hôm nay chúng ta học hiểu một cách cạn cợt như thế này thì tri kiến giải thoát không bao giờ có đến với chúng ta được.

Đây, bài làm của Minh Trí cũng có nhiều bài nhưng mà Thầy nhắc nhở phải làm áp dụng cho đúng, phải theo cái đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển đổi và kết luận vào đời sống của chúng ta qua những mẩu chuyện.

Nó có 2 cách, **2 cách luận về nhân quả, tư duy về nhân quả nó có 2 cách.**

Cách thứ nhất: thì chúng ta nhắc đến

thân hành, về thân hành thì nó có 3, trong thân hành cái thứ nhất là giết hại chúng sanh, chúng ta nêu cho người ta hiểu cái thân hành thứ nhất là giết hại chúng sanh. Vậy thì muốn không giết hại chúng sanh thì như thế nào, do đó chúng ta đưa ra một cái mẩu chuyện, mẩu chuyện xảy ra người ta giết hại chúng sanh như vậy rồi chúng ta từ trên mẩu chuyện đó chúng ta mới luận, chúng ta luận cái nhân, cái thiện của nó, cái nhân ác, cái nhân thiện, cái quả ác của nó rồi cái hành động mình làm ngược lại cái hành động ác đó thì nó sẽ đem đến như thế nào và cái hành động ác đó sẽ đem đến cái quả như thế nào? Qua câu chuyện đó thì chúng ta thuật lại rồi chúng ta từ trên câu chuyện đó chúng ta luận ra, đó là cái thứ nhất.

Cái thứ hai: Chúng ta luận nhân quả thân hành của chúng ta rồi chúng ta đưa một mẩu chuyện được chứng minh, chứng minh cho hành động của chúng ta như hành động tham lam, trộm cắp, hay giết hại hoặc tà dâm nó sẽ xảy đến như thế nào, cái kết luận của nó như thế nào để thấy được cái nhân quả của nó. Rồi sau đó thì cái lời khuyên răn, nhắc nhở cho mọi người mà cũng chính

cho mình. Tức là áp dụng vào đời sống của chúng ta. Vì vậy trong cái bài luận của chúng ta nó mới đầy đủ, chứ không khéo nó không đầy đủ. Dựa theo những tiêu chuẩn đó mà viết thì để nhắc nhở mình, để nhắc nhở mọi người cho nên cái bài luận của chúng ta nó có một giá trị rất lớn.

Bên nữ có nhiều người viết rất hay, dựa theo cái đặc tướng, đặc tính mà họ viết, họ nói rất rõ ràng. Ví dụ như đặc tính thì họ nói đây là đặc tính của hành động đó, rồi đặc tướng của hành động đó như thế nào, họ diễn tả ra được điều đó cụ thể rõ ràng, họ xác định cụ thể chứ không viết lu bù, viết luông tuông nghĩa là nói đặc tính, đặc tướng khi một người có hiểu thì người ta đọc người ta thấy chỗ này là đặc tướng, chỗ này là đặc tính cho nên vì vậy có khi nó lộn lên trên, có khi nó lộn xuống dưới, nó không có theo cái kiểu đúng cái đường đi của tư duy, của đầu óc của chúng ta. Hầu hết chúng ta hồi nào tới giờ cái sự tư duy chúng ta nó hơi lộn xộn, nó có vạch ra một cái dàn bài để nó theo thứ tự của tư duy.

Cho nên hôm nay muốn tu tập Định Vô Lậu để triển khai tri kiến giải thoát thì chúng

ta thì chúng ta phải có một cái đường, hướng dẫn cho sự tư duy của ý thức của chúng ta, chúng ta tư duy cái gì trước, tư duy cái gì sau nó lần lượt chứ không thể lộn xộn như vậy được. Những mẩu chuyện chúng ta đưa ra là những mẩu chuyện thực của đời chúng ta, nghĩa là chúng ta gặp hoặc chính bản thân của chúng ta, thì những mẩu chuyện đó chúng ta vạch ra tất cả những nhân của nó, cái quả của nó như thế nào để nói với mình cho mình hiểu rõ đó là những cái hành động tốt hay là hành động xấu, đó là cái quả tốt hay đó là cái quả xấu.

Ở đây bài của Minh Phước viết rất nhiều những mẩu chuyện đưa ra rất thực tế nhưng vì không biết luận áp dụng vào nhân quả. Nói ra thì bài đó, cái bài viết, cái ví dụ đem đưa ra mẩu chuyện thì nó thật sự là nhân quả, ai đọc cũng biết là nhân quả nhưng ít ra chúng ta phải nói, phải luận ra cho nó rõ ràng cụ thể, xác minh cho được cái nhân quả của cái mẩu chuyện đó để nhắc nhở chúng ta thì rất hay.

Đây là Minh Phước I, viết rất nhiều, những mẩu chuyện rất hay nhưng mà biết áp dụng một chút nữa thì những bài luận

này rất tuyệt vời. Nếu mà Thầy có những mẩu chuyện này mà Thầy viết để viết đạo đức nhân bản nhân quả thì rất là tuyệt vời vì mẩu chuyện này là mẩu chuyện thực mà Minh Phước I đã viết những chuyện thực của cuộc đời mình từ trong quân ngũ mà đã chứng kiến và chính bản thân của mình đã làm những cái điều đó nữa cho nên viết rất hay nhưng mà có điều kiện áp dụng vào cái nhân quả thì không có biết cách áp dụng. Cho nên vì vậy từ đây về sau các con nên nhớ lưu ý những gì Thầy nói để thành một cái dàn bài, một cái sườn để chúng ta theo đó mà lí luận, nhờ cái tri kiến giải thoát có một cái sự lí luận, lập luận rất vững vàng, nó mới đánh bại được những ác pháp, còn chúng ta thiếu sự lí luận sắc bén đó thì chúng ta đánh không nổi ác pháp đâu. Khi ác pháp nó sẽ tác động đến thân tâm của chúng ta mà chúng ta không đủ tri kiến, không đủ tư duy đầy đủ thì chúng ta không thắng nổi nó, cho nên Đức Phật mới gọi tri kiến giải thoát là như vậy, sự hiểu biết giải thoát chứ không có gì khác, mà nó chứng của đạo Phật bởi vì đạo Phật đạt được mục đích vô lậu, mà chính tri kiến giải thoát đó là tri kiến vô lậu chứ không gì.

Cái định mà chúng ta đã học, cái phương pháp mà chúng ta đã học gọi là Định Vô Lậu, **mục đích của đạo Phật là vô lậu chứ không phải ngồi nhiếp tâm cho không có niệm khởi, ở đây Đức Phật không cần chúng ta hết niệm, mà chỉ cần chúng ta biết niệm thiện và niệm ác để chúng ta thấy rõ được những cái đúng cái sai để chúng ta ngăn chặn những điều ác làm chúng ta được sống an ổn, thanh thản, yên ổn mà không bị đau khổ phiền não trong lòng chúng ta** thì đây mới là chính những bài học, rất là thực tế. Cho nên những điều mấy con làm theo Thầy thấy bây giờ mấy con đã làm tới bài ý hành, nghĩa là coi như là về đường đi của nhân quả từ thân hành, khẩu hành, ý hành các con đã làm hết rồi.

Bây giờ tới bài cuối cùng của nhân quả này là nhân quả ái ngữ, chánh kiến hay là chánh ngữ thì cái bài làm bài ái ngữ để chúng ta sử dụng ngôn ngữ của chúng ta không có nói những lời ác, lời lật lọng, lời thù ghét, không nói những điều đó thì chúng ta phải sử dụng ái ngữ. Cho nên cái bài thân hành đường đi của nhân quả chúng ta thì cái bài ái ngữ là cái bài cuối cùng của nó, nhưng hầu hết Thầy thấy như vừa rồi Thầy có đọc

một cái bài ái ngữ của bên nữ, không biết bữa đó mấy con có dự không? Cái bài ái ngữ nói toàn thơ văn của người xưa đến giờ đều có những ái ngữ nhưng ái ngữ đó không đúng vì ái ngữ đó là tà ngữ, gọi lên tình yêu thương trai gái, gọi lên tình chồng vợ, gọi lên tình lãng mạn do đó nó cũng là ái ngữ nhưng là ái ngữ của tà ngữ chứ không phải chánh ngữ. **Còn ái ngữ chánh ngữ thì phải khởi sự lòng thương yêu, chân thật tâm từ bi của chúng ta.**

Về Thiện Thảo thì con viết cái bài của con không có đúng bởi vì con phải dựa theo cái đề tài mà viết. Con viết, cái bài của con nó sai, nó không có đúng, cái đề tài.

Thí dụ như con muốn viết lại cho đúng thì con phải viết về nhân quả thảo mộc, rồi con phải dựa vào những đặc tướng, đặc tính đó con viết rồi sau con mới viết bài nhân quả con người, đường đi nhân quả của con người, phải dựa vào kinh Hành Thập Thiện mà viết thì con sẽ không viết sai, rồi con sẽ viết nhân quả thân hành, rồi nhân quả khẩu hành rồi nhân quả ý hành, rồi ái ngữ, viết về nhân quả ái ngữ (chánh ngữ) chứ đừng có để tà ngữ hoặc là chánh kiến đừng để

tà kiến thì như vậy cái ái ngữ nó mới đúng, chứ không khéo lời yêu thương của cuộc đời chạy theo thất tình lục dục mà viết vào trong này thì ái ngữ này là sai không đúng, vì đó là gọi lên lòng yêu thương không đúng. Con hãy dựa vào những cái bài có những cái đề tài để tư duy quán xét về nhân quả vì chính con người của chúng ta và mọi loài vật trên hành tinh này bị chi phối đều bị quy luật nhân quả, nếu chúng ta không thông suốt nhân quả thì chúng ta không làm sao giải thoát cho chúng ta được. Tri kiến giải thoát chỉ có nhân quả và những bài học đầu tiên trong cuộc đời tu tập của chúng ta, vì chúng ta có hiểu được nhân quả chúng ta mới xả được tâm mà không hiểu được nhân quả thì không xả được tâm. Kế đó các con sẽ học về những đề tài khác như các pháp vô thường hoặc là thân vô thường, tới chừng đó mấy con sẽ học đến sự vô thường của các pháp, nó vô thường như thế nào thì đến lúc đó các con sẽ dễ dàng nhìn thấy sự thay đổi từng giây từng phút của thân các con, của các pháp, của thời tiết, của vụ trụ nó luôn luôn thay đổi thì đó là những cái bài nó kế tiếp mà chúng ta học. Chúng ta còn học nhiều nữa, nhiều nữa để triển khai tri kiến chúng

ta đầy đủ. Khi có ác pháp đến, các ác pháp nào đó nó nằm chỗ nào đó thì khi nó đến thì tri kiến của chúng ta đều lật tẩy nó ra hết, hóa giải chuyển đổi nó làm cho tâm chúng ta bình an, không còn bị dao động, không còn bị tác động cho nên nó là cứu cánh giải thoát bằng tri kiến giải thoát.

Cho nên ở đây chúng ta học Định Vô Lậu trước để làm gì, để triển khai tri kiến chúng ta nên làm gì để áp dụng vào sự tu tập của chúng ta kế tiếp tức là tâm định tĩnh. Tâm định tĩnh thì chúng ta mới có nhu duyên, dễ sử dụng, tâm không định tĩnh thì không nhu duyên, dễ sử dụng. Nếu muốn được định tĩnh, nhu duyên, dễ sử dụng thì chúng ta phải có Định Vô Lậu để xả tâm ly dục ly ác pháp. Nếu không có Định Vô Lậu thì chúng ta tu ức chế tâm mà thôi.

Như bây giờ chúng ta ngồi đây hít thở, một giờ 2 giờ mà không niệm là chúng ta bị ức chế, còn bây giờ nó có niệm thì lúc bấy giờ chúng ta dùng Định Vô Lậu mà xả từng niệm đó, mỗi niệm chúng ta xả hết tâm ly dục ly ác pháp thì trong tâm chúng ta không có niệm, cho nên chúng ta tu rất dễ dàng mà không bị ức chế, không có khó khăn.

Tu đúng thì nó sẽ đúng, mà tu sai thì nó sẽ sai, nhưng ở đây chúng ta thấy rằng phải cố gắng rèn luyện cái tri kiến của chúng ta trong một số bên nam các con viết thì có những bài rất hay nhưng chưa trọn vẹn lắm, phải cố gắng mà viết lại, viết lại cho nó đầy đủ hơn theo sự hướng dẫn của sườn đồ của Thầy. Có những bài thì quá ngắn gọn nhưng cũng nói đầy đủ cái nhân quả, nhưng đầy đủ nhân quả mà không có trọn vẹn là vì quá ngắn làm cho tâm chúng ta chỉ tư duy như vậy thì không đủ sức xả tâm của chúng ta khi ác pháp đến. Cho nên phải cố gắng làm hơn nữa để chúng ta có được cái tri kiến giải thoát đầy đủ. Có người làm bài rất nhiều nhưng đưa nhiều mẫu chuyện không triển khai ra nhân quả để tự ngầm người đọc hiểu biết mà thôi.

Đây có một số bài: bài làm nhân quả khẩu hành, lí luận đầy đủ nhân quả nhưng không dựa vào những đặc tướng, đặc tính, duyên hợp, duyên tan, chuyển đổi, kết luận áp dụng vào đời sống. Viết về nhân quả phải đưa ra một mẫu chuyện rồi luận nhân quả về đề tài đó mới sáng suốt chứng minh cụ thể. Do cái chỗ mình viết đó, mình đưa ra một cái đề tài rồi mình luận như Thầy đã

nói ở trên.

Bài làm đầy đủ ý nghĩa phải tiếp tục làm bài nhân quả ái ngữ. Ở đây Không Quan con làm thêm một bài nhân quả ái ngữ.

Bài của Thầy Chơn Thành: bài làm đầy đủ ý nghĩa nhân quả nhưng không dựa vào mẩu chuyện để luận nhân quả và thiếu áp dụng vào đời sống, hãy làm lại bài nhân quả khẩu hành. Nghĩa là thầy Chơn Thành có đưa ra mẩu chuyện nhưng không dựa vào mẩu chuyện để mà áp dụng vào đời sống của mình cho nên nó còn thiếu một ít vì vậy mà cố gắng làm lại để áp dụng cho đúng cách. Bài làm đầy đủ nhân quả nhưng thiếu áp dụng vào đời sống để xả tâm mình. Cho nên vì vậy những điều Thầy nhắc nhở thì mấy con đọc lại trong cái lời ghi của Thầy mà cố gắng sửa lại.

Trong bên nữ thì cũng có nhiều có nhiều người tuổi trẻ lắm, tuổi cũng còn trẻ nhưng mà làm những cái bài cũng khá xuất sắc, nói lên được và đồng thời triển khai những tư tưởng này sau khi mà đứng lớp để mà dạy đạo đức nhân bản, nhân quả thì những người này họ sẽ đứng lớp họ dạy rất đầy đủ, bởi vì họ đã từng tư duy suy nghĩ,

từng áp dụng vào đời sống của mình thì tức là họ sẽ làm rất đầy đủ khi mà đứng lớp dạy đạo đức.

Cho nên ở đây cái triển khai của Thầy đầu tiên để giúp mấy con có tri kiến giải thoát để mình đứng lớp mình dạy đạo đức nhân bản nhân quả không làm khổ mình, khổ người bằng cái tri kiến của chúng ta, bằng sự hiểu biết của chúng ta chứ không có gì, không có thiên định gì cả, đạo Phật không có điều kiện đó, không có nói thiên định bởi vì cái lớp chánh định của Đạo Phật là cái lớp thứ tám, nó đâu có quan trọng. Còn có lớp Chánh kiến, Chánh tư duy, Chánh ngữ rồi lưu luyện để sử dụng Chánh nghiệp, Chánh mạng, các con thấy nó hoàn toàn ở trong sự tư duy của chúng ta không, ở trong cái tri kiến của chúng ta không à, chứ nó đâu phải ngoài tri kiến của con người đâu. Mà Chánh niệm nó cũng ở trong tri kiến chúng ta tư duy suy, nghĩ ra chứ nó đâu có ngồi vắng bật ở đâu, mà bây giờ vắng bật chúng ta làm gì đây? Có lợi ích gì? Ngồi mà cứng ngắc, ngồi cũng như gộc cây thì có lợi ích gì cho đời mà lợi ích gì cho bản thân chúng ta.

Chúng ta đứng trước ác pháp cái gì mà

chúng ta hiểu được ác pháp có phải là tri kiến của chúng ta không? Cho nên không triển khai được nó làm sao chúng ta hiểu được, chúng ta không hiểu được thì làm sao chúng ta thắng được ác pháp, chuyển đổi ác pháp. Cho nên sự tu tập đúng sẽ có những lợi lạc. Biết bao nhiêu người vào rừng ngồi thiền 1, 2 ngày, 7, 8 ngày nhưng phỏng ích gì, ích lợi cho những sự ngồi thiền đó. Các con thấy những nhà yoga, họ tập luyện để họ nhập định, nó đủ cách. Các nhà Lão Trang họ cũng đủ cách để mà luyện tinh, khí, thần để ngồi nhập định để triển khai những điều tâm linh của họ. Nhưng sự thật ở đây Đức Phật không cần tâm linh mà chỉ cần tri kiến giải thoát của chúng ta mà thôi, cho nên giới định tuệ. Giới hương, định hương, dữ huệ hương, giải thoát, giải thoát tri kiến hương đó là cái cần thiết của giải thoát chứ đâu phải là cần thiết của định đâu. Nhưng mà chúng ta khi mà chúng ta đã ly dục ly ác pháp xả tâm được thì tâm bất động đó là định, cái định do ly dục ly ác pháp mà, Bất Động Tâm Định, mà cái định đó là của tâm. Khi chúng ta thực hiện được chúng ta mới thấy đó là cái kết quả rất lớn cho sự tu tập đúng pháp chứ không phải tà pháp. Bát Chánh Đạo là

chân lý của con người mà Đức Phật đã nêu ra Bốn chân lý, thế mà bây giờ chúng ta tu thiền định cái kiểu mà ngồi trong rừng để mà nhập định 7, 8 ngày để làm gì, có đúng Chánh kiến, Chánh tư duy không? Thế mà chúng ta không học đúng thì làm sao, vì vậy mà cố gắng triển khai mấy con. Đừng nghĩ rằng tôi làm không được, các con cứ làm đi.

Cho nên có một người, người ta khuyên chúng ta, chúng ta cứ hãy viết đi, chúng ta viết đi rồi một ngày nào đó chúng ta sẽ thành một nhà văn mấy con. Rồi bây giờ chúng ta viết đi và hãy tư duy đi, hãy suy nghĩ đi, hãy vét từng chút trong tư tưởng của chúng ta mà tư duy về nhân quả, tư duy những đề tài mà Thầy đã cho rồi thì mấy con sẽ thông suốt chứ không có gì. Đừng nghĩ rằng chúng ta liệt tuệ, không có người nào liệt tuệ đâu mà chỉ có chúng ta cố gắng triển khai nó thì trí tuệ chúng ta sẽ thông hiểu và cuối cùng chúng ta thành tựu. Đạo giải thoát không phải ngoài tri kiến của chúng ta là giải thoát, Thầy xác định cho mấy con. Bởi vì khi nói đến thần thông, nói đến pháp tắc đều hoàn toàn là bị lừa đảo, người ta lừa đảo muôn đời chúng ta ở trong cái thần thông mà cuối cùng những người có thần thông có giải thoát

không? Tâm tham, sân, si vẫn còn. Những người niệm bùa, niệm chú có đủ thần thông mà chính ông thân Thầy là người đã niệm bùa niệm chú có đầy đủ, làm cho thiện hạ kinh nể. Các con thấy ông chỉ cần đi một vòng rào này thôi mà người ta đến cắt măng là bị dính kẹt ở chỗ đó cứng ngắt, ai bắt? Cái đó không phải thần thông sao. Những bà con ở đây người ta nghèo người ta đến hàng rào chùa này đó, hồi đó tre, các con biết trên bây giờ còn tre đó, mà ông làm như thế nào mà người ta đến bắt người ta đứng đó chứ không có đi được, thì các con thấy gia đình của Thầy có thần thông lắm chớ nhưng mà tại sao Thầy không chuộng nó, Thầy không làm những việc kì quái đó, Thầy làm được chứ sao Thầy không làm, Thầy không ưa nó, nó làm như vậy để làm gì? Trong khi người ta nghèo người ta đến kiếm một vài mụp măng để người ta về người ta kho người ta luộc ăn thôi. Trong cái thời đó, cái thời mà ông thân Thầy còn sống người ta có đi bán mà ai mua, người ta chỉ cần thôi, người ta nghèo khổ, làm ta chi vậy, mình giữ mụp tre mình làm gì mà trong khi người ta đói khổ, trong khi người ta cần thiết. Cho nên đối với Thầy thì cái chuyện làm đó vì mình bảo vệ

cái ích kỷ của mình thôi. Mà sự thật ra cái Thầy muốn nói ở đây là cái thần lực làm cho người ta đứng đó mà không đi được, ai trói, có hình dáng nào ai trói họ không mà họ vẫn đứng đó cho đến khi ông thân Thầy đến bắt họ. Mà ông thân Thầy rất hiền, không có phải bắt họ để làm gì, nhưng mà cảnh cáo cho họ sợ vậy thôi để sau này họ không tới đó cắt mãng nữa, rồi ông cũng tha cho người ta, rồi ông cũng cho người ta mãng chứ ông không bắt bớ, không đem giao cho làng xã nói cô này ăn trộm, cậu kia ăn cắp, không bao giờ mà nói điều đó đâu. Nhưng mà có điều là làm cho người ta sợ người ta đừng đến chùa người ta quậy phá vậy thôi nhưng mà Thầy thấy điều đó không đúng.

Đối với ông thân Thầy tất cả những bùa chú mà luyện mà có linh hiển thì có chứ không phải không, Thầy biết rất rõ. Thầy chính là người được truyền thừa về mặt đó mà Thầy vẫn bỏ mấy con.

Cho đến hôm nay Thầy thấy đạo Phật dạy chúng ta rất thực tế, dạy chúng ta cuộc sống chúng ta, cho nên Thầy mới đưa ra đạo đức sống không làm khổ mình, khổ người là đạo Phật, mà sống bằng cách nào đây? Bằng

tri kiến của chúng ta chứ không bằng gì, bằng những cái mà các con đang học hiểu, các con đang biết cuộc đời của các con, các con đang sống với nó hằng ngày. Dùng nó mà tiếp xúc với mọi người, Dùng nó mà sống hằng ngày biết thiện, biết ác, biết buồn, biết vui chính những tri kiến của mấy con. Nếu một người không còn tri kiến đó thì vui buồn mấy con cũng chẳng biết. Cho nên ở đây Đức Phật triển khai tri kiến cho chúng ta để mà chúng ta được giải thoát chứ không có gì hết, bởi vì đó là Định Vô lậu.

Cho nên ở đây chúng ta tu đúng bởi vì sao Thầy dám xác định rằng cái khóa này Thầy sẽ đào tạo người ta chứng quả a la hán, chứng đạo. Tại sao Thầy dám xác định được điều đó mà từ xưa tới giờ có ai dám nói điều này không mà Thầy dám xác định. Mà nếu Thầy dạy mấy con không chứng đạt được chân lý, không chứng quả a la hán thì nhất định là Thầy đốt sách, Thầy dám quả quyết điều đó là tại sao Thầy dám nhận xét được những điều này nghĩa là mấy con chịu khó học tập, rèn luyện tri kiến của mấy con một tri kiến làm cho mấy con được giải thoát hoàn toàn thì đó là mấy con chứng quả chứ còn cái gì nữa, Thầy đâu cần thiên định.

Nhưng mà khi tâm mấy con thanh tịnh, hoàn toàn không còn tham, sân, si thì nó như thế nào? Mấy con thấy người hết tham, sân, si người ta ra như thế nào không? Bây giờ Thầy không nói Phật, không nói ai hết mà **Thầy nói cái trí tuệ của Thầy thôi, vì hết tham, sân, si Thầy mới nhận định được, Thầy mới sáng suốt được, chứ còn tham, sân, si Thầy thấy được không mấy con?** Qua cái chỗ mà Thầy nói lên, Thầy viết lên những tập sách mà mấy con đọc, mấy con thấy là đúng. Nếu mà tâm Thầy mà còn tham, sân, si Thầy viết được không, Thầy viết các tổ sai không, Thầy dám nói không? Các con thấy cái điều đó. Thầy không nói những vấn đề thần lực hay gì cả hết mà Thầy chẳng có thần lực gì cả hết, Thầy nói thật, mà **Thầy có một tri kiến thấy đúng, nói đúng. Ai chửi Thầy Thầy không giận ai làm gì Thầy không buồn, luôn luôn lúc nào Thầy cũng đứng trên đầu sóng của nhân quả chứ không bao giờ thấy để sóng gió nhân quả chụp Thầy, không bao giờ.**

Còn mấy con hở một chút là sóng gió chụp mấy con liền, tại sao vậy, tại sao Thầy biết? Mấy con thích nói chuyện, mấy con còn tham ăn, mấy con

còn thích nói chuyện, mấy con còn tham ngủ, mấy con không chiến thắng được nó là mấy con nằm dưới sóng, dưới đợt sóng của nhân quả, mấy con bị cuốn đi trong đợt sóng của nhân quả. Còn Thầy đứng trên đầu sóng thì nó làm sao cuốn Thầy được? Mà rõ ràng như vậy tâm Thầy là do tri kiến của Thầy ly tham, sân, si mới được chứ nếu không nhờ tri kiến, không ly tham, sân, si thì Thầy sao đứng trên đầu sóng đó được, cho nên Tu viện luôn lúc nào cũng có sóng gió, nhưng nhờ đứng trên đầu sóng chúng ta mới được an ổn chứ không thì chúng ta đứng dưới chân sóng thì chắc chắn chúng ta sẽ bị chết đuối rồi.

Do sự tu tập hôm nay mà mấy con siêng năng làm bài như thế này Thầy mừng lắm mấy con, Thầy biết rằng con đường Thầy sẽ hướng dẫn để mấy con đạt được. Từ tuổi trẻ cho đến người già vẫn chứng đạo được hoàn toàn. Ngày xưa Đức Phật có nói ông Hiéc Tôn Giả 80 tuổi vẫn theo Phật chứng đạo quả a la hán chứ đâu phải không thì phỏng chừng mấy con hôm nay ngồi trước mặt Thầy, Thầy tin rằng những gương mặt hiện diện đối với Thầy hôm nay là những người cố gắng theo đúng lời Thầy dạy. **Tri**

kiến giải thoát sẽ giúp mấy con chứng quả a la hán hoàn toàn, mấy con sẽ không phải là một con người phàm phu như bao người khác, nhưng tâm hồn của mấy con là tâm hồn của A la hán. Thầy tin chắc điều đó và những gương mặt đang ngồi trước mặt Thầy là những người chứng đạo chứ không phải không chứng đạo, mấy con nếu mấy con quyết tâm.

Do cái điều kiện ở sự quyết tâm của mấy con và sự hướng dẫn của Thầy. Thầy tin rằng ở trước mặt ngày nay nhưng mà một năm, một năm sau nữa thì mấy con sẽ thấy sự giải thoát của mấy con rất cụ thể. Hãy cố gắng và làm bài, tư duy cho kĩ theo cái dàn bài của Thầy, cái sườn mà luận thì mấy con sẽ triển khai được. Làm bài này chưa xong, làm bài khác nữa, làm hoài, làm chùng nào mà Thầy cho cái bài này đúng thì mấy con con mới làm, mặc dù là Thầy không nỡ nói mấy con làm sai sợ mấy con tự ái mấy con buồn mà Thầy nói làm đầy đủ nhưng còn thiếu chỗ nào đó thì mấy con biết rằng bài làm của mấy con chưa trọn đầu, cho nên tiếp tục làm lại, đừng sợ mất công, tu học mà. Mà mỗi lần làm là mỗi lần có cái sự tư duy làm cho tri kiến của mấy con sáng suốt

lên thêm, hiểu biết lên thêm. Mỗi lần làm là mỗi lần giúp cho tri kiến của mấy con đầy đủ thêm không thiếu. Làm rồi, đừng nghĩ rồi như người học sinh tôi làm bài đó rồi phải làm bài khác tiếp tục làm thêm bài khác, làm cho nhiều nhưng không xong, làm trở lại cho đúng, cho sâu, ý nghĩ đầy đủ, áp dụng vào đời sống của chúng ta là một bài học và một bài thực hiện để chúng ta được giải thoát hoàn toàn, thì cái bài luận đó nó có ý nghĩ. Và những bài luận đó sẽ trở thành những tập sách sau này.

Các con sẽ thấy Thầy sẽ góp lại những bài luận mà mấy con đầy đủ nó sẽ góp lại thành tập sách. Sau này cái người mà người ta chưa tu, người ta đọc người ta sẽ thấy cũng đã được giải thoát, 10 phần người ta cũng đã được giải thoát 5 phần khi người ta đọc thôi.

Thầy nói như thế này, có một người chưa từng tới chùa chưa bao giờ mà say sưa rượu chè chơi bời đủ cách bài bạc nữa mà khi đọc Hành Thập Thiện Tứ Vô Lượng tâm hoặc Hành Thập Thiện hoặc là đọc sách của Thầy dạy về đạo đức làm người thì họ không còn say mê cờ bạc, rượu chè, hút sách họ bỏ sạch xuống hết, họ trở thành con người

tốt, làm cho cha mẹ gia đình họ ngạc nhiên. Thằng này tại sao lại như vậy? Cuối cùng hỏi ra mới biết đọc sách Thầy mà tự nó thay đổi, các con thấy những lời mà các con nói trong những cái bài luận về đạo đức nó lợi ích rất lớn mấy con, nó lợi ích ngay bản thân của mấy con và đồng thời lợi ích rất lớn cho những người khác khi đọc. Cho nên những bài mà mấy con viết, mấy con lấy những mẩu chuyện không xa đâu, chính ở bản thân mấy con triển khai ra thì mấy con sẽ thấy lợi ích rất lớn cho bản thân mấy con và lợi ích rất lớn cho người khác, nó là những bài học thật chứ không phải là giả, không phải là tìm chuyện xa vời. Nhiều khi mấy con viết một câu chuyện nghe như tiểu thuyết, nghe rất hay, nghe hấp dẫn lắm nhưng mà nó dài dòng quá dài, làm cho cái người đọc mất nhiều thì giờ, câu chuyện ngắn gọn đầy đủ ý nghĩa của nó thôi, xoáy mạnh vào nhân quả của nó, đó là cách mấy con viết, đừng dài dòng. Câu chuyện xảy ra tôi làm vậy vậy, hỏi đó tôi vậy vậy, nó xảy ra vậy vậy, tôi chứng kiến vậy vậy và đồng thời khi đưa mẩu chuyện ra rồi thì những hành động đó mình mới nêu trở lại, đây là đặc tướng mình đưa ra mẩu chuyện của mình đây là đặc tướng, đây là đặc tướng

của nhân quả mẫu chuyện này. Đặc tướng như thế nào, cái hành động đó, cái tướng nó như thế nào, rồi đây là đặc tính thì cái tính của nhân quả này như thế nào thì mình nêu ra ngay rồi bắt đầu tới cái duyên hợp, do sau mà cái sự kiện này xảy ra, rồi cái duyên tan của nó như thế nào, đó là mình dựa theo cái đó là mình viết không sai chút nào hết mà bài viết của mình rất hay, đầy đủ và cuối cùng lời khuyên răn, phương pháp nếu mình khéo léo nữa thì khuyên răn mình và còn kèm theo cái phương pháp trong 37 phẩm trợ đạo, cái phương pháp nào thứ nhất là phương pháp tác ý mình áp dụng vô trong đó để nhắc nhở cho mình cũng như nhắc nhở cho người khác để thực hiện được tri kiến giải thoát.

Bây giờ Thầy xin trả lại để mình tiếp tục qua bài khác. Bây giờ là bài học khác cũng rất là quan trọng, Thầy sẽ trả lời một vài điều cần thiết mà mấy con hỏi Thầy.

Vấn đề bác Phước tu tập bác hỏi Thầy: tu tập như vậy có bị lạc trong pháp không, Thầy bảo không lạc pháp, bác tu tập như vậy là đúng chứ không có sai đâu cứ tiếp tục tu tập như vậy là tốt chứ không có gì đâu.

Còn ở đây Thầy xin trả lại mấy bài này và Thầy sẽ trả lời qua một câu hỏi. Đây con sẽ đem trả lại mấy cái bài này con, rồi coi theo đó mấy con sẽ làm lại, mấy con càng làm nó giúp cho tri kiến mình càng rộng hơn.

Đây là câu hỏi: Ở đây cũng có người làm bài khá lắm nhưng mà Thầy chưa cho đọc, nhất là các con mà còn tuổi trẻ đó, Thầy nhắm vào tuổi trẻ của mấy con lắm, bởi vì tuổi trẻ của mấy con là tương lai của Phật giáo, mấy con tu xong cái trách nhiệm của mấy con rất lớn còn gánh vác như: Phước Tồn, như Thiện Thảo, Minh Trí hay ai đó con, mấy con còn tuổi trẻ đó mấy con cố gắng mà làm bài cho nó kỹ lưỡng chứ mấy con mà tu tập như vậy mấy con đứng lớp mấy con dạy không được đâu. Cái kiểu mấy con viết bài như vậy là mấy con đứng lớp mấy con dạy đạo đức người ta không xong đâu. Cho nên mình phải cố gắng học để triển khai tri kiến của mình, thứ nhất để được giải thoát cho mình tâm vô lậu, thứ hai là mình đứng lớp dạy người ta với cái đạo đức người ta qua thân hành của mình sống đúng giới hạnh, qua ngôn ngữ của mình nói về nhân quả ở đâu ra đó, mình đứng lớp dạy

thì mình là gương hạnh cho những người khác nữa cho nên vấn đề học về Định Vô Lậu này, triển khai tri kiến giải thoát này rất cần thiết cho mấy con rất lớn, Tương lai mấy con phải đứng lớp chứ không thể nào nói suông được, bởi vì cái duyên nó sẽ đến, là có thể nói rằng những cái Trung tâm an dưỡng, những cái chi nhánh an dưỡng sẽ ra đời, mà ra đời Thầy phải có người, có người thì phải đứng lớp dạy bởi vì khu an dưỡng nó có khu trường học, nó cũng như lớp học của chúng ta vậy.

Thì mấy con là người đứng lớp dạy thì thứ nhất là phải thân giáo, thứ 2 là phải thuyết giáo, thuyết giáo là dạy cho người ta biết cách người ta học tu về đạo đức nhân bản, nhân quả. Mấy con nhớ kĩ, tuổi trẻ mấy con phải nỗ lực tu. Còn mấy người già mấy người lớn tuổi thì mấy con tu làm chủ sự sống chết của mấy con, mấy con chết hồi nào chết mấy con sống hồi nào thì sống, mấy con phải nỗ lực tu.

Đầu tiên mấy con **phải dùng Định Vô Lậu ly tham, sân, si cho sạch, tâm mấy con thanh tịnh khi tâm thanh tịnh thì mấy con mới có đạo lực làm chủ sự sống**

chết của mấy con chứ nếu tâm mấy con còn tham, sân, si thì chắc chắn không bao giờ có. Cho nên nhờ Định Vô lậu mà mấy con quét sạch hết tham, sân, si làm cho tâm mấy con bất động trước ác pháp và các cảm thọ do cái sự tu tập đúng như vậy đó Thầy mong rằng cái ngày mà có đủ duyên mà có các lớp học thì trong những lớp học đó có những vị tuổi 80 vẫn đứng lớp dạy đạo đức mấy con nhân bản nhân quả, đầu bạc phơ như mấy con vẫn đứng lớp dạy. Thay vì tuổi của con là tuổi hưu trí không còn đi ra lớp dạy đâu nhưng vì đạo đức của con người mà tới hơi thở cuối cùng chúng ta mới hưu trí, nghe tới hơi thở cuối cùng thì chúng ta bỏ xác thân này thì chúng ta hưu trí. Còn một chút hơi là vì con người trên hành tinh còn đau khổ nhiều lắm, chúng ta không ngồi không mà để thọ hưởng mà chúng ta hãy đến lớp chúng ta dạy cho con em của chúng ta có những ngày học đạo đức để đem lại sự hạnh phúc cho họ.

Đó là những ước mơ của Thầy thôi, còn cái duyên của mấy con cho nên mấy con ráng tu, con cháu của chúng ta khổ lắm mấy con, đang sống khổ mà chính bây giờ chúng ta cũng thấy mình đang làm khổ. Bởi vì còn

mang cái tham, sân, si là còn khổ, cho nên sống chết của chúng ta chưa làm chủ thì nỗi khổ cho nên chúng ta thương, lấy sự khổ của mình để thương con cháu của mình. Cho nên phải ráng nỗ lực tu tập thực sự, làm bài thật sự không được làm sơ sót mấy con, nhất là đạo đức đường đi nhân quả của con người, nhất là đạo đức thân hành, khẩu hành, ý hành chúng ta phải làm cụ thể rõ ràng. Bài làm của mấy con mỗi người được Thầy chấp nhận và cho làm thành sách thì hạnh phúc lắm mấy con vì hạnh phúc nhất là lời tư duy suy nghĩ mấy con viết lên trang giấy mà là những bài học cho bản thân mình và cho con cháu mình sau này thì điều đó là điều hạnh phúc nhất. vừa học mà vừa để những cái gương hạnh tốt, vừa nói lên được tiếng nói tốt để giúp đời thì còn gì để hạnh phúc nữa phải cố gắng.

Về nhân quả thảo mộc mà hỏi đặc tướng, đặc tính thì dễ thấy rõ rồi. Nhưng về đặc tướng đặc tính cái phần nào trong những mẫu chuyện. Thí dụ như bây giờ có người có những hành động làm ác thì cái tướng của họ nó thô tháo như thế nào, qua cái người làm ác mấy con thấy nó hiện ra cái tướng hung dữ, mình nhìn thấy người mà họ

hay giết súc vật, cái người làm gà họ có cái tướng, họ cắt cổ gà thường xuyên nó hiện ra cái tướng của họ, mình nhìn qua cái người đó nó có cái tướng của cái người giết chóc. Nhìn một người hay đâm trâu hay đập đầu trâu hay giết bò, heo, dê. Thì mình thấy cái tướng của họ nó không phải là cái tướng của người hiền lành đâu, nó có cái tướng của nó. Cho nên mình xét nhận qua nhân quả, cái tướng người giết hại nó phải có những cái sắc khí của nó, nó hiện ra cái người đó như thế nào và cái hình tướng của người giết hại thì họ hung dữ lắm. Khi mà một cái người sân thì con thấy họ đấm ngực, đấm tay, họ đập bàn, đập ghế đó là cái tướng nó hiện ra, hoặc la lớn tiếng họ, nói ồn náo, họ không nói nhỏ nhẹ được đó là cái tướng của họ.

Còn cái đặc tính của họ hoặc là họ khóc lư bù, cái tướng của họ làm cho họ đau khổ, làm cho họ vui mừng, làm cho họ cái tướng của họ, cái tính thì nó hiện ra cái tướng là nó hung dữ lộ vẻ ra bực tức, nó đập cái này, nó phá cái kia đó là cái tướng. Còn cái tính của nó thì con xét qua cái tính đó nó ác hay là thiện. Cái tính của nó đó, nó ác là nó có làm cho người khác khổ mà chính bản thân của cái người đó khổ thì đó là cái tính của nó,

tính khổ. Cũng như là nói qua cái đặc tính của nhân quả thì con thấy trái cây nó ngọt có đắng có cay. Còn tính người thì nó ác hay là thiện. Còn cái kia nó đắng, cay,ngọt, bùi, còn cái này nó thiện hay là ác, cái tính của nó, cái đó nó người ác nhiều ác ít, cái đó nó đem đến khổ nhiều hay khổ ít, đó là tính. Cho nên cái đặc tính của nó là cái thiện, cái ác, cái khổ nhiều khổ ít. Còn cái đặc tướng của nó thì cái tướng của nó nó hung dữ, nó ồ ạt, nó la lối, nó đánh đập, nó phá cái này, nó đập cái kia đó là cái tướng của nó thì đó là cái tướng của nhân quả đó.

Cho nên nói về thân hành thì cái tướng của nó, như bây giờ thân hành của cái thân hành cái tướng của nó là giết hại chúng sanh, nó cầm dao nó giết, nó lấy búa nó đập, nó đi nó đập, nó chà nó đập đá. Đó là cái hành động đó là cái tướng của nó.

Còn nói cái tướng của cái miệng (cái khẩu nghiệp) thì cứ la lối hung dữ nạt nộ, đó là cái tướng của nó hiện ra cái tướng của nó. Còn cái tính của nó ác nhiều ác ít thiện nhiều thiện ít đó là cái tính của nó, do đó dựa vào thì mình nói được cái tính của nó trong cái mẩu chuyện mình đưa ra rồi thì mình nhìn

cái hành động nó làm đó thì mình nhận qua cái tướng của nó thì mình nói lên cái nhân quả của cái tướng, nhân quả của cái tính.

Rồi mới nói đến cái duyên hợp, có cái duyên nào mà hợp nó mới thành ra cái nhân quả đó còn không có thì làm sao nó có được cái nhân quả đó, cho nên duyên hợp rồi duyên tan nghĩa là cái kết cuộc của cái sự việc đó nó tan rã.

Rồi cái chuyển đổi, trên cái vùng chuyển đổi tức là từ hành động ác đó mình chuyển thành thành thiện bằng cách: thí dụ như người ta chửi mình mình không chửi lại mà mình nhẫn nhịn và mình khởi sự mình thương yêu đó là chuyển đổi, mình chuyển đổi nhân quả đó. Khi mình chuyển đổi rồi thì tức là mình có những phương pháp để mình áp dụng, những phương pháp đó mình áp dụng vào đời sống của mình bằng một lời khuyên bằng một phương pháp cách thức mình tu tập, nhắc nhở tâm mình. Hằng ngày cái tướng mình hay sân hay giận dữ như vậy làm những cái tướng cái tính như vậy là hung ác do đó mình thường nhắc nhở tâm mình bằng phương pháp Tự kỉ ác thị hay là Như Lí Tác Ý đó. Thì đó là mình biết áp

dụng vào đời sống của mình bằng cái đó để cho mình ngăn chặn nhân quả ác pháp. Đó là cách thức như vậy. Cho nên ở đây nhớ kỹ những cái tướng cái tính của hành động đó thì mình sẽ giải rõ để người ta hiểu nó, kiểm chứng và hiểu, hiểu rất rõ để mình xả tâm.

073-(LCK-032B)

* Vấn đạo khai giới thọ thực

* Tứ sự

* Vấn đề nội viện

Có những câu hỏi:

[Tu sinh]: Như hằng ngày con đi khát thực về, nếu lỡ như ăn không hết những phần bánh hay trái cây, con có được giữ qua ngày sau dùng tiếp vào lúc ăn cơm ngày hôm sau, chỉ ngày một bữa, không ăn phi thời có được không hay phải bỏ?

[Trưởng lão]: Ở đây thay vì cái người người ta cúng dường cho mình nó vừa đủ đi nhưng ở trong tu viện của mình lại có những người họ đem thêm trái cây hoặc bánh trái gì họ cũng gửi cúng dường cho chư Tăng, mà nếu mà cái khẩu phần ngày hôm đó của chúng ta nó vừa đủ chứ không có thừa, nhưng mà có người cúng dường thì cô út lại đội thêm, không đội thêm sao được.

Nếu mà mọi lần mình tự làm thực phẩm

thì mình làm vừa thôi mình không làm thêm nhiều, nhưng vì có người đã cúng dường cho mình, những cái bữa ăn của mình họ cũng tính nào là bánh ngọt, có gì đủ rồi. Nhưng mà hôm nay trong chùa lại có một số người Phật tử khác họ cúng cúng do vậy mà cô Út phải đem ra thêm, đội ra thêm.

Thật sự ra thì chúng ta có quyền giữ lại nhưng phải khai giới, bởi vì không được để đồ ăn lại, mà để đồ ăn lại thì phạm giới cho nên vì mình tiếc mình không nỡ đem đồ Phật tử người ta cúng dường bánh trái vậy mà đem bỏ phí như vậy thì mình biết là đúng giới luật Phật là không được để đồ ăn lại, nhưng mà mình ăn một ngày đó dồn dập như vậy mình ăn sao hết nổi, cho nên cái cúng dường của Phật tử bây giờ là cái cúng dường sai. Thay vì một cái chùa người ta đi khát thực như vậy rồi Phật tử về thăm chùa thì mình cứ về thăm và đồng thời đừng có mua nào là nước tương, nào là xì dầu, nào là dầu mỡ. Ở chùa người ta có nấu nữa đâu, nào là cải ngò, bánh mứt đủ loại. Thí dụ đem về như vậy thì trong bữa ăn người ta đã có người cung cấp rồi mà bây giờ đem thêm ra thì chúng ta thừa rồi, mà bỏ thì phí của đàn na thí chủ mồ hôi nước mắt làm ra

chứ đâu phải ít. Cho nên vì cái sai của Phật giáo quá sai là tại vì chúng ta đã quen đi tới các chùa của Đại Thừa nên Phật tử nghĩ rằng tới chùa phải mua này kia, mình đem gạo, thóc đồ ăn, đồ uống này kia mình cúng dường. Thầy nói thật sự ra nếu mà tổ chức hẳn hoi mà ba cái gạo đem cúng dường ở đây chắc mốc hết, chắc ỉm hết, chắc mọt ăn hết chứ không ai mà nấu. Bởi vì mình có người cúng dường rồi mà mình cứ nấu như vậy sao được. Trong khi đó thật ra sự ra vì tiếc cho nên cô Út cũng nấu để mà đãi khách. Ở đây thực sự nếu mà có điều kiện có khách đâu cần gì đâu, chỉ cần một cú điện thoại là sau đó ở ngoài kia nó sẽ chở vô cho chúng ta những hộp cơm như thế này, mỗi khẩu phần 4, 5 ngàn gì đó chứ không vì một cái ... cơm.

Còn cô Liên Châu cô đặt cho chúng ta 8 ngàn thì mấy con thầy, nhưng mà cái người làm buôn bán họ quá lời. Thay vì vấn đề này thật sự ra Thầy nói chúng ta ngày hôm đó chúng ta ăn thiếu thì chúng ta ăn thêm cơm 1 chút không sao hết, mà chúng ta ăn dư chúng ta bỏ chúng ta tiếc lắm. Bởi vì chúng ta biết mồ hôi làm ra của mà có ăn rất là cực, nếu chúng ta là nông dân chúng ta biết

rất là khó, hột gạo làm ra rất là khó, thực phẩm làm ra rất khó cho nên bỏ rất uổng mà để lại chúng ta phạm giới, nhưng bây giờ biết sao hơn, chúng ta xin khai cái giới đó ra, chúng ta giữ lại đúng ngày mai chúng ta đem ra ăn hết. Mà ngày mai nếu người ta cho ăn đủ nữa thì chắc chắn dư nữa và như vậy khai hoài, khai riết rồi để bánh trái mốc meo hết, mà nếu không chúng ta lại ăn bánh trái cũ, để lại bánh trái mới nó phải nối tiếp, nối tiếp như vậy mới để được chứ còn cỡ mà để lại nữa thì chắc không để lại được, cho nên thật sự ra thì cái này hiện giờ Thầy chế cái giới để tạm thời thôi, để sau khi mà ổn định được hai cái nhà bếp. Một cái nhà bếp Phật tử cúng dường, và một cái nhà bếp trong Tu viện phải ổn định được. Từ đây về sau Phật tử khi mà tổ chức được đi khất thực như vậy rồi, có Phật tử lo được rồi thì nhà bếp chùa không bao giờ nổi lửa, nổi khói nữa mấy con. Đúng với tinh thần của đạo Phật, đi xin bên ngoài mà ăn chứ trong chùa không nổi lửa nữa, nó rất hạnh phúc. Cho nên buổi giao thời nó còn rất khó khăn, cho nên ở đây câu hỏi của con hỏi thì lúc bấy giờ khi mà muốn giữ lại thì các con phải tự khai giới ra mấy con: con xin khai

giới ngày mai đúng ngộ con sẽ đem những thực phẩm này ra ăn chứ con không nỡ thí bỏ, không nỡ thí bỏ mồ hôi nước mắt của đàn na thí chủ. Rồi ngày mai con hãy đem ra con ăn, nếu hết được thì tốt mà không hết được thì khai giới một lần nữa chỉ có như vậy mới được chứ không khéo thì Thầy thấy, rồi chờ Thầy ổn định được, chứ không ổn định được thì không được.

Còn về vấn đề sư Pháp Ngộ thì con thấy cái duyên của con, thật sự ra cái duyên của con nó có duyên với những Phật tử cho nên nó cứ bị động tâm, động tâm khi có một tin hoặc một gì đó hoặc thấy người Phật tử ở Nghệ An, Hà Tĩnh, Thanh Hóa mà đến thì con lại bị động tâm về vấn đề duyên Phật sự của con. Thật ra đúng là phải nỗ lực tu cho mình được chứ còn không khéo thì mình cũng tu không được. Mà do như vậy đó thì bằng sự tư duy, quán xét để chính mình để cố gắng khắc phục, dùng trí kiến tìm hiểu những cái điều lợi hoặc những điều hại. Bây giờ không chừng mình có cố gắng giúp đỡ Phật tử hoặc nghe những tin này mà mình có làm được những gì, hơn nữa cuộc đời của mình chưa có sức đủ làm chủ được sanh, già, bệnh, chết thì nó còn xa lắm, mà nếu

mình không nỗ lực tu tập thì ai cứu mình. Cho nên vì vậy con nhớ nhắc nhở tâm con, khéo tác ý, rồi cố gắng ổn định, sống độc cư, không tiếp duyên với ai hết, cứ khắc phục đối phó với tâm niệm của con. Bởi vì tâm niệm của con là từ lâu tới giờ con ở một chỗ, một thời gian 3, 4 tháng rồi nó có cái duyên để mà đi chỗ này, chỗ kia. Bây giờ nó cũng quen như vậy cho nên khi mà khép chân mình lại thì nó có cái sự thúc đẩy bằng cách này, bằng cách khác. Cho nên trước những hoàn cảnh này muốn để thành tựu được tu hành thì mình phải có một lý trí mình tư duy, suy nghĩ mình đánh bật đi những tư tưởng đó, những cái hoàn cảnh đó. Và đồng thời theo Thầy nghĩ con không nên tiếp những Phật tử ở các miền đó về đây, họ đến thì đến.

Nhưng có gì khó là khi họ gặp, khi con thấy họ thì tâm con cũng bất an rồi, nó muốn tìm hiểu coi sự kiện đó như thế nào, nó xảy ra như thế nào, có bình an không? Làm như mình có trọng trách với những Phật tử đó, có nhiệm vụ đối với Phật tử đó. Hiện giờ con dùng tri kiến của con mà tư duy, quán xét cái Định Vô Lậu để giữ gìn cho con được độc cư và nỗ lực tu hành, con sẽ viết một cái bài đó cho Thầy. Vì Định Vô Lậu buộc

lòng phải đẩy lui những cái này thì con tu duy, suy nghĩ như thế nào để khắc phục tâm mình, để áp dụng vào đời sống của mình, để mình nỗ lực tu hành cho được. Con về con hãy làm cái bài đó. Khi con làm được bài đó thông suốt thì con sẽ đả thông được tư tưởng và con sẽ yên ổn tu hành con.

[Tu sinh]: Bạch Thầy, con còn thiếu một bài nữa, thiếu một tờ.

[Trưởng lão]: Thiếu một tờ hả con.

[Tu sinh]: Bài nhân quả thân hành thiếu một tờ.

[Trưởng lão]: À như vậy là còn sót ở trên bàn Thầy, để Thầy tìm cho con.

[Hỏi]: Con thấy trong sự tu tập của con hiện nay sau mỗi lần con nói chuyện nhiều với Thầy hoặc cô Út thì về thất khi nhiếp tâm, hể nhiếp tâm vào thân hành là bắt đầu âm thanh, lời nói, hình ảnh, lúc tiếp duyên nó phóng ra hoặc nghe ai nói điều gì trong lúc đi, làm việc chung nó cũng phóng ra làm cho con không an trú tâm vào thân hành được dù là 10 bước, hoặc là đi 5 bước, 5 lần đưa tay ra vào 1 phút để giảm bớt thêm sự tiếp duyên, nói chuyện và nghe lời của người

khác thì con xin Thầy cho con những vật tứ sự cần dùng, khi nào con cần thì con viết giấy xin Thầy khỏi phải tiếp duyên với cô Út. Và lại lúc trước ngày Thầy chỉ dạy cho chúng con không nên đi khát thực nhận ở 2 nơi nên hôm ấy không ai nhận phần thực phẩm thêm của cô Út để ở trên bàn, hôm đó con có đứng xin tập của cô thì cô có hơi hỏi con về phần này thì Thầy cấm không cho nhận đồ ăn trái cây phải không? Con trả lời: Thầy dạy chỉ nên đi khát thực 1 chỗ, lúc ấy cô nói: Thầy chống lại tôi, từ nay quý Thầy không có trái cây mà ăn và cô Út lấy ra cho con đến 9 tập giấy, con nói con xin 1 cuốn. Cô bảo lấy về hết mà sử dụng, từ nay trở đi đừng có hỏi tôi một thứ gì cả. Lúc ấy có một người đứng bên cạnh cô Út nhưng nếu bây giờ con đến xin thì làm cho cô Út rất khó vì cô đã nói đừng có hỏi và cũng làm trở ngại trong sự tu tập của con dù là một chuyện nhỏ. Dường như con thấy có hôm trong canh rau cần ô người làm có để tỏi và đồ xào có để hành, xin Thầy nói với người đem cơm nhờ người ấy nói với người làm đừng để những thứ tỏi hành vào trong thực phẩm 1 lần nữa để cho người làm nhớ.

[Trưởng lão]: Về phần tỏi, hành Thầy

đã nói rồi đừng có nên bỏ vào trong thực phẩm và đồng thời trong cái vấn đề cô Út nói chẳng qua là để thử thách thôi, nhưng mà có cái điều kiện là chúng ta phải làm đúng theo cái hạnh của chúng ta, do cái vấn đề là cô Út nói gì thì nói. Còn cái vấn đề tứ sự, bây giờ về vấn đề tứ sự đây là vấn đề quan trọng mấy con, bởi vì cái đời sống của người tu sĩ là nó phải có những cái cần thiết như: giấy vệ sinh, xà bông giặt hoặc là này kia. Tất cả những cái tứ sự mà mấy con cần dùng, hoặc cần dùng những cái này kia hoặc là điều này, kia. Tất cả những cái tứ sự mà mấy con cần dùng thì mấy con muốn cần dùng một cái gì hay hoặc là mấy con cần một cái thứ thuốc thang gì khi mà mấy con bị cảm sốt mà mấy con không đẩy lui được, mấy con cần thiết thì mấy con hãy viết giấy đưa cho Thầy để Thầy biết, hơn là mấy con cứ vào cô Út mà xin. Lẽ ra thì cô Út thay Thầy làm công việc đó thì hơn, nhưng vì hiện giờ chúng ta đứng ở trên đầu sóng, như Thầy đã nói mình đứng ở trên đầu sóng chứ đâu phải mình đứng ở dưới chân sóng, cho nên vì vậy mà mọi sự kiện đều là chúng ta biết cách xả tâm, chúng ta là những người đang tu mà, những ác pháp đến thì chúng ta thấy nó bình thường

chứ có đối với chúng ta. Vì vậy mà chúng ta luôn luôn lúc nào cũng đem lại sự bình an cho mình, cho người, không nói một lời nói nào hết. Bởi vì nó có nhiều cái bởi vì hằng ngày Thầy đứng trên đầu sóng mà Thầy vượt qua. Các con thì bình an tu các con không biết đâu, nhưng mà Thầy không khéo một cái đổ vỡ tan tành Thầy cũng không còn ở đây chút nào, bởi vì ở sao được, phải không mấy con hiểu đi, cho nên vì vậy mấy con biết rằng trong lúc này cái sự kiện xảy ra nó là bình thường, cô Út nói là bình thường thôi, nhưng mà chính cái đối tượng cô Út nói để giúp cho chúng ta xả tâm chứ không có gì hết, chứ không phải là chuyện rắc rối gì cả nếu chúng ta biết.

Bởi vì ở đây nó không đơn giản đâu, mà chỉ có ở đây mấy con mới tập trung được chứ ở những chỗ khác mấy con tập trung như thế này là Nhà nước đến làm việc với mấy con liền, họ không cho mình ở mà tập trung như thế này đâu, mà mở lớp học như thế này đâu. Nhưng mà tu viện thì được mấy con. Cho nên vì vậy mà Thầy biết rất rõ, trừ ra chúng ta có giấy phép xin trung tâm an dưỡng có mở những lớp học đàng hoàng, Nhà nước chấp nhận chúng ta mới đến đây

ngồi học tu như thế này. Còn những nơi khác những chùa người ta sinh hoạt như vậy đó người ta có giấy phép của Giáo hội đảng hoàng, còn đây Thầy không giấy phép gì hết à, Thầy từ hồi nào tới giờ Thầy sống bao giờ Nhà nước người ta cũng theo dõi. Thầy biết Thầy là một con người dạy đạo đức rất tốt, không làm điều gì sai cho nên chúng ta mới được an ổn như thế này nhưng ở chỗ khác thì không được đâu, chính vì chỗ khác họ không hiểu đâu, cho nên nó có những cái khó. Mà ở đây nó có cái khó là tại vì cô Út là đối tượng để giúp cho chúng ta xả tâm chứ không có gì khác, chứ không có cái gì hoàn toàn. Cho nên vì vậy mà những cái điều mà con thấy hỏi, do như vậy mấy con tiếp xúc với cô Út là mấy con bị cô Út, nghĩa là làm cho mấy con động tâm thôi, để coi mấy con có tu được hay không thôi, cô nói vậy, nói khác mục đích là để giúp cho mấy con xả tâm chứ không có gì hết. Coi thử coi mấy con yên tâm được hay không chứ không có gì. Cho nên mấy con cứ thấy là mình đứng trước cái sự tu tập nếu không có ác pháp thì mình không biết cái tâm của mình như thế nào? Mà mình đã biết được cái tâm của mình như thế nào do đó cô Út cô muốn làm

cho hai phần ăn mà làm sao mấy con ăn hết. Nếu mà lấy bên đây, lấy bên đây mấy con lấy như thế nào? Mà nếu mà không cái ngày hôm đó mà Thầy không có lệnh thì chắc chắn là mấy con phải tùy thuận thôi, đi ra chỗ này khát thực mớ, đi ra chỗ kia khát thực mớ. Như vậy tu sĩ này nó ra sao đây mấy con, cái lớp này chỉ còn đẹp thôi chứ còn không có dạy học gì được nữa hết. Các con thấy cái hình ảnh đó là hình ảnh làm chia rẽ, hình ảnh làm tan nát chứ đâu phải là đúng sao, biết bao nhiêu sự kiện Thầy đã vượt qua, cho nên Thầy nói thật sự mấy con, dạy mấy con cái lớp này để đào tạo cho mấy con được đạo đức nhân bản nhân quả sống không làm khổ mình khổ người. Mà cái đối tượng không làm khổ mình khổ người cho hẳn hoi trước mặt mấy con chứ không phải ở đâu xa hết. Mà mấy con không yên tâm mấy con tu hành thì mấy con phụ ơn Thầy, vì Thầy rất là lo lắng làm sao đào tạo cho được không những bây giờ chúng ta ở đây học mà ngày mai chúng ta còn có nhiều chỗ để mà chúng ta hướng dẫn người khác tu tập nữa. Cho nên mấy con tu sai, mấy con làm sai thì mấy con chịu lấy. Mà nếu mà mấy con không vững tâm mà nỗ lực tu tập để xả tâm

mình thấy trước những ác pháp khó khăn như vậy mấy con đâm ra nghi ngờ điều này, điều kia. Vì chúng ta là những người tu giải thoát thì phải có ác pháp mới trắc nghiệm tâm mình chớ, nếu không có ác pháp thì làm sao.

Cho nên đến giờ này mà các con thấy Thầy không bao giờ có sự mong muốn là tu viện này có cái nhà bếp nhưng cô Út nghĩ sao mấy con biết không? Nghĩ Thầy đẩy cô Út ra ngoài nhưng không phải, chính cô Út không nấu cơm cô Út mới hạnh phúc chớ, mới yên ổn chớ. Còn bây giờ khuya phải dậy nấu cơm phải cực khổ chớ, mấy con thấy điều đó chưa? Thầy phải thương em Thầy, Thầy muốn nó phải có thì giờ rảnh rang để nó tu tập, nhưng mà cô Út có hiểu được lòng Thầy đâu, các con hiểu điều đó. Cho nên cô nghĩ rằng như vậy, như vậy mà cô nói ra những cái điều này để cho mấy con thấy rằng bữa hôm đó Thầy thấy trước mặt Thầy hết. Cô xách ba cái đồ cô nấu để mà cô chia cho mấy con, đem ra ngoài này để ngoài này chứ gì? Cô xách vô cô đập đá ở trước tổ đường này chứ đâu, cô quăng tùm lum tà la hết chứ bộ, Thầy không thấy à, Thầy thấy hết chứ đâu phải Thầy không biết đâu. Nhưng

mà Thầy thân nhiên mấy con, bởi vì trong khi không thỏa mãn được cái lòng của người khác thì người ta phải tức giận thôi. Nhưng mình đứng trên đầu sóng để mình vượt lên để giúp cho mọi người tu tập cho được, chứ không phải vì điều đó mà mình lại căng thẳng, mình lại làm cho người ta khổ thêm. Thầy an ủi cô Út rất nhiều, Thầy rất thương em Thầy, các con hiểu điều đó. Cho nên em Thầy làm sao hiểu được cái lòng của một người anh đã tu hành xong, đã giải thoát rồi. Thầy rất thương, Thầy muốn em Thầy sẽ tu tập được như Thầy, Thầy mong rằng ngày đó, cố gắng Thầy nhiếp phục chùng nào em Thầy hoàn toàn được giải thoát...

Thầy tu tập Thầy nhờ em Thầy từng bát cơm, mà trong lúc chiến tranh các con biết đi một sổng, một chết chứ không phải là thường đâu. Ở đây mới mua những đồ dao, rựa những đồ để đi thành phố bán chứ bán ở đây. Ở đây là lò rèn mà bán cho ai, phải đi thành phố bán, mà đường thì đắp mô trong thời chiến tranh mấy con biết đường thì đắp mô, đi mà ngày đó về được thì mới thấy bình an, còn không thì kể như tan xác. Vì vậy sao Thầy không thương em Thầy được mấy con, từng ngày đi mua bán vậy để đem từng hạt

cơm về nuôi sống Thầy và mẹ Thầy. Thầy nói như vậy để cho mấy con biết cái khổ cực của cô Út rất nhiều, cho nên tất cả những cái gì Thầy giao lại cho cô Út hết, quyền hạn tất cả những cái đó là Thầy giao cho cô Út hết. Nhưng Thầy mong cho em Thầy tu tập được như Thầy để giải thoát, chứ không phải ở chỗ danh lợi nhỏ mọn đó.

Nhưng Thầy rất lo lắng thương yêu mấy con là vì bây giờ mấy con cần thiết những gì mấy con cứ viết thư, bởi vì tứ sự của một người tu cần thiết lắm mấy con, thiếu một cái gì mấy con làm sao đây, mấy con chạy hỏi ai đây, chỉ có hỏi Thầy mà thôi. Cho nên mấy con cứ hỏi Thầy, nếu Thầy chưa có thì Thầy sẽ lần lượt Thầy xin Phật tử. Như vừa rồi có sư Duyên hỏi xin Thầy cái kiếng, để nhờ Mật Hạnh, Mật Hạnh thì chắc chắn cũng hết tiền rồi cho nên vì vậy có nói cho Thầy biết và sư Duyên cũng nói, Thầy có cái kiếng cũ, thì cái kiếng cũ của Thầy sư duyên đeo không có được, cho nên sư Duyên mới đến xin, Thầy nói chờ ít hôm có Phật tử Thầy xin tiền Thầy cho để mà làm cái tròng kiếng. Thì sư Duyên chờ đợi lâu bởi vì cứ làm bài mà cái kiếng của mình nhìn chữ viết không có được cho nên mới xin Thanh Trí, Thanh

Trí mới gửi tiền cho Thầy Mật Hạnh, 2 người mới chở ra ngoài đó làm cái kiếng. Đó là cái điều đó tốt nhưng mà điều kiện là mấy con cần thiết gì mấy con cứ hỏi Thầy, lần lượt. Bây giờ không có nhưng ngày mai, ngày một Thầy sẽ gặp quý Phật tử Thầy sẽ xin cho mấy con, Thầy chỉ là đại diện xin hoặc là Thầy vào Thầy xin cô Út mấy con, xin cô Út. Bởi vì cô Út Phật tử người ta cúng dường người ta để trong cô Út, có nhiều đầy đủ những điều kiện cần thiết, có những cái không có nhưng có những cái rất là đầy đủ, không thiếu đâu. Để Thầy đến Thầy xin cô Út cho mấy con không có gì đâu, Thầy sẽ xin không có gì. Mấy con đừng có, mấy con đến mấy con xin cô Út là mấy con sẽ bị động, cái gì mấy con cũng đến, tại vì thì có cô Út đỡ Thầy, nhưng mà vì cô Út hiện giờ thì cô chưa được bình tĩnh lắm đâu cho nên mấy con nhớ kỹ điều đó. Những lời Thầy nói mấy con đừng học đi học lại, càng học đi học lại nó càng nhiều chuyện thêm có ích lợi gì, các con chỉ nghe mà thôi và đồng thời sự cố gắng để mấy con vượt qua, mấy con đứng trên đầu sóng chứ mấy con đừng đứng dưới chân sóng mấy con, mấy con đứng dưới chân sóng là bị phủ chụp đó.

Nghĩa là Thầy mong rằng 1 năm sau lớp này được tốt nghiệp ra thì Thầy rất yên tâm, Thầy sẽ hướng dẫn mấy con được giải thoát hoàn toàn, còn đang ở trong đây thì Thầy rất lo hàng ngày, hàng giờ, hàng phút mấy con. Thầy sợ những đợt sóng thần nó phủ chụp thì nó lôi mấy con đi tứ tung minh tàn hết nó không còn sống sót ở đây đâu, rất là khó chứ không phải dễ. Thầy chỉ ngại sóng nhỏ thì thôi mà tới sóng thần thì nguy hiểm lắm mấy con, không dễ đâu. Có những sự kiện gì xảy ra bất đắc mà gây ra án mạng hoặc gì đó là những đợt sóng thần, dù chúng ta đứng trên đầu sóng nhưng vẫn có những cái điều không hay cho chúng ta đâu, mấy con phải biết, cho nên chúng ta phải biết xả tâm, phải biết nhẹ nhàng, phải biết mềm mỏng, phải biết tùy thuận nhẫn nhục tất cả mọi sự kiện để chúng ta vượt qua để lớp học chúng ta thành tựu được.

Thầy tin rằng sự học của chúng ta sẽ đem lại thành quả rất lớn nếu được sự bình an, còn nếu không được sự bình an buộc lòng Thầy phải bỏ thì những lớp học không được thành hình mà cuối cùng phải dẹp bỏ thì thế gian này con người không có phước. Bởi vì mấy con biết rằng những lớp học mà

Thầy dạy như thế này rất là thực tế cụ thể không còn phải có một cái hướng nào khác hơn để mà giải thoát. Thầy nói trên đời này không có phương pháp nào giải thoát như đạo Phật bởi vì Bát Chánh Đạo là chân lý là một sự thật mà dạy như Thầy là một sự thật. Còn từ xưa tới giờ người ta dạy mấy con đều là không sự thật, ngồi trong ảo tưởng không có sự thật, dạy cho mấy con hiểu để mấy con xả tâm là đem lại sự giải thoát cho mấy con sống đạo đức mấy con, không làm khổ mình, khổ người là giải thoát thật sự của đạo Phật, chân lý. Còn dạy những người khác dạy chúng ta hít thở tập trung bằng cách tập trung bằng cách này, bằng cách khác để ngồi thiền nhập định là mơ hồ, điều này đã giết chết Thầy 10 năm trời rồi, Thầy biết rất rõ, uống phí rất nhiều chẳng giải thoát gì cả.

Cho nên hôm nay Thầy triển khai phương pháp của Phật để làm cho mấy con được giải thoát, Thầy tin rằng nếu 1 năm trong 2 năm lớp học chúng ta hoàn tất được con đường đó. trong 1 năm mà người nào có đặc cách người đó sẽ chứng đạt được, Thầy tin rằng người nào cũng đứng bên bờ bên kia hết không còn người nào đứng bên bờ bên đây, Thầy rất tin rằng mấy con sẽ đứng bên

bờ bên kia hết, không có người nào mà còn đứng bên bờ bên đây, tin điều đó. Thầy rất tin tưởng vào điều đó mấy con, tại sao Thầy biết cái con đường chánh pháp của Phật giúp con người thật sự phải giải thoát, không còn nói mơ hồ được nữa, không còn nói trừu tượng được nữa ở trong cái sự tu tập của đạo Phật nữa. Bởi vì chánh kiến chánh tư duy chánh ngữ là con đường thực sự giải thoát của chúng ta, làm chúng ta có những nhìn, cái hiểu biết sâu sắc, làm chúng ta không bị động tâm trước áp pháp của nhân quả. Như vậy không phải giải thoát còn gì nữa, các con hiểu không? Cho nên cái lớp học của chúng ta là cái lớp học được giải thoát hoàn toàn nhưng chúng ta đang đứng trên đầu sóng, phải mạnh dạn, phải can đảm, phải cương quyết để chúng ta vượt qua.

Đó là những điều con chỉ nghe một góc độ nhỏ mà thôi, đó là cái tâm sự rất đáng thương cô Út mấy con, vì cô không làm được cái điều mà cô muốn cho nên cô rất khổ tâm, đứng trước cảnh này chúng ta thương cô Út nhiều lắm, chứ không phải chúng ta ghét cô Út đâu mấy con.

Về phần tôi thì Thầy đã trả lời rồi, đó

thì mấy con biết rằng hiện giờ chúng ta tu tập và chúng ta nỗ lực. Người ta rất thương cô Út mấy con, mọi người người ta rất thương, cô Út rất khổ cực, khổ cực lắm. Từng cái cái nhà, từng cái chuyện này chuyện kia cô gánh vác hết mọi thứ, cô làm hết mọi thứ. Nếu mà đặt thành vấn đề mà Thầy vừa làm cái này, vừa làm cái kia mà không có cô Út phụ thì chắc chắn Thầy cũng làm chưa chắc nổi. Cái thất nào, cái người nào đến cô sắp xếp rồi cô đem thau, đem chậu, đem ca, đem này kia, rồi người khách đến cô lo cơm, lo nước, cô lo toàn bộ. Cho nên ai cũng mến cô Út hết chứ không phải là không mến, cái người nào cũng mến hết. Nhưng đối với Thầy cô không có những điều mà không làm theo ý muốn của cô được, ví dụ như vừa rồi có Phật tử cúng dường vậy, thì cô làm thêm, cô làm như chia 2 phần, Tu sĩ 1 phần này của Thầy, 1 phần này của cô, cô làm như vậy cho nên Thầy không chấp nhận cho nên cô có sự bức tức, cho nên cô nói vậy thôi. Tại vì Thầy không làm đúng theo ý cô, cho nên cô nói vậy thôi chứ không có gì hết. Nhưng mà Thầy thấy cô cũng dễ chứ không có khó gì. Khi mà Thầy bảo vậy lần lượt thì cô cũng nghe theo chứ không phải là có gì khác hơn

hết.

Sự thật ra thì mình khéo léo thì mọi chuyện đều vượt qua hết mấy con, ở đây các con là những người thân tình. Trong một cái lớp học của Thầy, các con là con của Thầy, mọi chuyện chúng ta phải hiểu rõ ràng chứ chúng ta không có che giấu một cái gì cả hết, chúng ta thương nhau chúng ta giúp đỡ nhau. Thương Thầy thì giúp đỡ Thầy, thương cô Út thì giúp đỡ cô Út. Chúng ta ở đây đoàn kết chứ chúng ta không chia rẽ, Thầy khuyên mấy con đừng chia rẽ, đừng thấy Thầy với cô Út trong hoàn cảnh như thế này mà Thầy khác cô Út, không có đâu, Thầy và cô Út sẽ hợp tác với nhau làm việc chặt chẽ. Bằng chứng mấy con thấy cô Út làm mọi chuyện và Thầy làm mọi chuyện chia sẻ nhau làm chứ chưa bao giờ chưa làm. Nhưng có những sự kiện xảy ra để mà chúng ta biết cách chúng ta xả tâm mà thôi. Xảy ra nhưng mà không khéo chúng ta lại chấp à cô Út và Thầy có hai người khác, người này, người khác. Không phải.

Mấy con thấy chuyện vừa xảy ra rồi thì thấy vẫn đoàn kết, vẫn làm công việc chứ không thấy người nào bỏ công việc. Vừa rồi

thì có thấy như là bế tắc rồi, chuyện xảy ra thì mấy con thấy gần như là các con thấy là bế tắc rồi nhưng mà rồi rốt cuộc rồi không có bế tắc gì hết, hoàn toàn giải quyết rất là êm, không có chuyện gì xảy ra. Cho nên mấy con thấy ở đây rất hay. Vì chúng ta là những người tu giải thoát cho nên chúng ta biết cách xả tâm. Biết cách ổn định, biết cách làm cho nó bình an trở lại không để cho nó có cái gì mà đau khổ cho nên ở đây có cái gì cần thiết thì cố gắng hỏi Thầy hơn là hỏi cô Út. Rồi bắt đầu từ đó về sau Thầy mới xin cô Út cho mấy con, cái gì mà cô Út có Thầy xin hết cho mấy con được hết, không có gì. Thầy chỉ nói cô Út sẽ gởi cho hết, xà bông hay này kia. Nhiều khi Thầy thấy mấy con hay đến nhà bếp, Thầy rất ngại, tại sao? Tại vì nơi đó hay có phụ nữ, mà mình là trai, mình là người nam mà mình đến phụ nữ. Nhưng mà Thầy đến đó không sao, ai mà nói Thầy thì người ta không bao giờ tin đâu mấy con, người ta nói Thầy là ve cô này, chọc cô kia, hoàn toàn không có ai tin điều đó cả. Đầu tiên người ta cũng có nghi ngờ nhưng mà sau đó người ta biết rất rõ mà, người ta đâu nghi ngờ. Đối với Thầy thì không ai nghi ngờ nổi được hết Thầy biết điều đó. Còn mấy

con mà đến nhà bếp gặp phụ nữ này kia rồi Thầy rất ngại. Nếu có điều gì, nếu có một cái gì đó người ta nói thì mọi người ta tin ông thầy đó bậy bạ quá, mấy con hiểu điều đó, nó rất sai mấy con, rất là nguy hiểm. Người ta nói: À, cái ông đó sao có tình cảm với cô kia hay nói chuyện với cô kia hoài. Còn riêng Thầy, Thầy chẳng sợ gì hết bởi vì Thầy là Thầy của các con, bên nữ cũng vậy, bên nam cũng vậy Thầy chẳng sợ ai nói gì hết, Thầy đúng là đúng sai là sai. Đâu phải Thầy tu hành như vậy là không mang tiếng đâu mấy con, người ta nói Thầy nhiều lắm chớ nhưng thời gian sẽ trả lời họ, Thầy là người xấu hay người tốt. Điều đó Thầy không lo cái vấn đề họ nói Thầy.

Ngày xưa đức Phật cũng chịu bao nhiêu là oan ức, người ta khai đức Phật có thai rồi, người ta nói Đức Phật giết người phụ nữ đó chôn đó, các con thấy trong thời đức Phật không? Mà ai làm được Phật con, đức Phật là người tu như vậy rồi làm sao mà có những điều đó, lần lượt thì nó phải vén ra chứ. Cái thời gian đầu tiên chắc chắn là cũng động lắm đó mấy con, chứ không có đơn giản đâu. Nhưng sau đó người ta thấy ai như thế nào rất rõ ràng.

Thầy cũng vậy, đầu tiên thì cũng dao động thiên hạ hết, nhưng mà sau cùng có gì đâu, mà Thầy cố gắng Thầy đào tạo cho được những người tu cho được. Ngày xưa đức Phật nhờ đệ tử của mình chứng quả A la hán như ông Xá Lợi Phất, Mục Kiền Liên cho nên vì vậy mà ai nó gì thì nó có cái điều kiện bảo vệ được. Còn Thầy bây giờ chỉ có đức hạnh của Thầy bảo vệ Thầy thôi chứ không ai bảo vệ Thầy được.

Cho nên ở đây cô Út là em Thầy, có nhiều cái, bởi vì mỗi người đều có một cái tư tưởng mà, nhưng mà cái điều kiện cô Út muốn mà cô Út làm, theo Thầy cái gì đúng Thầy chấp nhận hết nhưng cái gì sai Thầy âm thầm chứ Thầy không rầy la, Thầy khuyên lớn. Như cái vấn đề mà Thầy thấy, à bây giờ chia rẽ có 2 nhóm, nhóm khát thực cái này, nhóm khát thực cái kia hay hoặc là lấy thêm đồ ăn đó. Thầy có khuyên cô Út coi chừng, coi bữa nào nhiều quá thì con nên đem ít bánh trái. Hoặc bữa nào con thấy ít con đem thêm cho quý Thầy thì bởi vì Phật tử cúng dường mình không để mình ăn cho hết được thì mình phải đem lại cho quý Thầy nhưng mà làm sao cho vừa. Cô Út cũng làm đúng cách chứ đâu có sao đâu. Các con thấy cô Út

vấn nghe lời Thầy chứ đâu phải không đâu.

Rồi cái vấn đề vừa rồi mấy con hỏi mà không khát thực này kia có phải Thầy cảm không? Con nói đúng, nói Thầy không cho, Thầy cho đi khát thực 1 chỗ thôi thì cô nói gì thì nói bởi vì đó là cô muốn như vậy mà, mà bây giờ nghe được Thầy thì cô bây giờ cô cũng nghe lời Thầy chứ. Mà sự thật ra bây giờ cô còn giữ vị trí là những người khách mà họ đến lai vãng họ thăm tu viện thì cô lo cơm nước thì cô xin cái phần đó.

Thí dụ giờ ông Út đến đây ông ở đây, coi như ông Út là khách lai vãng thì cô lo cái phần cơm nước cho ông Út chứ không phải để cho cô Liên Châu lo cơm nước cho ông Út thì Thầy thấy cái ý của cô là đúng Thầy cũng chấp nhận chứ đâu phải là không. Nhưng mà Thầy khuyên cô nếu mà sau này có đủ điều kiện đó, Phật tử đừng nhận lãnh cái đồ cúng dường vô đây nữa nghĩa là bây giờ khi mà người cúng dường cho mình mình từ chối đi. Họ cúng dường gạo, hoặc là đồ ăn, hoặc là tương, chao, gì đủ thứ đồ của họ đem đến xin từ chối. Hôm nay chùa đã có người cúng dường thực phẩm cho quý Thầy rồi, xin Phật tử hãy đem cúng dường cho

chùa nào người ta đang thiếu, ở đây đã có thực phẩm rồi.

Thầy khuyên cô Út mà. Thứ nhất thì con từ chối đi, đừng có nhận, rồi họ kéo họ cho chùa khác, mai một họ không đến đây họ cho mình nữa đâu vì mình đã có Phật tử cúng dường rồi để tập trung vào cái chỗ cúng dường đó. Thì thứ nhất là con được rảnh rang, con khỏi cần phải thức khuya, dậy sớm mà những buổi thức khuya, dậy sớm con sẽ giữ tâm mình thanh thản, an lạc, vô sự tu tập tốt hơn thì nó lại tốt. Chứ bây giờ thức khuya, dậy sớm, thí dụ như 3 giờ, 2 giờ thức dậy rồi lo nấu nướng, rồi lo nấu cơm, mặc dù là một bữa cơm 5,3 người nhưng mà vẫn mất công chớ chứ đâu phải không. Cho nên Thầy khuyên lần lượt rồi Thầy biết em Thầy sẽ nghe lời chứ không phải không đâu.

Thầy sẽ là một người lãnh đạo với lòng thương yêu chân thật, Thầy thương em Thầy lắm mấy con, em Thầy rất khổ đau. Cuộc đời không có chồng con, lại là cô đơn, cho nên chỉ còn ngoài Thầy. Cho nên vì vậy cô rất sợ Thầy đi, nghĩa là Thầy mà đi Thầy không ở đây cô rất sợ bởi vì chỉ có Thầy là

nguồn an ủi cho cô mà thôi, mà Thầy đi thì cô rất sợ, Thầy biết điều đó mà mấy con. Cho nên cô nghe lời Thầy là vì cô sợ Thầy đi thôi, nhưng Thầy biết cái chỗ đó nên Thầy giúp đỡ cho cô, an ủi cô để lần lượt cô được rảnh rang và cô sẽ tu tập, bởi vì tuổi cô cũng lớn lắm rồi. Nếu không kịp thực hiện trong giai đoạn này thì không ai cứu cô và những điều cô làm có những nhân không tốt thì cô sẽ thọ lãnh những cái quả đó. Dù Thầy có là người tu chứng Thầy cũng không đỡ cô được bởi vì không thể cứu cô, cho nên cô phải thọ lấy. Vì vậy bây giờ là những lúc mà Thầy cố gắng làm sao cho cô, hướng dẫn cho cô để cô thực hiện con đường tu để cô được giải thoát hoàn toàn vì công ơn cô đối với quý Thầy, đối với Phật cô có nhiều công ơn lắm. Ở đây mà được yên ổn như thế thì các con biết từ giây tờ liên hệ với Nhà nước bằng cách này cách khác đều một tay cô, giao cho cô hết toàn bộ cô rất cực khổ vì vậy mà công ơn của cô rất lớn. Nhưng đó là cái phước hữu lậu mấy con chứ không phải vô lậu. Cho nên Thầy mong rằng em Thầy sẽ tu tập được vô lậu. Nhờ cái phước hữu lậu đó và nhờ cái sự thương yêu của Thầy sẽ giúp cô sẽ được hoàn toàn giải thoát tốt trước ngày cô ra đi. Đó là cái ước

nguyện của Thầy để đền đáp những cái công ơn của cô giúp đỡ Thầy trong những ngày mà Thầy về đây tu tập.

[Thầy đọc văn đạo]: Còn một phần sau cùng rất quan trọng xin Thầy giúp đỡ cho con, nếu không chắc chắn có ngày con cũng bị loại ra khỏi lớp. Có một hôm con đi khát thực ngang qua giảng đường, con nghe Thầy dạy bên ni là nếu thân nó ngũ phi thời thì xách roi mà đến trình Thầy và tự mình định cho cái lỗi này là bao nhiêu roi rồi cúi trước giảng đường Thầy đánh cho nó tổn v.v. Đối với thân con có nói trước với nó là nếu mà ngũ phi thời thì ta sẽ xách roi đánh trình Thầy và xin Thầy đánh cho năm roi, lần hai là 10 roi cho tổn, nếu thân nói không chịu nghe, xin Thầy giúp đỡ thương con phải cho roi vọt, ghét con cho ngọt cho bùi.

Hôm nay sau khi con tu tập đến 4h con thấy con đã hết hôn trầm, thùy miên rất tỉnh. Đến giờ tu tập Định Vô Lậu thì trong bụng con hơi đau, con nằm nghỉ khoảng vài phút đợi cho bớt đau rồi tiếp tục tu tập vì suốt 2h con đi tới, đi lui không ngồi nghỉ. Nào ngờ đâu nó lạng ngũ mất hết 20 phút

con không hay, đến khi tỉnh dậy mới biết mình đã ở trong chiêm bao là ngủ phi thời hết 20 phút. Nay con có chuẩn bị một cái roi trước giảng đường con xin Thầy thẳng tay đánh thật mạnh 5 roi để cho nó tổn, từ nay trở về sau không còn ngủ phi thời nữa, nếu Thầy không giúp con thì con cúi nói cái thân của con nó không có chịu nghe, rồi đây nó cứ tiếp tục ngủ phi thời, tu tập không đến nơi mất công Thầy dạy và con xin Thầy thực hiện phương pháp này như lời Thầy dạy quý cô vậy, định cái lỗi này bao nhiêu roi rồi cúi trước giảng đường Thầy đánh đừng có sợ và chiều nó, tu hành phải mạnh dạn lên, 1 là chết, 2 là chứng đạo, “pháp bất vị thân”.

[Trả lời]: Sự thật ra con hiểu cái lời nói của Thầy là cái lời nói hăm dọa cái tâm chứ không phải đánh thật, nói cho nó sợ chứ không phải đánh đau con biết. Nhưng mà ở đây nó không phải áp dụng vào cái điều đó đâu, chính vì cái trạng thái đau bụng con mới nghĩ con cũng biết rằng đau như vậy là nằm nghỉ một chút thì nó sẽ hết đau. Nó nhờ con nằm xuống nó hết đau cái nó ngủ, mà nó ngủ nó mới hết đau chứ nó thức nó cũng còn đau, cho nên vì vậy thì theo Thầy

nghĩ cái sự tu tập của chúng ta đã biết cảnh giác rồi trên mọi sự kiện sẽ xảy ra cho bước hôn trầm thùy miên nhưng mà giữ gìn giờ giấc nghiêm chỉnh trong thời gian tu. Thay vì phải bị đòn thì đó là cái hình phạt nhưng mà cái lời nói thôi chứ đánh đập mấy con làm gì. Mỗi lần một cái roi mà quất vào thân mấy con, mấy con lăn lộn 1 cái thì Thầy sẽ chịu không có nổi đâu, như là đánh Thầy. Cho nên Thầy nói là nói để hãm dọa thôi, thế nhưng phải tu tập cho đúng pháp. Xưa Thầy thấy Đức Phật đâu đánh đệ tử của mình bao giờ mà bây giờ Thầy đánh đệ tử Thầy, cái tội ngũ phi thời thì đánh cũng phải đó, phạm giới, nhưng không phải vậy mà chúng ta phải hiểu đó là cái lời răn đối với cái tâm của mình thôi mà ráng để nỗ lực tu tập, Thầy cũng nghĩ rằng lần lượt những cái bệnh mà con hết rồi đó thì lúc bấy giờ con không có sợ nữa nhưng cũng cảnh giác khi mà bị đau như vậy đó thì mình cũng cảnh giác đừng nằm lại, bởi vì nằm nó dễ thiếp lắm mấy con. Cho nên bây giờ đau như vậy đó con cố gắng vượt qua cơn đau, con ngồi chứ con đừng có nằm mà ngồi thôi, ngồi mà nhắc: thọ là vô thường, cái đau này tao không sợ đâu, mày hãy đi đi, tức là ở đây tao

không sợ, con cứ ngồi rồi con sẽ xả được cái tâm của mình hiểu chưa? Như vậy mới được chứ không khéo là không được mấy con, cho nên cảnh giác lắm đó. Còn không thì mình cũng vừa đi kinh hành cũng vừa tác ý: thọ là vô thường, biết rằng mình đi là nó bị động nhiều nó phải đau, do đó thì mình tác ý không sợ nó để cho hết giờ. Bây giờ hết giờ tu rồi thì con có thể nằm ngủ được, không có phi thời bởi vì cái giờ đặt thời khóa con đã đặt rồi mà. Còn trong giờ tu thì không được phi thời, cái lỗi. Hết giờ rồi thì cứ mặc tình, thí dụ bây giờ con tu đến 5h bắt đầu bây giờ nó có đau bụng hoặc không đau thì con có thể nằm ngủ thì cũng không ai rầy con hết đâu nhưng mà phải đúng giờ. Thời gian mình quy định đúng giờ.

Cho nên cái thân của con trong lúc mà nó bị bệnh như vậy, bệnh là cái điều khó tu mà cho nên giờ giấc mấy con có thể lui lại để cho mình thực hiện đúng giờ giấc của nó thì như vậy con mới có thể tu tập được con nhớ chưa. Chứ bây giờ bắt Thầy đánh thì cúi xuống đây đi Thầy đập cho một hơi cho nó ớn nhưng mà sự thật nói thì nói chứ không phải đánh đâu. Phải không, nhớ. Con về hãm dọa nó, Thầy nói chứ Thầy đánh thiệt

đó chứ không phải Thầy không đánh thiệt đâu, Thầy thương Thầy tha bây giờ chứ mai một mày mà còn ngủ nữa mày không cảnh giác mà nghe đau bụng mày nằm đó là mày coi chừng. Ăn 10 cây, 20 cây chứ không phải 1 cây đâu và Thầy bắt quỳ hương, từ 1 cây hương, 2 cây hương, 1 giờ, 2 giờ đồng hồ thì con hãy dọa nó đi, rồi hôm nào con thấy con bị hôn trầm thùy miên nữa con đến Tổ đường này con quỳ hương ở đây, Thầy để cái đồng hồ đó coi 1 giờ quỳ trong 1 giờ cho nó rụng rồi 2 cái chân con đi, quỳ cho thẳng chứ không phải quỳ kiểu ngồi bệt không có được đâu, quỳ cho thẳng chân lên, tự mình phạt nó vậy cho nó ớn. Chứ bắt Thầy đánh, chắc Thầy đánh không nổi nổi. Thầy mà đánh con chắc là Thầy đánh không nổi đâu. Cho nên vì vậy con sẽ phạt nó như vậy thôi, nhưng mà nói chứ con phạt nó ít ít thôi chứ đừng phạt tới 1 giờ đồng hồ thì coi chừng đi hết nổi, nó luộc ruột lên luôn. Tốt hơn con quỳ chừng 10 phút thôi, tao phạt cảnh cáo, 10 phút mày phạt cho đứng thẳng đàng hoàng thì con đến đây con phạt nó vậy đó. Mai một chừa cái tật ngủ phi thời thì con sẽ phạt quỳ hương trước tượng Phật này, mày thấy đức Phật ốm nhom, ốm nhách đó. Còn

mày còn ham ăn ham ngủ hờ chút là ngủ. Mày nhìn cái tượng Phật coi ồm nom, ồm nhách vậy đó. Còn mày nhìn cũng còn mập lắm chứ không phải ốm đâu, cho nên bắt nó quỳ đây đi, phải không các con nhớ không, nhớ kiểu đó đi thì mấy con sẽ chiến thắng được giặc hôn trầm, nó khó lắm mấy con nhưng mà lần lượt Thầy sẽ dạy Chánh Niệm Tỉnh Thức để cho mấy con sẽ phá được.

Do những điều kiện mà Thầy nhắc nhở này giờ thì mấy con hiểu rằng trong Tu viện của Thầy lúc nào Thầy cũng là người cố gắng để mà hàn lại những cái điều kiện tốt đẹp hơn, để cho Thầy và cô Út đoàn kết nhau mà xây dựng và lần lượt Thầy tin rằng duyên Phật Pháp đúng thì em Thầy sẽ trở thành một người rất tốt và trọn vẹn đầy đủ, không còn thiếu sót phần nào hết cả đâu. Bởi vì qua cái tâm của cô Út thì cô cũng ý muốn làm tốt về cái phần của mình, muốn tự mình lo lắng cho tu sĩ mấy con, cái tâm của cô rất tốt, cô muốn cô lo hết, nhưng mà vì Thầy muốn biến dần cái Tu viện của mình trở thành cái đời sống của Đức Phật ngày xưa. Cho nên cái duyên nó đến Thầy gặp mấy cô đó Thầy nói về vấn đề khát thực Thầy đã mong muốn như vậy thì mấy cô nói bây giờ mấy cô sẽ cất

một cái nhà bếp ở xa ngoài, mấy cô sẽ nấu cơm không ở trong tu viện nữa, mua đất cất nhà. Thầy nói như vậy tốn hao lắm, cất cái nhà rồi mua đất nó tốn nhiều quá không được. Đây là một cái sự thật mà cho nên vì vậy mà mấy cô mới lên trên này đặt cơm ở ngoài tiệm cơm chay họ đem vô đây cho mình, Thầy rất mừng vì điều đó. Nhưng mà lại cô Út cô muốn bản thân của cô để chăm sóc lo lắng quý Thầy, cái ý của cô Út là như vậy đó chứ không có gì. Cho nên vì vậy mà làm sai, làm trật ý cô, cô buồn cho nên cô mới làm như vậy chứ không phải là gì. Cho nên Thầy rất hiểu được cái tâm trạng tốt của cô Út chứ không phải không, cô muốn làm sao tự tay cô lo lắng cho mấy con như người mẹ lo lắng cho các con mình, cách thức của cô Út, cho nên hơi làm trái ý cô cho nên cô đưa con 1 xấp giấy về bên đó đi đừng có hỏi. Tại vì nghe lời Thầy, thôi cứ nghe lời Thầy luôn, ý như vậy. Nhưng mà không phải đâu các con. Cô Út là cánh tay mặt của Thầy, làm tất cả những công việc mà hoàn toàn để hoàn tất được cái tu viện, là một cánh tay của Thầy chứ không phải để đâu. Cho nên mấy con nghĩ rằng không có cái điều mà có thể chia rẽ được Thầy với cô Út hết. Nhưng

mà điều kiện là Thầy cố gắng, cố gắng để cho nó được bình an thật sự, chứ không khéo nó có thể xảy đến những cái điều rất là nguy hiểm. Nếu một người không tu được cái tâm bất động như Thầy thì sự kiện nó xảy ra không biết là bao nhiêu, nếu là một người ở ngoài đời thì cái Tu viện chúng ta không có yên được. Bởi vì tâm của mình nó còn đời thì nó dễ sân, dễ tức lắm, ai cũng cho là mình đúng không có ai cho là mình sai cho nên nó đổ vỡ tan nát hết. Còn đối với Thầy nó như nước cho nên mỗi gì xảy ra rồi thì dường như nhiều khi mấy con thấy nó có gì trong đó nhưng mà chưa biết. Nhờ cái thiện xảo khéo léo của Thầy, nhờ cái lòng thương yêu thực sự của Thầy mà nó vượt qua. Cho nên Thầy nói Thầy đứng trên đầu sóng và mấy con có nghe sóng gió Chơn Như cái bài Thầy viết không? mà Thầy nêu ông Phú Lô Na mấy con thấy chưa?, mấy con hiểu cái lòng thương ở chỗ đó mà nó vượt qua những ác pháp ghê gớm. Bởi vì cái ác pháp này của ai mấy con biết không? Của tất cả các con, của tất cả chúng sanh mấy con. Nếu mà chúng sanh không có ác pháp thì Tu viện chúng ta bình an vô cùng, vì ác pháp đó mà Thầy là người gánh vác. Muốn

đem lại hạnh phúc cho mọi người thì phải gánh vác sự đau khổ của mọi người chứ sao, phải gánh vác ác pháp của mọi người chứ đâu phải thường, cho nên nó đâu phải thường đâu mấy con, mà bao nhiêu người đem lại đạo đức cho mọi người được hưởng hạnh phúc đó thì Thầy phải gánh vác chứ sao, gánh vác ghê gớm lắm, mấy con thấy Thầy gánh vác nhiều lắm.

Đó thì hôm nay bây giờ đến giờ phút này rồi, bây giờ mấy giờ rồi mấy con?.

074-(LCK-032C)

- * Chánh niệm tỉnh thức
- * Vấn đề nội bộ tu viện
- * Độc cư để rốt ráo Định vô lậu
- * Nhiếp tâm an trú
- * Trung Tâm An Dưỡng

Bây giờ tới cái lớp học Chánh Niệm Tỉnh Thức đây, nãy giờ chúng ta nói mênh mông những chuyện ngoài lề, nhưng mà cũng là để chúng ta được yên tâm, mấy con chỉ nỗ lực quyết tâm tu tập mà thôi, yên tâm mấy con.

Cho nên từ hơn một tháng nay chúng ta yên tâm tu tập được, vượt qua từng cái khó khăn, được bình an tu tập đó là cái tốt nhất rồi và tiếp tục từ đây về sau chúng ta còn những cái điều kiện tốt hơn nữa và yên ổn hơn nữa. Mỗi bước đi Thầy thấy nó lần lượt là ổn định nhưng mà sự ổn định đó nó còn khéo léo thì cái sự ổn định đó nó càng ngày càng tốt hơn, nếu mà vụng về một chút cũng là nguy hiểm đó, chứ không phải không. Cho nên còn đang ở trên đầu sóng, ngọn sóng

chứ chưa phải là xuống đầu. Chừng nào thật bình an thì chừng đó Thầy sẽ báo cho mấy con yên ổn.

Còn bây giờ tất cả những tứ sự cần thiết thì mấy con cứ hỏi Thầy, Thầy chịu khó Thầy nghe ngóng. Thầy làm đủ thứ chuyện hết, không phải riêng chăm bài vở mấy con mà còn làm đủ thứ chuyện và còn dạy cho mấy con tu tập. Thầy làm hết mọi chuyện, một mình Thầy gánh vác hết để bảo đảm cho cái lớp học chúng ta được bình an, để cho mấy con được tu tập yên ổn chứ không phải là nó có sự bình an yên ổn đâu.

Từ khi mà Thầy ra đi Thầy trở về, để mà mở mang cái lớp học, Thầy đã quyết định, quyết định là phải đào tạo cho con người, bởi vì cái chuyện mà Thầy làm là phải Trung tâm an dưỡng từ thiện Chân Lạc từ lâu thì cố gắng để Thầy thực hiện. Nhưng mà Thầy không có quyết tâm lắm nó đủ duyên tới đâu thì làm tới đó thôi.

Nhưng mà sau khi Thầy tiếp duyên Thầy triển khai cái chương trình này ra để mà quyết tâm làm cho bằng được cái Trung tâm an dưỡng. Trước kia thì có thầy Chân Tịnh ở đây, là người đã trực tiếp biết Thầy

đi ra ngoài Phước Hải, Long Hải để tổ chức ngoài đó lâu lắm. Thầy Chân Tịnh là cái người mà đưa Thầy tới lui. Hai Thầy trò đi chiếc xe từ Trảng Bàng đi thành phố nghỉ lại một đêm, sáng hôm sau mới đi ra Phước Hải, Long Hải mấy con biết. Thầy trò dầm sương dầm nắng mưa gió đủ thứ lúc thì xe chết, lúc thì giữa đường đủ cách, đủ loại khổ sở vất vả để lo cái trung tâm ngoài đó, cái cơ sở ở ngoài đó, ghê gớm lắm. Nhưng mà duyên nó không thành thành Thầy trở về đây yên ổn mà để hướng dẫn mấy con cu tập và đồng thời đúng duyên Thầy viết ra được bộ sách. Từ đó về sau mới có những bộ sách, chứ trước kia thầy Chân Tịnh ở đây chưa có sách vở gì hết. Bây giờ nó đã có sách vở đầy đủ, đồng thời thì thời gian ngắn nữa thì chúng ta có cái bộ Giới luật, 2 tập Giới luật Văn hóa Phật giáo truyền thống tập 1, tập 2 được giấy phép. Chúng ta được phổ biến rộng rãi về cái Đức hạnh của Đạo Phật đã dạy. Đây là cái Phước mấy con, cái lớp học chúng ta đã hình thành một tháng nay rồi, và sự tiến bộ của mấy con Thầy thấy nó cũng có rõ rệt trên cái tri kiến giải thoát của mấy con. Qua những cái bài viết của mấy con Thầy thấy sự tiến bộ rất lớn, có tiến bộ,

nhưng cần phải học tập nhiều hơn nữa chứ không phải tiến bộ như vậy là đủ mà cần phải học tập nhiều hơn. Máy con cố gắng lắm Thầy biết cái sự rất cố gắng của mấy con rất nhiều trên bước đường học Định Vô Lộ mới viết được những bài vở đó. Nếu mà không cố gắng mấy con không viết được như vậy, mấy con còn tệ hơn nữa, mấy con rất cố gắng. Có nhiều tiến bộ Thầy thấy rất rõ ràng, từ cái chỗ không biết mấy con tư duy, mấy con quán xét mấy con viết được. Từ cái chỗ sai này đi đến chỗ sai khác lần lượt Thầy hướng dẫn cách tư duy của mấy con đúng vào cái quỹ đạo để mấy con quán cho đúng cách.

Và từ đây về sau mấy con đã biết cách thì thấy đỡ hơn nhiều, là mấy con biết cách để áp dụng cái Tri kiến giải thoát, quán xét của mấy con, làm cho tri kiến của các con càng ngày càng thông suốt hơn. Mà các con không có ngoài vấn đề mệnh mông, cái hiểu biết của mấy con tư duy không phải ngoài mệnh mông, ngoài cái sự sống của mấy con để mấy con được giải thoát, được tâm ly tham sân si, được lìa tâm dục. Cho nên bây giờ thì mấy con yên tâm mà nỗ lực tu, những cái chuyện lật vạt nhỏ không đáng, đó là

những ác pháp nhỏ có gì mà phải kể. Bên các con còn có Thầy là một người đang giúp đỡ mấy con tận cùng để mấy con vượt qua những cái khó khăn nhưng mấy con đừng lấy những cái ác pháp nhỏ mà làm cho tâm mình bị động, mà chỉ xem đây là một sự thử thách để cho mình có xả tâm hay là không, điều đó là một điều mấy con cần phải tư duy, suy nghĩ kỹ.

Đừng có lo lắng gì hết mà phải nghĩ rằng Thầy với cô Út là một để mà lo lắng cho chư tăng tu học chứ không có gì. Đừng có nghĩ ngại rồi làm cho mình thôi chuyển trên sự tu tập thì không tốt. Mà phải nghĩ đây là cách thức để áp dụng vào đời sống của mình, để yên ổn tu tập. Mọi sự việc đều có Thầy mấy con, mấy con yên tâm.

Như Thầy nói như thế này, như các con thấy hôm qua là cái lớp học bên nữ. Cô Út không có cho đi đường này đâu, cô Út cho đi vòng ngoài kia vô đây học. Thì Thầy chỉ đến nói cô Út: con làm như vậy tội nghiệp mấy cô quá, phải đi xa quá, con hãy cho mấy cô đi trong này nhất là cô Huệ Ân, mấy người già, tội nghiệp đi xa quá người ta sẽ mỏi chân. Thì cô cũng nghe lời Thầy, cô Út cho đi chứ không có gì?

Đó, thấy không thì cô làm gì thì làm nhưng mà Thầy nói cô ấy nghe chứ cô ấy đâu có gì đâu. Tại vì cô ấy muốn cho mấy cô đừng đi vô trong này nữa mà đừng mấy Thầy, do đó mà cô muốn cho đi ở ngoài mà đi vô thôi, nhưng mà Thầy nói thì cô cũng nghe lời Thầy, cô cũng đâu có gì đâu? Cho nên mấy con nhớ là Thầy với cô Út là một, khi mà cô ấy làm thì theo ý của cô ấy Nhưng mà điều kiện cô ấy cũng nghĩ tốt. Nghĩ làm sao cho tránh những tai tiếng này kia, cô nghĩ tốt chứ không phải nghĩ xấu đâu. Thầy cũng hiểu tâm trạng của cô cũng lo lắng chứ tăng và chúng bên nữ cho nó không có mang tiếng sai này kia, cho nên cô cũng sợ. Bởi vì qua cái tâm lý tình cảm của người nữ họ cũng ngại ngùng lắm, các con hiểu chưa? Cho nên vì vậy mà họ lo lắng, lo lắng chính là cô Út cũng lo lắng cho cái Tu viện của mình chứ không phải không. Qua những cái hành động như vậy là Thầy biết chứ không có gì hết. Nhưng mà khi mà Thầy nói thì cô ấy cũng nghe. Thầy cũng nói có gì thì để Thầy chịu con đừng có nói, con lo quá khổ. Tốt hơn thì cô cứ để ở đây cho quý vị từ ở khu nữ họ đi qua đây học không có sao đâu, đó là cách thức của Thầy mà.

Đó thì mấy con thấy, từ cái chỗ mà cô ấy lo mình phải hiểu, chứ không phải là cô làm khó dễ hoặc thế này khác, mà cô sợ. Cho nên từ đó mình phải hiểu, mình hiểu bao nhiêu thì mình lại thương bấy nhiêu các con hiểu không? Chứ còn mình không hiểu thì mình sẽ thấy cô này kỳ cục quá, phải không mấy con hiểu. Cô này như vậy là thế nào? Có nhiều người nói cô Út: đày ải mấy cô quá trời. Trời! Con đường đây không đi, cho đi ngoài kia, sao bây giờ, cô này cô ác quá. Thì như vậy là cái tâm mình suy nghĩ người khác ác thì như thế nào? Nhưng mình không nghĩ rằng cô lo lắng cái gì cô mới làm điều đó chứ? Tại sao mình không hiểu được cái tâm lý đó, có phải không mấy con. Khi mình hiểu được tâm lý đó mình mới thương cô Út chứ. Cho nên vì vậy, chẳng hạn bây giờ cô làm hai phần, phần cho những người này, phần cho những người kia, ai theo tôi thì cứ ăn cơm tôi, ai theo bên kia ăn cơm bên kia, có phải không? Cô thương chứ? Cô muốn cô làm một người mẹ nuôi hết, nhưng mà tại vì có Thầy cho nên cô mới chia ra, ờ, cái này là theo Thầy, chỗ này theo tôi. Cô lo lắng lắm chứ, con thấy. Cô chịu cực khổ thức khuya, dậy sớm, mà cô không nề hà cái cực khổ của

cô mà cô lo lắng cho chúng tăng như một người mẹ nuôi con.

Nhưng không được, tại vì Thầy nói như vậy không được, con hãy tổ chức cho nó đoàn kết, chứ mà chuyên vậy không có được, thì cô cũng nghe lời Thầy, có phải không? Cô xin bây giờ những khách vắng lai thì để cho cô nấu cơm cho những người đó chứ không lẽ bây giờ mình kêu vả lại Phật tử cũng cúng dường cái này, kia, cô cũng nói đúng chứ đâu có nói sai. Cúng dường bây giờ mình bỏ sao, gạo thóc mình bỏ sao, mình cũng nấu cho những người đó ăn cho đỡ cô Liên Châu một chút, thì cô nói vậy cũng phải chứ gì. Bởi vì thật sự ra mình phải hiểu được cái tâm lý, tình cảm của cái người đó người ta đang làm cái gì, người ta đang nghĩ cái gì mình phải hiểu. Còn nếu mình không hiểu, mình cứ thấy người ta làm trật, không có đúng theo cái ý mình thì mình cho là người ta sai hết, là mình không hiểu thì làm cái gì, rồi từng đó mình vợ đũa cả nắm, người này ác, người này thế này, thế khác, coi như mình hắt hủi ra ngoài, thì như vậy từ cái lòng tốt người ta sẽ trở thành cái lòng xấu, mình đưa người ta đến chân tường cái đau khổ, cho nên vì vậy mà mình phải hiểu. Đối

với Thầy là một con người rất hiểu từng tâm lý mọi người mấy con, cho nên mấy con yên tâm, thầy rất thương yêu, em Thầy tốt chứ không phải là người xấu đâu.

Cho nên nói về tiền bạc này kia thì thật sự ra thì cô, nói chung là cô không có nghĩ cái đời sống cô ấy đâu, cô không có cái nhà tư, nhà riêng gì cô ấy đâu. Cô dòn là cô cũng lo cho Tu viện chúng ta hết. Thầy biết, em Thầy Thầy rất rõ, cô không có lo gì hết. Nhưng mà có nhiều người cứ nghĩ rằng sợ cô làm riêng, làm tư này kia. Cô bỏ tiền ra thật sự cô mua đất, cô cũng đứng tên, đứng này, kia, nọ. Thầy thì riêng thầy không đứng tên. Nhưng mà sự thật ra cô cũng lo cho cái Tu viện. Con thấy, cô cũng trồng cao su, cũng này kia, cũng lo kinh tế cho Tu viện cho quý Thầy thôi chứ cô có lo. Bây giờ cô có con, có tư, riêng chỗ nào đâu mà lo, để mà cô làm giàu cho con, cho cái cô đâu, phải không, các con thấy. Một đời của cô rất cực khổ, mà để lại cho ai đây? Để lại cho những người tu trong Tu viện này, để cho người tu chứ còn để cho ai? Cô đâu có con cháu riêng đâu. Cho nên những cái điều mà cô làm, cho nên Thầy nói bây giờ cô có cát hàng vạn, đóng bạc đi nữa thì cô cũng phục vụ cho chúng

tăng thôi, cũng phục vụ cho Thầy thôi chứ không cách nào khác hơn hết. Cô không có làm gì riêng tư được, cô không cho ai được hết. Thầy hiểu, Thầy hiểu rất rõ ràng, bởi vì cô không có riêng tư gì chỗ nào đâu. Nhưng mà cô cũng thích, thích cắt, thích giữ, thích này kia, rồi cũng thích làm, nhưng mà làm cho người tu, chứ không phải làm cho ai hết, cô làm làm cho chúng tăng. Cho nên vì vậy mà mình thông cảm và mình rất hiểu cô, chứ cô không có riêng tư.

Đó, đó là những cái Thầy nói hôm nay để cho mấy con thấy Thầy hiểu cô Út rất lớn. Cô muốn làm lắm, cô muốn làm, cô muốn giúp đỡ Thầy nhiều lắm. Nhưng mà điều kiện cô sợ nhất là sợ Thầy đi, bỏ. Không, Thầy nói thật sự cho mấy con biết, cô rất sợ Thầy đi, bỏ, Thầy đi ở chỗ khác, Thầy cố gắng. Nhưng mà Thầy biết đúng là em Thầy rất sợ Thầy đi, Thầy đi mất, không ở lại đây nữa, cô rất sợ.

Cho nên những ngày mà Thầy đi, cô nói với Thầy con có lỗi làm gì thì con xin sám hối Thầy, cô nói đúng. Thầy biết, những cái điều cô làm gì thì Thầy coi như là thường không có gì mà lỗi làm đối với Thầy hết, đó là cái duyên nhân quả, cho nên cô có nói với

Thầy, khi mà Minh Tâm đưa Thầy về đây Thầy thăm mấy con rồi thì chiều Thầy đi chứ Thầy không có ở đây, suốt một tháng Thầy không có ở đây một ngày nào hết mấy con, mấy con nhớ lúc đó không? Thầy về cái Thầy gặp mấy con Thầy nói chuyện, chuyện tới chiều cái, rồi bắt đầu Thầy đem Minh Tâm để mà lo lắng thì Thầy trò ta lên xe ta đi Thành Phố. Rồi ba, bốn bữa Thầy trở về chứ Thầy không có ở luôn, nhưng mà Thầy trở về. Như vậy mà Thầy giữ gìn được cái Tu viện cho đến hôm nay mở lớp mấy con. Cho nên cô Út cô rất thương Thầy, cô sợ mất Thầy lắm, vì vậy mà Thầy về Thầy mở lớp, vì vậy bây giờ Thầy nói gì thì cô cũng nghe lời Thầy chứ không phải không nghe. Nhưng mà tại cái tướng của cô nó như vậy, mà cái cái tướng tốt chứ không phải tướng xấu, tướng thương, tướng tự mình muốn giúp đỡ người khác bằng cách này, bằng cách khác, đem hết sức mình ra, các con thấy cô rất thương mấy con lắm chứ không phải đâu. Nhưng mà khi mà trái, trái thì cô nói đùa, nói đại, không có tư vị ai hết, tu sĩ cũng không tư vị, mà cư sĩ cũng không tư vị, nói thẳng sai, nó cho đã miệng thôi. không có sợ tội lỗi gì hết, không sợ. Cho nên vì vậy thành ra

[Tu sinh]: ....

[Trưởng lão]: Thật ra thì chúng ta hiểu ý chúng ta biết rằng Thầy mong rằng một ngày nào đó mà cô Út được rảnh rang, không có còn lo lắng nhiều, nhưng mà chắc chắn cũng còn phải lo thôi chứ không cách nào hết đâu, nhưng mà đỡ bớt nhiều, để cô ngồi lại cô tu tập, cô được gần bên Thầy hướng dẫn, từ đó cái ngôn ngữ cô trở thành ái ngữ. Bởi vì từ khi mà Thầy tu cho đến khi mà Thầy làm đạo thì trong thời gian mà Thầy tu, Thầy có hướng dẫn cô Út, sau khi mà công việc mà chia làm công việc ra thì ít có khi nào mà cô được nói chuyện về đạo với Thầy, cho nên ít có khi mà được Thầy rèn về cái ngôn ngữ ái ngữ như thế nào, ít có khi mà tiếp xúc, cho nên Thầy mong rằng một cái ngày nào đó mà cô được rảnh rang, cái công việc ở trong Tu viện nó giảm đi thì khó khăn cực nhọc thì Thầy và cô Út mới ngồi lại, rồi Thầy sẽ nói lại cho cô biết rằng phải ngôn ngữ thế này. Những sách vở của Thầy viết cô không có đọc đâu, Nhưng mà có người nào mà vạch lá tìm sâu cái chỗ nào đó như thế này, thế này thì cô đọc lại cái câu đó đó. chứ cô không có đọc hết đâu. Bây giờ ở chỗ này người đó viết như vậy như

vậy đó Thầy thấy như thế nào? Thì nói đầu đưa Thầy đọc lại coi, Thầy đọc lại Thầy nói : thôi để Thầy sửa cho. Thầy làm cho vui vẻ hết mà đâu có gì. Nhưng mà ai mà đọc cuốn sách nào mà vạch cái cô này nói cô chuyện vậy, vậy, vậy đó thì cô lật ra cô chỉ cho Thầy, Thầy nói : thôi, được rồi để rồi Thầy chỉnh lại, bởi vì mấy người này họ không hiểu con đâu, họ viết vậy là tại chưa hiểu, rồi Thầy sửa có vậy thôi, các con biết.

Bởi vì đó là cái trợ giúp cho em mình bình an, bình an vì người ta dùng cái lời nói đó người ta có ý nói đến cái điều mà người ta nhìn qua cô Út bằng cái đặc tướng chứ họ không hiểu cái tính của cô Út. Họ hiểu qua cái tướng chứ không hiểu cái tính, còn Thầy là người hiểu cái tính, mà cái tướng thì Thầy biết rằng người ta dễ lầm. Trong cái lòng tốt của cô Út nó hiện ra cái tướng muốn bảo vệ cái sự tốt của mình, muốn làm cái đó cho nên người ta thấy như là cô Út cái tướng cô là hiểu sai, nhưng mà sự thật ra người ta nói mình không hiểu. Nhưng mà Thầy biết cái điều này, cho nên Thầy chỉnh lại. Vậy cho nên tất cả những cái điều kiện mà xảy ra mấy con bình yên không có gì đâu mấy con.

Bây giờ chúng ta tiếp tục chúng ta sẽ

học những cái bài kế tiếp là hiện giờ đó thì các bác mà lớn tuổi Thầy sẽ xin ghi tên, vì học Chánh Niệm Tỉnh Thức rồi thì cái lớp những người mà lớn tuổi, bây giờ ở bên con ai ghi dùm Thầy. Bây giờ Minh Nhân hả con, bác gì đây?

Mấy con nhớ rằng trong khi cái lớp học này bắt đầu mấy con lớn tuổi rồi đó, bây giờ có ai không con. Con, Pháp Ngộ, con ở bên ngoài con đi ra con làm việc này đi. Hay con, con đi qua đây con làm việc này dùm Thầy. Con lấy tờ giấy này con ghi tên dùm Thầy mấy bác lớn tuổi này con? Dùm Thầy? Để Thầy phân cái lớp này ra, lớp lớn tuổi bên nam. Bác tên gì con?...

Còn cái ổ đĩa này là bài của Từ Quang, một lát nữa Thầy gọi con, con sẽ mở con thấy cái... mà Thầy sẽ hướng ở trong đó.

Pháp Ngộ con đưa dùm cho Từ Quang dùm Thầy đi. Thầy tin rằng một ngày nào đó khi mà mấy con tu xong rồi, tức là mấy con chúng đạt được chân lý rồi thì các con cố gắng sống độc cư. Ngày nào mà tu xong rồi Thầy sẽ mở một buổi họp, các Thầy bây giờ mình mới ngồi lại tâm tình với nhau, nghĩa là bây giờ đừng nói chuyện với nhau, mà khi tu

rồi mình sẽ tâm tình với nhau, mình nói trải qua một thời gian mình tu ghê gồm lắm chứ, không nói chuyện chớ mình hoàn toàn mình mọi Thầy mình đều có tình cảm với nhau hết chứ không phải là mình không thương nhau đâu. Nhưng mà trên bước đường mình tu tập mình phải sống như vậy, làm như vậy coi như mình không biết ai hết nữa thì mấy con sẽ nhắc lại trong cái thời gian mà tu, cái người bạn rất tình cảm với mình, họ đến ngắm mình, đóng cửa cái râm. Ông ta tức, bây giờ làm lẽ, làm bộ rồi đó, tu khá rồi làm bộ để cho cái người bạn chửi mình. Mà mấy con làm được như vậy mới bảo vệ cái độc cư mấy con được, chứ còn không khéo thì mấy con không độc cư nổi đâu. Sự thật ra mấy con cố gắng độc cư nó là bí quyết thành công của sự tu tập của chúng ta. Bởi vì chính nó, nó mới lắng lọc được cái tâm của chúng ta, bởi vì mình độc cư rồi mình mới nhìn thấy được cái tâm của mình nó hiện ra, và đồng thời cái Định Vô Lậu của mấy con mới quét nó đó.

Đây là một cái giai đoạn Chánh Niệm Tỉnh Thức mà tu tập định tĩnh, thì cái hành động mà mấy con sống một mình mấy con mới thấy được nó, đây là cái bản thân kinh

nghiệm cái bản thân của Thầy, Thầy thấy được cái điều này mà gạn lọc được tâm tư trong sạch, thanh tịnh đều là nhờ độc cư. Còn nếu không độc cư thì mấy con không gạn lọc sạch hết đâu. Cho nên nó không lâu đâu mấy con, Thầy có năm, sáu tháng, còn mấy con mà ngồi lại mà tu Thầy cho một năm là xa lắm, không đến đổi đâu. Nghĩa là gạn lọc tâm tư của mình đi vào thanh tịnh hoàn toàn....

Bên đây Thầy Pháp Châu lớn tuổi rồi, con cũng sẽ qua cái phần bên đây đi con. Qua bên các bác lớn tuổi, con tu theo quý vị không viết nổi đâu. Sức khỏe con còn nhiều không con?

[Tu sinh]: Dạ còn

[Trưởng lão]: Nay con bao nhiêu tuổi rồi, lớn tuổi chưa?

[Tu sinh]: Con 57 tuổi.

[Trưởng lão]: À, thôi được, 57 tuổi, phải tuổi 60 trở lên thì thôi, con chưa phải là lão lắm đâu. Được rồi, như vậy là con ở bên quý Thầy tu được, ráng được không con. Sư Gia Hạnh được không? À được rồi, vậy thì Thầy mừng. Thầy Chân Thành thì khỏi

nói rồi, ông lão làng này thì kể ông tu cứng rồi không có sao hết. Cho nên bây giờ thì tiếp tục với thanh niên, mà thanh niên coi chừng tu không lại ông đó, mấy con biết ông già đó ông cũng 60 mấy tuổi rồi. Thầy Chân Thành lớn tuổi mà mấy con tu thua ông đó chớ không bằng ông đâu. Do như vậy thì Thầy không có cho ông qua ở bên đây đâu.

Bên đây là mấy con bắt đầu bây giờ Minh Trí, Minh Nhân, Minh Thiện này, Thiện Chí này, Nguyên Tịnh này, Bác Phước, Thảo à con, con nằm ở bên đây? Con năm nay được bao nhiêu tuổi rồi mà con qua cái số lão làng này đây. Thôi được rồi, thôi được rồi con, đi qua bên đây được rồi. Thầy sẽ hướng dẫn cách thức mấy con tu theo cái tuổi, lớn tuổi của mấy con này, sức yếu rồi thì mấy con sẽ học riêng một cái lớp để mà Thầy hướng dẫn cho mấy con tập Chánh Niệm Tỉnh Thức mấy con, tùy theo mỗi người của mấy con mà Thầy hướng dẫn cách thức như đi kinh hành, hoặc ngồi lại tu hơi thở, hoặc là ngồi lại mà tu Tứ Niệm Xứ tâm Thanh thân, An lạc, Vô sự. Phần nhiều trong tuổi mấy con thì tu tập Tứ Niệm Xứ là dễ nhất, cái tuổi của mấy con là cái tuổi ngồi chơi, mà thành Phật đó chứ? Ngồi chơi mà thành

Phật, cái đó là mới độc đáo của Đạo Phật đó, mà làm sao hướng dẫn được mấy con cái chỗ mà ngồi chơi mà làm Phật. Tức là ngồi chơi mà giải thoát, cái điều đó là điều quan trọng. Cho nên những cái bài vở của mấy con trong khi Nguyên Tĩnh, Thầy có quan sát cái bài của con này, Minh Nhân, Minh Trí, Minh Thiện, Thiện Trí này, coi vậy chứ mấy con viết bài Thầy đáng khen lắm mấy con, mặc dù là nó chưa đúng lắm nhưng mà mấy con viết nhân quả rõ ràng lắm, cụ thể lắm mấy con. Trí óc của mấy con còn minh mẫn lắm chưa có lẫn lộn đâu, cho nên Thầy thấy cần khuyến khích cho mấy con nhiều hơn nữa, nỗ lực tu hơn nữa để cho mấy con làm chủ.

Mặc dù như Minh Trí, con hơi lằng lằng tai, nói lớn tiếng chứ nói nhỏ không nghe, nhưng mà vẫn tu được, lằng tai nhưng mà còn nghe chứ chưa phải, chứ mà hết nghe chắc hết tu đó con, chứ không phải không đâu. Bởi vì sáu căn nó còn mình mới tu được còn sáu căn nó mất đi là một điều khó tu, cho nên vì vậy mà cố gắng, cố gắng tu con, mới ... được, ráng mà bỏ quê hương vào đây mà vào đây tu là quá lắm rồi đó, thì tu được rồi đem một tin mừng về quê mình. Bây giờ

ở bên đây là có 7 người, bên nữ Thầy sẽ ghi chép lại coi bên nữ bao nhiêu? Rồi, còn mấy con bên nam cũng như cái lớp của mấy con.

Hiện giờ thì Pháp Ngộ, con hãy ghi dùm Thầy con, ghi dùm Thầy ở bên cái lớp nam dùm Thầy. Rồi, con lấy tờ giấy con ghi hết cái lớp này cho Thầy.

Hôm nào những cái bài nào mà làm đạt được cái tiêu chuẩn của cái quán xét của nhân quả, Thầy sẽ cho mấy con đọc lại những cái bài của những cái bài mà làm đúng tiêu chuẩn của nó, mấy con sẽ đọc nghe cái cách thức Thầy diễn tả, diễn tả cách thức để mà xoáy sâu vào cái nhân quả, rồi nó có cái lời khuyên và cái phương pháp áp dụng vào tâm mình, để cho mình xả được tâm, bằng cách là cụ thể lắm. Thí dụ như bây giờ các con có một cái đối tượng nào đó, cái pháp nào đó làm cho tâm các con buồn phiền, bực dọc, thì lúc bấy giờ mấy con đã từng áp dụng pháp Như Lý Tác Ý, cách thức nào đó để khắc phục được cái tâm của mình, làm cho cái tâm của mình trở về bình an đó, thì lúc bấy giờ khi mà viết cái bài này ra mấy con đem áp dụng vào cái đó để mà các con thấy. Nhờ cái sự tư duy, suy nghĩ đó mà làm cho tâm các con được bình an trước cái ác pháp

đó thì các con cũng đem áp dụng và những cái bài viết của nhân quả này. Nó lợi ích rất lớn cho mấy con. Cho nên nó là chuyển đổi nhân quả, nó làm từ ác, từ cái quả khổ của nó mà nó chuyển thành cái quả vui của nó, nó đem lại sự bình an, thì mấy con nên viết cái đoạn đó vào, gọi là chuyển đổi nhân quả, thì mấy con viết cái đó nó thực tế và cụ thể.

Trong khi mình viết một cái đoạn nào đó thì mình đều có cái kết luận của nó trong cái sự việc đó, để cho thấy rằng mình biết cách áp dụng vào đời sống của mình để đem lại sự bình an cho chính mình. Tu tập như vậy, học tập như vậy nó mới có sự lợi ích thiết thực, còn nếu không thì nó không có lợi ích. Cho nên trong cái sự tu tập Thầy nhắc nhở rất khéo léo, rất kỹ lưỡng, để khi mình viết một cái bài đó là mình áp dụng vào đời sống của mình đó mới thực tế. Chứ còn nếu không mình viết cái bài để hiểu biết để chơi thì nó khác, viết ở đây để cho nó thấm nhuần, để làm cho chúng ta xả được cái ác pháp trong tâm của mình đem lại sự bình an cho mình.

Mấy con tuy lớn tuổi nhưng mấy con viết bài cũng khá nhiều chứ không phải ít, mỗi bài mấy con cũng mang đầy đủ cái tính

chất của nhân quả, lần lượt mấy con sẽ.

Cái bài hôm nay, cái bài mấy con đang viết là Ái ngữ nhân quả. Cái lời nói mà nó nhẹ nhàng, nó ôn tồn, nó nhã nhặn, nó làm cho mát tai, mát ruột người khác đó là Ái ngữ nhân quả sử dụng. Rồi ngược lại cái ái ngữ nhân quả là những cái lời nói làm chất chúa lỗ tai người ta, làm cho người ta tức bực đó là cái ác ngữ. Còn cái ái ngữ là những cái lời nói đem đến cái sự an vui, cái sự yên ổn, cái sự an ủi người khác, làm cho người khác không còn đau khổ nữa, đó là những lời ái ngữ, mà rất nhiều. Thì vấn đề này là mình viết để mình học, để mình sau này mình dùng cái lời nói của mình, luôn luôn là lời nói ngọt ngào, nhẹ nhàng, không có lời nói làm cho người khác đau khổ. Đó là cái bài học này là mấy con ghi lại những cái ái ngữ mà từ lâu mình đã nghe những cái lời nó đó, những lời ái ngữ đó. Một cái lời khuyên lớn làm cho mình không có còn làm những điều ác nữa, thì đó cũng là ái ngữ mấy con. Cho nên những cái điều kiện mà học về ái ngữ để chuẩn bị cho chúng ta những có những cái ngôn ngữ ôn tồn, nhã nhặn, hiền hòa, giúp cho người nghe được cái ngôn ngữ, lời nói chúng ta được cái sự an ổn, được hạnh phúc

đó là mình sẽ viết cái ái ngữ.

Ái ngữ đây thì như hồi nãy Thầy có nói đó, ái ngữ nó về tà ngữ, mà ái ngữ về chánh ngữ, phân biệt được cái chỗ này thì mấy con viết mới được, còn nếu không phân biệt coi chừng mấy con làm lầm lộn. Thí dụ như một cái lời ái ngữ mà của Thất Tình Lục dục, nó là tà ngữ đó, ái ngữ mà tà ngữ.

“Qua đình dở ngói xem đình.

Đình bao nhiêu ngói thương mình bấy nhiêu”

Đó là cái lời ái ngữ chứ, các con thấy không ? Nhưng mà đó là thất tình lục dục mấy con, coi chừng mấy con sẽ lầm tu theo lối ái ngữ đó thì coi chừng đó là cái ái ngữ của tà ngữ của thế gian, nó gọi lại cái lòng thương yêu đau khổ của một con người, thì có đau khổ trong đó, thương mà thương kiểu đau khổ thì đó là tà ngữ chứ làm sao, còn cái ái ngữ thương mà không có đau khổ trong đó thì đó mới gọi là chánh ngữ.

Bên nam chúng ta được 14 người học pháp. Bây giờ trong cái vấn đề mà tu tập về cái pháp Chánh Niệm Tỉnh Thức thì các con lưu ý, như Thầy đã nói nó có ba cái phương

pháp tu để chúng ta được **Chánh Niệm Tĩnh Thức ở trong cái pháp, để đi đến cái chỗ định tĩnh, nhu nhuyến để sử dụng.**

Nó có ba cái phương pháp:

Phương pháp thứ nhất là chúng ta tập trung dưới bước đi chúng ta, cảm nhận cái bước đi của chúng ta tức là tỉnh thức từng ở trong bước đi, vậy thì muốn tỉnh thức từng ở trong bước đi mà có chất lượng và có căn bản, nhiếp tâm và an trú cho được trong bước đi thì chúng ta phải tập một phút đầu tiên, nghĩa là tập một phút đầu tiên. Hầu như là Thầy thấy mấy con có ghi những người nào mà tập được năm phút, mười phút, 20 phút, điều đó là điều tốt, không có sao hết, nhưng mà chúng ta đi trở lại, tập 1 phút đầu tiên để xem, tu một phút rồi nghỉ 1 phút, rồi tu 1 phút rồi nghỉ 1 phút; hoặc tu 1 phút rồi nghỉ 2 phút rồi tu lại 1 phút.

Vậy thì các con sẽ hỏi Thầy cái giờ nghỉ đó làm gì, cái giờ mà mình nghỉ để làm gì? Do cái giờ nghỉ chúng ta chẳng tu gì hết mà chúng ta chỉ ngồi chơi, nhưng chúng ta vẫn không phải ngồi chơi theo cái kiểu người bình thường ngồi đó mà

suy nghĩ chuyện đông, chuyện tây thì không đúng, mà ngồi chơi để cho tâm thanh thản, an lạc, vô sự, thư giãn, do đó nó có lảng xãng nghĩ ngợi một điều gì thì chúng ta nhắc, trước khi mà xả nghĩ thì tâm phải thư giãn, không được nghĩ ngợi, không được lảng xãng nghĩ nhớ điều này, điều kia, phải nhắc nó trước. Khi nhắc xong rồi thì mấy con sẽ nghỉ, các con nhớ kỹ.

Bắt đầu tu 1 phút nhiếp tâm, an trú tâm trong bước đi, tức là đi kinh hành, mấy con đi từ trên này đi xuống dưới lên trên này là một phút, thí dụ vậy. Khi 1 phút thì mấy con nghỉ đi, mấy con kiểm điểm lại trong 1 phút tu mình phải hoàn toàn là nhiếp tâm và an trú tâm, không có một niệm nào xen vô đó được. Hoàn toàn các con chỉ biết có bước đi mà thôi, thì đó là cái phút đầu tiên của mấy con tu tập, rồi bắt đầu mấy con thấy, à bây giờ mấy con thấy nếu mình tu nghỉ 1 phút thì sự tu lại không chất lượng, cho nên vì vậy mình nghỉ 2 phút.

Còn nếu mà mình tu 1 phút, mình nghỉ 1 phút, rồi mình tu lại 1 phút thì điều đó mình thấy có chất lượng thì mình

cứ tu như vậy ; cứ tu 1 phút, nghỉ 1 phút nghỉ xả hơi, mà khi nghỉ xả hơi thì mình tác ý tâm thư giãn, tâm thanh thản, an lạc, vô sự, thư giãn hết các cơ, không có tập trung đâu hết, mình nhắc nó rồi thì bắt đầu từ khi mà mình ngồi nghỉ, mình nhắc cái tâm của mình rồi thì mình nương vào 1 phút mình nghỉ, mình xem cái đồng hồ coi thử coi 1 phút đi qua coi xem như thế nào? Thì Thầy tin rằng nhìn cái đồng hồ mà coi cây kim của nó để tới đúng giờ thì cái đầu của mấy con không có suy nghĩ gì hết, ngồi nghỉ mà nhìn đồng hồ coi tới 1 phút có được không? Sau khi nghỉ xong một phút rồi thì lúc bấy giờ mấy con tu tập lại một phút, nhiếp tâm và an trú tâm rất kỹ trong 1 phút. Và cứ như vậy buổi sáng con tu 30 phút, rồi các con sẽ nghỉ 30 phút, rồi các con tu lại 30 phút, mà mỗi lần tu chỉ 1 phút thôi. Và đồng thời suốt trong cái buổi sáng con tu 3 lần 30 phút như vậy, và buổi chiều cũng vậy, buổi tối cũng vậy, buổi trưa cũng vậy tu 30 phút.

Còn 30 phút kia để làm gì? 30 phút kia thì các con sẽ tu Định Vô Lậu, đem bài vở ra, ngồi tư duy, suy nghĩ, đọc lại cái bài này coi mình viết vậy còn sơ sót cái

gì không, các con cứ đọc lại, đừng có viết một lần mà đọc lại. Thí dụ như bây giờ các con làm cái bài này rồi, Ái ngữ nhân quả, mình đọc lại, mình đọc lại từ đầu chí cuối mình đọc xem qua coi còn cái thiếu sót gì nữa, coi cái câu này mình viết vậy nó còn cái gì không? Đọc ở đây mình dừng lại, như vậy chỗ này còn thiếu, các con có quyền thêm mà, không có sao đâu, các con thêm đi. Và đồng thời chỗ này các con thấy nó thừa quá, các con có quyền nhắc bỏ mà, đâu có sao đâu.

Cho nên vì vậy đó mấy con nên nhớ rằng, khi mà mình trên cái máy vi tính thì nó dễ lắm, khi các con đọc cái chỗ này các con thêm vô thì mấy con cũng có chỗ thêm. Còn trong cái tờ giấy như thế này mấy con thêm vô rất khó, cho nên vì vậy mấy con muốn thêm vô thì mấy con đem sẵn một cái dấu, mấy con lấy một cái tờ giấy khác chứ mấy con đừng có chép lại nó cực mấy con lắm, mấy con lấy một cái tờ giấy khác, mấy con đánh cái dấu y như vậy, rồi bắt đầu mấy con thêm vô cái đoạn đó. Đó là con để số 1, tới số 2, con thêm từng đoạn, từng đoạn như vậy, cái chỗ nào thêm thì con cứ viết trong đó, rồi con đánh cái dấu. Sau khi con đọc

lại cái bài con thì con lại thêm những cái đó vô coi nó thừa, nó thiếu như thế nào và đồng thời tư duy, cái nhân quả này mình hiểu như vậy có đúng không, đây là đặc tướng, đây là tính, đây là duyên hợp, đây là duyên tan coi có không, có cái chỗ nào thiếu không? Cái duyên tan này mình nói còn thiếu mình thêm vô.

Đó, cách thức mà hướng dẫn các con làm những cái bài như vậy. Cho nên vì vậy trong khi đó thì lúc bây giờ tu 30 phút kia thì 30 phút này ngồi tư duy, suy nghĩ đọc lại cái bài của mình, đọc nhiều lần, và mấy con triển khai cái tri kiến mình. Bởi vì ở đây nói triển khai tri kiến mà. Cho nên mình móc, moi trong đầu của mình ra coi mình còn chưa hiểu cái gì? Mà dựa theo cái dàn bài của Thầy thì mấy con sẽ móc ra, móc hết ra thì nó sẽ có. Và bỗng dưng mấy con nhớ một cái chuyện gì trong cái đời của mình, mình đem ra mình nói, mình nói đây là cái sự thật của cuộc đời của mình chứ đó là những hành động đó ác hay hoặc thiện, hoặc thiện thì mình nói, hoặc ác thì mình nói có sao đâu, mình làm một điều thiện, mình an ủi cho một đứa bé. Ờ, hôm đó tôi đi đường, mình nhắc lại cái câu chuyện: Hôm đó tôi

đi về thành phố Hồ Chí Minh, thì bỗng dưng có một cái xe nó đụng thì ngay trong khi tôi vừa đến đó thì cái xe nó đã có nhiều người đã bị thương, đã bị chết này kia nọ, thì có một cái em bé đó cũng ở trong cái xe đó mà mẹ đã chết rồi, thì do đó nó đưa bé nó khóc như vậy thì tôi thấy tôi rất xót xa tội nghiệp, cho nên tôi đến đó, tôi giúp đỡ đưa bé nó như thế này, thế khác, cách này, cách nọ, hoặc là có một sự kiện gì đó mà mấy con đã gặp ở trên đời của mấy con thì trong cái hành động mà mấy con giúp đỡ đó là hành động thiện.

Chẳng hạn nào như bây giờ mấy con đến thăm một cái trại trẻ mồ côi, hoặc là trại khuyết tật, con mới thấy cái người mà khuyết tật như vậy, con mới suy nghĩ do nhân gì, quả gì mà cách gì mà khuyết tật như thế này, mà phải khổ sở như thế này? Mình mới nghĩ ra. Bây giờ có cái người cầm họ nói chuyện quá khó, họ ra dấu, ra này kia để mà họ nhận ra những cái dấu đó mà họ hiểu, họ nói chuyện bằng dấu. Mình thấy người này chắc ngày xưa chắc mấy người này cũng dữ tợn lắm, cái miệng cũng bép xép dữ lắm cho nên bây giờ nó nói không được như vậy đó để cho nó khó khăn, nó khó khăn.

Mình suy nghĩ qua cái điều mà mình thấy, để cho mình luận qua cái nhân quả để thấy đó là cái nhân quả. Các con thấy, đó là nhiều cái sự kiện lắm, bây giờ mình thấy những cái điều kiện, trường hợp mình vào bệnh viện, thấy những bệnh nhân, mình thấy những bệnh nhân đó như thế nào đó, thì mình nói đây là những cái ác pháp gì qua cái nhân quả mình suy luận ra mình tìm thấy cái nhân quả đó. Tức là để nhắc nhở mình, sau là nhắc nhở người khác để cho người ta thấy.

Đây là những cái điều mà trong cái thời gian mà mấy con ngồi nghỉ. Ngồi nghỉ mà tu thì tu Định Vô Lậu mấy con, bởi vì có hai pháp mà, một pháp tu Chánh Niệm Tỉnh Thức và một pháp tu Định Vô Lậu. Thì hai cái này mấy con triển khai hết mà, cho nên cái này thì mấy con nhiếp tâm đi kinh hành, hoặc cái này nhiếp tâm trong hơi thở, thì trong khi đó 30 phút này con ngồi con tư duy, đọc lại cái bài của con, nếu thấy có gì thì các con thêm vào mà không có thì thôi, cứ như vậy thì càng lúc các con triển khai, và tới cái giờ đó, hết giờ đó thì con bắt đầu con tu lại cái pháp này, Chánh Niệm Tỉnh Thức, và đồng thời hết giờ đó qua tới cái giờ này thì con đem cái bài ra con đọc lại.

Và đồng thời con thấy sửa chữa nhiều quá, thôi, mình chịu khó mình chép lại, mình chép lại một lần nữa là mình thấm nhuần thêm một chút nữa mấy con.

Cho nên vì vậy mà giấy thì rất hao, nhưng mà không sao đâu mấy con, bởi vì Thầy sẽ xin Phật tử giúp đỡ cho mấy con tu. Sau khi mấy con tu xong rồi, mặc dù rất hao tiền về giấy mực của Phật tử nhưng mình đã đạt được công đức của mình tu, mình đền đáp ơn Phật tử rất là lớn mấy con, sau này mấy con đứng lớp mấy con dạy đạo đức người ta thì đem lại hạnh phúc cho người ta rất lớn, thì cái công mà người ta tốn giấy, tốn mực cho chúng ta học tập ngày hôm nay để triển khai được cái tri kiến của chúng ta thì cái công đức mà chúng ta nỗ lực tu tập như vậy thừa sức mà chúng ta đền đáp cái công ơn của họ, giúp đỡ. Chúng ta yên tâm đừng có ngại ngần gì hết, và đồng thời mấy con viết rất kỹ như thế này Thầy rất mừng, vì mấy con đọc nhiều lần là thấm nhuần, nhớ cái điều đó. Bởi vì mình đang tu mà, mình đang tu. Cái này tu Định Vô Lậu mà cái kia là tu Chánh Niệm Tỉnh Thức mà, cho nên vì vậy mà bên đây thì tu từng phút đi lên, bên đây xả từng tâm niệm chúng ta đi ra,

làm cho hai bên nó song song nhau chừng đó tâm chúng ta hoàn toàn thanh tịnh thì chúng ta sẽ chứng đạt chân lý không có khó khăn đâu. Đó là cách thức Thầy hướng dẫn hôm nay để chúng ta thực hiện con đường giải thoát của chúng ta.

Những cái bài vở mấy con làm nhớ kỹ mấy con cố gắng như vậy thì Thầy sẽ hướng dẫn mấy con sẽ đạt được kết quả tốt. Bây giờ trong cái lớp học của chúng ta bên người già thì chúng ta được 7 người. Vậy thì bây giờ cái lớp học này, thôi bây giờ Thầy sẽ dạy cho mấy con luôn chứ bây giờ để ngày mai Thầy mắc bận đi thành phố có công việc rồi, ngày mốt Thầy cũng đi rồi. Bởi vì nó có nhiều công việc để triển khai cái Trung tâm an dưỡng. Cái phương án của Thầy bây giờ nó đã được chính quyền người ta chấp nhận cho mình thành lập cái trung tâm an dưỡng. nhưng mà bây giờ thành lập cái trung tâm an dưỡng thì cái phương án nhà nước người ta được đọc rồi, bây giờ người ta đòi hỏi cái đồ án. Cái đồ án là vẽ trên khu đất mình cấp bao nhiêu cái khu vực, khu an dưỡng cho người già, cái khu an dưỡng cho nam nữ cư sĩ, cái khu an dưỡng cho tăng ni, rồi cái khu trường học, cái khu bệnh viện, rồi cái khu

công nhân viên làm việc ở trong đó nữa, khu bãi xe nữa. Đó là tất cả những cái khu của trung tâm của chúng ta. Do đó thì bây giờ mình phải vẽ cái đồ án.

Vẽ cái đồ án mấy con nhìn cái bản đồ mấy con thấy nhà cửa người ta vẽ, cây cỏ đường sá ở trong đó như là mình nhìn cái bản đồ thành phố vậy đó. Nó là phải vậy mới gọi là đồ án chứ không phải đồ án mà vẽ như cái bản đồ mà mình vẽ bản đồ Việt Nam mà vẽ cái đất nước của mình, cong cong, queo queo vậy không phải. Cái đồ án của một cơ sở xây dựng người ta vẽ nhà cửa, đường sá ở trong đó, cây cỏ người ta vẽ. Cái người kiến trúc sư họ vẽ, kiến trúc sư trong đó là họ có họa sĩ trong đó luôn, họa sĩ kiến trúc sư. Họ vẽ chúng ta nhìn lên cái đồ án này, chúng ta nhìn thì chúng ta thấy rõ ràng là một cái khu vực ở trong đó nhà cửa, đường sá, tất cả những khu vực của chúng ta đều là những khu nhà cửa của chúng ta đầy đủ, trọn vẹn. Nơi đâu là khu giải trí, nơi đâu là cái thư viện, nơi đâu nó có đầy đủ hết trong đó hết. Chứ không phải là nó đơn giản, nó đơn giản như chúng ta nghĩ vẽ cái bản đồ thường đâu, không phải, vẽ cái đồ án. Bởi vì cái đồ án cũng như là cái phương án chúng ta đọc để

chúng ta hiểu. Còn cái này nhìn vào cái hình mà chúng ta thấy, thấy được. Do đó thì coi như là Thầy đi xuống thành phố để gặp một số phật tử và gặp những cái ông Kiến trúc sư để mà họ vẽ cái đồ án. Khi cái đồ án đó vẽ xong rồi thì nộp cái phương án và cái đồ án với giấy tờ chúng ta xong rồi thì nộp cho Nhà nước, Nhà nước sẽ cho những cái giấy phép, từng đó thì cái nhóm Phật tử ở thành phố người ta sẽ làm công việc đó.

Người ta điều khiển Thầy chỉ có cái ngày giờ Thầy đến đó để Thầy dạy đạo đức trong người ta thôi. Nghĩa là trong cái tuần lễ một ngày, hai ngày để cho những người già cũng như những người phật tử người ta tập trung đến đó người ta học, Thầy sẽ đến đó dạy. Thì ở đó có khu an dưỡng của chư tăng. Thí dụ như các con bây giờ đến đó, các con sẽ làm giấy an dưỡng. cho nên các con vào trong cái khu đó thì mỗi người có một cái nhà, cái thất. Không biết họ xây cho mình từng cái hang không chừng. Nghĩa là cái khu an dưỡng của mình là cái khu tu hoạch. Nghĩa là người ta cho mỗi người một cái hang, cái hang ở trong cái dãy núi nào đó, thì mấy con sẽ được những cái hang mấy con tu kêu là cạp ở. Không, Thật sự mà, nếu

mà có điều kiện họ sẽ làm cho chúng ta cái khu an dưỡng cho chư tăng mà.

Bên ni cũng vậy mấy con, còn không thì người ta cất, người ta cất như thế nào bằng tre lá hoặc là như thế nào để nó giữ gìn. Có nhiều người thì họ cũng đề nghị là nên cất bằng tre, lá cho nhẹ nhàng, nhà sàn cho nó thông khí ở trên dưới như vậy, nhưng mà có người bàn bạc như thế này : mình cất như vậy thì lâu ngày nó cũng bị hư, mặc dù là rất là mỹ thuật, rất đẹp, nhưng mà cũng bị hư, tốt hơn là chúng ta cứ làm những cái hang mà làm sao mà cho nó thông hơi, mà nó kiên cố đời này qua đời khác. Mấy ông kiến trúc sư họ muốn xây dựng như thế nào các con biết không? Cái công trình của mấy ông để lại muôn đời đó, cho nên họ muốn kéo mấy cục đá lớn ở trên núi xuống họ làm mấy công trình đó. Nghĩa là mấy con thấy máy móc bây giờ nó chơi từng cục đá nó làm cho chúng ta từng cái hang đá rất đẹp mấy con, cái sự xây dựng của họ nó rất khéo léo. Họ làm cái hang của chúng ta có phòng vệ sinh ở trong đó, nó gọn, nó vừa đủ cho chúng ta tu ở trong đó tu tập rất gọn, mà thông hơi chứ không phải là bít bùng như cái hang thiên nhiên, nó khác lắm. Họ nói với Thầy,

những kiến trúc sư họ nói với Thầy:

Tội con mà làm những cái hang cho quý Thầy tu thì hết chỗ chê rồi. Nghĩa là ở đó là thoải mái, dễ chịu nhưng mà tiền bạc nó nhiều chứ không phải ít làm sao được. Nhưng mà tiền do cái phước báo mấy con, cái hang đó không phải của riêng mình đâu. Bởi vì mấy con đến đó mấy con ở, mấy con tu thôi, rồi mai một mấy con đến cái hang khác chứ bộ mấy con ở hoài, nó không phải của mình đâu mấy con, nó là của chung mọi người. Cho nên vì vậy mà chúng ta có quyền an dưỡng thời gian đó thì chúng ta đi đến khu an dưỡng khác, chúng ta là du tăng khát sĩ mà, đâu có ở chết chỗ đó. Cho nên vì vậy mà nếu mà đủ duyên thì mấy con sẽ có những cái cơ sở đó, họ, phật tử họ sẽ làm.

Bởi vì Thầy nói người Phật tử họ làm cái gì cũng làm hết, các con thấy các chùa Đại Thừa hàng tỉ tỉ mà họ cất đầy... có phải của Phật tử không? Của Phật tử chứ ai, còn mình làm cái này làm cái thất thôi, họ sẽ làm cho chúng ta có những cái nơi ở tu tập. Còn những cái ngôi nhà cho cư sĩ, họ cũng cất những cái khu cho cư sĩ, khu an dưỡng cho cư sĩ một cái nhà họ phân ra. Thí dụ như có hai vợ chồng thì họ cất cái nhà cho

hai vợ chồng về an dưỡng chứ không phải, có mấy đứa con ở cũng được nữa. Ở cái khu đó mà cái khu của nhà giàu, một cái làng của nhà cư sĩ ở trong đó. Rồi tới giờ coi như họ đến lớp học và trong khi những cái khu an dưỡng, cái trung tâm an dưỡng như vậy nó có những cái nhà máy sản xuất ở trong cái khu vực đó để những công nhân viên đó con, em học có trường học đi học và họ lao động họ làm luôn công việc ở trong đó. Có những cái người mà có cần thiết họ có những sự sản xuất để làm kinh tế trong đó nữa con, chứ không phải đơn giản đâu, tới đây nó có nhiều cái việc làm trong cái trung tâm an dưỡng. Đó là cái mô hình chung của cái nền đạo đức, xây dựng cái nền đạo đức. Nó là cái thí điểm để hướng dẫn cho những người công nhân viên làm ở trong đó, và những người đến ăn dưỡng đều học đạo đức mấy con. Cái mô hình đạo đức để mà chúng ta thực hiện cái đạo đức của đạo Phật “sống không làm khổ mình khổ người” trong đó đem lại hạnh phúc, nó là cái cảnh giới thiên đàng Cực Lạc mà bàn tay chúng ta làm. cho nên người tu chúng ta hoàn toàn có bay một bát rõ ràng. Cơm nước thì có giờ chúng ta sẽ ôm bát đi khát thực, có những cái câu lạc,

có những cái nơi người ta cúng dường cho chúng tăng, Chúng ta cứ đến đó lãnh cơm về ăn thôi Chẳng biết nấu nướng ở đâu chẳng biết.

Còn bây giờ còn thấy cũ ở đây nấu còn kia mấy con khỏi tìm thấy hay không thấy, đi đến chỗ đó là có chỗ người ta phát cơm cho mấy con, mấy con đến lãnh kịch cổ phần về ăn.

Rồi, cuộc đời mấy con giải thoát hoàn toàn, không có vướng bận.

Còn phật tử cúng bánh, cúng trái cũng đâu chúng tôi không biết nhưng mà miễn bữa trưa có đủ, đó là cách tổ chức. Cho nên ngày mai là Thầy đi đến đó là cái mục đích là dự định để vẽ cái đồ án, cái phương án cho Trung tâm an dưỡng từ thiện. Cho nên thì hôm nay mấy con sẽ cố gắng tu tập.

Thầy mong rằng từ cái duyên này mà nó đi đến cái duyên khác thì ở đây chúng ta đào tạo con người được thì cái trung tâm ra đời sẽ có người đứng lớp dạy, thì như vậy là nó hợp duyên, nó đúng lúc. Đào tạo được mà có chỗ chúng ta hoạt động chứ, mà đào tạo được rồi bây giờ đi lại chùa Đại Thừa mà thuyết giảng chúng đập cho mà chạy. Phải

không mấy con thấy, nó dạy theo kiểu này, tôi dạy niệm Phật mà ông dạy tôi đi kinh hành kiểu này, tôi đâu có đồng ý, đó phải có chỗ nơi cho mấy con hoạt động để làm lợi ích cho mọi người. Đó là cái điều kiện mà nó phải hợp. Chứ bây giờ Thầy đào tạo ra xong rồi thì mấy con cũng ngồi chơi đó thì như vậy thì, đi đâu cũng bị gò bó hết, không cho ai nói chuyện, cấm không cho mấy con thuyết giảng gì hết thì cái đào tạo mấy con thành quả A La Hán thôi thì giờ có nước thôi tôi vào Niết bàn cho rồi chứ tôi ngồi không chi mà tôi ăn ngày có một bữa chi cho cực có phải không? Thì cuối cùng mấy con cũng chỉ đi thôi. Chứ bây giờ mấy con có về chùa, Thầy tổ mình nói: mày lính tráng mày bậy bạ, mày lên Chân Như về mày nói theo cái kiểu đó tao đuổi mày ra khỏi chùa có phải không? Ai cho mấy con vô trong đó mà nói chuyện này, cho nên vì vậy Thầy nghĩ rằng mấy con phải có cái nơi chỗ để cho mấy con đem cái nền đạo đức của Phật Giáo làm sống lại.

075-(LCK-032D)

- * Vấn đạo làm bài nhân quả con người
- * Chánh Niệm Tĩnh Giác
- * Nhiếp tâm an trú
- * Ái ngữ
- * Nhân quả sanh

Biết rằng mấy con phải có một cái nơi chỗ để cho mấy con đem cái nền..., chứ mấy con không có chỗ thì coi như là mấy con tu để làm gì đây? Chỉ có lợi ích cho chính mình sao? Đâu có được, phải không? Mấy con nhớ, mấy con phải ráng tu. Tuổi trẻ của mấy con phải rất cần thiết.

Hôm nay còn những điều gì mấy con hỏi Thầy không, có ai hỏi Thầy gì nữa không con. Con không hỏi còn thì giờ thì chúng ta sẽ tập.

Rồi, con hỏi

[**Tu sinh**]: Bạch Trưởng lão! Như trong cái phần duyên tan, con có thể nói, Thay vì

thấy nhân quả của việc làm đó là ác thì con có thể nói rằng: đó là ác, nếu mà kết quả của một việc thiện thì kết quả như thế nào thì nằm ở trong duyên tan hay nằm ở phần nào?

Trưởng lão: Lẽ đương nhiên là trong cái kết quả của nó thì cái kết quả của cái mẩu chuyện con đưa ra đó phải không? Thì cái mẩu chuyện đó, kết quả của nó như thế nào đó là cái duyên tan đó. Thí dụ như bây giờ cái người đó, cái người đó ăn cắp, ăn cướp, giết người đi. Bây giờ cái người mà ăn cắp giết người đó bị công an bắt, rồi kêu án bỏ tù, đó là kết quả ông ta rồi đó. Cái quả của cá nhân quả ác đó đó là ông ta bị bỏ tù, kêu tử hình hoặc là kêu ông ta chung thân thì lúc bây giờ đó cái duyên tan đó con mới luận để chỉ cho họ thấy cái nhân quả mà tan rã đây. Con hiểu chỗ đó không, cách thức như vậy gọi là duyên tan.

[Tu sinh]: Thí dụ như nếu mà con nói ngược trở lại, nếu mà cái người này không làm thì cái quả thiện như thế nào. Thì cái phần đó con để ở trong cái phần nào?

[Trưởng lão]: Cũng nằm ở trong cái phần cái đó, bên thiện, bên ác mà. Nếu mà

đi vào con đường giết người cướp của vậy thì cái quả của nó là bị ở tù chung thân hoặc là bị kết án tử hình. Còn bây giờ cái người này khi mà cái ý phải ra, nếu mà con viết cái bài nhân quả ý hành, khi mà ý khởi ra mà ông ta không làm, thì kết quả này nó sẽ đi đến như thế nào? Đem lại sự an vui, cái quả nó an vui cho cái người mà nếu mà ông ta lấy của giết người thì cái người đó nó sẽ đau khổ như thế nào. Mà ông không làm cái điều này, trong ý ông, ông không làm điều này thì cái kết quả đó nó sẽ đem đến cho những cái người mà ông sắp sửa lấy của hay giết đó, thì sẽ được hạnh phúc, được an vui, không có bị chết, không bị mất của, và đồng thời ông không có bị tù tội. Bởi vì không làm ngược lại cái quả ác thì nó là quả Thiện chứ không có gì khác, thì con cũng nêu lên cái hành động mà không làm cái điều ác này nó sẽ đem đến cái quả của nó là đem lại an vui cho mình cho người. Con cũng ghi lại rõ những cái điều đó, tức là cái duyên tan của nó cuối cùng nó đem lại cái sự hạnh phúc cho mình cho người. Cái duyên tan của cái hành động đó, còn cái duyên ác nó đem đến cái duyên tan của nó là đem đến cái nỗi khổ cho mình, cho người, cho những cái người

mà mình đã giết đã cướp của, cho mình là mình ở tù, mình bị kêu án tử hình, phải không? Còn đó là ác Pháp.

Còn thiện pháp mình không làm cái hành động này nó sẽ đem đến cho người không có bị hại, không có bị đau khổ, cho mình không bị tù tội. Một cái câu chuyện mà con nêu lên cái thiện và cái ác của nó qua cái kết quả đó nếu mọi người không làm cái điều này sẽ đem đến hạnh phúc như thế nào, thế nào.

Đối tượng mà bị giết bị cướp thì họ sẽ mất của họ sẽ đau khổ, đối tượng bị giết thì họ sẽ mất người thân của họ, họ sẽ đau khổ biết giường nào. còn cái quả của nó đi đến cho cái người mà làm những hành động ác đó thì nó sẽ bị khổ như thế nào, bị giam cầm, bị tù tội, bị công an đánh đập như thế nào, diễn tả cái quả của nó, cái duyên tan của nó, để thấy được cái nỗi khổ của cái người đó, gọi là tan rã của cái câu chuyện đó đó, con hiểu không? Còn thiện thì sẽ đem lại hạnh phúc cho những người và cho mình.

Rồi bắt đầu bây giờ nó mới kết luận của cái bài này, áp dụng vào đời sống của mình, mình khuyên răn nhắc nhở mình như thế

nào trên những cái hành động này làm tốt hay làm xấu hay là nói mình thôi phải ráng đi ăn trộm ăn cắp “ một đêm ăn trộm bằng 3 năm làm” thì con nhắc nhở người ta kiểu này thì nhân quả này là nhân quả ác. Cho nên vì vậy mà nhớ kỹ làm như vậy là mới hợp, mới đúng cái chỗ bài bản để cho mình đọc lên cái bài đó, để mình đi sâu vào cái sự hiểu biết mà hóa giải được tâm mình không còn đau khổ nữa. Như vậy mới được con.

Rồi còn hỏi gì Thầy nữa

[Tu sinh]: Bạch Thầy! Con chỉ nói về cái phần...con luận trên đó.

[Trưởng lão]: Được rồi con có thể, nói chung là con nói. Bây giờ, thí dụ như cái phần đó con ghi, khi mà con đến cái phần đó duyên hợp thì con để chữ duyên hợp, ở dưới này con mới luận. Bởi vì ở trên đó con đưa ra người ta cũng, trong đầu người ta cũng đã hình thức được cái thiện cái ác của nó trong đó rồi. qua cái câu chuyện rồi nhưng mà dưới này con để duyên tan, hoặc là con để đặc tánh, hoặc là đặc tướng của nó. Khi con để đặc tướng thì con mới nêu lên cho người ta thấy được cái tướng ác của cái hành động đó, rồi con đặc tính, con nêu

lên để cho người ta thấy cái thiện, cái ác của cái tính thiện hoặc cái tính ác của nó ở trong cái hành động đó.

Rồi bắt đầu con qua duyên hợp, duyên hợp của nó là do lý do gì mà nó hợp lại nó thành một cái chuyện ác này, thấy không. Rồi cái duyên tan để kết cuộc cái quả này thì nó đem lại cái sự buồn phiền, đau khổ hay là hạnh phúc cho những người xung quanh trong cái duyên hợp này. Rồi kết luận thì con nêu ra những cái lời khuyên, những cái phương pháp để mà khắc phục mình không được làm những cái điều ác đó nữa, con hiểu cái chỗ mà viết cái bài chưa? Để cho mình trả lời qua cái mẫu chuyện, mình đưa ra một cái mẫu chuyện mình trả lời.

Cho nên ở đây thầy Chân Tịnh thầy đưa ra rất nhiều mẫu chuyện nhưng mà thầy khéo léo một chút, mỗi mẫu chuyện thầy đưa ra một cái đặc tướng, đặc tính của nó cho đến khi mà chuyển đổi nhân quả hẳn hoi thì bài của thầy Chân Tịnh, Thầy nói viết rất hay, có nhiều cái mẫu chuyện rất hay. Thầy đưa ra những mẫu chuyện ngắn gọn, nhưng mà thấy cái sự đau khổ, có nhiều cái hình ảnh đau khổ lắm. Bắt đầu mình luận

trên cái sự đau khổ đó ra bằng cái duyên ác của nó, bằng cái quả khổ của nó cho nó cụ thể rõ ràng.

Cho nên biết đem lòng những câu chuyện vào thì cái bài luận về nhân quả nó ích lợi rất lớn cho đời sống của chúng ta, và xả tâm rất lớn. Máy con luận rồi tự máy con thấy cái tâm mình xả rất lớn. Máy con nhiếp tâm máy con an trú nhiều hơn là lúc máy con chưa có làm cái bài này đâu. Thầy nói thí dụ như, thay vì máy con cố gắng máy con tập trung để nhiếp cho nó hết vọng tưởng chứ gì. Không ngờ khi mình làm cái bài này thì nó thấu suốt được rồi, cái tâm mình nó xả xuống máy con, tự nó xả. Bây giờ nhiếp tâm sao lại thấy nó ít niệm, nó tĩnh hơn nữa. Máy con làm thử rồi máy con sẽ biết nó ảnh hưởng ghê gớm lắm đó mà máy con làm đúng là máy con xả được, mà máy con làm sai là nó chạy lòng vòng, lòng vòng chứ nó không chịu xả. Cái Định Vô Lậu, bởi vì nó vô lậu mà, nó làm cho cái sức định tĩnh mình tăng lên chứ không phải mình nhiếp tâm trong bước đi mình định tĩnh mà nó tăng lên đâu. Cái đó là mình ước chế, cái người giỏi ước chế thì nó kéo dài ra vậy, chứ xả ra cái tâm họ vẫn động như thường.

Còn cái này chúng ta xả tâm bằng cái phương pháp hiểu biết, bằng cái trí kiến của chúng ta chú xả, mà chúng ta chưa có gặp đối tượng gì hết mà chúng ta vẫn thấy nó ngằm nó xả trong đó, nó li tham, sân, si trong đó mấy con. Tại vì mình hiểu nó tự xả rồi, mà khi đặng chuyện đó bắt đầu cái trí kiến của nó nó soi cũng như là ánh hào quang. Cũng như mấy cây đèn mà người ta soi chim, nó soi ngay con chim, nó nổ một cái là tiêu liền con chim. Cho nên ở ác Pháp mà bị cây đèn trí tuệ mình nó soi vô đó, là cái ác pháp đó bị nổ ra liền tức khắc, nó không còn nữa đâu.

Cho nên, ở đây chúng ta dùng cái trí tuệ là cái vũ khí sắc bén nhất, để bảo vệ chúng ta hoàn toàn không bị pháp mà xâm chiếm vào thân tâm chúng ta được. Nó soi vào cái chỗ nào, mấy con biết cái trí tuệ chúng ta soi vào chỗ nào, nó phá vỡ chỗ này hết. Cho nên mấy con triển khai đúng là mấy con sẽ thấy từ đó mấy con nhiếp tâm, còn nó tự nó an tịnh vô. Nó nhiếp tâm nó an trú vô, mà nó an trú. Không, nó an trú rất tự nhiên, tự tâm nó thanh tịnh.

Thầy nói rồi mấy con làm theo đi, bởi

vì Thầy ngồi Thầy tu như thế này mà Thầy không nhiếp tâm gì hết, mà Thầy tu Thầy thấy cái tâm mình nó lần lượt mà nó thanh tịnh nó li tham sân si ra rồi. Thầy nói: “Tâm như cục đất, ly tham, sân, si hết” cho Thầy đi. Rồi Thầy ngồi chơi, một lát Thầy nhắc, lát Thầy nhắc sao mà tự nó nó li ra hết, chứ Thầy mà phải biết quán như thế này Thầy còn tu nhanh nữa mấy con. Hồi đó có ai dạy Thầy đâu, con hiểu không. Thầy tu chỉ có tác ý thôi. Còn bây giờ mấy con mà tác ý kiểu đó nó ép ở trong đó nó còn ức chế ở trong đó, nó còn đống đống nó nằm ở trong đó nó chờ ngày nó bung ra nữa.

Còn Thầy nó có cái duyên Thầy thế nào Thầy chẳng biết nhưng mà điều kiện là Thầy hiểu rằng xả tâm thật sự đúng là cái pháp Như lý rất hay.

Còn mấy con bây giờ thì Thầy sợ mấy con mà tác ý như vậy là mấy con bị ức chế. Cho nên triển khai cái tri kiến của mấy con nó thông suốt, nó xả đó. Hễ nó thông suốt rồi ít khi nào mà nó bị vướng mắc lắm cho nên nó tự xả, mà nó tự xả thì mấy con nhiếp tâm vô. Hồi đó 1 phút nó có vọng tưởng ra vô, giờ 1 phút sao nó tự nhiên quá ta nó không có

vọng tưởng mà sướng nữa, tu không cực. Cứ mấy con tập đi rồi mấy con thấy nó xả, rồi mấy con thấy tu không có cực khổ, không có nhọc nhằn, không có mệt nhọc khó khăn.

Bây giờ về vấn đề tu tập về Chánh Niệm Tỉnh Thức thì mấy con, người nào mà tập được 1 phút, nghĩa là sáng, trưa, chiều, tối, khuya, một phút thôi. Mấy con tập được 1 phút, nghĩa là từ mấy bữa rày mấy con mà tập được 1 phút thì cái phần này thì Thầy muốn mấy con ghi cho Thầy biết 1 phút để Thầy thấy cái sự tu tập một phút của mấy con được, Thầy cho mấy con lên 2 phút. các con biết sao không. Hay là mấy con sẽ ghi cho Thầy bây giờ, cái người nào mà thu được 1 phút thì mấy con ghi 1 phút cho Thầy, rồi mấy con trao cho Thầy, Thầy sắp xếp cái lớp 1 phút của mấy con. Còn người nào mà tu tập được 2 phút thì ghi 2 phút; mà năm phút thì ghi 5 phút, như mấy con ghi rồi đó. Nhưng mà thấy thấy mấy con còn đưa giấy tờ có nhiều người Thầy nói con ghi như vậy con tưởng là được, chứ chưa được. Ghi lại, ghi lui, mấy con ghi làm sao cho chắc ăn chứ đừng ghi tới, ghi lui như vậy Thầy không biết sắp làm sao cho được, phải không chắc ăn kìa. Bây giờ 1 phút là 1 phút, mà 2 phút

là 2 phút, còn 5 phút là 5 phút, chứ đừng bữa nay đưa Thầy năm phút, 30 phút rồi ngày mai các con tu chưa được như vậy mới chừng 3 phút thôi thì không được, nói qua nói lại không được, nói cho đúng đặng mình sắp xếp lớp để cho mình hướng dẫn tu.

Còn bên các con mà người lớn tuổi rồi thì các con cũng phải tu tập cho Thầy từng phút tâm Thanh thản, An lạc, Vô sự. Nghĩa là mấy con tu tập từng phút, mấy con bây giờ đó, mấy con tu tập cho Thầy, rồi mấy con sẽ trình lại Thầy cho Thầy biết, rồi Thầy kiểm tra lại sao? nghĩa là bây giờ mấy con vào tu, bây giờ là 7 giờ thí dụ 7 giờ sáng tu về Tứ niệm xứ, giữ tâm Thanh thản, An lạc, Vô sự. mấy con vô mấy con tác ý tâm Thanh thản, An lạc, Vô sự, không có khái niệm gì hết nha, phải Thanh thản, An lạc, Vô sự nha, thân tâm phải bất động, rồi các con ngồi, rồi bắt đầu mấy con cứ để đồng hồ mấy con nhìn đi, rồi coi 1 phút qua rồi các con thấy: Ờ như vậy được 1 phút, rồi nghỉ chút nữa. Rồi các con xả nghỉ, Các con để cho nó tự nhiên rồi bắt đầu trở lại con tu 1 phút nữa, cứ 1 phút các con tăng lên cái tâm thanh thản của mấy con. Đây là tập Chánh Niệm Tỉnh Thức, cho nên mấy con tu tập như vậy

mấy con không có bị ức chế tâm đầu và cứ tu từng phút, từng phút một. Rồi bắt đầu mấy con được rồi thì mấy con trình bày cho Thầy mấy con sẽ tăng lên 2 phút mấy con, tu tập lại từ đầu mấy con để cho có căn bản.

Cũng như bây giờ mấy con tu tập Định Vô Lậu là mấy con tu tập từ đầu, bắt đầu tu lại là Nhân quả thảo mộc đó, là bắt đầu quán xét của các con đầu tiên. Thì bắt đầu bây giờ từ tập Chánh Niệm Tỉnh Thức thì mấy con phải tỉnh thức, tỉnh thức trong bước đi, tỉnh thức trong hơi thở, tỉnh thức trong cánh tay của mấy con thì ở bên các con còn sức khỏe đó thì các con phải tập tỉnh thức ở trong một buổi, mấy con chia ra ba tiếng đồng hồ tu thì 30 phút mấy con tu tỉnh thức, mà 30 phút tu Định Vô Lậu, đó là cái phần như hồi nãy giờ Thầy nhắc. Mà tỉnh thức thì các con tu tập, như các con lớn tuổi thì các con không có nương vào cái bước đi mà cũng không có nương vào hơi thở mà chỉ nương vào cái tâm Thanh thản, An lạc, Vô sự của mấy con thôi tức là các con tu vào Định Sáng Suốt, tức là thư giãn đó.

Giữ cái tâm mình bất động, nhưng mấy con tu 1 phút, cho nên cái 1 phút của

mấy con thì mấy con giữ được rồi thì Thầy sẽ cho tăng lên. Chứ Bây giờ nói tôi tu 30 phút, 40 phút hay 1 giờ, mấy con cứ theo đó như vậy thì mấy con sẽ bị dậm chân tại chỗ đi. Nó không có chất lượng. C ho nên bây giờ mấy con tu lại một phút, rồi ghi lại một phút cho Thầy, Rồi từng đó Thầy sẽ theo dõi coi 1 phút mấy con nhiếp tâm được hay không? Bắt buộc từ ngày hôm nay cho tới cái ngày mấy con gặp Thầy mấy con phải trình lại cho Thầy cái sự tu tập, cho nó cụ thể chứ không có được tu lơ mờ như thế này thì không được, phải rõ ràng. Các con cũng sẽ ghi lại trong một cái tập giấy là: ngày nay con tu 1 phút đạt được cái chất lượng như thế nào, ngày mai tu 1 phút đạt được chất lượng như thế nào, ngày mốt tu. Đến khi gặp Thầy, trình lại cho Thầy những cái ngày mà mấy con tu nó như thế nào, coi cái chất lượng. Mà tu trong 1 phút đó ngày đó, cái ngày đó nó bị mấy niệm khởi vào, nó an trú không được thì mấy con cũng ghi lại cho Thầy để Thầy xem coi cái cách thức của mấy con tu tập như vậy cái chất lượng được hay không, để mà Thầy giảm lại hoặc là Thầy tìm cách Thầy thiện xảo cho mấy con tu cho được nhiếp tâm và an trú được trong 1 phút.

Đó thì mấy con nhớ.

Như ở bên mấy con còn trẻ tuổi, còn sức khỏe đó, thì mấy con tu từ đi kinh hành. Đi 10 bước, rồi đứng lại hít thở 5 hơi thở, rồi tiếp tục đi 10 bước, nhiếp tâm từng hành động của bước đi và hơi thở, đứng lại chứ còn không ngồi. Bắt đầu mấy con tu lại Chánh Niệm Tỉnh Thức, đầu tiên là mấy con đi mà mấy con không có đứng lại hít thở mà đi không, đi suông thôi, kể đó mấy con mới hít thở, rồi sau này mới ngồi, thì lần lượt những cái này tu tập tỉnh thức thì mấy con phải tập cho kỹ lưỡng, tu từng phút chỗ này. Khi 1 phút qua rồi thì mấy con nghỉ 1 phút, nghỉ 1 phút rồi mấy con tập lại. Và cứ như vậy mà tập liên tục suốt 30 phút cho Thầy. Rồi ghi lại trong cái thời gian tu 1 phút đó có cái khoảng thời gian nào mà có niệm khởi trong đó, không có an trú thì ghi cho Thầy biết, để Thầy thấy cái sự niệm khởi đó nhiều ít, mà Thầy cần thiết để giúp cho mấy con tu để mà xả những cái niệm đó cho sạch, chứ không phải là dạy cho mấy con để ức chế nữa.

Mà nếu nó ít thì thay vì bây giờ các con tu suốt ngày vậy mà nó chỉ có một lần, 2 lần trong 1 phút đó nó có 1 niệm, 2 niệm

thì thấy thấy: ờ như vậy là Thầy sẽ cho tăng lên 2 phút, 2 phút thì mấy con sẽ thấy có cái niệm nhiều hơn, và đồng thời khi mà có khái niệm nhiều hơn, bắt đầu bây giờ Thầy mới cho mấy con áp dụng vào cái Định Vô Lậu, để rồi từ cái áp dụng vào Định Vô Lậu thì mấy con sẽ xả tâm. Cách thức Thầy sẽ hướng dẫn cho mấy con xả tâm trong cái Định Vô Lậu, để cho cái tâm của mấy con càng ngày càng tỉnh thức hơn và nó đi vào cái định tĩnh, tức là tâm nó sẽ định tĩnh nhu nhuyễn hơn, nó dễ sử dụng. Đó là cách thức tu tập.

Bên các con lớn tuổi thì các con giữ tâm Thanh thản, An lạc, Vô sự chứ đừng có nương vào hơi thở, mà cũng đừng lương và bước đi.

Còn bên các con mà còn có sức khỏe tuổi còn trẻ đó, còn khỏe mạnh thì các con hãy tu bước đi kinh hành và hơi thở, nếu mà người nào không bị rối loạn hơi thở thì cứ tập hơi thở, cũng nhiếp 30 phút này các con đi kinh hành, 30 phút sau con tu Định Vô Lậu, kể đó 30 phút nữa thì còn tiếp tục ngồi hít thở, rồi cái cuối cùng các con sẽ chia cái thời gian mà tập đó thì các con sẽ đi kinh

hành.

Nhưng mà hít thở thì đầu tiên các con tu cái đề tài thứ nhất: “hít vô tôi biết tôi hít vô, thở ra tôi biết tôi thở ra” rồi các con hít vào, thở ra cho đến 1 phút là nghỉ, không tu nhiều, tu ít, tu cho có chất lượng cho Thầy, mà nếu mà các con đã thuần thục, đã quen, đã có cái kinh nghiệm mà tu để nhiếp tâm rồi thì trong khi đó mấy con sẽ được đặc cách mấy con thấy được Thầy cho tăng lên, tăng lên cho cuối cùng thì tới cái mức độ nào mà mấy con không làm chủ được nữa thì lúc đó mấy con sẽ dừng lại, dừng lại ở đó mà tập luyện nhiều đó là nó mới có căn bản. Thì mấy con cứ tu từng phút.

Từ hôm đó tới nay thì có nhiều người đã tu từng phút, đã thấy có những kết quả, và có nhiều người hiện giờ tu từng phút đã lên từ 5 phút, 10 phút, 30 phút mà hoàn toàn trong cái thời gian đó người ta an trú được hoàn toàn, nhưng mà tới 30 phút thì nó vừa đủ rồi Thầy không cần dạy thêm, mà Thầy chỉ cần mấy con, khi mà tới đây rồi thì mấy con sẽ dồn hết cái công phu của mấy con vào cái Định Vô Lậu để quán xét Định Vô Lậu, và đồng thời Thầy sẽ đặc cách cho

những người mà có thì giờ mà tu Định Vô Lậu đó. Khi những cái bài của họ viết Thầy sẽ dạy và Thầy không có đợi họ đến lớp... họ đâu. Thầy sẽ đến bắt họ Thầy sẽ giao cái bài làm của họ. Thầy bảo phải làm lại, phải viết lại, phải như thế nào Thầy hướng dẫn họ ngay trong thất họ, để họ tập về cái Định Vô Lậu. Cách thức là Thầy phải đến thất, chứ không phải là chung chung như bây giờ đến đây Thầy dạy Thầy trả bài cho mấy con là chung chung. Còn bây giờ đã phân ra lớp và hướng dẫn mà khi cái người ta nhiếp tâm được an trú được rồi, thì Thầy phải cho họ chuyên về cái Định Vô Lậu cho họ quán.

Chẳng hạn bây giờ mấy con mới làm cái bài Nhân quả của con người thôi, thì Thầy sẽ cho họ làm những cái bài như là quán Thập Nhị Nhân Duyên, quán thân ngũ uẩn, quán bất tịnh hoặc là quán những cái phương pháp quán khác, để cho họ làm những cái bài đó để mà Thầy triển khai cho họ đi sâu hơn nữa, Thầy giúp họ nói nhanh chóng hơn, để sau khi cùng một lớp mà có người tốt nghiệp trước, có người tốt nghiệp sau là tại vì đặc cách cho họ, họ đạt được cái chỗ đó phải giúp đỡ họ, để họ đạt được, để song song để cho họ đi đến cái chỗ giải thoát

hoàn toàn. trước được người nào thì Thầy đỡ người nấy mấy con.

Thí dụ, như bây giờ trong chúng có người mà tu rồi, trong khi đó thì Thầy nhờ cái người mà tu xong đó họ đến lớp họ giúp đỡ Thầy để hướng dẫn mấy con được rồi, các con hiểu điều đó, cho nên Thầy đỡ vất vả, mà thấy đỡ vất vả thì có người đứng lớp thay Thầy dạy, được thì lúc bấy giờ Thầy sẽ ngồi lại, Thầy viết những cái bộ sách đạo đức cho nó có thì giờ, chứ mà Thầy ngày nào cũng lên lớp dạy, mà dạy vừa chấm bài, rồi sửa bài cho mấy con thì thấy không còn thì giờ để mà viết sách, viết sách nữa. Cho nên vì vậy mà cái người nào mà tu được đặc cách Thầy cho nâng lên, nâng lên cái sự tu tập đó để cho họ có cái thời gian ngắn để đào tạo cái người đó để cho họ đạt được sớm, để họ giúp Thầy.

Thí dụ như đặt, bây giờ đặt thành như thầy Chân Thành Thầy nhiếp tâm, an trú Được cái thời gian dài, hoặc là một vị nào mà đã có những cái tu tập tốt thì Thầy sẽ trợ giúp cho họ bên cái Định Vô Lậu đó, họ sẽ tư duy quán xét về cái Định Vô Lậu cho họ triển khai và Thầy tận tình ở một bên

Thầy kèm cho họ, để họ tư duy, họ quán cho đúng cách, không có lệch lạc, không có quán chung chung. Mà phải đi sâu vào, xoáy sâu về cái đề tài, để cho nó hiểu rõ như thật, nó sâu sắc như thật, cuối cùng thì Thầy hướng dẫn cho họ cuối cùng thì họ đạt thành được cái tri kiến giải thoát hoàn toàn, thì cộng với cái sự định tĩnh của họ thì lúc bây giờ đó họ hoàn toàn đi vào Tứ niệm xứ để quét đi những cái vi tế nhất ở trong Tứ niệm xứ. Cuối cùng thì tâm họ hoàn toàn thanh tịnh thì Bốn Thần Túc xuất hiện ra, thì lúc bây giờ thì họ có đủ Tứ Thần Túc, họ sẽ giúp Thầy làm công việc. Coi như là tới đây họ không còn tu tập nữa, họ hết rồi. Đó là họ giúp Thầy.

Thì trong cái số mấy con thì Thầy sẽ, người nào mà được đặc cách Thầy sẽ theo dõi mà giúp đỡ. Còn cái người nào mà tôi từng phút từng phút thì Thầy cũng sẽ hướng dẫn cho mấy con đi lên. Còn cái người nào mà tu từng phút, từng phút mà xả tâm chưa nổi, thì nó còn những cái niệm vọng tưởng, còn những cái niệm thì coi như là mấy con sẽ ở lại, mấy con sẽ ở lại tập nữa, tập cho đến khi nào mà cho được thì mới thôi. Đó thì lúc bây giờ thì Thầy nói trước để trong chúng ta

đừng nghĩ rằng sao tu với nhau một lượt mà sao cái người này làm bài nhiều như vậy mà cái người này làm bài sai như vậy.

Hiện giờ trong cái lớp bên nữ có nhiều người người ta đã quán lên các pháp vô thường rồi, mà có nhiều người thì người ta quán tới thân bất tịnh rồi, các con biết họ đặc cách họ tu tập như vậy đó, bên nữ đó. Còn bên nam của mình thì còn loành quanh ở trong cá nhân quả nọ kia. Qua những cái bài quán xét thì nó chưa có đủ, mấy con viết chưa đủ, cho nên mấy con còn lặp đi lặp lại nhiều lần để cho thấm nhuần được cái lý của nhân quả của con người của chúng ta, nhớ kỹ như vậy mới có thể đạt được những kết quả tốt.

Và bây giờ nhớ, bây giờ mấy con phải nhớ lời Thầy dạy là nhiếp tâm, an trú. Người nào mà đạt được 5 phút thì lấy 5 phút làm cái chuẩn mà nhiếp suốt thời gian mấy con ghi; người nào 1 phút thì ghi 1 phút, đừng có mặc cảm là chúng ta tu một phút lâu. Được Thầy giúp đỡ mấy con sẽ tu rất nhanh không có lâu đâu. Do mà được 10 phút thì mấy con cứ thu 10 phút, mà 20 phút thì tu 20 phút và đồng thời khi mà sau cái thời

gian nữa Thầy mà rảnh rồi Thầy sẽ kiểm tra từng người đó, mấy con nói 20 phút, thì mấy con nhiếp tâm ngồi lại, hay mấy con đi kinh hành đi, đi cho đúng 20 phút. Thầy chịu khó Thầy ngồi đây 20 phút hãy kiểm tra lại cho mấy con, để coi thử coi cái tâm của mấy con có đúng như vậy không hay là không đúng. Đó là Thầy kiểm, coi như là những cái ngày mà để tốt nghiệp, tốt nghiệp cho mấy con tăng lên, thì lúc bây giờ phải kiểm lại hết chứ không có thể mà để cho mấy con tự thì không được, mà phải bắt buộc mấy con phải thực hiện để mà Thầy theo dõi Thầy kiểm tra, coi nó đúng không? Mà nếu đúng sáng Thầy kiểm tra, chiều Thầy kiểm tra, tối Thầy kiểm tra, khuya Thầy kiểm tra, coi thử coi mấy con nhiếp tâm như vậy mà mấy con an trú được không, mà khi an trú được thì Thầy sẽ chấp nhận cho mấy con lên cái lớp trên. Còn không thì mấy con ở lại lớp, đó thì mấy con được học kỹ và huấn luyện kỹ, đào tạo kỹ thì chắc chắn là mấy con sẽ đạt được kết quả, chứ không khéo mấy con tu dậm chân tại chỗ mất hết. Có tu như vậy mà cứ có vọng tưởng ra vô, ra vô mà không biết cách nào mà xả, không biết cách nào mà làm.

Cho nên cái câu hỏi của một cái người phật tử ở ngoại quốc người ta hỏi trên mạng thì thấy trả lời cách thức. Con tu có khi con nhiếp tâm và an trú được nó hỉ lạc, còn có khi sao nó không có, mà lại vọng tưởng quá nhiều, vậy làm như thế nào mà để khắc phục được vọng tưởng. Đó là cái câu hỏi mà hồi nãy Thầy có trao cho mấy con cái bài rồi đó, và đồng thời ở trong cái bài này có một cái người phật tử hỏi về nhân quả.

Cái nghiệp là gì? Do đó thì cái người này thật sự là chưa hiểu, buộc lòng Thầy phải trả lời. Nhưng ông ta là người đọc rất kỹ và có sự quan sát kỹ mới hỏi những câu hỏi đó, chứ không khéo thì ông cũng chẳng biết đâu mà hỏi. Mấy con đọc lại cái bài của Mật Hạnh đánh mà Thầy đã in ra cho mỗi người một tép, để chúng ta thấy được lộ trình mà chúng ta tu tập. Cái ông này đang tu sai mấy con, ông ấy mới có những câu hỏi đó, và cái người mà không hiểu nhân quả này là cái người chưa từng quán nhân quả, chưa từng biết nhân quả cho nên người ta mới hỏi những câu hỏi đó, cho nên chúng ta trả lời là để giúp cho họ biết được nhân quả

Bây giờ ở đây thì mấy con thấy mình

có được 2 lớp, một lớp người già và một lớp người còn sức khỏe, cái lớp người còn sức khỏe mặc dù các con còn trẻ, nhưng mà tương lai của mấy con là còn trẻ.

[Tu sinh]: Bạch Thầy con xin hỏi Thầy? Con tu sáng, trưa, chiều, tối, bốn khóa như vậy, nhưng mà con tu 1 lần là một phút tu, 1 phút nghỉ. Nhưng trong 30 phút thì con lại thư giãn 30 phút, nhưng mà rồi lại tu tiếp. Sang cái khóa tu tiếp thì con thấy không ổn, bởi vậy mà con tu 30 phút xong thì con lại xả nghỉ một tiếng rồi mới ổn. Nếu mà tu tiếp, xả 30 phút xong thì bắt đầu nó lộn tưởng cho nên con chỉ tu có, một khóa buổi sáng dậy con tu chỉ có hai lần thôi. Một lần tu 30 phút xong rồi lại nghỉ, nghỉ 1 giờ mới ổn, nếu mà tu tiếp thì nó không ổn.

[Trưởng lão]: Đúng rồi, bây giờ tùy theo đặc tướng con, đặc tướng! Thí dụ như mình nghỉ 30 phút rồi mình tu lại được thì mình tu, mà bây giờ nghỉ 30 phút mình thấy tu nó loạn, phải không thì nó không được, nó nhiếp tâm. Mặc dù mình tu có một phút à, mà nó vẫn bị động đó, do đó mình nghỉ thêm, rồi bắt đầu mình tu.

Hoặc là các con tu như thế này cũng

được nữa. Các con ngồi xuống đi con.

Hoặc là mấy con tui như thế này: sáng mấy con thấy mình rất là tỉnh táo rồi, bắt đầu mình nhiếp tâm trong một phút thôi, mà tu đúng 30 phút trong buổi sáng, rồi còn kể đó là buổi kể đó mình không tu nó nữa, con hiểu không? Mình không tu cái pháp đó nữa, bởi vì làm cho nó tập cho nó thích nghi, nó quen rồi nó sẽ không có gì nữa. Do đó mình sẽ tu Định Vô Lậu con. Buổi chiều bắt đầu mình tu lại, nghĩa là mỗi một buổi tu như vậy đó mình chỉ thu một lần nhiếp tâm và an trú tâm thôi, mà mỗi lần thì mỗi một khoảng thời gian mà mình tu thì một phút chứ không phải tôi nhiều, mà tu 30 phút. Buổi sáng tu 30 phút, buổi chiều tu 30 phút, không tu nữa. Đó thì tùy theo cái đặc tính của mấy con, mà mấy con tu. Càng có chất lượng bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu, mà nghỉ gấp đôi cũng được không có sao hết, nhưng mà vô tu là phải hoàn toàn phải có chất lượng, chứ không được mà tu lơ mơ đâu.

[Tu sinh]: Kính bạch Thầy là buổi tối, lại có hôn trầm con lại tu được nhiều, nhất là cái khóa từ 1:30 sáng, 1:30 con dậy cho

nên con tu cho tới khoảng 5 giờ thì con tu rất là nhiều. Ví dụ như có thể là ba mươi phút tu, 30 phút nghỉ như lúc đó nó có nhiều cái triệu chứng có cái sự hôn trầm đó, thì con tôi như vậy con lại thấy nó có cái sự ổn hơn mà nó không nhiếp tâm, có những lúc Nhiếp tâm tốt lắm nhưng mà có lúc nó bị do bị hôn trầm cho nên đi liên tục vẫn được. Cứ 30 phút tu, 30 phút nghỉ; 30 phút tu, 30 phút nghỉ là vẫn tốt đó Thầy.

[Trưởng lão]: Rồi, được rồi, như vậy là quá hay, nghĩa là trong cái buổi tối thì con có thể thay đổi thiện xảo. Ba mươi phút tu, 30 phút nghỉ phải không? Rồi còn cái ban ngày thì con thấy rằng có thể tu 30 phút, rồi nghỉ 1 giờ, rồi tôi lại thì cũng được không có sao hết. Hoặc là tu 30 phút rồi nghỉ suốt tới buổi chiều mà tu 30 phút nữa cũng không sao hết, miễn làm sao mà cái thời gian mình tu 30 phút đó chất lượng hoàn toàn không có niệm gì xen trong đó tức là nhiếp tâm và an trú tâm cho được. Đó, là trong cái thời gian đó, mà chỉ có tu 1 phút à, chứ không có tu nhiều, chưa đâu.

[Tu sinh]: Con bạch Thầy! Nếu mà trong lúc mình đang tu đó đôi lúc nó có những cái

niệm khởi ngoài. Thí dụ như trong cái Định Vô Lậu Thầy cho nhưng mà nó lại có những khái niệm khác.

[Trưởng lão]: Niệm khác mà nó không phải đề tài của nhân quả phải không? Bắt đầu bây giờ dùng pháp tác ý đuổi đi liền tức khắc, ức chế nó liền. Bởi vì bây giờ tao chưa có đủ cái Định Vô Lậu, Tao chưa quán nổi mày nổi, tao chưa có hiểu mày được, cho nên bây giờ chỉ còn pháp tác ý thôi : « vọng tưởng mày phải đi, cái niệm này tao không có chấp nhận mày phải đi rời khỏi đây, tao bây giờ tao Chánh Niệm Tỉnh Thức chứ không phải tao đây ». Bây giờ dùng pháp tác ý đuổi nó liền, mình chưa hiểu nó thì khoan đã, khoan triển khai. Mặc dù là mình đuổi đi là ức chế đó, nhưng mà đuổi đi để cho mình tiếp tục mình Chánh Niệm Tỉnh Thức... con hiểu không?

[Tu sinh]: Mình ức chế nó.

[Trưởng lão]: Ức chế đó, nhưng mà mình vẫn tiếp tục để cho mình giữ tỉnh thức con, chứ bây giờ mình chưa có học về Định Vô Lậu thông suốt hết mọi mặt mà, làm sao mà biết đâu mình triển khai nó để mình phá nó đây. Bắt đầu bây giờ con nếu mà sử dụng

được thì con dùng cái Định Vô Lậu con quán xét con xả nó. Nếu mà Định Vô Lậu mà về nhân quả mà được thì con dùng nó là quán xét, mà đã thấy nó nhập vào nhân quả thì thôi đành chịu thôi, tác ý đuổi đi chứ bây giờ tao chưa có hiểu mày.

[Tu sinh]: Con thấy con dùng Định Vô Lậu với định niệm hơi thở, cái niệm nào lên thì 30 phút là hết thôi.

[Trưởng lão]: Như vậy là con dùng cái định niệm hơi thở mà con tác ý thì nó cũng đi con, nhưng mà nó có vẻ ức chế đó, bởi vì nó chưa có rõ, bởi vì Định Vô Lậu, của mình mình quán xét về nhân quả nó chưa có cái đề tài mà để quán xét cái đó, cho nên mình đuổi chưa.

Còn nếu mình dùng nhân quả mà mình quán xét được cái niệm đó nó nằm trong nhân quả thì mình đuổi được đó con, mình đuổi được. Có những niệm nó nằm trong nhân quả, có những niệm nó không nằm nhân quả mà hầu hết đều là các niệm có nằm trong nhân quả, còn một số niệm là không nằm trong nhân quả. cái đó ít lắm, khái niệm mà nó không nằm ở trong nhân quả thì ít lắm. Bởi vì nhân quả là chi phối

cả vũ trụ, tất cả các pháp cho nên thường là nó bị nằm ở trong nhân quả hết. Cái đề tài nhân quả là cái đề tài quán Vô Lậu nó rộng rãi minh mông lắm những khái niệm nào thì không có lọt qua cái nhân quả của nó đâu, ít lắm, vẫn còn sót một, hai niệm nó không nằm trong nhân quả. Cho nên những cái niệm đó thì chúng ta tác ý đuổi đi thôi. Rồi lần lượt mình sẽ tiếp tục mình học tới những khái niệm khác.

Con thấy như Thập Nhị Nhân Duyên nó cũng nằm ở trong nhân quả mà, mà các Pháp Vô Thường sự thay đổi nó cũng nằm trong nhân quả, không có cái phát nào mà không đâu, nói về thân ngũ uẩn nó cũng nằm ở trong liên hợp của nhân quả đó, rồi Thập Nhị Nhân Duyên nó nằm trong duyên hợp của vũ trụ quan đó, chứ không phải nó thuộc về nhân quả hết à. Coi như các pháp của Phật sau này đều là nằm chung trong nhân quả, mình nói ra. Như nói Thập Nhị Nhân Duyên thì mình thấy không có dính dấp gì nhân quả chứ nó có nhân quả trong đó hết. Mà nói thí dụ như nói quán thân bất tịnh, mình nói không có nhân quả chứ sự thật ra nó cũng nằm ở trong cái quy luật của nhân quả, mình quán thực phẩm bất tịnh,

mình quán xương trắng này, tất cả những cái đó đều là có nằm ở trong nhân quả hết chứ không phải không đâu. Cho nên sau này thì mấy con học rồi mấy con sẽ thấy cái sự nhân quả nó rộng rãi mênh mông.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con hỏi, giờ con bỏ hết tất cả những câu...

[Trưởng lão]: Bây giờ thí dụ như con bỏ hết tất cả những cái con đi lại đó để căn bản, để mình biết cái căn bản của mình đi vào coi nó chất lượng ra sao đấy, chứ không phải bỏ hết đâu con. Nó bỏ hết thì không đúng, nghĩa là bây giờ con đi lại từ phút, rồi con thấy được, con tăng lên 2 phút, thấy được con tăng lên 3 phút, thấy được tăng lên 4 phút, tăng cho đến khi mà cái mức độ của con hoàn toàn là nhiếp tâm và an trú tâm được chứ không có bị xen kẽ nó ra, vô lúc niệm này, lúc niệm khác, lúc hôn trầm, lúc, thùy miên nó xen ra, xen vô nó không có. Khi mình tu để cho mình nắm cho vững cái căn bản này, chứ không phải mình đi lại. Ban đầu là mình cứ tu 1 phút, người ta nhiếp tâm 1 phút là tại vì người ta nhiếp hơn nữa nó không được, bởi vì nhiếp hơn thì nó bị những niệm này, niệm kia rồi nó đủ thứ

cho nên người ta không có nhiếp, người ta chỉ chủ động người ta trong 1 phút. Còn con bây giờ con nhiếp nó vẫn ... con cứ tăng lên, tăng lên đến 30 phút rồi dừng lại ở đó cho Thầy thôi đừng tăng lên nữa, Thầy không cần mấy con tăng lên nhiều, chỉ tăng lên 30 phút. Cho nên từ 1 phút mấy con nhiếp lần mấy con tăng lên 2 phút, ba phút, cho đến 30 phút, con thấy được thì con ôm 30 phút ở đó cho Thầy, rồi Thầy sẽ dạy cho cách thức để xả tâm cho rớt ráo đã, chứ ở đó mà đi lên nữa thì không được. Chỗ đó thì cái chỗ này thì nó có cái điểm hứa hẹn, cái Định Vô Lậu nó hẹn với cái định Chánh Niệm Tĩnh Giác : mày tới đây mày ngồi đây chứ mày đi nữa là mày chết. Chờ cho tao đi tới rồi thì mày mới xả hết thì mày đi tới nữa mới được. Đó là cái điểm hẹn của hai cái pháp con hiểu chưa? Cho nên vì vậy mà mình đi lỡ một cái thì mình đi trật đường rồi, tao chưa tới mà mày tới đây mày đi lỡ thì mày đi lạc đường không trật, thằng nào cũng vậy. Nếu mà cái thằng quán này nó không được định tĩnh mà như vậy thì nó đến đây nó quán, nó quán tặc đi ... nó thành tưởng quán, chứ không phải là quán đúng. Cho nên Định Vô Lậu mà nó không vô lậu mà nó lại là tưởng, tưởng lậu

chứ không phải là vô lậu. Cho nên vì vậy mà hai thằng nó phải chờ nhau, thằng này quán tới đó rồi chờ thằng này, thằng này nó tới đây rồi nó giúp cho thằng này được thanh tịnh, vì vậy bây giờ nó mới đi qua một cái phương pháp khác chứ nó không còn ở chỗ này nữa, đi tới cái chỗ khác để nó quét những cái vi tế của nó. Con đường đi nó rõ ràng vậy đó con,

Rồi, con hỏi Thầy.

[Tu sinh]: Vậy là tui con làm tiếp cái bài vừa rồi à Thầy?

[Trưởng lão]: Mấy con sẽ làm tiếp cái đó.

Cái vấn đề mà con tu Tứ Niệm Xứ mà nó buồn ngủ thì con đi kinh hành được con, không có gì khó, bởi vì nó buồn ngủ thì tức là con sẽ đi kinh hành trong cái giờ đó, con đừng có để cho nó ngủ phi thời, con cứ đi kinh hành. Đi kinh hành để mà phá cái ngủ đừng cho nó ngủ thôi chứ mình cũng không phải phá nó đâu, mình đi như vậy để cho nó đừng có ngủ.

Đề tài nhân quả ái ngữ thì vừa rồi thì nó có một cái bên nữ thì nó có Nguyệt Cảo thì nó có viết cái đề tài Ái ngữ như thế này:

Bây giờ đó cái bài đó nó không có ở đây, nó đem những thơ, văn, những cái lời khuyên của Bác Hồ, những cái lời mà bác kêu gọi nhân dân mình đứng dậy mà để mà đánh đuổi giặc, những lời mà tha thiết yêu thương đất nước, lời mà yêu thương con, cháu của Bác Hồ, những cái lời của Bác Hồ nói thật sự đó là cái ái ngữ mấy con, mấy con có học rồi mấy con biết lời Bác Hồ là cái lời ái ngữ. Rồi những cái thơ, văn, về những cái hồi nãy như Thầy nói:

“Qua đình ngả nón xem đình.

Đình bao nhiêu ngói thương mình bấy nhiêu”

Đó là cũng lời ái ngữ mấy con, nhưng mà lời ái ngữ đó nó nằm ở trong cái tà ngữ chứ không phải là chánh ngữ. Cho nên vì vậy đó thì mấy con phân biệt được cái tà ngữ và chánh ngữ. Như những cái lời mà Thầy khuyên mấy con, đó là ái ngữ mấy con, các con hãy ráng tu, có những khó khăn gì có bên Thầy, các con yên tâm mà nỗ lực, đó là cái lời ái ngữ mấy con. Thì các con nhớ những cái lời ái ngữ như vậy nó nghe nó cố gắng, khắc phục mình, nó ráng nó cố gắng hơn đó là những lời ái ngữ. Những cái lời mà

khuyên lơn, những cái lời làm cho mình nỗ lực hơn, đi vào con đường tốt, làm cho con đường thiện. Cũng như Thầy xách tấn mấy con, Thầy khuyên mấy con là nỗ lực tu để rồi đứng lớp mà dạy.

Tội nghiệp bao nhiêu con người trên hành tinh này họ đang đau khổ quá mà chúng ta biết được pháp mà chúng ta không tu để chúng ta đem ra dạy họ thì rất tội, đó là ái ngữ đó mấy con, Ái ngữ con hiểu chỗ ái ngữ. Thầy đem những cái ví dụ như vậy, biết bao nhiêu là lời ái ngữ, cái lời nói mà thương yêu, cái lời nó mà nó nằm một cái lòng rộng lớn bao la thương mọi người thì đó là ái ngữ. Còn cái lời nói mà ái ngữ nó hạn hẹp trong cái gia đình, trong cái tình ái của gia đình mình, ái kết sử con thương cha, thương mẹ. Thí dụ như chẳng hạn nào như các con học giỏi đi, ba sẽ mua quà biếu hay cho sách vở mấy con hoặc là mua cái tập sách, hoặc là sắm cái mũ hay cái đôi giày, còn ráng học, ba sẽ sắm cho con, đó là cũng lời ái ngữ mấy con. Đó là cái lời của cha con, của thâm tình. Con ráng học giỏi đi, mẹ kỳ này mà con đậu đó, mẹ sẽ đãi cho con hoặc là mua cho con cái áo đẹp, để khuyến khích con mình cũng là lời ái ngữ, đó là những cái lời ái ngữ.

Cho nên lời ái ngữ nhiều lắm, những cái gì mà làm cho chúng ta an ổn, vui mừng, làm cho chúng ta thích thú đó là ái ngữ. Mấy con nhớ như vậy là Ái ngữ, cho nên thơ văn nó cũng có ái ngữ nhưng mà coi chừng nó là ái ngữ mà tà ngữ, còn ái ngữ mà Chánh Ngữ.

Ở bên nữ nó có những cái bài, người ta viết những cái bài về ái ngữ nhân quả, có những cái bài viết nó đáng làm gương mẫu cho chúng ta coi theo đó để mà chúng ta viết. Nhưng bên nam thì chúng ta chưa làm, để rồi Thầy khéo léo Thầy gợi ý cho mấy con, mấy con làm chắc không thua bên nữ đâu, cái lời ái ngữ mà. Các con rất nhiều, rất nhiều lời, cái lời khuyên, một cái lời nhắc nhở, một cái lời nói. Cũng như cái người nông dân họ đi cày đó, họ nói với con trâu:

“ Trâu ơi ta bảo trâu này.

Trâu ra ngoài ruộng trâu cày với ta.

Cây cày vốn nghiệp nông gia

Ta đây, trâu đấy ai mà quản công

Bao giờ cây lúa còn bông,

Thì còn ngọn cỏ ngoài đồng trâu ăn.”

Các con thấy không ? Đó là những cái

lời ái ngữ mấy con, nghe nó có một cái tình, cái tình giữa người với giặc. Nhờ con trâu mà cày mình có lúa, mà có lúa thì cỏ ngoài đồng thì có cỏ trâu ăn cho nên nó mình thấy thấm thía giữa tình người với con vật, đó là những ái ngữ, nó nhiều lắm các con. Như vậy thì chúng ta đã hiểu biết được những cái lời ái ngữ đó thì chúng ta sẽ thực hiện cái lời ái ngữ đó

[Hỏi]: Theo lời Thầy dạy, khi còn đang sống là đã tạo sanh ra người khác, khi tu chưa xong, cuối cùng không sanh nữa, nhưng còn những duyên sanh trước đó ra sao?

[Đáp]: Sự thật ra, mình bây giờ đó, những cái điều mà trước kia mình làm những cái điều ác đó con, trước kia mình làm những cái điều ác, thì những cái điều ác nó đã sanh ra những con người khác rồi, nhân quả, nhân quả mà, làm sao mất được. Và khi mà mình tu xong rồi, do đó mình tu xong rồi không lẽ là mình không độ mà do nhân quả mình làm đó sao?

Cho nên Thầy kêu gọi mấy con đó, Thầy kêu gọi mấy con nỗ lực tu xong rồi thì mấy con đứng lớp mà dạy, bởi vì những

con người đang đau khổ không ai, chính là cái nhân quả của mấy con, bởi vì nhân quả sanh mà. Những người xung quanh ta đang đau khổ đều là do nhân quả sanh ra hết, mà trong đó có nhân quả từ trường của chúng ta chứ đâu phải không.

Mặc dù chúng ta chưa biết mặt mày nó là con chúng ta đâu nhưng mà sự thật hành động nhân quả chúng ta đã có sự ác, thiện chúng ta đã có một đám đó đó. Mà cái đám đó hiện giờ không biết là ngồi trước mặt Thầy không biết là có nhân quả của Thầy trong đó không, các con hiểu chưa? Cho nên vì vậy mà nỗ lực chúng ta tu chính là chúng ta độ chúng ta, mà độ cho những người khác là độ nhân quả chứ có gì đâu, bởi vì chuyển biến nhân quả mấy con, đó. Cho nên vì vậy mấy con thấy.

[Hỏi]: Khi tu xong cái nhân cuối cùng sanh nữa, nhưng còn những duyên sanh trước đó ra sao?

[Trưởng lão]: Đâu có ra sao, mình tu xong rồi đâu có nghĩa làm mình tu rồi mình nhập Niết Bàn con, bởi vì mình còn nợ cái nhân quả, mình đã sanh ra một bầy ác kia cà, giờ bỏ đi đâu? Phải lo mà độ. Cho nên

bởi vì khi mà con có cái Tam Minh rồi con mới nhìn thấy. Trời ! Ghê thiệt chứ không phải chơi, làm sao bỏ được.

Bây giờ, thí dụ như bây giờ Thầy tu rồi Thầy nói thôi bây giờ mình giải thoát rồi, kệ nó, nhân quả hồi đó mình không biết mình làm nó để ra cả đống, bây giờ kệ nó thôi, kệ nó làm gì thì làm, thôi mình nhập Niết Bàn cho rồi, mà nhập Niết Bàn rồi thì cái nhân quả đó những người đó họ không hiểu, họ cứ trùng trùng duyên khởi. Từ cái hạt giống này nó sẽ sanh ra bao nhiêu cây, rồi bao nhiêu cây rồi bao nhiêu quả nữa mấy con, nó cứ trùng trong cái thế gian này nó đau khổ. Cho nên vì vậy mà Thầy khi mà Thầy thấy rõ rồi, không thể nào bỏ chúng sanh được hết, chúng sanh có nhân quả của mình, có từ trường nhân quả của mình trong đó chứ đâu phải còn ai vô đây nữa? Các con hiểu không ? Nó không phải riêng của mình nữa mà nó của nhân quả là của chung rồi, bởi vì con người từ nhân quả sanh ra mà, nó là của chung mà, đâu còn của Thầy riêng đâu, mà Thầy có làm nhân quả của Thầy chứ đâu phải Thầy không nhân quả sao, mà nhân quả của Thầy là của chung của nhân quả hết. Mà chính bây giờ thân của Thầy là

nghiệp, là nhân quả rồi cho nên Thầy sống động tác của Thầy ; thân, miệng, ý của Thầy đều nó sẽ sản sanh ra ba cái thứ nhân quả này.

Bây giờ Thầy làm sao để chấm dứt cái nhân quả này này? Cho nên Thầy nói thật sự ra một người tu rồi người ta chịu khổ rất chịu khổ, nhiều chịu khổ lắm mà cứ mọi cái nhân quả ác nó sanh ra như vậy đó, mà nó đang chịu nhiều cái sự đau khổ nó, cho nên Thầy phải gánh vác.

Ngày xưa đức Phật cố gắng hết sức mình gánh vác nhưng được một số người đệ tử, số người đệ tử của Ngài. Nhưng Ngài ra đi rồi thì cái số người đệ tử của Ngài không phải họ không có khả năng làm cái điều này đâu, nhưng cái nhân quả hết rồi mấy con, người ta quá là tàn nhẫn.

Trong khi ông A Nan, mấy con đọc lại trong sách ông A Nan coi, Ông A Nan nói: trời đất ơi! Mấy người đọc cái câu kệ như vậy là trật lất rồi. Thì về mới nói ông Thầy : ông A Nan ông già, ông lú lẫn rồi, mấy con đừng có nghe ông. Mấy con đọc lại câu chuyện ông A Nan, lúc bây giờ ông A Nan làm 120 tuổi rồi mấy con. Ông A Nan lú lẫn rồi, ông

nói bậy. Mà sự thật ra cái bài kệ đó là ông A Nan ông biết rất rõ là nói sai, nói gì dạy người ta vậy là trật, ông nói. Nhưng mà ông học trò về nói, ông Thầy nói: Ông A Nan ông già ông lú lẩn mà mà còn nghe ông làm gì, ông già rồi. Ông đòi hơn tao sao? Tao còn thanh niên, ông già rồi. Cuối cùng bây giờ nó truyền thừa như vậy mà ông A nan làm sao bây giờ ? Cái duyên chúng sanh nó hết rồi.

Cũng như Thầy tuyên bố với mấy con cái duyên chúng sanh không có mặc dù là Thầy biết đó là cái nhân quả của Thầy từ khi mà Thầy tu cho đến khi Thầy chứng đạo, bao nhiêu cái hành động ác Thầy, mà đã bao nhiêu con người ra mặt trên thế gian này, nó không ở nước này thì nó cũng ở nước khác, nó tương ứng đâu nó có đó à. Mà bây giờ Thầy nở Thầy bỏ sao, Thầy bây giờ phải đứng trên đầu sóng để mà Thầy vượt ra Thầy cứu tất cả những nhân quả của Thầy đó, chứ không ai đâu. Thầy thương mấy con bao nhiêu là Thầy thương nhân quả Thầy bấy nhiêu. Bởi vì cái lòng của người tu rồi, cái lòng đại bi người ta lớn lắm mấy con, người ta không có nhỏ đâu? Mà người ta thương đúng, người ta thương như thật, chứ không phải là người ta thương cái kiêu mà thương vay, khóc mướn

đâu, không phải khóc mướn cho mấy con
đâu, mà chính người ta thương, người ta
thương chính bản thân Thầy, chính cái nhân
quả của Thầy.

Thầy làm sao Thầy xóa sạch ba cái
nhân quả này, mà xóa sạch là mấy con phải
là những người mà được Thầy hướng dẫn tu
tập cho đến nơi, đến chốn mấy con. Đó, thì
mấy con hiểu được cái điều mà Thầy Chân
Tịnh hỏi.

[Hỏi] : Khi sống đã tạo ra nhiều người,
nhiều người đó có liên hệ với môi trường
người đó đang sống không ?

[Trưởng lão]: Sự thật ra nó có sự liên
hệ, bởi vì cái khổ của người nào cũng giống
như người nào, đó là sự liên hệ rồi mấy con.
Trước cái khổ của người khác mình không
thấy tức là cái nhân quả mình tuy rằng cái
nhân quả mình tạo ra, bây giờ cái người đó ở
Thành Phố đi, họ không có ở đây, nhưng mà
do mình tạo ra. Vì cái nhân quả đó hể mình
khởi niệm, bởi vì mình với cái tri kiến của
mình làm sao được cái Tam Minh mình đã
thấy được, cho nên mình còn ở trong cái tri
kiến thì mình thấy rõ ràng là nhiều cái người
mà do cái nhân quả của mình tạo ra, và tạo

ra không phải mỗi hành động của mình nó còn nguyên vẹn vậy đâu, nó ở đây đất thì sao? Cho nên nó có hạt lép ở trong đó chứ đâu phải hạt nào cũng lên hết đâu. Cho nên may mắn lắm thì được một, hai hạt nó sanh ra được người đó chứ không khéo nó chết ngổm đó, khi mà nó tung ra thì đã biết bao nhiêu cái nhân, cái quả nó đã ; cái nhân, cái hạt của nó đã thối đi, nó không còn. Cho nên trong khi đó mình thì có liên hệ với họ qua một cái nhân quả.

Thí dụ như bây giờ cái nhân quả của Thầy, Thầy biết cái sân, cái phiền não nó khổ vậy thì những con người trước mặt Thầy, những con người mà đang ở trên hành tinh này đều có sân y như Thầy chứ không có người nào khác hết. Cho nên cái đó là cái liên hệ của cái môi trường của nhân quả rồi.

Cho nên, khi sống đã tạo ra nhiều người, nhiều người đó có liên hệ với môi trường người đó đang sống không?

Có chứ có liên hệ hết, nghĩa là liên hệ như là cái sự sống, bởi vì người nào có tham, sân, si thì cũng có liên hệ khổ đau y như nhau hết. Cho nên đức Phật nói cái chân lý của Đức Phật nói là: Con người là khổ.

Nguyên nhân khổ là lòng ham muốn, đó là chân lý rồi. Mà chân lý chung, cho nên chỉ có người tu mới thoát ra, nhưng mà người tu thoát ra rồi thì nhìn lại những cái nhân quả mà do từ những cái hạt mà sanh ra nó quá nhiều đó thì do ai. Cho nên cái người nào mà người ta tu xong rồi thì người ta cũng có ý muốn độ, muốn giúp, nhưng mà người ta biết được cái nhân quả người ta có đủ hay không? Không đủ nói người ta không nghe.

Mà lúc bây giờ người ta đã cái tà pháp nó mạnh rồi mà mình không có đủ duyên, bây giờ trong cái giai đoạn này, mà Thầy nói bây giờ như thế này, bây giờ các nước mà quốc giáo mà người ta chấp nhận cái đó là cái Đạo Phật, mà bây giờ Thầy đưa cái giáo pháp này ra họ dẹp Thầy liền tức khắc, họ đâu có chấp nhận Thầy đâu, họ chấp nhận cái kia thì họ không chấp nhận cái này.

Bây giờ thí dụ như bây giờ đất nước này chấp nhận đại Thừa thì Thầy lối quố là người ta cũng phải quét Thầy thôi, người ta đâu có để cho cái tôn giáo này mà nói như thế này đây. Bởi vậy cho nên đứng trong góc độ của Thầy rất khó mấy con chứ đâu phải là dễ đâu. Nhưng mà hôm nay chúng ta vì thấy

chúng sanh khổ, vì Thầy có tham, sân, si
Thầy biết cái khổ của tham, sân, si, nó cái
sự tham, sân, si của mọi người có liên hệ với
Thầy.

Cho nên khi sống tạo ra nhiều người,
nhiều người đó có liên hệ với môi trường
người đó đang sống không? Đúng, là người
đó đang sống trong môi trường nhân quả thì
có sự liên hệ, bởi vì môi trường nhân quả thì
người nào cũng có liên hệ trong môi trường.
Thầy cũng có môi trường, trừ ra khi Thầy
vào Niết Bàn, Thầy bỏ thân này thì Thầy mới
ra khỏi môi trường.

[Tu sinh] : Kính bạch Thầy! Con muốn
hỏi thêm là cái người sanh ra sau có liên hệ
là đại khái có liên hệ mình có gặp gỡ hay là
ngày có gặp lại nhưng mà mình không biết
hay không ?

[Trưởng lão]: Bây giờ trong mấy con
gặp Thầy mấy con có biết không? Bây giờ
cái nhân quả của Thầy tự làm ra, bây giờ
Thầy tu rồi thì trong mấy con đó có nhân
quả với Thầy chứ, thì mấy con biết không?
Cái ngày mà Thầy còn trẻ tuổi, Thầy làm
những cái hành động ác, phải không, mà
Thầy làm tu sĩ thì biết đâu chừng những tu

sĩ ngồi trước mặt Thầy là có nhân quả chứ đâu phải không? Có cái nhân quả của Thầy trong đó.

Tiếc vì mấy con không có cái đôi mắt tam minh cho nên mấy con nhìn mấy con. Cho nên có nhiều Thầy mà Thầy phải khổ sở với họ rất lớn, nhưng mà họ chính là nhân quả của Thầy. Bởi vì Thầy hỏi đó Thầy đâu có biết, Thầy cũng giận hờn, Thầy cũng phiền não, Thầy cũng chửi mắng thiên hạ, thì bây giờ nó cũng sanh ra nhưng mà Thầy là một tu sĩ thì bây giờ nó sanh ra cũng là tu sĩ, mà bây giờ tu sĩ ông đó ông có giận hờn, ông có phiền não không mấy con, hay là ông hết. Có chứ, cho nên nó cũng giống Thầy. Nhưng mà vì đôi mắt Tam Minh mình không thấy.

Bây giờ những cái người lớn tuổi thì trong khi đó Thầy hỏi còn nhỏ tuổi những cái từ trường đó thì mấy con thí dụ như cách 20 năm, 30 năm nhỏ tẹo, 10 tuổi, 20 tuổi, thì những cái nhân quả ác của Thầy những người đó bây giờ họ nhỏ hơn Thầy bao nhiêu thì nó cũng gần gũi với Thầy chứ làm sao mà có. Con thấy, từ trường mà nó sanh ra, nhân quả trùng trùng duyên khởi mà, đâu phải ít

đâu, cho nên mấy con thấy gặp những cái người xa lạ mà gặp không biết chừng là cái nhân quả do cái từ trường của mình mà bây giờ mình lại gặp người đó.

[Tu sinh]: Thưa Thầy cho con hỏi, nhân duyên đầu tiên là một cây chuối rồi nó sanh ra, cũng bà con hết chứ phải không Thầy.

[Trưởng lão]: Đó, chứ sao có một cây chuối mà nó sanh ra thì bà con hết, mà nó sanh ra trong cái nhân quả là nó sanh ra có một cái chỗ thôi, chứ nó có một cha mẹ của nhân quả con, cho nên một cây chuối mà bao nhiêu cây bây giờ nó ra hột, chứ đâu còn ai nữa đâu.

Bởi vì đức Phật hay thiệt, ông nói: Con người từ nhân quả sanh ra mà, con người là thừa tự nghiệp mà, do nhân quả sanh ra, sống trong nhân quả, chết là về nhân quả, chết về nhân quả. Mình có đi đâu mà lọt cái vòng đó được. Cho nên mình là anh em chung nhau một nhà đây nè, cha mẹ đều là nhân quả hết thì còn đâu mà xa lạ đâu. Mà chính mình hàng này mình cũng tạo ra nhân quả phải không, nhân quả thì nó lại sanh ra nữa thì cũng là nhân quả sanh ra nữa. Cho nên mình cứ ngỡ tưởng mình sanh ra, mình

chui ra chứ sự thật ra không có ở đâu mà mình chui ra được hết, cái quy luật nhân quả, cái duyên hợp mà, hễ nó hợp nhiều thì nó lại sanh ra nhiều, mà nó duyên hợp ít thì nó sanh ra ít, mà bây giờ nó trùng trùng duyên hợp, cho nên nó trùng trùng duyên sanh, mà vì vậy mà mình thấy nó trùng trùng duyên diệt, duyên sanh. Cho nên nó nhiều cái.

[Tu sinh] : Tuần sau học thứ mấy Thầy?

[Trưởng lão] : Tuần sau con ? Bây giờ Thầy mắc, có lẽ là bữa nay là thứ ba phải không con, có lẽ là chủ nhật để Thầy còn đi lo cái phần giấy tờ coi sao, rồi để mấy con còn đi khất thực nữa con.

